

Novak P. - Original Christianity. A New Key to Understanding the Gospel of Thomas and Other Lost Scriptures

TAM METİN EKSİKSİZ TÜRKÇE TERCÜME (282 Sayfa)
Gnostik Araştırma Kütüphanesi Arşivi

--- SAYFA 1 [Görsel / Boş] ---

--- SAYFA 2 [Görsel / Boş] ---

--- SAYFA 3 ---

Ayrıca Peter Novak Ölümün Kayıp Sırrı Bilincin Bölünmesi

--- SAYFA 4 [Görsel / Boş] ---

--- SAYFA 5 ---

Telif Hakkı © 2005, Peter Novak. İncelemeyle ilgili kısa pasajlar dışında, bu eserin herhangi bir biçimde, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Kapak tasarımı Marjoram Productions'a aittir. Kapak dijital görüntüleri © PictureQuest/BrandXPictures. Her hakkı saklıdır. Hampton Roads Publishing Company, Inc. 1125 Stoney Ridge Road Charlottesville, VA 22902 434-296-2772 faks: 434-296-5096 e-posta: hrpc@hrpub.com www.hrpublish.com Bu kitabı yerel kitapçınızdan sipariş edemiyorsanız, doğrudan yayıncıdan sipariş verebilirsiniz. Ücretsiz olarak 1-800-766-8009'u arayın. Kongre Kütüphanesi Yayındaki Verileri Kataloqlama Novak, Peter, 1958- Orijinal Hristiyanlık: Thomas İncili'ni ve diğer kayıp kutsal yazıları anlamamanın anahtarı / Peter Novak. P. santimetre. Özet: "Thomas İncili'ni ve diğer Kayıp Kutsal Yazıları anlamak için yeni bir anahtar. Hem reenkarasyona hem de ebedi ölümden sonraki yaşama izin veren İkili Ruh Doktrini adı verilen bir teori önerir. İlk kilise kurucularının inançları ve politikaları hakkında yeni bilgiler sunar ve geleneksel dinlerden mevcut kaçışı açıklamaya yardımcı olur"-Yayıncı tarafından sağlanmıştır. Bibliyografik referanslar içerir. ISBN 1-57174-445-2 (6x9 tp : alk. paper) 1. Thomas İncili (Kıpti İncili)--Eleştiri, yorum, vb. 2. Kıyamet kitapları (Yeni Ahit) I. Başlık. BS2860.T52N68 2005 229'.8--dc22 2005015665 ISBN 1-57174-445-2 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1 Kanada'da asitsiz kağıda basılmıştır

--- SAYFA 6 ---

İçindekiler Giriş: Terör Kralının Dönüşüvii 1: Eski Bir Savaşın Kalıntıları: Erken Hristiyanlığın Kayıp Kutsal Yazıları.1 2: Çömlekçinin Toprağı: Kilisenin Dikildiği Zemin.18 3: Edebiyatın İlk Teması: Gılgamış'tan Celile'ye Ruh Bölünmesi.36 4: Doğal Bir Sistemin Kendini Düzeltmesi: Dirilişin İki Yüzü.46 5: Thomas'ın İncili: Mesih'te Yaşamak Üzerine Bir Başlangıç51 6: İncil'in Diğer Yarısı: Nag Hammadi Kutsal Yazılarında Diriliş ve Kurtuluş.157 7: Tek Standartlar ve İkiz Gelenekler: Kayıp Mirasımızın Yankıları191 Sonuç: Bir Hristiyan Manifestosu.220 Ek A: İkinci Konstantinopolis Konseyi233 Ek B: Amerika'nın Ruhu ve Ruhu Arasındaki Savaş235 Sonnotlar241 Kaynakça253 Dizin257 Yazar Hakkında0,269

--- SAYFA 7 [Görsel / Boş] ---**--- SAYFA 8 ---**

Giriş Terör Kralının Dönüşü Hayat zorludur. Neredeyse doğduğumuz andan itibaren bir gün öleceğimizi anlamaya başlarız. Daha da kötüsü, değer verdiğimiz herkes de ölecek. Anne babamız, kardeşlerimiz, eşlerimiz, çocuklarımız, dostlarımız, hatta düşmanlarımız hep aynı batan teknededir. Tek soru, onları önce biz mi uğurlayacağız, yoksa onlar bizim ölümümüze tanık mı olacaklar? Birçoğumuz için ölümlülüğümüz, bir yakınımız ölene kadar tam olarak anlaşılmıyor, ancak er ya da geç, her birimiz bu acı gerçeği kendi yöntemimizle kabul etmeye başlıyoruz. Yaşlandıkça ölümün karanlık kaçınılmazlığı zihnimize daha fazla yükleniyor. Bu yürek burkan farkındalık belki de insan deneyiminin nihai ortak paydasıdır. Bu, dünyanın her köşesindeki insanlarla paylaştığımız bir şey; İnsan kültürleri ne kadar farklı olursa olsun, herkes aynı rahatsız edici düşünceyle mücadele ediyor. Bu yük aynı zamanda yüz yıl önce, bin yıl önce, hatta yüz bin yıl önce yaşayan insanlarla da ortak bir yanımdır. Sadece bir düşünce sonsuz olabilir mi? Belki de öyle; bugün kafamızdaki aynı ölümcül kaygılar ve belirsizlikler onlarınkinde de vardı. Aslında tüm insan faaliyetleri bu kadere karşı bir meydan okuma çılgılığıdır, ölümün gerçekten sonumuz olduğunu kabul etmeyi reddetmektir. Sürekli zihnimizin bir köşesinde gizlenen, yaklaşımakta olan yıkımımızın nahoş farkındalığı, bizi hayvanlar aleminden ayıran şey belki de her şeyden çoktur. Bu bilinç laneti hayatımızın her anında içimizde taşıdığımız bir yükür ve insan kültürünün evrimini şekillendirmiş, hatta belki de tek taraflı olarak yönlendirmiştir. Hayatta yaptığımız her şey, ne zaman herhangi birimiz parmağımızı kaldırsak, bu örtük bir varsayımla olur vii

--- SAYFA 9 ---

bunu yapmak bir tür fark yaratır. İnsanoğlunun işlevini yerine getirebilmesi, hatta yaşamın en temel ve ilkel görevlerini bile yerine getirebilmesi için, öncelikle ölüme dair zayıflatıcı farkındalığından uzaklaşması gerekiyor. İnanmamamız gerekiyor. Bunu yapmanın birçok yolunu bulduk. Tüm kültürler (tüm modern kültürler ve bilinen tüm eski kültürler), ölümden sonraki hayata dair bir tür dini inancı benimsemiştir. Bu da yemek yeme, uyuma ve üreme ihtiyacı kadar kaçınılmaz bir insan özelliğidir; Kederin, umutsuzluğun, umutsuzluğun felç ettiği bir halkla hiç kimse bir medeniyet kuramaz ve sürdüremez. Bugün Batı kültürümüz Hristiyanlığın ölümden sonraki yaşam inançları üzerine inşa edilmiştir, ancak bu temeller çökmeye başlamıştır. Giderek daha fazla insan miras aldıkları dinleri sorgulamaya başladıkça, uzun süredir bastırılan bu keder, umutsuzluk ve çaresizlik, insan ruhunda ve dolayısıyla insan kültüründe aktif bir faktör olarak yeniden ortaya çıkmaya başlıyor. Bizim neslimizin çözmesi gereken çok önemli bir sorunu var: Bir medeniyet olarak hayatta kalabilmek için ölüme inanmamaya devam etmemiz gerekiyor, ancak Batı'daki insanların çoğunluğu için bu, Hristiyanlığa inanmak anlamına geliyor ve Hristiyanlığın başı dertte. Hristiyanlık tek bir adamın öğretileriyle başladı, ancak bugün kelimenin tam anlamıyla binlerce farklı mezhebe, mezhebe, öğretiye ve inanç sistemine bölündü; bunların her biri yalnızca kendisinin doğru olduğunu düşünüyor ve diğer tüm versiyonlar yanlış anlıyor. Her ne kadar kilise bir zamanlar Avrupa kültürünün temel taşı olsa da, bugün Avrupalıların çoğunluğu Hristiyanlığı hayatlarının önemli bir unsuru olarak görmüyor bile. Ve neden yapsınlar? Her yıl giderek daha fazla sayıda Hristiyan "liderin" ahlaksız sahtekar, hırsız ve sapık olduğu ortaya çıkıyor. Bu ahlaki krizin yanı sıra, Hristiyanlık birçok konuda modern bilimle de anlaşmazlığa düşüyor ve onlarca yıl geçtikçe daha fazla insan bu tür tartışmalarda bilimin yanında yer alıyor. Kilisenin mevcut öğretileri, son yıllarda toplanan ve reenkarnasyonu destekleyen sürekli bilimsel kanıt akışı nedeniyle kilise için daha da büyük bir sorun haline gelme tehlikesi taşıyan reenkarnasyon teorisiyle de çelişmektedir. Ve son 2000 yıldır kilise, inancın kökenlerine ilişkin kendi versiyonunu kararlı bir şekilde savunmuş olsa da, 1945'te, o ilk yıllara ilişkin kilise doktrinine ciddi şekilde meydan okuyan, kayıp erken Hristiyan kutsal yazılarından oluşan büyük bir önbellek bulundu. Tüm bu sorunlar, genel nüfusun Hristiyanlığa olan güvenini ve bağlılığını ve bunun toplumsal etkilerini ciddi şekilde aşındırmak için bir araya geldi. Orijinal Hristiyanlık viii

--- SAYFA 10 ---

Bu erozyonun herkes tarafından görülebileceği açıktır. Hristiyanlığa olan güvenin kaybı, Amerika Birleşik Devletleri'nde Avrupa'ya kıyasla daha ciddi sonuçlar doğurabilir; çünkü ikincisinde, ölümden sonraki hayata inanan dinler Hristiyanlığın ortaya çıkışından çok önce mevcuttu. Ancak Amerikan kültürü Hristiyan inancı üzerine kurulmuştur ve Hristiyanlığın yıkılması durumunda başvurabileceği başka bir inanç sistemi yoktur. Ölümden sonraki hayata dair herhangi bir kültürel temelden mahrum bırakılan Amerikan halkı, Hristiyanlığın hala zorlukla durdurabildiği tüm o tehditkar keder, ümitsizlik ve çaresizlik seline karşı tamamen savunmasız olacaktır. Parmağını setten çekmekten korkan küçük Hollandalı çocuğun hikayesi gibi, Hristiyanlığın ne tür psikolojik ve kültürel dehşetleri uzak tuttuğunu ancak nihayet ortadan kalktıktan sonra tam olarak keşfedebiliriz. Sosyolojik açıdan bakıldığında elbette Amerika'nın Hristiyanlığa, Hinduizme, İslam'a, hatta eski Mısır'ın Firavun dinine inanıp inanmaması önemli değil; yeter ki halk ölümden sonraki hayata dair bir tür inancı koruyabilsin. Bu türden herhangi bir inanç, istikrar sağlayıcı bir kültürel etkidir. Ancak böyle bir inançtan diğerine geçiş, kültür açısından oldukça istikrarsızlaştırıcıdır ve bu tür toplumsal geçişler genellikle yalnızca aşırı toplumsal huzursuzluk yoluyla gerçekleşir. Din konularında kamuoyu devasa bir okyanus gemisi gibidir: Hantal kütlesi muazzam bir eylemsizliğe sahiptir ve başlaması, durması veya yön değiştirmesi uzun zaman alır. Amerika'nın herhangi bir alternatif inanç sistemine hazır sağlam bir altyapısı yok; Eğer Hristiyanlığı bırakıp alternatif bir inanca geçiş yapmak zorunda kalsaydık, bu muhtemelen Amerikan tarihinde çok çalkantılı bir dönem olacaktı. Roma İmparatorluğu'nun paganizmden Hristiyanlığa geçişi, muhtemelen bugün böyle bir geçişten neler bekleyebileceğimizin geçerli bir örneğidir. Bu, büyük bir kültürel istikrarsızlığa yol açacaktır. O halde tamamen sosyolojik bir perspektiften bakıldığında bile, Hristiyanlığın kendi kendini yok etmesine izin vermek ve sonra da neşeyle onun yerini alması için başka bir şey aramak yerine, eğer mümkünse Hristiyanlığı korumamız daha tercih edilebilir olacaktır. Ne yazık ki bu küçük bir iş değil. Kiliseyi rayından çıkarmak için komplo kuran birçok sosyal faktörün her biri, kendi başına zorludur; hep birlikte inancın geleceği üzerine görünüşte aşılmaz bir gölge düşürüyorlar. Öncelikle Hristiyanlığın başlangıcından bu yana neden farklı mezheplere ve öğretilere bölündüğünü belirlememiz ve sonra bu süreci tersine çevirmenin bir yolunu bulmamız gerekir. Ayrıca Hristiyan doktrinini modern bilimin öğretileriyle, hatta muhtemelen reenkarnasyonla ilgili yeni araştırmaları da içerecek şekilde uzlaştırmamız gerekecekti. Ve Terör Kralının Dönüşü'nü artırmanın bir yolunu bulmamız gerekecekti ix

--- SAYFA 11 ---

Kilisenin ahlaki bütünlüğü dolayısıyla günümüzün dini manşetlerinde yer alan pek çok mali, cinsel ve pedofili skandalı geçmişin belirsiz bir anısı haline geliyor. Belki de en önemlisi, artık meşhur olan Thomas İncili de dahil olmak üzere, Nag Hammadi'nin kayıp kutsal yazılarında bulunan, erken dönem Hristiyanlık hakkındaki devrim niteliğindeki yeni tanıklığı bütünleştirmenin bir yolunu bulmamız gerekecekti. Aslında küçük bir iş değil. Bununla birlikte medeniyetimizin istikrarı ve hatta muhtemelen hayatta kalması başarımıza bağlıdır. Neyse ki, tüm bu ikilemlere görünüşte kişiye özel bir çözüm zaten elimizde. Bir zamanlar Mısır, Yunanistan, Hindistan ve Çin'in (ve ayrıca Nag Hammadi kutsal yazılarına ve ayrıca erken dönem Hristiyanlık'a bakılırsa) ortak olarak benimsediği eski bir inanç sistemi olan ikili ruh doktrini, yukarıda belirtilen tüm gereklilikleri karşılıyor gibi görünüyor. Bu çalışmada, antik dünyanın ruh ikiliğine dair yaygın inancının tüm Hristiyan dininin kayıp anahtarı olduğunu, yalnızca kilisenin şu anda karşı karşıya olduğu tüm sosyolojik sorunları çözmekle kalmayıp aynı zamanda kilise tarihi ve teolojisinin birçok kalıcı gizemini açıklayan inancın kayıp bir dayanak noktası olduğunu savunuyorum. Bu kitap, ikili ruh doktrini üzerine yaptığım araştırmalar serisinin üçüncüsüdür. İlki, Bilincin Bölünmesi: İnsan Ruhunun Gizli Ölümünden Sonra Yaşamı, ruh ikiliği kavramına çok kültürlü bir giriş sunuyor. İkincisi, Ölümün Kayıp Sırrı: Bölünmüş Ruhlarımız ve Ölümünden Sonra Yaşam, insanoğlunun ölüm ve ölümden sonraki yaşamla ilgili birçok farklı geleneksel ve sosyolojik raporunu araştırıyor ve bunların ikili ruh doktrinindeki ortak paydasını gösteriyor. Bu üçüncü kitap, Hristiyanlığın erken tarihini yeniden ele alıyor, Mesih'in orijinal öğretilerinin ölümünden yüzyıllar sonra önemli bir revizyona tabi tutulduğuna dair kanıtları araştırıyor ve Nag Hammadi'nin kayıp kutsal metinlerinde önceden orijinal, önceden düzenlenmiş haliyle hala korunan, erken Hristiyan doktrinindeki ikili ruh doktrininin varlığını ortaya koyuyor. Bu kayıp İncillerde bulunan ruh ikiliği doktrini, Batı'nın diriliş doktrinini Doğu'nun reenkarnasyon doktrini ile uzlaştırarak, kişisel bütünlüğün kurtuluş için tartışılmaz bir ön koşul olarak önemini yeniden vurgulayarak ve tüm Hristiyan vaadini yerleşik bir bilimsel çerçeveye sabitleyerek Hristiyanlığın özünü dönüştürür. Kısacası dördüncü yüzyıldan bu yana insan kültüründe kaybolan kadim bir dini yeniden canlandırıyor. Orijinal Hristiyanlık x

--- SAYFA 12 ---

1 Eski Bir Savaşın Kalıntıları: Erken Hristiyanlığın Kayıp Kutsal Yazıları Savaş ilan edildiğinde ilk kayıp gerçek olur. —Arthur Ponsonby1 Yirmi birinci yüzyılın başında kendimizi bir din savaşının ortasında buluyoruz. İslamcı teröristler son yıllarda Amerika, İsrail, İspanya, Fransa ve Rusya'ya saldırdılar ve dünyadaki en güçlü ulusun başkanı, Batı'nın bu aşırı dincilere karşı bu savaşı kazanıp kazanamayacağından açıkça şüphe duyuyordu.2 Geçtiğimiz on yıl boyunca dünya çapındaki intihar operasyonlarının faillerinin çoğu dindar Müslüman olduklarını iddia etti, ancak gerçek İslam'ı temsil ettikleri iddiaları geniş çapta tartışıldı. Dünyanın dört bir yanındaki Müslüman kardeşleri, Batı'ya karşı bu cihadı desteklemek için evrensel olarak birleşmediler; ancak bunu kınamak için de yapmadılar. Bu bizi şaşırtmamalı çünkü İslam savaşçı bir doğayla doğmuştur ve muhtemelen saldırganlık onun kanında her zaman olacaktır. Her ne kadar Muhammed barışı vaaz etse de tarih onun İslam'ın ilerlemesi için şiddet kullanımını desteklediğine dair hiçbir şüpheye yer bırakmıyor ve takipçileri bu emri asla unutmadı. Bu, İslam'ı Budizm gibi savaşçı olmayan diğer dini yaklaşımlardan ayırır. Batı medeniyetinin temeli olan resmi Hristiyanlık da savaştan doğmuştur ve muhtemelen her zaman kanında savaş olacaktır. Bununla, İsa'nın öğrettiği orijinal dini değil, sahtekârı kastediyorum.

--- SAYFA 13 ---

bu daha sonra geldi ve O'nun öğretilerini değiştirdi. Bu sahtekar, Barış Prensi'nin gerçek çocuğu olduğuna dair hiçbir kanıt göstermiyor; bunun yerine, tıpkı İslam gibi, savaşçı bir ebeveynden doğmuş gibi görünüyor. Resmi kilise, başlangıcından bu yana Yahudilerle, Gnostiklerle, Müslümanlarla, muhalif mezheplerle ve hatta bilim camiasının önemli bir kısmıyla savaşarak oldukça sürekli bir savaş halindedir. Ancak gerçek Hristiyanlık, daha sonra gelen o sahtekarın aksine, başlangıçta savaşçı bir din olamazdı. Kurucusu asla kılıç taşımadı, saldırıya uğradığında Kendisini savunmayı reddetti ve takipçilerine "düşmanlarını sevmeyi", "dileyene vermeyi", "paraya tapmamayı", "diğer yanağını dönmeyi" ve "kötülüğe direnmemeyi" öğretti. Hristiyanlığın Kurucusu yalnızca bir kuzu gibi sessizce kendi katliamına gitmekle kalmamış, aynı zamanda öğrencilerine, eğer kurtarılmak istiyorlarsa, O'nun örneğini takip etmeleri ve aynısını yapmaları gerektiğini de söylemiştir.³ Bu kişinin bugün Batı medeniyetimiz tarafından temsil edilmediğine dair çok az şüphe var gibi görünüyor. Politikacılarımız, rahiplerimiz, Wall Street, akademi veya Hollywood tarafından temsil edilmiyor. Kendisi neredeyse hiç tanınmıyor. Ve O'nun gerçek öğretileri de öyle. Bu şu anda bir sorun olabilir. Batı'ya saldıran İslamcı militanlar bu savaşta Muhammed'in öğretilerine sadık olduklarına inanırken, İsa'nın İncili'ni bilen herkes O'nun savaşı savunmadığını bilir. Batı'nın bu terörist saldırılara aynı şekilde karşılık vermesi, dinimizin Kurucusunun öğretilerini ihlal etmek anlamına gelir ve düşmanımız onun dinine sadık kalsa bile bizi, dinimize ihanet ederek bir dini savaşı kazanmaya çalışmak gibi savunulamaz bir duruma sokar. Böyle bir strateji onlara müthiş bir psikolojik avantaj sağlar. Bu teröristler zaten Batı'ya karşı en az bir avantaja sahip. İslam dünya çapında gözle görülür bir şekilde güçleniyor ve sağlamlaşıyor, Hristiyanlık ise efsanevi "bin kesimin ölümüyle" ölüyor gibi görünüyor. Bir zamanlar büyük bir Hristiyan İmparatorluğunun kalesi olan Avrupa'da, nüfusun giderek artan bir yüzdesi dinin konu dışı olduğunu düşünüyor. Hristiyanlığın gezegendeki yeni ağırlık merkezi olduğu iddia edilen Amerika'da, yozlaşmış bir bakanlığın cinsel ve mali skandalları, popüler televizyonun bayağılıklarını kıyaslandığında uysal göstermeyi başardı. Ve bilimde, reenkarnasyonu destekleyen giderek daha fazla kanıt birikiyor; bu fikir doğruysa, geleneksel Hristiyan teolojisinin sonu anlamına gelir. Yine de, modern Hristiyanlığın tüm sistemik zayıflıklarına rağmen Batı'nın bu savaşı kazanmasının tek yolu birlik ve odaklı kalmaktır ve bu özel çatışmada bu, ne olursa olsun kültürel ve dini ideallerimize en azından Orijinal Hristiyanlığımız kadar sadık kalmamız gerektiği anlamına gelir.

--- SAYFA 14 ---

düşmanlar kendilerine yapar. Bu konuda yanılmayın, bu kültürel idealler ve perspektifler üzerine bir çatışmadır ve eğer biz kendi kültürel vizyonumuza bu İslami militanların onlarinkinden daha az bağlıysak, ciddi bir dezavantaja sahip olacağız. Bir zamanlar tüm savaşlar “dini” savaşlardı ve bazıları gerçeğin aslında hiçbir zaman değişmediğini söyleyebilirdi. İnsanlar bir ordunun gücünün uğruna savaştığı tanrıdan kaynaklandığına inanırdı; Bugünün insanları bunun yerine, bir ordunun gerçek gücünün, insanları kendi davası uğruna bir araya getirmek için kullandığı idealde bulunduğunu söyleyebilir. Her iki durumda da kendimizi kültürel ideallerimiz ve dini vizyonumuzla çelişen bir çatışmanın içinde bulursak, kalbimiz bu mücadelenin içinde olmayacaktır. Ve gönülsüz bir ordu, özellikle bugün Batı'nın karşı karşıya olduğu intihara meyilli militanlar kadar kararlı bir düşmana karşı, savaşları nadiren kazanır. Eğer bu çatışma bize din savaşı kılığında gelmeseydi, bu tür ideolojik meseleler bugün ruhlarımıza aynı ağırlığı vermeyebilirdi. Ancak bu, en azından bize saldıran İslamcı cihatçıların zihninde gerçek bir dini savaştır. Ve doğruyu söylemek gerekirse, tepkimiz büyük ölçüde aynı kumaştan kesildi. 11 Eylül'ün hemen ardından Amerikan başkanının kilise podyumlarında vaaz verdiği görüntüler tüm dünyada yayınlandı. Bush, düşmanımızı saf bir "kötü" olarak nitelendirdi ve diğer dini savaşların anılarını yeniden canlandırmayı garantileyen terminolojiyi kullanarak onlara karşı savaşını bir "haçlı seferi" olarak nitelendirdi. Ancak tüm bu tavırlara rağmen Bush'un açıkça din savaşını savunan bir generali desteklemesi yine de şaşırtıcıydı. 2003 yazında Korgeneral William “Jerry” Boykin, son iki yılını halka açık konuşmalar yaparak İslam'ı şeytanın bir aracı olarak kınayarak, Hristiyan Tanrısının Allah'tan “daha büyük” olduğunu ve Amerika'nın terörizme karşı savaşının Hristiyanların Şeytan'a karşı savaşı olduğunu vaaz ederek geçirdikten sonra savunma müsteşar yardımcılığına getirildi.⁴ Bu retorik İngiltere Kilisesi'ni o kadar kızdırdı ki Canterbury Başpiskoposu Dr. Rowan Williams hem Bush'u hem de Bush'u azarladı. Britanyalı Tony Blair'in Irak'a karşı savaşlarını meşrulaştırmak için dini bir dil ve Hristiyan tasviri kullandığı için.⁵ Bu gerçekten dini bir savaş mı, yoksa sadece öyleymiş gibi mi gösterilmeye çalışılıyor? Elbette çatışmanın her iki tarafındaki pek çok kişi durumu bu şekilde görüyor. Ne yazık ki, bu çatışmayı dini terimlerle tanımlamanın Bush ve Blair'in öngöremediği psikolojik olumsuzlukları olabilir. Geçen yüzyıldaki arkeolojik buluntular, bugün dünyanın takip ettiği şeyin Orijinal Hristiyanlık olmadığını, yoğun biçimde düzenlenmiş, değiştirilmiş ve tamamlanmamış bir ikame olduğunu açıkça ortaya koydu. Tamamen siyasi açıdan bakıldığında bu tür açıklamaların zamanlaması bundan daha kötü olamazdı. Tarihin çoğu eğitimli insanın din savaşları günlerinin çoktan geride kaldığını varsaydığı bir dönemde, Antik Bir Savaşın Kalıntıları ötesinde olaylar 3

--- SAYFA 15 ---

kontrol dünyamızı bir başkasının içine sokmaya niyetli görünüyor. Ama aynı zamanda arkeoloji bize, Orijinal Hristiyanlık hakkında bildiğimizi sandığımız her şeyin yanlış olabileceğini ve tam da ona en çok ihtiyaç duyduğumuz anda bizi inancımızdan mahrum bırakabileceğini bildiriyor. Hristiyanlığın uzun zaman önce yozlaştığına dair suçlamalar yeni bir şey değil. Mezhepler, en başından itibaren, kiliseyi Mesih'in orijinal öğretilerine ihanet etmek ve onu yozlaştırmakla suçlayarak inancın ana gövdesinden ayrılmaya başladı. Bu suçlama Hristiyanlığın her mezhebinde tekrarlanmıştır. Bu mezhepler, Orijinal Hristiyanlığın gerçek öğretilerinin gerçekte ne olduğu konusunda hemfikir olmasa da, bu orijinal öğretilerin ihanete uğradığı ve yozlaştırıldığı konusunda hemfikirdirler. Bu iddiaları destekleyen sağlam kanıt, 1945 yılında, Nil'in batı yakasındaki küçük bir güney köyü olan Mısır'ın Nag Hammadi kentinde, daha önce bilinmeyen erken Hristiyan kutsal metinlerinden oluşan büyük bir önbelletin ortaya çıkarılmasıyla geldi. Bu 52 ilk Hristiyan yazısı bir zamanlar resmi kiliseyi o kadar tehdit etmişti ki, kilise mevcut tüm kopyaları bulup yok etmiş ve bu yasa dışı kutsal yazılardan birine sahip olan zavallıları öldürmüştü.⁶ Bu eserlerin herhangi bir kopyasının Nag Hammadi'de bulunmasının tek nedeni, resmi kilisenin onların oraya gömüldüğünü asla bilmemesidir. Kayıp İnciller Daha önce hiç böyle bir koleksiyon ortaya çıkarılmamıştı; bu bulgu, dünyayı Hristiyan düşüncesinin ilk çiçeklerinden uzaklaştıran kilisenin 2000 yıllık sansür kampanyasının ilk ciddi yenilgisini getirdi. Bu sansür sayesinde, bu ilk kutsal metinlerde bazı öğretiler ve yinelenen temalar artık Hristiyanlığa tamamen yabancı görünmektedir. Örneğin Thomas İncili'nde bize defalarca "ikiyi bir yapmamız" talimatı veriliyor; Filipus İncili'nde bize İsa'nın öldüğünde "ikiye bölündüğü" anlatılır; Yakup'un Gizli Kitabı'nda kurtuluşun kişinin kendi ruhu ile ruhu arasındaki ilişki etrafında döndüğünü okuyoruz; Meryem İncili'nde bölünmüş bir kalbe sahip olmamız konusunda uyarılırız; Hakikat İncili'nde ise İsa'nın misyonunun büyük bir ayrılığı onarmak olduğunu öğreniyoruz. Bu bölünme ve ikilik teması açıkça erken Hristiyan düşüncesine nüfuz etmiş, ancak daha sonra tarih tuvalinden silinmiştir. Bu kayıp kutsal yazıların büyük bir kısmı birinci veya ikinci yüzyıla tarihlenmektedir ve bu da onları en eski Hristiyan literatürü haline getirmektedir. Orijinal Hristiyanlığa Rağmen 4

--- SAYFA 16 ---

bu öğretilerin kilisenin mirasından silindiğini; kilise bunu istemediği için onları asla miras almadık. Dördüncü yüzyılda Konstantin'in din değiştirmesinden 1834'te İspanyol Engizisyonu'nun sona ermesine kadar geçen 1.500 yıl boyunca kilise bu kitapları yaktı ve sahiplerini öldürdü. İnsanlık tarihinin en uzun sansür kampanyasıydı. Ne kadar kaybettiğimizi hesaplamanın bir yolu yok. Kayıp erken dönem Hristiyan kutsal metinlerinin başlıklarının yer aldığı birkaç liste hâlâ mevcut olsa da, bu listelerin kapsayıcı olmadığını biliyoruz. Bunlar kilisenin düzenleme sürecinden sağ çıkmayı başaran tek listeler. Yine de bunlar yeterli. Bir zamanlar çok daha fazla erken Hristiyan kutsal kitabının var olduğunu açıkça ortaya koyuyorlar. Kilisenin ilk yüzyıllarında inananlar, günümüz İncilindeki tanıdık başlıkların yanı sıra aşağıdakileri de okurlardı: Andrew'un İşleri Andrew'un İncili On İki Havarinin İncili Barnabas İncili Bartholomeos İncili Basilides İncili Cerinthus İncili Cerinthus'un Vahiy İsa'dan Petrus ve Pavlus'a Mektup Mısırlıların İncili Mısırlıların İncili Ebionitler Enkratitlerin İncili Havva İncili İbranilerin İncili Helkesaitlerin Kitabı Hesychius İncili Yakup'un Kitabı Yuhanna'nın Elçileri Yahuda İncili Lentitus'un Elçilerin İşleri Lenticius'un Kitapları Leucius'un Elçilerin Elçilerinin İşleri Leontius'un Elçilerin Elçileri Leuthon'un Elçilerin Elçileri Lucianus İncili Marcion İncili Matthias İncili Matthias Gelenekleri Merinthus İncili Nasıralıların İncili Pavlus'un İşleri ve Thecla Pavlus'un İşleri Pavlus'un Vaazı Pavlus'un Vahiye Mükemmellik İncili Petrus'un İşleri Petrus Öğretisi Petrus İncili Petrus'un Yargısı Petrus'un Vaazı Peter Philip'in Elçileri Philip'in İncili İskit'in İncili Seleuccus'un Havarilerin Elçileri Stephen'in Vahiye Eski Bir Savaşın Kutsal Eserleri 5

--- SAYFA 17 ---

Bugünün resmi Yeni Ahit okuyucularına yalnızca Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'nın dört müjdesini ve ayrıca Pavlus, Petrus, Yakup ve Yahuda'dan bir avuç mektup sunuyor. İlk cemaatlerde artık var olmayan düzinelerce müjde ve kutsal yazı da okunurdu. Bugün elimizde kalan tek şey, kilisenin sansür kampanyasının gücüne ve titizliğine tanıklık eden birkaç başlık.7 Resmi Yeni Ahit'te yalnızca sekiz yazar temsil edilse de, Hristiyanlığın ilk yıllarında inananlar, bildiğimiz en az 38 yazarın eserlerini daha okudu. İlk öğrenciler yaşamlarını Mesih hakkında edebi bir kültür öğretmekle geçirdiler ve Luka'nın da ifade ettiği gibi, onların bu misyona olan tutkulu bağlılıklarından çok sayıda yazılı eser ortaya çıktı: Birçoğu, tıpkı ilk görgü tanıklarından ve sözün hizmetkarlarından bize aktarıldığı gibi, aramızda olup bitenlerin bir kaydını tutmak için eline kalem aldı. Bütün bunları en başından beri mükemmel bir şekilde takip ettiğim için, size de düzenli bir açıklama yazmak bana iyi geldi. (Luka 1:1-3) Luka olayların kendi versiyonunu yazmaya başlamadan önce, birçok kişi bunu zaten yapmıştı. Ancak resmi kilise, Yeni Ahit'e giren 27 kitap dışında bu ilk raporların hepsini kınadı. Kilise bu kararları alırken özellikle bir yazara karşı kayırmacılık sergiledi: Yeni Ahit'teki 27 kitaptan 14'ünü yazan ve İsa'yla hiç tanışmamış olan Pavlus. Bugün resmi kilise, Pavlus'un mektuplarını, diğer tüm Hristiyan kutsal metinlerinin değerlendirilmesinde standart olarak benimsiyor, çünkü onun eseri, Thomas İncili'nin keşfinden önce, hayatta kalan en eski Hristiyan edebiyatı gibi görünüyordu. Pavlus'un yazıları, Petrus, Yakup, Andrew, Tomas ve Philip gibi gerçek On İki Havari'den bazıları tarafından yazıldığı iddia edilenler de dahil olmak üzere, diğer pek çok kutsal yazıya göre tercih edildi. Kilisenin bu konudaki tek olası savunması, tüm bu yazıların yanlışlıkla atfedilmesi ve aslında gerçek Onikiler tarafından yazılmaması olabilir; çünkü onlar olsaydı Thaddaeus İncili Themison Mektubu Thomas'ın Elçileri Thomas'ın İncili Titan İncili Gerçeğin İncili Valentinus İncili Orijinal Hristiyanlık

6

--- SAYFA 18 ---

O halde, O'nun hizmeti sırasında Mesih tarafından eğitilmek üzere bir yıl veya daha fazla zaman harcayanların tanıklığı kesinlikle O'nun Dirilişinden sonra O'nun vizyonlarını görmüş olan birine tercih edilecektir. Kilise, bu kutsal yazıların orijinal Onikiler'in üyeleri tarafından yazıldığını inkar ediyor. Ancak bu pozisyonda yanlış olan iki şey var. Öncelikle, eğer bu kutsal yazılar orijinal olarak elçiler tarafından yazılmadıysa, onların yazdıkları kutsal yazılar nerede? Luka, elçilerin önemli bir yüzdesinin anılarını veya öğretilerini yazdığını söylüyor. Eğer yakın zamanda keşfedilen bu kutsal yazılar onların yazdıkları değilse, o zaman yazdıkları nerede? İkinci olarak, hem Thomas İncili'nin (1945'te Mısır Nag Hammadi'de bulunmuştur)8 hem de Petrus İncili'nin (1886'da Mısır, Akhmim'de bulunmuştur)9 aslında birinci yüzyılın ortalarından kalma olduğu çok iyi bir örnek olarak gösterilebilir; bu da Onikilerin yazılı eserler üretmelerinin en muhtemel olduğu dönemdir. Kayıp eserler listemizin eksik olduğunu biliyoruz çünkü Nag Hammadi buluntusu, adını hiç duymadığımız en az 41 erken Hristiyan kutsal kitabını içeriyordu. Başlıkları daha önce hiçbir listede, hiçbir yazışmada, hayatta kalan herhangi bir belgede yer almamıştı. Bu kutsal yazıtların kilise için o kadar tehlikeli olduğu düşünülüyordu ki, bunlardan tek bir tanesinin bile hayatta kalmasına izin verilmedi. Örneğin geçen yüzyılda bir zamanlar Meryem İncili'nin var olduğunu keşfettik. Bunu asla bilmiyorduk çünkü kilise bunu yapmamızı istemiyordu. Eğer kilise bu metnin hayatta kalmasını isteseydi, dünyadaki hiçbir güç onu mirasımızdan silemezdi. Kilise, bu metinlerin ve onlara ait tüm izlerin kökünün kazınması gerektiğine karar verdi. Metinleri Mısır'da ortaya çıkarılana kadar tarih, bu eserlerdeki fikirlere dair her türlü anıdan veya sözden silindi. Kaç tane daha vardı? Kilisenin ilk yıllarında yazılmış ve hakkında hâlâ hiçbir şey bilmediğimiz 41 kutsal yazı daha var mıydı? Yüz tane mi vardı? İki yüz? Bilmenin herhangi bir yolu yok gibi görünüyor. Eğer kilise bu 41 kutsal yazının tüm anılarını başarılı bir şekilde silebilseydi her şeyi yapabilirdi; 1.500 yıl bir hikayeyi doğru anlamak için uzun bir süre. Sansür Yoluyla Hakikat Resmi kilise bu sansürü açıkça kabul ediyor. Tüm bu kayıp metinlerin Hristiyanlığın hatalı temsilleri olduğunu ve bu nedenle yok edilmeyi hak ettiklerini iddia ediyor; ve bu konumu desteklemek için Eski Bir Savaşın Kalıntıları 7'ye işaret ediyor

--- SAYFA 19 ---

İlk kilise figürlerinin günümüze ulaşan bazı yazıları da aynı şeyi söylüyor. Ancak bu iddia samimiyetsizdir, çünkü kilise kendi iddiasını tahrif edildiğini kabul ettiği kanıtlarla savunmaktadır. Bildiğimiz kadarıyla, ilk iki yüzyılda Hristiyanların büyük çoğunluğu bu yasak kutsal yazıları, resmi kilisenin aziz saydığı kutsal yazılara tercih ediyordu. Ancak artık bunu yansıtabilecek tüm kanıtlar silindiğine göre bunu asla bilemeyeceğiz. Resmi kilise delilleri tahrif etmeye başladığı anda tüm güvenilirliğini yitirdi. Yıllar boyunca pek çok kişi kiliseyi siyasi güç ve istikrar kazanmak amacıyla orijinal bütünlüğüne ihanet etmekle suçladı ve böyle bir motivasyon anlaşılabilir olabilir. Hristiyanlar ilk 300 yılında korkunç zulümlere maruz kaldılar. Orijinal elçilerin birçoğu dayaklara, taşlamalara ve hapis cezalarına katlandı. Hristiyan bir lider olarak kamuya açık bir görevi kabul eden herkes kısa ve sıkıntılı bir hayat istiyordu. Örneğin MS 235'te Romalı piskopos Pontianus papazlığa atanır atanmaz tutuklandı. Roma onu Sardinya'daki kurşun madenlerine gönderdi; orada mahkumlar günde 20 saat boyunca sadece bir öğün ekmek ve su ile çalışmaya zorlandılar. Çoğu aylar içinde öldü. Pontian gibi, pek çok yüksek rütbeli Hristiyan da o yıllarda Sardunya madenlerine gönderildi ya da aynı derecede sefil şekillerde zulüm gördü. Ancak bir asırdan kısa bir süre sonra, Roma imparatoru Konstantin Hristiyanlığa geçtikten sonra her şey değişti. 10 MS 314'te yeni Roma piskoposu kendisini prestij, zenginlik, ihtişam ve imparatorun iltifatına yağmuruna tutulmuş halde buldu. Zulümle yüzleşmek yerine artık güzel bir saray, muhteşem bir katedral ve gücün tüm süsleriyle lüksün kucağında yaşıyordu. Hristiyanların kilisenin siyasi açıdan daha onaylanmış bir statüsünü memnuniyetle karşılaması doğaldı. Ancak bu statü verildiğinden beri tarihçiler bunu kabul etmenin bir hata olup olmadığını soruyorlar. Konstantin'den önce kilise, özverili kahramanların saf bir birlikteliği; insanlar İsa'ya hizmet etmeye o kadar kendilerini adanmışlardı ki her türlü zorluğa katlanabiliyorlardı. Sırf üye olmak için hayatlarını riske attıkları için, kilisenin ideallerine ve öğretilerine kişisel bağlılıkları konusunda herhangi bir soru işareti yoktu. Ancak Konstantin'in din değiştirmesinden sonra, yeni "politik olarak doğru" olan kilise, ortalama bir insan için cazip bir kariyer seçeneği haline geldi. Basitçe Hristiyan olduğunu iddia etmek, daha önce zulme yol açan güç, prestij ve terfiyi getirebilirdi. Bu, orijinal Hristiyanlıktan başka bir şey aramayan vicdansız kişilerin kiliseye sızma riskiyle karşı karşıya kalmasına neden oldu.

--- SAYFA 20 ---

dünyevi güç ve siyasi ilerleme. Bu tür insanlar, eğer dini hiyerarşide bir yer edinmeyi başarabilirlerse, hırslarının kiliseyi tehlikeye atabileceği konumlara yükselebilirler. İmparatorun Yeni Kılıcı Konstantin dördüncü yüzyılda iktidara geldiğinde, Roma İmparatorluğu bir ikilemle boğuşuyordu. Yüzyıllar süren zulümden sonra, imparatora dini saygı göstermeyi reddeden Hristiyan akınının, ölüm cezasına rağmen sona ermeyeceği açık hale gelmişti. Constantine tamamen yeni bir yaklaşımın gerekli olduğunu biliyordu. Kitleler kabul edilemez derecede asi hale gelmişti ve imparatorluğun onları yeniden köle ve işbirlikçi kılacak bir şeyler bulması gerekiyordu. Hristiyanlık devreye girene kadar Roma'da devlet ve din birlikte işliyordu. İmparator bir tanrı olarak görülüyordu ve tebaası üzerinde bir tanrının sınırsız kontrolünü uyguluyordu. Hristiyanlık bu ayrıcalığın ilk gerçek kesintisiydi. Bu tuhaf yeni din, takipçilerine, Hristiyan zulmü sırasında çok meşhur oldukları gibi, devlete karşı gelme cesaretini verdi. Bu açık meydan okuma Roma üzerinde büyük bir etki yarattı. İmparatorun zayıf görünmesine neden oldu ve bu da tüm imparatorluğun istikrarını tehdit etti. Ancak imparator sonunda, tıpkı tüm eski dinlerin yaptığı gibi, bu yeni inancın da kendi işine yarayabileceğini fark etti. Konstantin, devlet ile dini yeniden birleştirerek nüfus üzerindeki kontrolünü artırmaya çalıştı. İmparator, Hristiyanlığın devlet için çalışmasıyla halk üzerindeki geleneksel kontrolünü yeniden kurabileceğini, kitlelerin yine itaatsizlikten korkacakları emirler verebileceğini düşündü. Gerçekten de Hristiyanlık, imparatorun kitleler üzerindeki gücünü daha önce hiç olmadığı kadar büyük hale getirme potansiyeline sahip görünüyordu. Kilise ile devletin yenilenen uyumuyla, insanlar artık yalnızca devletin canlarını alma yeteneğinden korkmayacak, aynı zamanda ruhlarını öbür dünyada sonsuz lanete mahkum etme yeteneğinden de korkacak. Halkı böyle bir güce sahip olduğuna inandırabilen bir hükümet, akla gelebilecek en başarılı halk kontrol sistemine sahip olacaktır. Ancak önce bazı ayarlamalar yapılması gerekecek. Devletin dini güç iddiası tek bir varsayıma dayanıyordu: dünyevi otoriteler kişinin ruhunu sonsuz cezaya mahkum edebilirdi. Bu da elbette insanların, Antik Savaşın Kalıntıları'nı hemen takip eden tek ve sonsuz bir ölümden sonraki yaşamın olduğuna inanmasını gerektirecekti.

--- SAYFA 21 ---

kişinin şu andaki dünyevi yaşamı. Bu resimde bir kişinin işleri yoluna koymak için birden fazla şans olabileceği fikrine yer yoktu. Reenkarnasyona olan inanç eğer orada olsaydı, gitmesi gerekirdi. İlk Kilisede Reenkarnasyon Reenkarnasyona olan inanç mevcuttu. Erken Hristiyan teolojisinde reenkarnasyon kavramının varlığı gerçekten sorgulanamaz. Aslında yeniden doğuş doktrini kilisenin ilk yıllarında o kadar yaygındı ki, kilisenin en önde gelen öğretmenlerinden biri olan Valentinus neredeyse papa olacaktı. MS 100 civarında İskenderiye'de doğan Valentinus, bizzat İsa'nın kendisinden gizli öğretiler ve ritüeller aktaran havari Pavlus'un öğrencisi ve inisiyesi olan Theudas tarafından kişisel olarak inisiye edildiğini iddia etti. Pavlus gibi Valentinus da Mesih'in dirilişiyle ilgili bir vizyona sahip olduğunu iddia etti. Bu mistik deneyimin ardından İskenderiye'de öğretmenlik yapmaya başladı ancak MS 135 civarında Roma'ya göç etti ve burada kısa sürede resmi kilisenin etkili ve geniş çapta saygı duyulan bir üyesi haline geldi. Reenkarnasyon yanlısı öğretileri orada o kadar iyi karşılandı ki papalığa aday oldu. Çok yakın olduğu söylenen bir seçimi kaybettikten sonra uzun yıllar Roma'da öğretmenlik yapmaya devam etti ve teolojisi özellikle Mısır ve Suriye'de büyük bir taraftar topladı. Resmi kilise, İznik öncesi Hristiyanlığın bir kısmının reenkarnasyona inandığını açıkça kabul ediyor ve Nag Hammadi'den elde edilen, orijinal düzenlenmemiş hallerinde 1.500 yıl boyunca korunan İnciller de aynı şeyi söylüyor. Aslında reenkarnasyon kavramının kilisenin orijinal öğretilerinin bir parçası olmasaydı bu şaşırtıcı olurdu, çünkü Hristiyanlığın ortaya çıktığı dünya bu fikre tamamen doymuştu.¹¹ İsrail'in batı sınırındaki büyük kültürel güç olan Mısır'da doktrin o kadar eskidi ki, bazı Firavunlar bu fikri kendi isimlerine bile katmışlardı.¹² Ve yeniden doğuş kavramı, Hindistan'ın tüm kültürünün temelinde yer alıyordu. Ancak şimdiye kadarki en doğrudan akın Helenistik düşünceden geldi; Büyük İskender'in MÖ dördüncü yüzyılda Akdeniz dünyasını fethinden bu yana, Platon ve Sokrates'in reenkarnasyon yanlısı öğretileri Kutsal Topraklarda su gibi aktı. İskender ve halefleri, Yunan dilinin yayılmasını sağlayarak herkesi benzeri görülmemiş bir şekilde iletişim halinde tuttu. Mısır'dan çıkan birçok eski rapor, bu inancın ilk Hristiyanlar arasında yaygın olduğu ve Orijinal Hristiyanlığa gizlice aktarıldığı konusunda ısrar ediyor.

--- SAYFA 22 ---

inancın en ileri inisiyeleridir.¹³ Geleneğe göre, Hristiyanlık Mısır'a ilk olarak birinci yüzyılın ikinci yarısında Aziz Markos tarafından getirilmiştir. Her ne kadar kanonik müjde dışında Markos'un teolojisini anlatan hiçbir kayıt olmasa da, Hristiyan gizemlerine inisiye olanlar için daha gelişmiş öğretiler içeren bir Markos Gizli İncili'ni yazmış olabilir.¹⁴ Yirminci yüzyılda yeniden keşfedilen bu "gizli müjde"den alıntılar, İsa'nın bir öğrenciyi kilisenin gizli gizemlerine başlattığını tasvir ediyor gibi görünüyor. O halde, Mısır kilisesinin en başından beri, layık görülenlere "gizli bir doktrin" öğretilmiş gibi görünüyor. İskenderiye İlmihali O zamanlar Roma İmparatorluğu'nun entelektüel merkezi İskenderiye, Mısır'daydı ve kilisenin resmi bir kurumu olan İlmihal Okulu, ikinci yüzyılda burada kuruldu. Bu okulun kurulmasından önce İskenderiye'de Carpocrates, Basilides, Isidore, Valentinus ve Heracleon'un Hristiyan mezhepleri geliyordu. Bu grupların tümü, reenkarnasyon doktrinini de içeren bir Hristiyanlık biçimini öğretiyordu; bu da onları dünyanın bu köşesinde tanıdık bir toplulukla buluşturuyordu. Yine İskenderiyeli olan ünlü Yahudi filozof Philo, Yahudiliğin reenkarnasyon inancını da içeren bir versiyonunu öğretiyordu ve o zamanlar Hristiyanlık da yaygın olarak başka bir Yahudi mezhebi olarak düşünülüyordu. İskenderiye'nin Yahudi-Hristiyan reenkarnasyoncu okullarının tarihi MS 117'ye kadar uzanmaktadır. İlmihal Okulu'nun orijinal kuruluş tarihi bilinmemektedir; Bu bilgiyi sağlayabilecek tüm belgeler tarihi kayıtlardan silinmiştir. Her halükarda, okulun tarihinin en azından M.S. 175 yılına, yani Pantaenus adında bir adamın başkanlığına kadar uzandığını biliyoruz. Bu okul çok ünlü ve etkili olmasına rağmen tarih Pantaenus'un öğretilerine dair hiçbir kayıt bırakmadı. Tek bildiğimiz, okulun liderliğini MS 190'da Saint Clement'e devrettiği, onun da MS 203'te dizginleri Origen'e devretmesine kadar kurumu yöneten kişinin MS 150 civarında doğan İskenderiyeli Clement'e ilk Hristiyan toplumunda derin saygı duyulduğu; Zamanının en prestijli ilahiyat fakültesinin başkanı olmasının yanı sıra, İskenderiye kilisesinde de papazlık yapıyordu. Son derece iyi okumuşt ve hem "ortodoks" hem de Antik Savaşın Kalıntıları da dahil olmak üzere Yahudi-Hristiyan edebiyatı hakkında kapsamlı bir bilgiye sahipti.

--- SAYFA 23 ---

“sapkın” işler. Clement, Mısırlıların İncili, İbranilerin İncili, Matthias'ın Gelenekleri, Petrus'un Öğretisi, Barnabas'ın Mektubu, Petrus'un Kıyameti ve Petrus'un Vaazı dahil olmak üzere, resmi kilisenin daha sonra kınadığı birçok kutsal kitabı kullanmış ve onurlandırmıştır. Pantaenus'tan gizli bir ezoterik Hristiyan geleneği aldığını ve bunun doğrudan havariler Petrus, Yakup, Yuhanna ve Pavlus'tan aktarıldığını iddia etti. Clement bu gizemlerin gizli kalması gerektiğini ve asla kamuya açıklanamayacağını veya öğretilemeyeceğini ısrarla vurguladı: . . Bilgeler mecliste düşündüklerini ağızlarıyla söylemezler. "Ama kulaktan kulağa duyduklarınızı" diyor Rab, "evlere duyurun", onlara gerçek bilginin gizli geleneklerini almalarını ve bunları yüksek sesle ve dikkat çekici bir şekilde açıklamalarını emredin; ve kulaktan kulağa işittiğimiz gibi, onları gerekli olanlara teslim edelim; ama onlara benzetmelerle söylenenleri ayırım yapmadan herkese aktarmamızı emretmiyor. (İskenderiyeli Clement, “Herkese İfşa Edilmeyecek İnancın Gizemleri”) Bu gizli öğretiler reenkarnasyon inancını içeriyor muydu? Dokuzuncu yüzyıl Yunan ilahiyatçısı Photius, Hypotyposeis (Ana Hatlar) adlı eserinde onu reenkarnasyonu öğretmekle suçlayarak böyle düşünüyordu.¹⁶ Olağanüstü bir eğitime sahip olmasına ve teolojik bir öncü olarak selamlanmasına rağmen, Clement, tüm ilk kilise babaları arasında en önde gelen, seçkin ve etkili kişi olarak geniş çapta tanınan öğrencisi Origen tarafından tüm bunlarda gölgede bırakılmıştı. Erken Hristiyanlığın en üretken ilahiyatçısı olan onun 6.000'den fazla eser yazdığı söyleniyor, ancak bunların büyük çoğunluğu kilisenin daha sonraki sansüründen sağ çıkamadı. Yine de Origen'in günümüze ulaşan eserlerinde Pantaenus ve Clement'ten kendisine aktarılan ezoterik öğretilere çok daha önemli bir bakış yakalıyor gibiyiz. Ve Origen'in çağdaşlarından biri olan Aziz Jerome, onu yazılarında reenkarnasyonu öğretmekle açıkça suçladı. Ancak Origen ilginç bir ayırım yapıyor. Her ne kadar ruhun reenkarnasyonuna olan inancı coşkuyla kınasa da, ruhun reenkarnasyonuna olan inancı açıkça destekliyor gibi görünüyor.¹⁷ Origen, canlıların daha önceki yaşamları deneyimledikten sonra bu dünyaya doğduklarını öğretiyordu: Orijinal Hristiyanlık 12

--- SAYFA 24 ---

Ruhun ne başlangıcı ne de sonu vardır. . . [Onlar] bu dünyaya, önceki yaşamlarındaki zaferlerle güçlenmiş ya da yenilgilerle zayıflamış olarak gelirler.¹⁸ Konstantin'in Seçimi Valentinus, Clement ve Origen'e ek olarak, ilk kilisenin diğer pek çok önde gelen şahsiyetinin, reenkarnasyon inancını da içeren bir Hristiyanlık biçimini öğrettiğini biliyoruz. Ancak reenkarnasyon kavramının imparatorluğun siyasi ihtiyaçlarıyla örtüşmediğini de biliyoruz. Ve tabii ki kilisenin daha sonra dönemin edebiyatını kendi amaçlarına uyacak şekilde düzenleyip değiştirdiğini biliyoruz. Bütün bunları bildiğimizde geriye tek bir soru kalıyor: Konstantin, siyasi hırslarını ilerletmek için Mesih'in orijinal öğretilerinden kasıtlı olarak taviz mi verdi? Bu ilk yüzyılların tarihine ilişkin bilgilerimiz tam olmaktan çok uzaktır ve bilim adamları hâlâ ilk kilise konsillerinin çeşitli ayrıntıları konusunda tartışmaktadır. Bununla birlikte, tüm imparatorlar gibi Konstantin'in de kendisine hiçbir şeyin yasak olduğunu düşünmediği oldukça açıktır. Konstantin, Hristiyanlığa sözde bağlılık göstermesine rağmen, İsa'nın öğretilerine neredeyse hiç sadakat göstermedi. Hayatı boyunca kendi karısını, en büyük oğlunu ve en yakın arkadaşlarının çoğunu öldürdü ve siyasi düşmanların ve savaş esirlerinin sakatlanması ve işkence görmesinden keyif aldı. Despotik ve hırslı Konstantin, imparatorluk üzerinde tam bir hakimiyet kurmaya acımasızca kararlı görünüyordu. Her ne kadar Hristiyan olduğunu iddia etse de aynı zamanda geleneksel Roma güneş tanrısına da tapıyordu. Böyle bir yaşam, İsa'nın ideallerinden ve öğretilerinden çok uzak görünebilir, ancak resmi kilisenin daha sonraki tarihiyle pek çok ortak noktaya sahip gibi görünüyor; bu paralellik, yüzyıllar boyunca birçok kişinin, resmi kilisenin gerçek kurucusunun İsa değil, Konstantin olduğundan şüphelenmesine yol açmıştır. Konstantin, birleşik imparatorluğun kontrolünü ele geçirip Hristiyan zulmüne son verdikten kısa bir süre sonra, kendisini din konusunda bir başka iç krizle karşı karşıya buldu. Doğu'da birbiri ardına isyanlar çıkıyordu; piskopos piskoposla yarışlıyordu ve insanlar sokaklarda kavga ediyordu. Konstantin bu yaygaranın nedenini tam olarak anlamasa da, buna bir son vermeye karar verdi. Birleşik imparatorluğu için birleşik bir kiliseye ihtiyacı vardı, bu nedenle kilise tarihinde ilk kez devlet inançla ilgili bir anlaşmazlığa müdahale etti. Bu son sefer olmayacaktı. Antik Bir Savaşın Kalıntıları 13

--- SAYFA 25 ---

Konstantin'in emriyle, imparatorluğun her köşesinden 1.800 piskopos, İznik'teki büyük bir kilise konseyine davet edildi, ancak yalnızca 300 kadarı, belki de Konstantin'in toplantıya bizzat başkanlık etmek niyetinde olduğunu anladıkları için imparatorluk çağrılarına yanıt verdi. Bir Roma imparatorunun kilise işlerine başkanlık etmesi düşüncesi o dönemin Hristiyanları için oldukça korkutucu ve rahatsız edici olsa gerek; katılımcıların çoğu hâlâ önceki imparatorlardan kalma işkence izlerini taşıyordu. Ele alınması gereken konunun özünde basit bir soru vardı: İsa her zaman Tanrı mıydı, yoksa bir zamanlar bir noktada Tanrı'nın Oğlu olan bir adam mıydı? Başka bir deyişle, yalnızca Baba'nın var olduğu, ancak Oğul'un olmadığı bir zaman var mıydı? Bu sadece akademik bir soru değildi. Eğer İsa başlangıçta daha sonra Tanrı'nın Oğlu olacak bir adamsa, bu, diğer insanların da potansiyel olarak Tanrı'nın Oğulları olabileceği anlamına geliyordu. Ve eğer diğerleri Tanrı'nın Oğulları olabilseydi, o zaman hiç kimse kurtuluşu için kiliseye ihtiyaç duymazdı; bunun yerine, Mesih'in yaptığı gibi bu hedefe kendi başına ulaşabilirdi. Tam da Konstantin'in imparatorluğu bir arada tutmak için kiliseye ihtiyacı olduğu bir dönemde bu soru kiliseyi parçalıyordu. O toplantıda İsa'nın her zaman Tanrı olduğu ve diğer insanların aynı sonuca ulaşmak için O'nun izlerini takip edemeyecekleri kararlaştırıldı. Konsey, insan ruhlarının İsa'nın ruhuna benzemediğini ve kendi başlarına tanrısallık potansiyeline sahip olmadıklarını ilan etti. Konsey, İsa'nın ruhunun her zaman var olmasına rağmen, insanın ruhunun yaratılmış bir şey olduğuna ve kişi fiziksel olarak doğana kadar var olmadığına karar verdi. Dolayısıyla Tanrı ile insan arasında büyük bir uçurum vardı ve kilise aralarındaki tek köprüydü. Kısacası insan sonsuz yaşamı elde etmek için kiliseye güvenmek zorundaydı. Ruhun ilahi kökenini inkar eden konsey, kilisenin birey üzerindeki gücünü ve otoritesini vurgularken, önceden var olma ve reenkarnasyon olasılığını da zımnen dışladı.19 Sonunda, o toplantıda Hristiyanlığın bir tanımı seçildi ve diğerleri reddedildi. Kısa bir süre sonra, bu kez bizzat kilisenin düzenlediği Hristiyan zulümleri yeniden başladı. Hristiyan Zulümlerinin Geri Dönüşü Roma İmparatorluğu'nun ilk günlerinden itibaren, imparatora bağlılık sözü vermeyi reddeden herkes idam ediliyordu ve bu, Konstantin'in din değiştirmesi nedeniyle değişmedi. İznik Konsülünden Sonra Orijinal Hristiyanlık 14

--- SAYFA 26 ---

Hristiyanlığın bu reddedilen versiyonlarını uygulayan herkes devletin düşmanı olarak etiketlendi ve yetkililer onları avlamaya başladı. Bu yeni zulümler, İmparator Konstantin'in, Hristiyan ilahiyatçı Arius'un tüm yazılarının yakılmak üzere yetkililere teslim edilmesi ve bunları gizleyen herkesin idam edilmesi yönündeki emriyle başlayan, benzeri görülmemiş bir edebiyat sansürü içeriyordu. Ama bu sadece başlangıçtı. Birkaç yıl sonra İmparator Theodosius, Hristiyanlığı resmi devlet dini haline getirdiğinde, Roma hükümeti, imparatorluğun tüm tebaasının Roma piskoposunun inancını kabul etmesini zorunlu kılan bir ferman yayınladı. Reddedenler yine devlet düşmanı olarak etiketlendi. Daha önce olduğu gibi, herkes resmi devlet dinine bağlı olmaya zorlandı, aksi takdirde ağır cezalara maruz kalacaktı. Hristiyanlar artık av olmak yerine avcıydılar. Kilise liderleri "sapkın" avcılar haline geldiler ve kendileriyle aynı fikirde olmayan herkesi acımasızca öldürdüler. Kilisenin resmi öğretileriyle çelişen tüm yazılar yasa dışı ilan edildi ve bunları okuyanlar öldürülme riskiyle karşı karşıya kaldı. Tarihçiler bunun tam da metinlerin Nag Hammadi'de toplanıp gömülmeye başladığı zaman olduğunu düşünüyor. Sonraki bin yıl boyunca kilise "kafirleri" avlamaya ve öldürmeye devam etti. İlginç bir şekilde, İsa tüm bunları önceden bildirmiş gibi görünüyor: "Seni öldüren kişinin, Tanrı'ya hizmet ettiğini düşüneceği zaman geliyor" (Yuhanna 16:2). Binlerce kitap ve onlarla birlikte yüzbinlerce "sapkın" da yok edildi. Konstantin'in din değiştirmesinin üzerinden 100 yıldan az bir süre geçtikten sonra kilise, Mısır'daki ünlü İskenderiye Kütüphanesi'ni yaktı. Sonraki 1000 yıl boyunca da benzer kampanyalara devam etti. Fransa'da 1209-1255'teki Albigen haçlı seferinde on binlerce Hristiyan "sapkını" katletti ve muhtemelen Engizisyon sırasında yüz binlercesini daha katletti.20 George Orwell'in kurgusal "Büyük Birader'i" gibi, resmi kilise de kamu ve özel görüş üzerinde tam kontrol sağlamaya çalıştı. On beşinci yüzyılda matbaa icat edildiğinde kilise, tüm el yazmalarının yayınlanmadan önce onaylanması hakkını talep etti. Kilise insanların kendi kitabını okumasına bile izin vermedi. Bugün ne kadar ihtimal dışı görünse de, İncil'e sahip olmak aslında yasa dışıydı ve onu okumak bile birinin kafir olduğunun kanıtı olarak kabul ediliyordu. Erkekler ve kadınlar, Roma Katolik İncilini okudukları için kazığa bağlanarak yakıldılar. Bir şeylerin fena halde ters gittiği belliydi. Hristiyanlık yanlış yola sapmıştı. Aşk, nefrete ve korkuya dönüşmüştü. Konstantin'den Önce Bir Antik Savaşın Kalıntıları 15

--- SAYFA 27 ---

kilise farklıydı; yalnızca gerçek sağlık ve bütünlükten gelen sevgi, cesaret ve verimlilikle dolu, özverili kahramanların saf bir birlikteliği idi. Her ne kadar orijinal kilise, daha sonra Ortodoks ve Gnostik kiliseler olarak anılacak olan farklı unsurları içerse de, başlangıçta birlikte çok başarılıydılar. Konstantin'den önce Hristiyanlar imparatorluğun her yerinde dikkat çekici derecede gelişmiş sosyal yeniliklerle tanınıyordu. Hristiyan toplulukları son derece organize, uyumlu ve yaratıcıydı; sosyal sınıftan bağımsız olarak tüm üyeleri destekleyen zanaatkâr dernekleri, hayırsever gruplar ve emeklilik ve cenaze sigortası acenteleri vardı. Roma hükümeti yeni sosyal sistemlerini taklit etmeye çalıştı, ancak Roma işi o kadar kötü bir şekilde yaptı ki, yalnızca Hristiyanların ne kadar iyi iş çıkardığını vurguladı. Savaş Yetimleri İznik Konsili'nden sonra her şey değişti. Artık birbiriyle savaşan iki ayrı kilise, Ortodoks ve Gnostik kiliseler varmış gibi görünüyordu. Her biri bunun tek başına gerçek Kilise'yi, İsa'nın orijinal öğretilerini temsil ettiğine inanıyordu, ancak -Nag Hammadi'den kurtarılan kutsal yazılardan göreceğimiz gibi- ikisi de yanılıyordu. Hiçbir yarım bütün değildi. Dinamik ve yaratıcı bir karmaşıklık paramparça olmuş, geriye eşit derecede sakat iki yarım kalmıştı. Resmi kilise olan Ortodoks kilisesi, yurt içinde ve yurt dışında bitmek bilmeyen fetih savaşları yürüten bir diktatör, katil ve hırsız haline gelirken, Gnostik Kilise, zaman zaman Maniheizm, Bogomilizm ve Katarizm gibi yeni isimlerle yeniden ortaya çıkan, tarihin gölgesine çekilen, dağınık ve etkisiz bir hayalperest haline geldi. Her yeniden ortaya çıktığında, Hristiyanlığın reenkarnasyon inancını da içeren uhrevi bir versiyonunu öğretiyordu ve her seferinde resmi kilise tarafından yeniden avlanıyordu. Her iki yarı da Hristiyanlığın ilk savaşının yetim çocuklarıdır ve ikisi de o zamandan beri barışı tanımamıştır. Bu iki yarım çok farklıydı ama aralarındaki fark tanındı. Biri insan ruhunun bir yarısının özelliklerini sergiliyor, diğeri ise aklın diğer yarısı gibi davranıyordu. Ortodoks Kilisesi, ayrımcılık, düzen ve otorite gibi nesnel sol beyin konularına odaklanırken Gnostik Kilise, sezgi, hayal gücü ve kişisel deneyim gibi öznel sağ beyin sorunlarına daha fazla önem verdi. Bilinçli zihin gibi, resmi kilise de daha baskın ve açıktayken, Gnostik Kilise daha çok bilinçdışına, arabaya benziyordu.

--- SAYFA 28 ---

arka planda etkinliğini çalıyor. Orijinal Hristiyanlığı arayışımızda bu kalıpla tekrar tekrar karşılaşacağız. Hristiyanlığın Ortodoks ve Gnostik mezhepleri arasındaki boşanma aslında İznik'te başlamadı. Neredeyse İsa çarmıhtan indirilir indirilmez birbirlerinden farklılaşmaya başlamış görünüyorlar; İznik Konsili bu süreci doruğa ulaştırdı. Ve İznik'teki bu ilk doruğa ulaşan bölünmeden bu yana, Hristiyanlık her yeni yüzyılda daha da parçalanarak aynı kendi kendini yok eden rotayı sürdürdü. Başlangıçta tek bir kilisenin olduğu yerde, Dünya Hristiyan Ansiklopedisi'ne göre şimdi 34.000'den fazla farklı Hristiyan mezhebi bulunmaktadır.²¹ Her birinin kendine özgü öğretileri ve uygulamaları vardır, ancak kayıp İncillere göre hiçbiri İsa'nın orijinal öğretilerini yansıtmamaktadır. Ve böylece, üçüncü bin yılın ilk büyük çatışmasının şafağında Batı kendisini silahsız, dini olmayan bir dini savaşın içinde buluyor. Antik Bir Savaşın Kalıntıları 17

--- SAYFA 29 ---

2 Çömlekçinin Toprağı: Kilisenin Dikildiği Zemin Eğer biri ruhların masalsı bir şekilde önceden var olduğunu iddia ederse ve bunun ardından gelen korkunç restorasyonu iddia ederse, ona lanet olsun. — Origen'e Karşı İlk Anathema, İkinci Konstantinopolis Konsili, MS 553. Resmi kilisenin entrikalarına rağmen, en azından bazı erken Hristiyan grupların başlangıçta reenkarnasyona inandıkları açıktır. Sorun şu ki, bunu Hristiyanlığın en temel ve merkezi inancı olan dirilişle nasıl uzlaştırdılar? Hristiyanlığın tüm vaadi Diriliş'e dayanıyordu. İsa ölümden dirildi ve O'nun sayesinde herkesin bunu yapabileceği ilan edildi. Ancak ilk Hristiyanlar, insanların düzenli olarak ölümden geri döndüklerine, her yaşamdan sonra yeniden enkarne olmak üzere geri döndüklerine zaten inanıyorlarsa, Kıyamet Günü'nde ölümlerin genel olarak diriltilmesine veya bu diriliş garantisi altına almak için herhangi bir kurtarıcının fedakarlığına ne gerek duyabilirlerdi? Bu uzun süredir devam eden bir gizem olarak kaldı. Son 1500 yıldır her iki inancın nasıl aynı anda savunulabileceği anlaşılamadı. Kilise sansürü sayesinde bunu açıklayacak hiçbir belge yoktu. Ancak Nag Hammadi'nin kayıp kutsal yazılarının yeniden keşfedilmesiyle nihayet bu gizemi çözmek mümkün hale geldi. Elimizde bulunan bu eski eserlerle, artık tamamen değiştirilmiş verilere bağımlı değiliz.

--- SAYFA 30 ---

resmi kilise son 1500 yıldır insan ırkını besliyor. Ama hâlâ yapacak işlerimiz var. Kurtarılan bu kutsal yazılar, tercih edebileceğimiz kadar açık ve hedefimize giden yolu yönlendirmiyor. Nag Hammadi'de bulunan metinlerin neredeyse tamamı gizemli ve belirsiz pasajlarla doludur; Her ne kadar akademisyenler bu eserleri onlarca yıldır inceliyor olsalar da, büyük kısımları anlamakta güçlük çekiyor. Bunun neden böyle olduğu bir sır değil; bu eserler kendilerini açıkça İsa'nın gizli öğretileri olarak tanıtıyor; herkes tarafından okunması ve kesinlikle anlaşılması amaçlanmıyor. İncil'in kendisi, İsa'nın iki ayrı ve farklı öğretisi olduğunu söylüyor; biri kitleler için, diğeri ise en yakın öğrencileri için: Öğrencileri ona gelip sordular: "Neden insanlarla benzetmelerle konuşuyorsun?" Şöyle cevapladı: "Cennetin krallığının sırlarına ilişkin bilgi sana verildi, ama onlara verilmedi." (Mat. 13:10-11) Bu "sapkınlar" kendilerini dindar Hristiyanlar olarak görüyorlardı, ancak hem reenkarnasyona hem de dirilmeye inanıyorlardı. Bu gizem hiçbir zaman açıklanmadı. Bazıları, Orijinal Hristiyanlığın yeniden dirilmeye değil, yalnızca reenkarnasyona inandığını öne sürdü, ancak bu tür önerileri dışlamak için yeterli kanıtımız var. Örneğin, Tomas İncili'nde İsa, Yahudiliğin dini bilgisini defalarca övmektedir¹ ve bu Yahudi kutsal metinleri, Kıyamet Günü'nde yaklaşan Evrensel Diriliş'i açıkça kehanet etmektedir.² O halde hiç şüphe yok: İlk kilisedeki gizemli unsurlar hem dirilişe hem de reenkarnasyona inanıyordu. Ama nasıl? Bir cevap var. Bir zamanlar Roma İmparatorluğu'nda bu gizemi (Hristiyanlıktaki diğer birçok gizemle birlikte) açıklayacak çok popüler ve yaygın bir teoloji mevcuttu ve bu teoloji, Nag Hammadi'de bulunan yeniden keşfedilen kutsal yazılarda kolayca görülebilir. Ancak bu eski inanç sistemi modern dünya tarafından neredeyse bilinmiyor. Tahmin edilebileceği gibi, resmi kilisenin 1.500 yıllık düzenleme ve sansür kampanyasından sağ çıkamadı. İkili Ruh Doktrini Binlerce yıl önce, dünyanın her yerindeki birçok kültür, ölüm ve öbür dünya hakkında esasen aynı şeye inanıyordu. Onlar Potter'ın Toprağı 19'un

--- SAYFA 31 ---

insanlar bir değil iki ruha sahiptirler; bunlar genellikle ölümden bölünür ve her biri çok farklı bir ölümden sonraki yaşama gider. Bu eski kültürler genellikle bu iki ruhu çok benzer şekillerde tanımladılar; modern psikolojinin artık insan ruhunun iki yarısını tanımladığı şekilde onlara sıklıkla atıfta bulundular. Ruhlardan birinin kişinin özgür iradesini ve zekasını, diğersinin ise duygularını ve hafızasını içerdiği düşünülüyordu. Entelektüel ruhun kişinin yaşam gücüne sahip olduğu ve ölümlle sonuçlanmadan kişinin fiziksel bedenini terk edemeyeceği söyleniyordu. Ancak duygusal ruhun bedenden özgürce dolaşabileceğine inanılıyordu ve bunu genellikle uyku, hastalık veya mistik deneyimler sırasında yaptığı söyleniyordu. Her ne kadar bu iki ruh, yaşam boyunca bir kişinin kalbinin içinde birbirine sıkı sıkıya bağlı olsa da, genel olarak ölümden birbirlerinden bölündüklerine, kelimenin tam anlamıyla kişinin fiziksel olmayan özünü birbirinden kopuk iki parçaya ayırdığına inanılıyordu. Genellikle "ikinci ölüm"³ olarak adlandırılan bu bölünmeden sonra, kişinin entelektüel yarısının reenkarne olduğuna inanılırken, duygusal yarısının genellikle karanlık ve kasvetli, rüya gibi bir cehennemde sıkışıp kaldığı düşünülüyordu.⁴ İkinci Ölüm: Taşta Yazılan Bir Yolculuk Eski Mısır, bu "ikili ruh doktrinine" (BSD) inanan bir kültürün en iyi belgelenmiş örneklerinden biridir. Kaynaklarının büyük bir kısmını ölüm ve ahiret sorununa ayırmıştır ve en ünlü anıtı da bu takıntıyı yansıtmaktadır. Büyük Keops Piramidi'nin birçok odası ve çatallı geçitleriyle iç kısmı, özellikle ikili ruh ahiret teolojisi etrafında tasarlanmış gibi görünür. Tıpkı Mısırlıların canlıların üç elemente (bir beden, bir ruh (Mısır'ın ka) ve bir ruh (Mısır'ın ba)) sahip olduğuna inandıkları gibi, bu piramidin de bu elementlerin her biri için beklenen ölümden sonraki yaşamları yansıtır gibi görünen üç benzersiz odası vardır. Benzer şekilde bu odalar arasındaki geçişler de Mısır'ın yaşamdan ölüme yolculukta meydana geldiği düşünülen süreçlere ve değişimlere ilişkin vizyonunu yakından yansıtır. Tabanın elli metre yukarıdaki piramidin girişi dik bir şekilde inen, klostrofobik derecede dar bir koridora açılıyor, bu koridor neredeyse yer seviyesine kadar iniyor, sonra iki kola ayrılıyor. Bir dal daha uzağa, "çukur" olarak bilinen bir yer altı odasına inerken, diğer dal yeniden yükseliyor. Bu yükselen geçit sonunda iki kola ayrılır. Orijinal Hristiyanlık 20

--- SAYFA 32 ---

ayrıca biri "Kraliçe Odası"na, diğeri de "Kral Odası"na gidiyor. Piramidin koridorundaki ilk çatal, insanların ölümleri üzerine zihinleri ve bedenleri birbirinden ayrılıp kendi yollarına gittiğinde deneyimlediği ilk değişimi, yani "ilk ölümü" temsil ediyor gibi görünüyor. Benzer şekilde, ikinci çatal, ruhun ve ruhun birbirinden ayrıldığı ve zihni parçaladığı "ikinci ölümü" yansıtıyor gibi görünüyor. İlk çatalda bir dal, içinde sığ ve boş bir çukurdan başka hiçbir şeyin bulunmadığı kaba yontulmuş bir mağaraya ulaşana kadar anıtın altından aşağı doğru devam ediyor. Gerçek ana kayadan kabaca oyulmuş bu mezar benzeri hücre küçük, karanlık ve havasızdır ve fiziksel beden ölümdeki sonunu mükemmel bir şekilde simgelemektedir. Bu arada yükselen dal yine aynı keskinlikle yukarı doğru yükselir ve uygun bir şekilde, çürümekte olan cesedinden ayrılan zihnin hayatta kalacağına dair umut dolu vaadi simgelemektedir. Ancak bu yukarıya doğru geçişin başlangıcı kalın bir granit tıkaçla kapatılmıştır; bu, fiziksel hiçbir şeyin ölüme doğru kaçınılmaz inişten kaçamayacağını uygun bir hatırlatıcısıdır. Mısır teolojisinin yaşayan bir kişinin sahip olduğu kabul edilen üç bileşenden yalnızca iki fiziksel olmayan öge olan ba ve ka, bu yükselen koridora geçmeyi umut edebilirdi. Granit tıkaçın diğer tarafında kişinin ba ve ka'sı olabilir.

--- SAYFA 33 ---

birlikte devam ederek geçit boyunca ilerleyerek geçidin iki yöne ayrıldığı yere ulaşırlar; yollardan biri Kraliçe Odası'na doğru düzleşir, diğeri ise daha da yükseğe Kral Odası'na yükselir. Kraliçe Odası ka'nın nihai varış noktasını ve ölümden sonraki kaderini temsil ediyor gibi görünüyor. Odada, bir zamanlar kralın gerçek boyutlu bir "ka heykelinin" bulunduğu ve içinde yaşayan ka'nın sonsuza kadar dayanabileceği düşünülen doğu duvarındaki bir niş dışında hiçbir içerik yok. Bu oda yer üstündedir ve belki de burada yaşayan ruhun en azından ölümden başarıyla kurtulduğunu simgelemektedir. Ancak bu odanın pek çok özelliği, bu varoluşun nahoş doğasını akla getiriyor. Duvarlar ve tavan pürüzsüz ve cilalı kireçtaşından yapılmış, ancak zemin pürüzlü ve engebeli bırakılmış, bu da ruhun ölümden sonraki deneyimi kolay ve neşeli bulmayacağını, bunun yerine oldukça kaba ve nahoş bulacağını gösteriyor. Ayrıca, Kraliçe Odası da, Kral Odası gibi, hava shaftlarına benzer bir şey (piramidin dış duvarlarına doğru uzanan küçük havalandırma delikleri) içermesine rağmen, açık havaya ulaşmadan metrelerce önce dururlar ve yetersiz kalırlar. Bu, burada yaşayan ruhun, teknik olarak hala hayatta olmasına rağmen, ölümden sonra hapsedildiğini simgeliyor gibi görünüyor. Ancak daha büyük ve daha lüks olan Kral Odası'nın hava bacaları dışarıya kadar uzanıyor ve bu da onu piramidin herhangi bir çıkış yolu ile donatılmış tek odası haline getiriyor. Bu bize eski Mısırlıların ba'nın, kişinin ölümden sonra gerçek özgürlüğe sahip olacağı, yeni gerçeklikleri ziyaret edeceği ve yeni deneyimlere başlayacağı garanti edilen tek parçası olduğuna inandığını hatırlatır. Tamamen güzel pembe granitten inşa edilen Kral Odası'nın ince cilalı taşları, tüm piramidin en ağır taşlarıdır ve ba'nın muhteşem ölümden sonraki yaşamını yansıtır. Ancak ba'nın Kral Odası'na tek başına girmesi gerekmiyordu çünkü piramidin geçitlerindeki ikinci çatal öncekinden oldukça farklı. İlk çatalın üst yolu kapatılırken, ikinci çatalın her iki kolu da açık kalıyor. Tüm BSD kültürleri ilk ölümün kaçınılmazlığını kabul ederken, bazıları uygun adımlar atılırsa ikinci ölümün önlenabilir olduğunu düşünüyordu. Mısır, ka ve ba'nın bölünmesini önlemenin mümkün olduğuna inanıyordu; bu durumda her ikisi de Kral Odası tarafından sembolize edilen cennet gibi öbür dünyaya birlikte seyahat edebilirdi. Aslında, ikinci çatal her iki dalı da açık bırakmakla kalmıyor, aynı zamanda üst dalı kapatmak yerine, yapı aslında kişiyi üst yolu seçmeye teşvik ediyor gibi görünüyor. Büyük Galeriler olarak bilinen, ikinci çataldan Kral Odası'na çıkan yükselen geçitte aşırı derecede Orijinal Hristiyanlık izleri görülür.

--- SAYFA 34 ---

Bu noktaya giden tüm küçük koridorları sıkıştırdıktan sonra büyük bir rahatlama sağlayan yüksek tavan.5 Bazı BSD kültürleri ruh ve ruhun ölümden sonra bölünmesinin kaçınılmaz olduğunu öğretiyordu, ancak birkaçı bundan kaçınmanın mümkün olduğuna inanıyordu. Mısır ve Çin gibi ikinci ölümün önlenebileceğine inanan ülkeler, dini çabalarının çoğunu insanların bundan kaçmasına yardım etmeye odakladılar. Öte yandan, bölünmenin kaçınılmaz olduğuna inananlar, bir ruhun önemini vurgulayıp diğerinin değerini düşürme eğilimindeydi; bu da, yakın zamanda yaşanacak bölünmeyi daha az tehdit edici hale getiriyordu.6 Ancak Hristiyanlık ortaya çıkana kadar, ikinci ölümün geri döndürülemez ve kalıcı olduğu düşünülüyordu. Eğer ikinci ölüm sizi yakalarsa tüm umutlarınız tükenir. O yaşamda olduğunuz kişi, o "benlik" tamamen parçalanacak ve bir daha asla gerçekten var olamayacaktı. Her ne kadar kişinin varlığının yarısının ikinci ölümden sonra reenkarnasyona devam edebileceğine yaygın olarak inanılsa da, bu, yaşam boyu sürekli hafıza ve kimlik kaybı ve kişinin varlığının diğer yarısının akılsız cehennem hapisanesinde çektiği sonsuz acı için küçük bir teselli gibi görünüyordu. Bu ikili ruh doktrini, Hristiyanlığın doğduğu zamanki kültürel zihniyetti. Ve resmi kilisenin daha sonra ileri sürdüğü iddialara rağmen, İsa bu hikayeyi yalanlamış gibi görünmüyor. Bunun yerine ona yeni bir bölüm ekledi. Orijinal Hristiyanlık çoğunlukla etrafındaki tüm BSD kültürleriyle aynı varsayımları benimsedi ve aynı dili konuştu; yalnızca olay örgüsüne yeni bir öge ekledi; ikinci ölümün üstesinden gelmek artık mümkündü: "Galeti yapan, ikinci ölümden hiç zarar görmeyecek" (Va. 2:11). Eğer İsa tamamen yeni ve alışılmadık bir mesajla gelmiş olsaydı, Roma İmparatorluğu vatandaşlarına daha önce gelip O'nu takip edeceklerine inandıkları her şeyi bir kenara atmalarını söyleseydi çok az kişi dinlerdi. Ama olan bu değil. Bunun yerine, O'nun hareketi imparatorluk genelinde inanılmaz bir oranda takipçi topladı çünkü O ve onlar zaten temel kültürel inançlarında aynı fikirdeydiler. Mesih herkesin zaten bildiği bir soruna, daha önce kimsenin mümkün olduğunu düşünmediği bir çözüm sağladı. Bu, pek çok kişinin Hristiyanlığa geçmesini sağlayan büyük mesajdı ve dünyanın beklediği benzeri görülmemiş bir atılımdı: Birisi ölse ve ikinci ölümü yaşasa bile, artık onun yeniden yaşaması mümkündü. "İsa dedi ki, 'Diriliş benim. Bana iman eden ölse bile yaşayacaktır'" (Yuhanna 11:25). Çömlekçinin Toprağı 23

--- SAYFA 35 ---

Bunu daha önce hiç kimse söylememişti. Her ne kadar birkaç kültür, ikinci ölümün gerçekleşmesinden önce kaçınmanın sırrını bildiğini iddia etse de, hiç kimse olaydan sonra bunun etkilerini tersine çevirebileceğini iddia etme cüretini gösterememişti. Göreceğimiz gibi, Nag Hammadi'de bulunan bazı kayıp Hristiyan kutsal metinleri, şüphe götürmez bir şekilde bu kadim çift-ruhlu dini sisteme dayanmaktadır. Şimdiye kadar bu kutsal yazıların teolojisi çözülmeden kalmıştı; Örneğin Thomas'ın İncili, tüm kitabın tek bir gizeme işaret ettiğini ve kişi bu gizemi belirleyebilirse asla ölmeyeceğini bildiren bir meydan okumayla başlar. BSD'nin yeniden keşfedilmesine kadar hiçbir analist ya da ilahiyatçı Thomas'ın pasajlarındaki ortak paydayı tespit edememişti. BSD'nin unutulmuş teolojisi, Gnostik İncillerin şifresini çözmenin yanı sıra, erken Hristiyanlık hakkındaki diğer birçok gizemi de açıklıyor; örneğin ilk kilisenin aynı anda hem diriliş hem de reenkarnasyona nasıl inanabildiğini hemen açıklıyor: Bir ruh tekrar tekrar enkarne olabilirken, diğerinin ölümden sonra statik bir cennet veya cehennem rüya dünyası gerçekliğinde sıkışıp kaldığı ve bu nedenle yine de diriliş yoluyla kurtarılmaya ihtiyaç duyulduğu düşünülüyordu. Her kitapta ve her pasajda, bu Nag Hammadi yazıtları BSD'nin İsa'nın öğretilerinin orijinal temeli olduğunu göstermektedir. Tek Dünya Dini Bizim şimdi Hristiyan dini dediğimiz şeyin aynısı, eskiler arasında mevcuttu ve insan ırkının başlangıcından, zaten var olan gerçek dinin Hristiyan olarak adlandırılmaya başlandığı andan itibaren Mesih'in bedene gelişine kadar eksik değildi. (Saint Augustine)7 İkili ruh doktrini bir zamanlar neredeyse evrensel bir inançtı. Binlerce yıldır gezegende, dünyanın her yerindeki kültürlerde mevcuttu. Yine de bu, bir zamanlar uluslar, kıtalar ve hatta okyanuslar arasında ortak payda olan bir inancı yeryüzünden neredeyse tamamen silen resmi kilisenin 1.500 yıllık düzenleme ve sansür kampanyasıyla karşılaştırılmazdı. Bugün, Amazon'un Maku kabilesi, Zaire'nin Luba'sı ve güney Irak'ın Mandaean'ları gibi modern dünyanın en uç noktalarında yer alan yalnızca birkaç izole kültür hâlâ BSD'ye üyedir. Ancak Konstantin'in Hristiyanlığı ele geçirmesinden önce sayısız kültür, ölümle bölünen ikili ruhlara inanıyordu. Bu Orijinal Hristiyanlık 24

--- SAYFA 36 ---

ölümden sonraki yaşam geleneği yalnızca eski Mısır, Yunanistan, Hindistan, İran ve Çin'in yüksek kültürlerini doyurmakla kalmadı, aynı zamanda Avustralya'nın, Amerika'nın ve dünya çapındaki çok sayıda izole adanın yerli kültürel geleneklerinde de ayak izlerini bıraktı. BSD bir zamanlar Amerika'daki Inuit, Dakota, Toltec, İnka, Mbua, Guarani-Apapocuva ve Waica gibi düzinelerce kabilenin yerli inancıydı. Afrika'da Togo'nun Ewe'si, Burkina Faso'nun Mossi'si ve Mali'nin Bambara'sı tarafından tutuldu. Avrasya'da Ob Nehri bölgesinin Hanları ve Mansileri, Avrupa ve Sibirya'nın Samoyedleri, Yenisey Nehri'nin Tunguzları ve Sibirya'nın Yukagirleri tarafından iddia ediliyordu. Ada halkları arasında ise Avustralya, Hawaii, Haiti ve Solomon Adaları'nda benimsendi. Yunanistan bu iki ruhu psyche ve thymos olarak adlandırdı, Mısır onlara ba ve ka, İsrail onlara ruah ve nefesh, İran onlara urvan ve daena, İslam onlara ruh ve nefes, Hindistan onlara atman ve jiva, Çin onlara hun ve po adını verdi. Haiti onlara gros bon ange ve ti bon ange adını verdi, Hawaii onlara uhane ve unihipili adını verdi ve Dakota Kızılderilileri onlara nagi ve niya adını verdi. Liste uzayıp gidiyor.⁸ Her durumda, bu yerli kültürler, modern bilimin insan ruhunun bilinçli ve bilinçsiz yarımlarını tanımladığı gibi, kendi iki ruhunu da tanımladılar. Orijinal Hristiyanlık bu doktrine katılıyordu; İsa Yahudiye'nin tozlu yollarında vaaz verirken, yaşayan her insanın bir bedene, bir ruha ve bir ruha sahip olduğu hem Kendisi hem de dinleyicileri tarafından anlaşılmıştı.⁹ Can ve ruh aynı şey değildi. Her ne kadar aralarındaki fark daha sonra resmi kilise tarafından kökten vurgulanmamış olsa da, başlangıçta bu iki manevi unsur, yaşayan bir kişinin tamamen ayrı ve farklı bileşenleri olarak görülüyordu. Bu öğreti, Orijinal Hristiyanlığın temel ilkesiydi. Hem 1 Selanikliler 5:23 hem de İbraniler 4:12, insanların birbirinden çok farklı iki ruhsal bileşene sahip olduğunu bildirir: hem can hem ruh. Ve Aziz Pavlus, Korint kilisesine yazdığında üç farklı insan tipini dikkatle ayırmıştı; sarkikoi, psychikoi ve pneumatikoi. Her ne kadar bu terimler genellikle yanıltıcı bir şekilde İngilizceye "bedensel", "doğal" ve "spiritüel" olarak çevrilse de aslında her insanın üç bileşenine atıfta bulunurlar: beden (sarx), ruh (psyche) ve ruh (pneuma). Pavlus, Korintliler kendilerini pneumatikoi (ruh yönelimli) olarak düşünmeyi sevseler de, onların aslında psychikoi (ruh yönelimli) ve hatta sarkikoi olduklarını ileri sürdü.

--- SAYFA 37 ---

(fiziksel beden odaklı). Ve diğer tüm ikili ruh doktrini kültürleri gibi, Orijinal Hristiyanlık da bazı talihsiz koşullar altında kişinin ruhunun ve ruhunun birbirinden ayrılabilirliğini kabul etti: "Tanrı'nın sözü canlı ve etkindir ve iki ucu keskin bir kılıçtan daha güçlüdür ve o kadar derinden keser ki canı ruhtan ayırır" (İbraniler 4:12). Burası, kanonik İncil'de, bir zamanlar evrensel olarak tanınan ruh ve ruh ayrımının hala bulunabileceği tek yer, BSD'nin ruh ayrımının özellikle bahsedildiği tek pasajdır.¹⁰ Resmi kilisenin, Pavlus'un İbranilere Mektubu'nun kanonun resmi bir bileşeni olmasını isteyip istemediğinden başlangıçta emin olmamasının nedeni bu olabilir. İki Yarımız Her BSD kültüründe bu iki unsur, modern bilimin insan ruhunun iki yarısına ilişkin sağ beyin/sol beyin tanımlarına çarpıcı biçimde benzer terimlerle tanımlandı. Her kültürde bir ruhun daha nesnel, bağımsız, erkeksi, mantıklı, rasyonel, sözel, baskın ve aktif olarak tanımlandığını görüyoruz. Bu ruhun kişinin bireyselliğine ve özerk özgür iradesine sahip olduğu düşünülüyordu. Diğer ruhun daha öznel, bağımlı, etkilenebilir, değişken, sezgisel, kadınsı, verimli, duygusal, sözsüz, resesif, tepkisel, duyarlı ve alıcı olduğu düşünülüyordu. Bu ruhun genellikle kişinin hafızasına ve dolayısıyla kişinin kişiliğine ve öz kimlik duygusuna sahip olduğu kabul edilirdi. Rasyonel ruhun genellikle ölümsüz olduğu ve ölümden etkilenmediği düşünülürken, duygusal ruhun daha savunmasız ve risk altında olduğu düşünülüyordu. Modern bilimin aynı zamanda ruhun iki farklı bileşene bölündüğü sonucuna varması ya şaşırtıcı bir tesadüf ya da antik dünyanın ikili ruh doktrininin bir kanıtıdır. Yirminci yüzyılın başında Sigmund Freud ve Carl Jung, insan zihninin bilinçli ve bilinçsiz olarak farklılaştığını keşfederek dünyada devrim yarattılar. Son 25 yılda yapılan nöropsikolojik çalışmalar, insanların beyinlerinde aynı anda çalışan iki zihnin olduğu yönündeki eski inancı yeniden doğruladı. Çok sayıda çalışma, beynin sol yarıküresinin daha tarafsız ve rasyonel bir bilince ev sahipliği yaptığını, sağ yarısının ise daha sezgisel, duygusal ve içe dönük bir zihniyet içerdiğini belirledi. Ve tıpkı eskilerin çok uzun zaman önce uyardığı gibi, bu iki zihinsel unsur birbirinden bağımsız olarak işleyebilir ve sıklıkla da iş görür.¹¹ Orijinal Hristiyanlık 26

--- SAYFA 38 ---

İnsan ruhundaki bilinen unsurlar olarak ruh ve ruhun bu şekilde özdeşleştirilmesi derin anlamlar taşır. Ruh bölünmesinin önlenebileceğine inanan bir avuç antik kültür, bunun ancak kişinin iki yarısını hayattayken ölümden ayrılmayacak kadar sıkı bir şekilde birleştirilerek başarılabileceğine inanıyordu. İsa'dan önce bu, dünyanın bildiği tek "kurtuluş", herhangi birinin ölümün kapısından zarar görmeden geçebilmesi için sahip olduğu tek umutmuş gibi görünüyor. Çoğunlukla "mükemmellik", "bütünlük", "teklik" veya "ikiliksizlik" olarak anılan bu başarının, bireyin bu dünyadan kişisel kimliğiyle ve tamamen sağlam olarak güvenli bir şekilde ayrılmasına olanak sağlayacağı düşünülüyordu; o andan itibaren o kişi gerçek ölümsüzlüğü öğrenecek ve bir daha hiçbir şey onu tehdit edemeyecekti. Ruhun ve ruhun tanıdık (tamamen anlaşılmasa da) psikolojik bileşenler olarak tanımlanması, eskilerin öğrettiği kurtuluşun, tıpkı eski Gnostiklerin tanımladığı gibi, psikolojik bir başarı olduğunu gösterir. Bu "bütünlük ve mükemmellik yoluyla kurtuluş", resmi kilise tarafından öğretilen "iman yoluyla kurtuluş" ile tam bir tezat oluşturuyor gibi görünüyor, ancak Hristiyanlığın ilk günlerinde her ikisi de inananlar tarafından geçerli seçenekler olarak görülüyor gibi görünüyor. Ruh Bölünmesinin Ortaya Çıkan İzması Ruh ve ruhun bilinç ve bilinçdışı olarak bu şekilde özdeşleştirilmesi, yaşamlar arasındaki hafıza kaybını hemen açıklamaktadır. İlk kilisede, reenkarnasyon sorununun hâlâ aktif ve hararetle tartışılan bir konu olduğu dönemde, onun varlığına karşı öne sürülen temel argümanlardan biri, önceki yaşamlara ilişkin anıların eksikliği idi. Ancak eğer kişinin ruhu ölümle bölünürse kaçınılmaz olarak hafızasını kaybeder. Her ne kadar psişenin sol beyin bilinçli kısmı eninde sonunda reenkarne olabileceksin de, bunu, hafızaya sahip olan sağ beyin bilinçdışı yarısı olmadan yapacaktır. Bu hesaplanamayacak kadar büyük bir kayıptı. Hafıza olmadan reenkarnasyonun bir anlamı yoktu ve sonsuz yaşam da değersizdi. Aynı şekilde, ölüm anında zihnin iki yarısının birbirinden ayrıldığına dair bu hipotez, öbür dünyaya ilişkin bir dizi başka gizemi de açıklıyor gibi görünüyor. Örneğin, eğer ölümden sonra öznel bilinçdışı kendisini hala hayatta bulursa, ancak hem fiziksel bedeninden hem de kendi nesnel bilinçli zihninden yoksun kalmışsa, kendisini hızla kendi anılarına, duygularına ve fantezilerine dalmış halde bulacak ve otomatik olarak kendi kişisel kişisel yapısını öğretecektir.

--- SAYFA 39 ---

cennet ya da cehennem hayal dünyası, bu öznel zihinsel içerikten çıkarılır.¹² Zihnin ölümden bölünmesine ilişkin bu eski kavram aynı zamanda ölüme yakın deneyimler, beden dışı deneyimler, geçmiş yaşam gerilemesi, hayaletler, hayaletler, ölüm döşegindeki vizyonlar, hayaletler, ölüm sonrası iletişim ve diğer ölüm sonrası yaşam fenomenleri hakkında son yıllarda bildirilenlerin çoğunu da açıklıyor gibi görünüyor.¹³ Ruh ve Ruh BSD, İncil'in ruh ve ruh tanımında kolayca görülür. Eski Ahit'te ruhlardan düzenli olarak şunu veya bunu "hisseden" olarak bahsedilirken, ruhlara "hissetmekten" ziyade her zaman "yapıyor" veya "düşünüyor". Nefesten veya ruhtan bahsederken sürekli olarak sağ beyin bilinçdışına uygun terminoloji kullanılır. Eski Ahit'te 110'dan fazla kez ruh, bugün yalnızca öznel yönelimli, duygusal temelli bilinçdışına ait olduğunu bildiğimiz sevmek, nefret etmek, tiksilmek, tiksilmek, şehvet duymak, acı çekmek, özlem duymak ve yas tutmak gibi niteliklere sahip olarak sunulur; acı, sevinç, alçakgönüllülük, susuzluk, arzu, ıstırap, yorgunluk, zevk, tatmin, rahatlık, küçümseme ve zevk hissetmek. Karşıtlık daha net olamazdı; Eski Ahit'in hiçbir yerinde ruah'ın veya ruhun bu tür duyguları deneyimlediği öne sürülmez. Tutarlı bir şekilde, sol beyin ruhu BSD kültürlerinde ölümsüz olarak tasvir ediliyordu. Ancak sağ beyindeki ruh çok daha savunmasızdı ve ölümden sonra büyük acı çekebilirdi. Bu model İncil'de de görülür. Ruhun ölümden sonra her zaman "Tanrı'ya döneceği" söylenirken, kişinin ruhu, fiziksel bedenden ayrıldıktan sonra büyük bir yok olma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Eski Ahit'te 32 defa ölebilecek durumda olan, 20 defa "kesilme tehlikesiyle karşı karşıya", 7 defa "çukurda", 3 defa "cehennemde", 3 defa "parçalar halinde", 4 defa "parçalanarak", 4 defa "alınan", 1 defa da "zifiri karanlığa", "tam sessizliğe" atılan, "kurutulan", "hapishaneye" atılan ve "toplanan" bir ruh anlatılmıştır. günahkarlar." Bu bağlamların hiçbirinde ruhtan bir kez bile bahsedilmiyor. İnsanın ruhu ölümden sonra tüm bu şekillerde acı çekme tehlikesiyle karşı karşıyayken, kişinin ruhundan ölümle ilgili olarak yalnızca tek bir şekilde söz edilir: "Ruh, onu veren Tanrı'ya döner" (Vaiz. 12:7). Bu ruhun, kişinin varlığının soyut veya önemsiz bir parçası olmadığı, bunun yerine, sol beyindeki bilinçli zihin gibi, kişinin entelektüel güçlerini ve bilinçli farkındalığını sağladığı düşünülüyordu: "Orijinal Hristiyanlık İçin 28

--- SAYFA 40 ---

Bir insanın düşüncelerini, onun içindeki ruhu dışında, insanlar arasında kim bilebilir?" (1 Korintliler 2:11). Kilise en azından dördüncü yüzyıla kadar BSD'nin bir biçimine abone olmuş gibi görünüyor. Kilise, MS 381'deki İkinci Ekümenik Konsil sırasında Apollinarius tartışmasını ele alırken, insanın üç ayrı parçadan oluştuğu öğretisini kabul etti ve onayladı: beden, ruh ve ruh.¹⁴ Ancak Dördüncü Ekümenik Konsil yaklaşık 500 yıl sonra toplandığında, kilise bu konuda açık bir açıklama yaptı ve açıkça şunu ilan etti: Eski ve Yeni Ahit, bir erkeğin veya kadının tek bir rasyonel ve akıl sahibi olduğunu öğretse de Allah'ın sözcüsü olan tüm kilise babaları ve doktorları da aynı görüşü ifade etmekte, bazıları kötü insanların spekülasyonlarına kulak vererek o kadar dinsizliğe inmişler ki, utanmadan insanın iki ruhu olduğunu dogma olarak öğretiyorlar ve aptallaştırılan bir bilgeliği kullanarak sapkınlıklarını akıl dışı yollarla kanıtlamaya çalışıyorlar. Bu nedenle, bu kutsal ve evrensel sinod, artık iğrenç bir ot gibi büyüyen bu kötü teoriyi kökünden sökmek için acele ediyor.¹⁵ Konstantin dördüncü yüzyılda kiliseye el koyduktan sonra, birkaç direngen mezhep, İsa'nın orijinal öğretileri olduğuna inandıkları şeyleri terk etmeyi kararlı bir şekilde reddetti ve BSD, öğretilerinin bazılarında açıkça açıkça görülüyor. Bir zamanlar erken Hristiyanlığın güçlü bir kolu olan ve hem reenkarnasyona hem de ikili ruhlara inanan Maniheizm, kilisenin ilk yüzyıllarında bilinen dünyanın çoğuna yayılmış ve on dördüncü yüzyıla kadar varlığını sürdürmüştür. Onuncu ila onbeşinci yüzyıllar arasında, Hristiyanlığın, reenkarnasyonun ve BSD'nin bir başka karışımı olan Katharizm ortaya çıktı. Ve erken Hristiyanlığın küçük ama hala yaşayan bir akrabası olan Mandaean dini, bugün bile yaşayan insanların hem ruha hem de ruha sahip olduğuna ve benliğin bu iki unsurunun ölümden sonra ayrıldığına inanıyor. İki Vaat, İki Yol, İki Kilise İsa şöyle dedi: "Ben diriliş ve yaşamım. Bana iman eden ölse de yaşayacaktır; Yaşayan ve bana inanan asla ölmeyecektir." (Yuhanna 11:25-26) Çömlekçinin Toprağı 29

--- SAYFA 41 ---

Mısır ve Çin gibi birçok eski BSD kültürü, dini çabalarını insanlara, ölüm anında iki ruhun ayrılmayacağı şekilde nasıl yaşayacaklarını öğretmeye odakladı. Mısır'da, eğer bir kişi ba ve ka'sı arasında mükemmel bir birliğe ulaşırsa, bunların birleşerek akh adı verilen bir tekilik oluşturacaklarına inanılırdı. Çin'de aynı başarının "ölümsüz fetüsün" ortaya çıkacağı düşünülüyordu. Her iki durumda da bireylerin bu atılımı başarmaları durumunda bir daha asla iki ruhlarının bölünmesi tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacakları düşünülüyordu. Bu tür insanlar daha sonra "gerçek" sonsuz yaşamı miras alacak ve her yaşamın sonunda anılarını veya öz kimlik duygusunu bir daha asla kaybetmeyeceklerdir. Eski İsrail'in deyiimiyle o zaman "ebedi bir isme" sahip olacaklardı. Hristiyanlıktan önce neredeyse tüm dinler BSD'nin bazı versiyonlarına üye görünüyordu. Ancak neredeyse hiçbirinin gelecekte yeniden dirilişle ilgili bir beklentisi yoktu. Onlara göre bir insanın "sonsuz hayata" ulaşabilmesinin tek yolu, ölüm anında iki ruhunun bölünmesini engellemektir. Birisi bunu yapmayı başaramazsa ve iki ruh ayrılırsa bu hikayenin sonu olurdu; o yaşamdaki benlik bir daha asla var olmayacaktı. Ama öyle görünüyor ki Mesih her şeyi değiştirdi ve ölümlerin tüm kayıp ruhlarının bir gün hayata geri dönmesini mümkün kıldı. Çok büyük bir değişiklikti. Mesih, sonsuz yaşamı kazanmak isteyen kişiye tamamen yeni bir seçenek olan imanı sundu. Eski seçeneği sonlandırmadı, sadece yanına bir seçenek daha ekledi. Her zaman kişinin kendi kişisel bütünlüğü ve mükemmelliği yoluyla sonsuz yaşamı elde etmesini temel alan eski dinler hâlâ geçerli bir seçenek olarak varlığını sürdürüyordu. Gerçekten de Yahudi-Hristiyan geleneğinde tam da bunu yaptığına inanılan iki efsanevi şahsiyet kutlanır: Hanok ve İlyas. Bu iki adam, ölmek ve daha sonra tekrar dirilmeyi (iman etmek) umarak sonsuz hayatı miras almadılar; tam tersine, hiç ölmemiş olduklarına inanılıyor. Bütün olarak kaldılar. İkinci ölüm onları asla ele geçirmedi.¹⁶ Sonsuz yaşamlarını Mesih'in ilk vaadi aracılığıyla elde etmediler ("Ben dirilişin ta kendisiyim. Bana inanan, ölse bile yaşayacaktır"), ama O'nun ikinci vaadi aracılığıyla ("Ben yaşamın kendisiyim. Bende yaşayan asla ölmeyecektir"). Gnostik İncillerin tanıklıklarından, Orijinal Hristiyanlığın, Eski Ahit'teki mükemmellik yolunun, iman yolu kadar önemli ve etkili olduğunu düşündüğü anlaşılıyor.¹⁷ Kanonik Yeni Ahit, tüm umudunu Kıyamet Günü'nün dirilişine bağlayarak yeni inanç yoluna odaklanırken, bunun yerine birçok Gnostik kutsal metin Orijinal Hristiyanlığa adanmıştır.

--- SAYFA 42 ---

ikinci ölümden tamamen kaçınmaya çalışarak bütünlük ve mükemmelliğin eski yoluna doğru. En eski kilisede, bu eski yolun hala geçerli bir seçenek olduğu konusunda herhangi bir tartışma yok gibi görünüyor. İsa, tıpkı kanonik Yuhanna İncili'nde 18 yaptığı gibi, "sapkın" Tomas İncili'nde de, gerçek bir Hristiyan'ın sonsuz yaşamı miras almak için Diriliş Günü'ne kadar beklemesinin gerekli olmadığını iddia eder. Bunun yerine, Hristiyanlık başlangıçta bir kişinin ölmeden önce sonsuz yaşamı miras almasının mümkün olduğunu düşündü ve onun ölmesini hiçbir şekilde gereksiz kıldı: "Bu sözlerin anlamını keşfeden kişi asla ölümü tatmayacaktır" (Thomas İncili 1). "Günahtan kaçınırsa sonsuza kadar yaşayacaktır" (Yahudiliğin Fısıh Haggadah'ından). Diğer pek çok BSD kültürü gibi Yahudilik de, her ne kadar zor olsa da, sonsuz yaşama giden bir yolun, İsa sahneye çıkmadan önce zaten mevcut olduğunu uzun zamandır kabul ediyordu. Enoch ve Elijah evrensel bir gerçeğin yalnızca nadir örnekleri olarak görülüyordu: Yeterince mükemmel bir insan asla ölmez. İç Dansımız Kadim ikili ruh doktrininin ruhunu ve ruhunu, modern bilimin bilinçli ve bilinçdışı olarak tanımlamak, bazı şaşırtıcı içgörülere yol açmaktadır. Modern psikoloji yalnızca insanlığın iki efsanevi ruhunu yeniden keşfetmekle kalmadı, aynı zamanda onlar hakkında tarih boyunca bize ulaşmayı başaran sınırlı bilgilere de büyük ölçüde katkıda bulundu. Ve modern bilimin bilinçli ve bilinçdışının doğası hakkındaki bilgimize kattığı şey, eskilerin ölümden sonraki yaşam geleneklerinin yanı sıra günümüzün ölümden sonraki yaşam araştırmacılarının raporlarına dair de çok şey açıklıyor gibi görünüyor.¹⁹ Bununla birlikte, eğer bilinç ve bilinçdışı ölümden ayrılıyorsa, bu ikisi arasındaki yaşamdaki ilişkinin bu nihai sonuçla bir ilgisi olup olmadığı sorulmalıdır. Freud, 1900'lü yılların başında insan ruhunun ikincil bir alt düzeyinin varlığını keşfettiğinde dehşete düştü ve hayatının geri kalanı boyunca bu ikili yapının patolojinin kanıtı olduğuna ve insan zihninin temelde işlevsiz olduğuna ikna oldu. Herkesin bir dereceye kadar akıl hastası olduğunu ve tam zihinsel kapasitemizin yalnızca yüzde onunu kullandığımızı savunan halk bilgeliği de aynı fikirdedir. Elbette bu keşif aslında yeni bir gözlem değildi: Üstelik insanların kalpleri kötülüklerle doludur ve yaşarken kalplerinde delilik vardır ve sonrasında ölümlere katılırlar. (Vaiz 9:3) Çömlekçinin Toprağı 31

--- SAYFA 43 ---

Zihnin iki yarısı dünyayı çok farklı görür. Pek çok açıdan birbirine zıttırlar: Bilinç aktiftir, bilinçdışı ise tepkisel ve duyarlıdır; bilinç, kendi inisiyatifi ve iradesi altında hareket ederek özerk özgür iradeyi kullanıyor gibi görünürken, bilinçdışı otomatik ve içgüdüsel olarak işlev görür; bilinç nesneldir, bilinçdışı ise öznel; Bilinç entelektüeldir, bilinçdışı ise duygusaldır. Sol beyindeki bilinçli zihin sözel yönelimlidir, sağ beyindeki bilinçdışı ise sözsüzdür; görüntüler, semboller, resimler, jestler ve metaforlar yoluyla düşünür ve iletişim kurar. Sol beyindeki bilinçli zihin, nesneler arasındaki farkları ve ayrımları görürken, sağ beyindeki bilinçdışı, bunun tam tersini yapmaya, yani şeyler arasındaki bağlantıları, ilişkileri ve benzerlikleri görmeye yöneliktir. Bilinç ağaçları, bilinçdışı ise ormanı görür; bilinç metni okur, bilinçdışı bağlamı algılar; bilinç ayrıntıları fark eder, bilinçdışı ise anlamı yakalar. Herkes her iki tarafa da sahip olsa da çoğumuz taraflardan birini veya diğerini daha çok tanımlama eğilimindeyiz. Rasyonel, nesnel, sol beyin bilinçli zihne bilim insanları, iş adamları ve yeni muhafazakarlar tarafından daha çok tapınılırken, duygusal, sezgisel, kurallara uymayan sağ beyin bilinçdışı sanatsal idealistlerin ve liberallerin gözdesi. Her ne kadar birbirinden çok farklı olsalar da, zihnin bu iki yarısı birbirleri için mükemmel bir şekilde yaratılmıştır ve sağlıklı olduklarında sanki tek bir birimmiş gibi içimizde vals yaparlar. Bilinçli zihin bu dansa her zaman öncülük eder, yeni seçimler ve kararlar almada inisiyatifi ele alır. Ancak bilinçli zihin bir hareket başlattığında, bilinçdışı otomatik olarak buna karşılık gelen bir hareketle karşılık verir. Bilinçli zihin bir seçim yaptığında veya eylemde bulunduğu anda, bilinçdışı zihin bu seçime veya eyleme hemen ve doğrudan tepki verir, duygular, duygular, izlenimler, bağlantılar, ilişkili fikirler ve içgörüler biçiminde kendi yanıtlarını üretir ve bunlar daha sonra bilinçli zihne geri gönderilir. Bir ayna gibi bilinçdışı da bir parçamızı daima geriye dönüp kendimize ve kendi geçmiş düşüncelerimize bakmaya zorlar. Bu, görünüşe göre Yaratıcımız tarafından kendimize karşı dürüst olmamızı ve derinlerde benimsediğimiz idealleri, hedefleri ve değerleri onurlandırmamızı sağlamak için tasarlanmış, yerleşik bir kendini izleme mekanizması gibi görünüyor. Bilinçli zihin ne zaman yeni bir seçim ya da karar verse, bilinçdışı daha önce olanlarla ilişkileri, kalıpları ve bağlantıları tarayarak otomatik olarak yanıt verir. Bu son tercihi veya kararı tüm Orijinal Hristiyanlığın tam gestaltıyla karşılaştırmak 32

--- SAYFA 44 ---

Önceki anılarımız olan bilinçdışımız, içgüdüsel olarak o andaki kararı, önceki tüm düşüncelerimizin, tutumlarımızın, izlenimlerimizin, algılarımızın, kararlarımızın ve konuyla ilgili çıkarımlarımızın ışığında değerlendirir. Böylece dans otomatik olarak insan vicdanını, yani içsel doğru ve yanlış duygumuzu yaratır ve doğal olarak insan ruhunun otomatik süreçleri tarafından yaratıldığı için, bu ahlaki farkındalık sonuçta her türlü kültürel etkiden bağımsız görünür. Bilinçdışı, tüm kararlarımızı ve çıkarımlarımızı otomatik olarak kaydeder, bunları uyulması gereken komutlar olarak ele alır, bunları bir bilgisayarın programlamasını gerçekleştirmesi veya hipnotize edilmiş bir kişinin kendisine verilen komutları yerine getirmesi gibi yerine getirir. Dolayısıyla, bir kişi bir noktada "bunun kötü" olduğuna karar verirse daha sonra bu "kötü" şeyi yapar, bilinçdışı mevcut eylem ile önceki yargıyı karşılaştırır ve uygun ve karşılık gelen psikolojik materyali, yani kötü veya suçluluk duygularını üretir. Bir ayna gibi, bilinçdışı da her zaman aynı şekilde yanıt verir; iyiye iyi, kötüye kötü. Her zaman kendi kararlarımızı bize geri yansıtır ve bize şunu gösterir: "Sen busun", "Yaptığın şey bu", "O zaman bunun hakkında böyle hissettin, ama sonra burada böyle davrandın ve ikisi uyuşmuyor." Sürekli kendimizi kendimizle karşılaştırırız ve bir tutarsızlık bulduğunda bütünlük duygumuz, bütünlük duygumuz ve özsaygımız zarar görür. Kendine İhanetin Bedeli Maalesef varlığımızın bu iki yarısı arasındaki ilişki dengesizleşebilir ve sağlıklı hale gelebilir. Bilinçdışının fısıldayan sesini kabul etmeyi reddederek, zihnin o tarafından gelen düşüncelerin geçerliliğini reddederek, bilincimizi, zihnin yerleşik kendi kendini düzeltme mekanizmasını bir kenara atarak, bunu sıklıkla kendi başımıza getiririz. İki yarıdan daha güçlü olan bilinçli zihin, bilinçdışından gelen duyguları, anıları ve içgörülerini bastırarak kendisiyle bilinçdışı arasındaki doğal iletişimi bozabilir. Bilinçdışından yükselmeye çalışan mesajları engellemek aslında bir çeşit otosansür, kendine ihanet ve kendi kendini yok etme, "bu duyguların/anıların/içgörülerin aslında bana ait olmadığı" ısrarıdır. Çoğu nevroz biçiminin kökeni bu dinamiklere kadar uzanabilir. Bilinçdışı sadece ahlaki dengemizin kaynağı değil, aynı zamanda Potter'ın Toprağı'dır.

--- SAYFA 45 ---

Bu nedenle, onun ahlaki yargılarından kaçınmak için bilinçdışını bastırdığımızda, sıklıkla duygularımızdan ve hislerimizden de koptuğumuzu görürüz. Bu nedenle dünyadaki en kötü insanların hiçbir duygu hissetmemesi klasik bir kültürel arketiptir; çünkü kendi ahlaklarının sesini susturma sürecinde, tüm bilinçdışının sesini kapatmak zorunda kalmışlar ve kendi duygularından da kopmuşlardır. Birini kaybetmek diğerini de kaybetmektir. İnsanlar kendi doğru ve yanlış anlayışlarını ihlal edip, bilinçsiz ruhlarından gelen öfkeli tepkiyi bastırdıklarında, aslında farkında olmadan kendilerini ikiye bölerek kendi ruhlarını kendilerinden uzaklaştırıyorlar. Sürekli olarak kendi iç ahlaki duygularını ihlal ederek ve bilinçdışı ruhlarının mesajlarını görmezden gelerek, kendilerini yalnızca bu ahlaki mesajlardan değil, aynı zamanda normalde bilinçdışından kaynaklanan diğer girdilerin çoğundan da uzaklaştırırlar. Bu girdiyi her reddettiğimizde ruh ile ruh arasındaki uçurum giderek daha da genişler. Böylece zihin kendini ikiye bölebilir. Bunu eskiler de biliyordu, bugün de biliyoruz. Kadim insanlar bu konuda bizim bugün de bilmediğimiz hiçbir şey bilmiyorlardı, ancak çok şeyi değiştirebilecek küçük bir nokta dışında: Kendilerini aşırı derecede bölme ve kendine yabancılaşma durumlarında var olma yeteneğine sahip olan bu zihnin ölümsüz olduğuna inanıyorlardı. Ölemez. Çalışmayı durduramaz. Ancak, kendisini sonsuza kadar daha küçük parçalara ayırmaya devam edebilir. Zihnimiz neden ölüm anında dağılır? Cevap utanç verici derecede basit görünüyor: çünkü hayatta kendimizi bölüyoruz. Kendi vicdanımızın sesini reddederek ve kendi iç varlığımızın bazı kısımlarını görmezden gelerek kendi bütünlüğümüze ve bütünlüğümüze ihanet ederiz. Dışarıdan içeride hissettiğimizden farklı davranarak kendimizi böleriz, içimizdeki ruhumuzun bizi yapmaya ittiğini dışsal eylemlerimizle inkar ederiz. Ne zaman ruhumuzdan gelen girdiyi bir kenara itsek, onu çok kullanışsız ya da çok acı verici bularak reddetsek, bilinçsiz ruhumuzu bilinçli ruhumuzdan biraz daha uzaklaştırmış oluruz. Bu Bizi Nereye Bırakır? İkili ruh doktrini, zihinsel varlığımızın bir yarısının ölümden sonra reenkarne olacağını, diğer yarımızın ise bölünüp atılacağını ve sonunda sabit bir rüya benzeri deneyimin tuzağına düşeceğini savunuyordu. Bir yarısı yeniden doğdu, diğeri ise cennete ya da cehenneme gitti. Ve bu sürecin sürekli tekrarlanacağı düşünülüyordu; bilinçli ruh Orijinal Hristiyanlık 34

--- SAYFA 46 ---

tekrar tekrar reenkarne oluyor, tekrar tekrar gelişiyor ve daha fazla bilinçsiz ruhu atıyor, bu arada tüm bunların olup bittiğinden tamamen habersizdi. Ancak birkaç kültür, insanların hayatlarını bu bölünmeyi akıllarına getirmeyecek şekilde yaşamalarının mümkün olduğuna inanıyordu. Modern bilim de hemen hemen aynı şeyi öne sürüyor: Pek çok insan sonunda bölünmüş, kırgın ve kendine yabancılaşmış olsa da, işlerin bu şekilde ilerlemesi gerekmiyor. Hayatımızı nasıl yaşadığımıza dikkat edersek, kendimize yalan söylemezsek ya da kendi değerlerimize ve ideallerimize ihanet etmezsek, psikolojik açıdan kötü durumda olmayacağız. Ancak eski BSD kültürlerinin, insanların büyük çoğunluğunun bölüneceğine inanması gibi, modern bilim de çoğumuzun sonunda bir dereceye kadar nevrotik olacağı ve kendi içsel ihanetlerimizin sessizce acısını çekeceği konusunda uyarıyor: Bugün dünyanın bir numaralı katili ne kanser ne de kalp hastalığıdır. Bu baskıdır. Gerçek tehlike bilinçsizliktir, gizli katil ise nevrozdur. Sinsi, gizli, soyut bir güç olan baskı çoğumuzu vurur. Bunu o kadar çok gizli biçimde yapıyor ki (kanser, diyabet, kolit) ve onu hiçbir zaman çıplak göremiyoruz. Onun doğası budur; şeytani, karmaşık, anlaşılmaz. Her yerde yaygın olmasına rağmen her yerde reddediliyor çünkü mekanizması gerçeği gizlemek. İnkâr, onun yapısının kaçınılmaz sonucudur.²⁰ Hepimizin kendimizle ilgili kendimize yalan söyleme konusunda sessizce anlaştığımız kör noktaları, gizli iç mekanları vardır. Ve kişisel yaşamlarımızda bu hassas konuları sezgisel olarak ayırt etmeyen ve onlardan uzak durmayanların vay haline, çünkü sanki kişisel güvenliğimiz ve güvenliğimiz tamamen bu yalanların sürdürülmesine bağlıymış gibi onları ölümüne savunuruz!²¹ İsa sahneye çıktığında, dünyanın büyük bir kısmına olaylar böyle görünüyordu. Birkaç kültür, ölüm anında zihinsel olarak parçalanmayı önlemek için gereken bütünlük ve bütünlük derecesine ulaşmanın teorik olarak mümkün olduğunu düşünürken, pratik düzeyde bunun neredeyse imkansız olacak kadar zor olduğu düşünülüyordu ve Buddha, Zerdüş, Hanok ve Osiris gibi yalnızca birkaç kişinin bunu gerçekten başardığı düşünülüyordu. Çoğu insanın sonsuzluk boyunca reenkarnasyona ve bölünmeye, reenkarnasyona ve bölünmeye devam etmeye mahkum olduğu düşünülüyordu. Mutlu bir tablo değildi. Çömlekçinin Toprağı 35

--- SAYFA 47 ---

3 Edebiyatın İlk Teması: Gılgamış'tan Celile'ye Ruh Bölünmesi Adımı kalıcı bir isim yapacağım! —Uruk Yaşamı Kralı Gılgamış her zaman bu kadar acımasız görünmemiştir. Aslında geçmiş ilgi çekici bir vaat taşıyormuş gibi görünüyordu. Büyük tufandan önce, Sümer'in eski kral listesine göre, art arda yalnızca sekiz kral, 241.200 yıl gibi akıl almaz derecede uzun bir süre boyunca ülkeyi yönetmişti (her birine ortalama 30.000 yıldan fazla bir yaşam süresi veriyordu). Tufandan sonra 23 kral daha Sümer'i 24.510 yıl daha yönetti. Bu inanılmaz derecede uzun yaşam süreleri bize İncil'de Nuh ve atalarının yüzlerce, hatta binlerce yıl yaşadıklarını hatırlatıyor. Tufandan önceki insanların çok uzun ömürler yaşadığı fikri, İncil geleneğine özgü olmak yerine, tüm Ortadoğu'ya yayılmış gibi görünüyor. Gerçekten de Mısır'ın eski kral listeleri, tufandan önce ülkelerinin binlerce yıl boyunca "ölüler" tarafından, ondan önce yarı tanrılar tarafından ve ondan önce de bizzat tanrılar tarafından yönetildiğini belirtiyordu. Kırılgan insan vücudu için binlerce yıllık yaşam açıkça bilimsel olasılıkların ötesinde gibi görünse de, bir insan için binlerce yıllık yaşam süresi imkansız olmayabilir; eğer bir kişinin hafıza kaybı yaşamadan birbirini izleyen yaşamlara tekrar tekrar enkarne olması mümkün olsaydı. BSD bunun mümkün olduğunu öne sürüyor ve en eski Mısır kral adlarından bazıları, Mısırlıların bir zamanlar

--- SAYFA 48 ---

buna da inanıyordu. Modern Budizm de çok benzer bir şeyi iddia ediyor: aramızdaki en kutsal kişiler bazen geçmiş yaşamlarını hatırlayabiliyor. Ne yazık ki, eğer insanlık kitleleri bir zamanlar anılarını ve kimlik duygularını bir enkarnasyondan diğerine nasıl aktaracaklarını gerçekten bildilerse, bu değerli bilgi sonunda kayboldu ve o zaman ölüm çok daha acil bir sorun haline geldi. Çin, Mısır ve Sümer kültürleri, tarihin radar ekranına çıktıkları andan itibaren, ölümü yenmenin bir yolunu bulma konusunda son derece takıntılı görünüyor; gerçekten de Mısır halkı toplumunun tüm kaynaklarını pratikte bu amaca adadı. Belki de dünyanın en eski yazılı öyküsü olan Gılgamış Destanı da aynı çabanın öyküsü gibi görünüyor. Antik Sümer'den bize gelen bu eser, ölümün sırrını arayan tarihi Uruk Kralı'nın (M.Ö. 2750 ile 2500 yılları arasında yaşamış olan) maceralarını anlatır. Bahsi geçen kültürlerin tümü, tam da insanlık tarihinde yazının icat edildiği dönemde, aynı ölümlülük takıntılı davranışı sergiliyorlardı. Yazının ortaya çıkmasından önce insanların binlerce yıldır bu şekilde mi davrandığını, yoksa yazı ile bu kültürel ölüm takıntısının aynı anda mı ortaya çıktığını bilmiyoruz.¹ Gılgamış Destanı esasen ünlü piramit benzeri zıguratlara ev sahipliği yapan eski Sümer ve Babil'in İncil'i idi. Homeros'un İlyada'sından en az 1.500 yıl öncesine dayanan bu antik hikaye, on dokuzuncu yüzyılda arkeologlar tarafından Asur kralı Aşurbanipal'in kütüphanesinde Akad dilinde yazılmış tabletlerin bulunmasıyla modern dünyaya yeniden tanıtıldı. Ve diğer pek çok piramit inşa eden kültür gibi Sümer de ikili ruh doktrinini benimsemiş görünüyor.² Gılgamış Destanı başından sonuna kadar BSD için mükemmel bir alegoridir. Birbirine eşit derecede zıt olan iki adamın ortaklığının öyküsü aracılığıyla ölümün ve öbür dünyanın anlamını araştırıyor. İlk başta ortaklıkları çok başarılı, mutlu, sağlıklı ve verimlidir ama sonunda ölüm birini alır, diğerini bırakır. Güçlü Gılgamış Hikaye, sol beyindeki bilinçli ruhun klasik bir arketip sembolü olduğu ortaya çıkan Gılgamış'ı anlatarak başlıyor. Kendi ülkesinin tek hükümdarı olan o, krallığı üzerinde sınırsız güce ve kontrole sahip olan kudretli bir kraldı. Son derece güçlü ve son derece zeki olmasına rağmen, başkalarına karşı hiçbir empatisi yokmuş gibi görünüyordu. Genç ve kibirli, kavmine sert ve ahlaksız bir şekilde zulmetti. Bütün bunlar elbette tutarlıdır.

--- SAYFA 49 ---

Güçlü, baskın ve zeki olan ancak hiçbir öznel duyarlılığa veya ahlaki merkeze sahip olmayan sol beyin bilinçli ruhun özelliklerine sahiptir. Bilinçli ruh ise herhangi bir hafıza olmadan reenkarnasyona uğradığından, uzak geçmişine dair hiçbir kayıt taşımaz ve dolayısıyla kendisini her zaman genç hisseder. Ayrıca Gılgamış'ın üçte ikisinin tanrı ve üçte birinin insan olduğu söylenir, bu da bize kişinin üç parçasından ikisinin, yani ruhun ve ruhun ölümsüz olduğunu, ancak üçüncü parçanın, yani fiziksel bedenin öldüğünü hatırlatır. Saf Enkidu İlk başta Gılgamış tek başına hüküm sürdü, ancak hikaye kısa süre sonra onu bir ortakla eşleştirir. Gılgamış'ın büyük zulmü nedeniyle halkı tanrılardan yardım istedi ve tanrılar buna karşılık Enkidu'yu yarattı. Gılgamış'a eşit ama zıt bir eşleşme olacak şekilde tasarlanan bu iki kudretli varlığın birbirini dengeleyeceği ve böylece Uruk Krallığı'na biraz huzur sağlayacağı umuluyordu. Enkidu, yalnızca güç ve büyüklük açısından Gılgamış'ın mükemmel dengi değildi, aynı zamanda onun görsel ikiziydi; saçına kadar neredeyse ikinci bir "benliği"ydi. Metin defalarca aynı temayı tekrarlıyor ve Enkidu'nun Gılgamış'ın tamamen eşit ve mükemmel ortağı olduğunu vurguluyor: "Onu kendi eşiti yaratın!... Bırakın ayna gibi baksın - ona ikinci bir benlik verin... [Enkidu] saçıyla Gılgamış gibiydi."³ Ancak Enkidu her bakımdan Gılgamış'la aynı değildi, ama daha doğaldı, dünyayla içgüdüsel bir uyum içindeydi. doğa. Uzun, tüylü saçları vardı ve duyguları tarafından yönetiliyordu, çoğu zaman kendi derin duygularına yenik düşüyordu. Bütün bunlar elbette sağ beyin bilinçdışı ruhunun özelliklerini akla getiriyor: Tıpkı sağ beyin bilinçdışının sol beyin bilincinin eşit fakat zıt ortağı olması gibi, Enkidu da Gılgamış'ın eşit zıttıydı. Hem Enkidu hem de sağ beyin bilinçdışı güçlü bir bağlantı ve ilişki duygusuna sahiptir. Her ikisi de entelektüelden çok daha doğal, içgüdüsel ve duygusaldır. Ve hafızaya sahip olan bilinçdışı, kişinin tüm yaşamının ayna görüntüsü gibi mükemmel bir kaydını sağlar. Bilinçdışının bilince ayna görevi görmesi gibi Enkidu da Gılgamış'a ayna görevi görmüştür. Mükemmel Bir Uyum Gılgamış'la tanışmadan önce iki hayali vardı. İlkinde Gılgamış'ın ne kaldırabileceği ne de çevirebileceği kadar büyük bir göktaşı yeryüzüne düştü. Orijinal Hristiyanlık 38

--- SAYFA 50 ---

onu bir eş gibi kucakladı ama annesi onu onunla rekabet etmeye zorladı. İkinci rüyasında Gılgamış rüyasında o kadar büyük bir balta görmüştü ki onu ne kaldırılabiliyor ne de çevirebiliyordu. Yine bir eş gibi kucakladı ama burada da annesi müdahale ederek onu baltayla yarışmaya zorladı. Hikaye, meteor ve baltanın Enkidu'nun sembolleri olduğunu açıklıyor (ve dolayısıyla sembolizmin edebiyatın kendisi kadar eski olduğunu buluyoruz; dünyada var olan en eski edebiyat eseri olduğuna inanılan bu eserde sembolizmin en eski kullanımını buluyoruz). Bu rüyaların ikisi de BSD'ye uyuyor; Bilinçli ve bilinçsiz içimizde evli bir çift gibi birbirini kucaklasa da birbirleriyle de güreşirler. Sonuçta Enkidu ve Gılgamış aynı türden iki kişiydiler ve birbirlerini sevmeden edemediler: "Ona öyle benziyorsun ki, onu kendin gibi seveceksin."⁴ Bu iki kahraman tanışır tanışmaz Enkidu, bilinçsiz ruhun bilinçli ruh için yaptığı işin aynısını, Gılgamış'ın ahlaki danışmanı rolünü üstlendi. Hikayenin anlattığına göre kral, Gılgamış'ın, tüm yeni gelinlere düğün gününde, müstakbel kocalarına teslim edilmeden önce tecavüz etme konusunda acımasızca ısrar ettiğini anlatıyor. Enkidu bu insanlık dışı uygulamayı duyduğunda büyük bir ahlaki öfkeyle buna karşı çıktı ve bu konuda Gılgamış'la yüzleşmeye başladı. Enkidu, Gılgamış'ın bir sonraki kurbanının yatak odasına giden yolunu kapatarak Gılgamış'ı şiddetli bir güreş maçına kışkırttı. Ancak sonunda Enkidu yumuşadı ve Gılgamış'ın üstünlüğünü kabul etti. Daha sonra ikisi kucaklaştı ve hızla sadık arkadaşlar ve ayrılmaz ortaklar haline geldi. Elbette aynı dinamik ruh ile ruh arasında da meydana gelir; Ahlaki açıdan bilinçli ruh, ruhun ahlak dışı davranmasını engellemek için güçlü bir şekilde mücadele etse de, sonuçta bilinçli ruh, bilinçsiz ruhtan daha güçlüdür ve her zaman kendi yolunu bulur. Hikayede iki arkadaş yakın bir bağ kurmuştu; her biri diğerinde kendini gördükten sonra, her zaman birlikte kalacaklarına dair ciddi bir yemin ettiler. Üç Lanet Yeni arkadaşının gelişyle neşelenen Gılgamış, çağının en büyük mücadelesinin üstesinden gelmek için ilham aldı ve büyük Sedir Ormanı'nı hasat etmeye karar verdi. Sümer ülkesi bu tür keresteden yoksundu ve tüm binalarını güneşte kurutulmuş kil tuğlalardan inşa etmek zorundaydı. Uzun zamandır Sedir Ormanı'nın doğal zenginliğine göz dikmişti. Ancak bu zenginlikler öylesine korkunç bir canavar tarafından korunuyordu ki, daha önce hiç kimse bu göreve cesaret edememişti. Enkidu, Edebiyatın İlk Temasını defalarca denedi 39

--- SAYFA 51 ---

Gılgamış'ı bu aptalca ve kibirli görevden vazgeçirmek için konuştu ama işe yaramadı. Başkaları da bu maceraya çeşitli itirazlar getirerek itiraz edince Enkidu öne çıkıp her zaman Gılgamış'ın hayatını koruyacağına söz verdi. Aynı şekilde bilinçsiz ruh da her zaman bilinçli ruha sadık kalır, özveriyle onun çıkarlarını korur ve kararlarını savunur. Bu macera sırasında Gılgamış, Enkidu gibi önemsiz birinden emir aldığı için alay konusu oldu. Benzer şekilde, bilinçli ruh çoğu zaman ruhun rehberliğinin değerini göz ardı eder. Enkidu, Gılgamış'ı bu yolculuğu iptal etmeye ikna edemeyince, ikisi sonunda kendilerini ormanın canavar koruyucusu Humbaba ile savaşırken buldu. Gılgamış canavarı öldürmeden hemen önce Humbaba, Enkidu'yu lanetledi: "İkinizden, Enkidu daha uzun yaşamasın, Enkidu bu dünyada huzur bulamasın!" Gerçek suçlu Gılgamış olmasına rağmen bunun bedelini Enkidu ödedi. Böylece, nasıl ruh ölümden sonra yoluna devam ederken ruh ölürse, ruhun yaşamdaki seçimleri ve kararlarının bedelini ödüyorsa, ortağının suçlarının bedelini ödemeye zorlanan masum bir taraf olan Gılgamış yerine Enkidu da ölmeye lanetlenmişti. Tanrıça İştär, Humbaba'nın ölümünden sonra öfkelenildi ve intikam almak istedi. Eğer Gılgamış'ı öldürmesine izin verilmezse, ölümler diyarının kapılarını yıkıp ölümlerin yaşayanları yemesine izin vereceğini tehdit etti. Bütün ölümler dirilecek, diye tehdit etti ve sayıları yaşayanlardan fazla olacaktı. Yahudilik, Hristiyanlık ve Zerdüştlükten farklı olarak, yaklaşan ölümlerin Evrensel Dirilişiyle ilgili bu eski Sümer kehaneti, özellikle dirilen ölümlerin yaşayanlarla besleneceği öngörüsünde bulunuyor. Aynı şekilde BSD, Kıyamet Günü'nde geçmiş yaşam ruhlarımızın içimizde yeniden uyandığında, bir ziyafette serbest bırakılan bir vahşi fare sürüsü gibi zihinlerimizi açgözlülükle tüketceklerini öne sürüyor.⁵ Ancak tanrılar bu konuları tartışmak için bir konferans düzenlediğinde Gılgamış yerine Enkidu'nun ölmesi gerektiğine karar verdiler. Konsey tarafından Gılgamış yerine Enkidu kınandığından, İştär'in laneti muhtemelen önlenemedi ve bu nedenle, hikayeye göre lanet teknik olarak hâlâ insanlığın başının üzerinde asılı duruyor. Ölümsüzlük Arayışı Enkidu lanete yenik düşüp öldükten sonra Gılgamış o kadar kederlendi ki, ne pahasına olursa olsun ölümün sırrını bulmaya karar verdi. Hikayede, kelimenin tam anlamıyla dünyanın dört bir yanına seyahat etmişti. Orijinal Hristiyanlık 40

--- SAYFA 52 ---

Hikayeye göre sonsuz yaşamı kazanmış tek insan olan Sümer "Nuh"u Utnapiştim'i arıyor. Bu uzun yolculuk birçok bakımdan bilinçli ruhun ikinci ölümden sonraki ahiret yolculuğunu temsil ediyor gibi görünüyor. Bu uzun yolculukta Gılgamış, her zaman aynı mesajı tekrarlayan, arayışının boşuna olduğunu çünkü tüm insanların ölmesi gerektiğini söyleyen birçok tuhaf karakterle karşılaştı. Ancak Gılgamış bu görevden caydırılmayı reddetti ve yoluna devam ederek sonunda Güneşin Yolu adı verilen, hiçbir yönde hiçbir şeyin görülemeyeceği kadar karanlıkla kaplanmış bir yere geldi. Günlerce bu karanlık yolda körü körüne seyahat etti; bu, bilinçli zihnin bilinçsiz ruhundan ayrıldıktan sonra kendini benzer bir boş karanlıkta amaçsızca dolaşırken bulduğu ölüme yakın deneyimlerin (aynı zamanda geçmiş yaşam gerileme raporlarındaki yaşamlar arası alemin yanı sıra) ilk aşamasını hatırlatıyor.⁶ Gılgamış bu karanlıktan çıktığında, arkadaşının ölümü üzerine neden bu kadar üzüldüğünü soran genç bir kızla tanıştı. Ona Enkidu'yu unutmasını tavsiye ederek Gılgamış'a artık onu kimsenin hatırlamadığını bildirdi. Bu bakire, gerçek insan ilişkilerinden çok, BSD'nin ruhu tarafından terk edilen bir ruh hakkındaki hikayesinden bahsediyor gibi görünüyor; burada ölen sevdiklerimizle olan bağlarımız ve anılarımız çoğu zaman hayatımızın geri kalanında güçlü kalır. (Bütün bu bakireyle tanışma senaryosu aynı zamanda Pers'in yerli dini Zerdüştlük'teki urvan ve daena ruhları arasındaki ölüm sonrası benzer bir buluşmayla da bağlantılı görünüyor.) Yalancıların Uykusu Gılgamış, uzun yolculuğunun sonunda nihayet Uzaklar Ülkesi'nde Utnapiştim ile karşılaştı. Böylece herkesin aksi yöndeki kendinden emin tavsiyesine rağmen, en az bir kişinin bu hedefe ulaşmış olması nedeniyle insanoğlunun ölümü yenmesinin teknik olarak gerçekten mümkün olduğunu keşfetti. İlginç bir şekilde, hikayede Utnapiştim'in gözünün hasarlı olduğu söyleniyor ve bu da din öğrencilerine gözlerinden birini Horus'a veren Osiris'i hatırlatıyor.⁷ Gılgamış, Utnapiştim'den kendisine ölümün sırrını anlatmasını istediğinde, Utnapiştim bunu yapmayı kabul etti, ancak yalnızca Gılgamış altı gün yedi gece uyanık kalabilirse. Bu koşulları kabul eden Gılgamış, uyanık kalmaya kararlı bir şekilde oturdu ama neredeyse anında derin uykuya daldı. Gılgamış uyurken Utnapiştim, karısına tüm erkeklerin yalancı olduğundan huysuz bir şekilde şikayet etti. Metin, Utnapiştim'in Gılgamış'a gerçekten de ölümsüzlüğün sırrını vermiş olabileceğini öne sürüyor, eğer o bunu yapabilseydi.

--- SAYFA 53 ---

uyanık kalmak istedi ama Gilgamiş bu sınavı geçemedi ve sonunda yolculuğunu eli boş tamamladı. Ancak Utnapiştım'ın yalan söyleme konusundaki şikayeti aynı zamanda Gilgamiş'ın uyanık kalabileceği konusunda tutamayacağı bir söz vermemiş olsaydı ölümsüzlüğü elde edebileceğini de gösteriyor. Bu hikaye öğelerinin her ikisi de BSD ile alakalı görünüyor. BSD, bilinçsizliğin ve yalanların gerçekten de sonsuz yaşamın düşmanları olduğunu ileri sürüyor. Aslında bunlar tamamen aynı şeydir. BSD, kendi zihinsel içeriğimizin bazı kısımlarından kendimizi bilinçsiz tutarak (kendimizin bazı kısımlarını uykuda tutarak) kendimize yalan söylersek, öleceğimizi öğretir; Kendi zihinlerimizin içeriğinin tamamen bilincinde kalarak kendimize karşı dürüst olursak, bütün kalırız ve böylece ölümden bölünmekten kaçınırız. Gilgamiş nihayet uyandığında ve ölümsüzlük için tek şansını boşa harcadığını fark ettiğinde, umutsuzca kaderini kabullendi ama sonra hayatının değerini merak etti. Tüm hayatı boyunca kimin için çalıştığını sefil bir şekilde merak etti. Kimin için yolculuk yapmıştı? Kimin için acı çektiğini düşünüyordu? Sonunda hayattaki tüm çabalarının ve mücadelelerinin kendisine hiçbir şey kazandırmadığını hissetmiş gibiydi. BSD öğrencisi, bilinçli ruhun ruh bölünmesi hakkında söyleyebileceği aynı ağıtın bu olduğunu belirtiyor: Yaşamın sonunda anılarımızı kaybettiğimize göre, o zaman çabalarımız yaşamımız boyunca ne işe yaradı? Gilgamiş'a sonsuz yaşamın sırrını vermeyi reddeden Utnapiştım, bunun yerine Gilgamiş'ın eve dönmesini ve yeniden taze ve genç olmasını önerdi. Bu hikayenin en ilginç unsuru olsa da yine BSD ile tutarlı görünüyor. Bu, Gilgamiş'ın önündeki seçeneğin ya Uzaklar Ülkesi'nde kalıp ölümsüzlüğün tadını çıkarmak, ancak bir daha asla "taze ve genç" olmamak ya da yeniden "taze ve genç" olabileceği ancak ölümsüzlüğün tadını çıkaramayacağı kendi ülkesine dönmek olduğunu öne sürüyor. Bu, BSD öğrencisine, Utnapiştım'ın, Gilgamiş'ın eski kimliklerini sürdürmektense, her seferinde yeni bir kimlik kazanarak tekrar tekrar enkarnasyon olmaya devam etmesinin daha iyi olacağını düşündüğünü gösteriyor. Hikaye sonunda Gilgamiş'ın bir kez daha Uruk'un büyük kapılarının önünde durup şehrinin büyüklüğünü ve kahramanlıklarını coşkuyla övmesiyle sona erer. Ancak tüm bu övünmeler, Uzaklardaki Ülke'deki ölümlülüğüne dair umutsuz değerlendirmesinin ardından biraz boş geliyor. Son derece acı-tatlı bir son, görünüşe bakılırsa okuyucuyu kendi yaklaşmakta olan ölümlülüğü hakkında düşünmeye sevk etme niyetinde, ancak şimdi belki de ölümü bir Orijinal Hristiyanlık olarak görmüyor.

--- SAYFA 54 ---

kaçınılmazdır, ancak henüz çözülmemiş bir sorundur. Her ne kadar kudretli Kral Gilgamiş ölümün sırrını elde edemese de, umut verici bir şekilde yaklaştı ve bu da meseleyi ve hikayeyi çözümsüz bırakmış gibi görünüyor. Antik edebiyatın (tarih? din?) bu güçlü parçasıyla ilgili belki de en ilginç şey, yazının doğuşundan bu yana bile, o zamanın güçlerinin ikili ruh doktrininin ve onun yaşam ve ölüm vizyonunun doğrudan bir sunumuyla ortaya çıkmak istememeleri, bunun yerine mesajı metafor olarak gizlemenin, kültürel bir efsanenin içine yerleştirmenin daha iyi olacağını hissetmeleridir. Aynı dinamiği Eski Ahit metinlerinde⁸ ve diğer birçok kültüre ait efsane ve mitlerde de görüyoruz.⁹ Gerçekten Gilgamiş var mıydı? Evet, Sümer'in kral listeleri arasında yer alan isim gerçek gibi görünüyor. Bir de Enkidu var mıydı? Belki de hayır. Kitle iletişiminin olmadığı ve devletin neredeyse her şey üzerinde tam kontrolünün olmadığı bir çağda, böyle bir efsaneyi baştan sona üretip onu kültürel diyaloga sokmak basit bir mesele olurdu. Her halükarda, dini bilgilerin bazı unsurlarının "sır" olarak saklanması geleneğinin, en azından görebildiğimiz kadarıyla çok eskilere dayandığı görülüyor. Ve Roma İmparatorluğu ortaya çıkana kadar bu gelenek görünüşe göre gayet iyi işlemişti. Justin Paradise'ın Baruch Kitabı, Elohim ve Edem'in aşkıyla ortaya çıktı. . . İnsanı, birlikteliklerinin ve sevgilerinin sembolü haline getirdiler ve güçlerinin bir kısmını ona yerleştirdiler. Edem ruhu, Elohim ise ruhu sağladı. Adam Adam, Edem ile Elohim'in düğününün mührüydü. Ve Musa'nın yazdığı gibi, Havva bir görüntü ve simgeydi ve Edem'in mührü sonsuza kadar korunmuştu. Edem, Havva'ya ruhu, Elohim ise ruhu yerleştirdi. . . Edem, bir çeyiz gibi tüm gücünü Elohim'e verdi. (Justin'in Baruch Kitabı'ndan) Edebiyatın İlk Teması 43

--- SAYFA 55 ---

Ruh bölünmesine ilişkin benzer alegoriler dünya çapındaki yaratılış mitlerinde de bulunur. Her kıta, bağımsız olarak, ilkel varlıkların iki eşit ama zıt yarıya bölünmesi veya başka şekilde bu yarıyı oluşturmalarıyla ilgili kendi masal koleksiyonunu oluşturmuş gibi görünüyor; bunların evliliği veya etkileşimi daha sonra içinde yaşadığımız evreni yaratıyor. Bu tür hikayelere Babil'in Enuma Elish yaratılış mitinde, Hindu Indra ve Vritra mitinde, Mısır'ın Seth ve Apophis mitinde, Kenanlıların Baal ve Yamm mitinde, Sümer Kur ve Enlil mitinde ve İbrani Adem ve Havva mitinde bulunur. Benzer mitlere Çin, Afrika, Avustralya, Kuzey ve Güney Amerika'daki yaratılış mitlerinde de rastlamak mümkündür.¹⁰ Hristiyanlık da bu modelden muaf değildir. Erken Hristiyan literatüründe, Yahudilik ile Hristiyanlık arasındaki geçiş dönemine ait olduğu düşünülen Justin'in Baruch Kitabı gibi çok sayıda örnek bulunmaktadır.¹¹ Bu kayıp kutsal metinden haberdar olmamızın tek nedeni, onun büyük bir parçasının Hippolytus'un Roma'nın Tüm Sapkınlıkları Reddetme adlı eserinde bir açıklama olarak korunmuş olmasıdır. Hippolytus'un bize onun bir Gnostik olduğunu söylemesi dışında, yazarı Justin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. Bu, birinci yüzyıl Yahudiliği ile Hristiyan Gnostisizmi arasındaki geçişi yansıtan, şimdiye kadar yazılmış en eski Gnostik metinlerden biri olabilir. BSD öğrencisi için bu, çok eski bir Hristiyan belgesindeki ikili ruhun olay örgüsünü açıkça yansıtan dikkate değer bir bulgudur. Baruch Kitabının temel yapısı oldukça basittir. Üç ilahi varlık aynı zamanda ilahi ilkelerdir, "her şeyin fışkırdığı kökler ve havuzlar." Her ikisi de sınırlı ve yanılabilir olan ilahi çift Edem ve Elohim ile birlikte, üçü arasında her şeyi bilme gücüne sahip olan tek kişi İyilerdir. Edem dişi olup her ikisi de ruhu temsil eder ve insana ruh verir. Elohim erkektir ve her ikisi de ruhu temsil eder ve insanlara ruh sağlar. Bu iki tanrı birbirlerine aşık oldular ve çiftleştiler ve bu gerçekleştiğinde Edem, gücünü Elohim'e verdi. Onların birleşmesinden insanoğlu da dahil olmak üzere tüm evren yaratıldı. İnsanlar, Edem ile Elohim arasındaki sevgi dolu birliğin mührü ve yansıması olacak şekilde özel olarak tasarlandı. Bu iki tanrının yarattığı insanlar, her bir tanrının bir kısmına sahiptirler; Edem onlara can verdi, Elohim de onlara ruh verdi. Ve tıpkı Edem'in tüm gücünü Elohim'e vermesi gibi, metin de insanlığın aynısını yapacağını beyan ediyor. Hikaye burada bitmiyor, birçok yaratılış mitinde olduğu gibi kötülüğün varlığına dair bir açıklama sunmaya devam ediyor. Elohim sonunda Edem'i terk etti ve Edem'i geride bırakarak tek başına cennete döndü.

--- SAYFA 56 ---

dünyanın arkasında. Sevgilisi tarafından terk edilmenin acısını çeken Edem, tüm insanların ruhlarına işkence etmeye karar verdi ve onların acıları aracılığıyla Elohim'in de "antlaşmalarını soğukkanlılıkla ihlal etmesi" nedeniyle acı çekeceğini hesapladı. Ve böylece, Elohim'in sadakatsizliği ve Edem'in acısı nedeniyle tüm insanlıkta ruh ruha, ruh da ruha karşı çıktı. Elbette BSD öğrencisi paralellikleri hemen görecektir. Bu ilk Hristiyan eseri yalnızca ruh ve ruh arasında ayrım yapmakla kalmıyor, aynı zamanda insanoğlunun büyük manevi ikileminin, ruhlarımızın ve ruhlarımızın çatışma halinde olması ve bizi kendi içimizde bölmeye başladığını da beyan ediyor. Dahası, tıpkı Edem ve Elohim'in birbirlerinden ayrıldığı gibi, ruhlarımızın ve ruhlarımızın da birbirlerinden ayrılma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu, ruhun Tanrı'ya "geri döndüğünü", ancak ruhun terk edildiğini, kendi başına yapabileceği en iyi şekilde başa çıkmak üzere geride bırakıldığını öne sürüyor. Aynı zamanda ruhlarımız ve ruhlarımız arasındaki mevcut düşmanlığın kökeninin, fiziksel doğumlarımızdan öncesine dayanan bir İlkel Bölünme'de olduğunu da öne sürüyor.¹² Tıpkı Edem ve Elohim'in çiftleşmesi gibi, bilinçli ruh ve bilinçsiz ruh da insan ruhunda birleşmiştir ve tıpkı Edem'in tüm gücünü Elohim'e bırakması gibi, bilinçli ruh da bilinçsiz ruh üzerinde egemenliğe sahiptir. Bilinçli ruh özgür iradeye sahipken, bilinçsiz ruh her zaman görev bilinciyle tepkisel, duyarlı ve yansıtıcı kalır ve kendine ait bağımsız bir inisiyatifte sahip değildir. Ve tıpkı Elohim'in Edem'i kasten terk etmesi gibi, bilinçli ruh da düzenli olarak bilinçsiz ruhun mesajlarını reddetmeyi seçer ve sonunda ölümden onu tamamen terk eder. Ve tıpkı Edem'in, Elohim'i terk ettikten sonra acı çekmesine neden olmaya çalışması gibi, bilinçsiz ruh da bilinçli ruhun, ruhun mesajlarını reddettiği zaman hissetmesi için psikolojik acı üretir. O halde ruh ikiliği ve ruh bölünmesine dair aynı gizli mesajın çağlar boyunca edebiyatımızda devam ettiğini görebiliriz. Edebiyatın şafağında yazılan Gılgamış Destanı'ndan Hristiyan devriminin ilk yıllarına kadar aynı mesaj defalarca tekrarlanıyordu: İnsanoğlu bir değil iki ilahi unsurdan oluşur; bunlar insan bağrında birbiriyle çatışan ve ölümlerle birbirlerinden ayrılma tehlikesiyle karşı karşıya olanlardır. İlginçtir ki, Gılgamış ile Celile arasındaki yıllarda algılanan ruh bölünmesi tehdidi azalmak yerine artmış görünüyor; Gılgamış Destanı'nda bu ayrım yalnızca ölümlerle ilişkilendirilirken, Baruch Kitabı'nda insanlığın tüm acılarından sorumlu sayılmıştır. Edebiyatın İlk Teması 45

--- SAYFA 57 ---

4 Doğal Sistemin Kendini Düzeltmesi: Dirilişin İki Yüzü İçinizdeki ışığı aydınlatın. Söndürmeyin! Ölen ölülerinizi diriltin, çünkü onlar sizin için yaşadılar ve öldüler. Onlara hayat ver. Yeniden yaşayacaklar! Kapıyı çalar gibi kendinize vurun ve düz bir yolda yürür gibi kendi üzerinize yürüyün. — Silvanus'un Öğretileri (Nag Hammadi'de bulunan, ikinci yüzyıldan kalma kayıp bir Hristiyan kutsal kitabı) İsa dünya sahnesine çıkmadan önce, çoğu insan, ölümden zarar görmeden hayatta kalmak için gereken mükemmelliği elde etme konusunda umutsuzluğa kapılmıştı. Her ne kadar Gılgamış gibi pek çok kişi, kişisel ölümsüzlüğe ulaşmanın teknik olarak mümkün olduğuna ikna olmuş olsa da, pratik düzeyde bu hedef, seçilmiş birkaç kişi dışında herkesin ulaşamayacağı bir şey gibi görünüyordu. Yine de bu hedefin ulaşılabilir olduğuna inanan pek çok kültür, insanların kendi kurtuluşlarını gerçekleştirmek için izleyebilecekleri yolları titizlikle özetledi. Yahudiler, kişisel saflığı ve bütünlüğü sağlamayı amaçlayan şaşırtıcı bir dizi yasayı katalogladılar; Mısırlılar, ba ve ka ruhlarını birbirine bağlamak için ayrıntılı ritüeller ve prosedürler tasarladılar; Hindular ve Budistler, dua ve meditasyon aracılığıyla bütünlüklerini ve ikili olmamalarını aradılar. Bu dini disiplinlerin aynı hedefe sahip olduğu görülüyor: içsel bütünlük, bütünlük ve mükemmellik yoluyla ölümü fethetmek. 46

--- SAYFA 58 ---

Ne yazık ki, her şey söylenip yapıldığında çok az kişi bu tür çabalarda başarılı oldu. Zorlukları yenen ve ölümden sağ kurtulan her Enoch veya İlyas'a karşılık milyonlarca kişi başarısız oldu. Bireysel düzeyde zaman zaman etkili olsa da, kişisel bütünlük ve mükemmellik yoluyla ölümsüzlüğe ulaşma yaklaşımı, kolektif düzeyde sefil bir başarısızlıktı. İnsanlar bunu gerçekten denediğinde harika bir şekilde işe yaradı, ancak bu çok az kişinin başlattığı ve daha azının tamamladığı bir yoldu. Her ne kadar dağınık bir azınlık ruh bölünmesinin dönen çarkından kaçmayı başarmış olsa da, Dünya'nın yorgun, güvensiz, yanlış bilgilendirilmiş ve sürekli dikkati dağılmış nüfusunun büyük çoğunluğu bunu asla denemedi bile. Ruhsal bütünlüğü ve bütünlüğü teşvik etmeyi amaçlayan tüm farklı dinlere rağmen, insanlık kitleleri kendilerini hâlâ bilinçsizce kendini kandırma, kendine ihanet etme ve kendini yok etme sarmalının içinde sıkışıp kalmış halde buldular. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında eski dinler, insanlığın kendisine karşı olan eski savaşın gidişatını değiştirmeye yetmedi. Hangi Diriliş? Mesih'in diriliş vaadi tam olarak dünyanın beklediği şeymiş gibi görünüyor. Tarihte ilk kez ortalama bir insan gerçek bir gelecek umabiliyordu; Kişisel kurtuluşun bu yeni garantisiyle, kişinin kim olduğu ve hayatının gerçekte ne anlama geldiği konusunda artık son söz mezarın elinde değildi. Bu o kadar güçlü bir kültürel öneriydi ki kitleler o kadar hazırlanmış ve hazır ki sonunda tüm Batı uygarlığını sardı - hatta doğurdu. Ancak BSD perspektifinden bakıldığında, Mesih'in diriliş vaadi tamamen yeni bir boyut kazanıyor ve kilisenin ilk yıllarında dolaşan çok ilginç bazı öğretileri açıklıyor. Geleneksel Hristiyan teolojisi, elbette, kehanet edilen Evrensel Kıyamet Günü'nde, Dünya üzerinde yaşamış olan her insanın yalnızca ölümden geri getirilmekle kalmayıp, aynı zamanda bu olaya uygun olarak kendi fiziksel bedenleriyle donatılacağını da savunur. Mesih'in gömüldüğü aynı bedende ölümden dirildiği bildiriliyor ve resmi kilise her zaman herkesin dirilişinin aynı şekilde gerçekleşeceğini varsaydı. Ancak reenkarnasyon bu senaryoya bir eğri katıyor: Bir yüzyılda George Smith, diğer yüzyılda ise Frank Jones olarak yaşayan bir kişi için bu süreç nasıl işleyecek? George bir bedene sahip olacak mıydı ama Frank olmayacak mıydı, yoksa her iki insan olarak farklı çağlarda yaşamış olan tek varlık, daha sonra fiziksel olarak her biri aynı anda kendi benzersiz bedenine sahip iki ayrı insana mı bölünecekti? Doğal Bir Sistemin Kendi Kendini Düzeltmesi 47

--- SAYFA 59 ---

BSD, görünüşte daha muhtemel olan üçüncü bir olasılığı öne sürüyor: George ve Frank'in ruhları aynı zihin içinde birlikte yeniden uyanacaklar, her ikisi de mevcut enkarnasyonlarının bedeni ve zihninde uyanacaklar. Eğer George Frank olarak reenkarne olmuşsa ve daha sonra Frank Robert olarak reenkarne olmuşsa ve Evrensel Diriliş Robert'in yaşamı boyunca meydana gelmişse, Robert'in Frank ve George olarak geçmiş yaşam ruhları bilinçli farkındalığına geri dönecek ve onun geçmiş yaşamları ve benlikleri şimdiki yaşamı kadar net bir şekilde hatırlamasına neden olacaktır. Bu geçmiş yaşam benlikleri, tıpkı Yahudi-Hristiyan kehanetlerinin her zaman vaat ettiği gibi (her ne kadar daha önce beklenenden biraz daha az dramatik bir şekilde olsa da), gerçekten de tamamen bedenlenmiş olarak ölümlerden ortaya çıkmış olacaktı. Evrensel Dirilişle ilgili birçok kafa karıştırıcı Kutsal Kitap pasajını açıklayan bu senaryo, Bilincin Bölünmesi adlı kitabımda derinlemesine inceleniyor. Diriliş Şimdi mi, Sonra mı? Bu senaryo aynı zamanda Nag Hammadi metinlerinin gizemli Hristiyanlığı hakkında da pek çok şeyi açıklıyor gibi görünüyor. İmanın ilk yıllarında dirilme konusu hiç de azımsanmayacak bir tartışma konusuydu; resmi kilise dirilişimizin yalnızca Kıyamet Günü olarak bilinen son zaman olayında gerçekleşebileceği konusunda ısrar ederken, Gnostik Kilise esrarengiz bir şekilde bir kişinin ölmenden önce dirilişini aramasının daha iyi olacağı konusunda ısrar etti: "Önce öleceklerini, sonra dirileceklerini söyleyenler yanılıyorlar. Önce yaşarken dirilişi kabul etmezlerse, öldüklerinde hiçbir şey alamayacaklar" (Filipus İncili 73:1-5). Bu, elbette, geleneksel Hristiyanlığın yeniden diriliş tanımını kullanarak bile mümkün olamaz, ancak reenkarnasyoncu bir bakış açısıyla son derece mantıklıdır. Eğer "diriliş" kişinin geçmiş yaşamdaki ruhlarını ölümden döndürüyorsa, teorik olarak bu herhangi bir zamanda gerçekleşebilir. Eğer reenkarnasyon gerçekse böyle bir restorasyon kaçınılmaz bile olabilir. Sonuçta insan zihni doğal bir sistemdir ve tüm doğal sistemler kendi kendini düzeltir, otomatik olarak sağlıklı bir denge durumuna doğru yönelir. Geçmiş yaşam ruhları ile geçmiş yaşam anılarının ayrılığı, bu sistemde doğal olmayan ve yapay olarak empoze edilen bir dengesizlik gibi görünebilir ve bu nedenle, yeterli zaman verildiğinde muhtemelen kendi kendini düzeltecek geçici bir durumdur. Ve eğer bir zamanlar neredeyse tüm eski dinlerimizin savunduğu gibi, insan zihni gerçekten ölümsüzse, o zaman bu nevrotik dengesizliği düzeltmek için ihtiyaç duyduğu kadar zamana sahip olacaktır. Başka bir deyişle, Orijinal Hristiyanlığın "dirilişi" veya restorasyonu 48

--- SAYFA 60 ---

zihnin orijinal bütünlüğü ve bütünlüğü muhtemelen er ya da geç gerçekleşecektir. Resmi kilise tüm umutlarını Kıyamet Günü'nün "sonraki" senaryosuna bağlarken, Gnostik Kilise er ya da geç daha iyi olacağını düşünmüş gibi görünüyor ve bu da mantıklı. Eğer bu "diriliş" Kıyamet Günü'ndeki mümkün olan son ana kadar ertelenirse, o zaman kişinin tüm geçmiş yaşam ruhları aynı anda kaotik bir şekilde kişinin bilincinde yeniden ortaya çıkacaktır. Gnostikler bu geçişin kaotik ve yıkıcı olması gerekmediğini, bunun yerine Kıyamet Günü'nden çok önce, muhtemelen çok daha güvenli ve kontrollü koşullar altında deneyimlenebileceğini düşünüyor gibi görünüyor. Diriliş Tehlikesi Eğer bu yeniden doğuş zaten kaçınılmazsa, bu, İsa'nın takipçilerini diriltme vaadinin sadece boş bir jest olduğu anlamına mı gelirdi? Hiç de bile. Parçalanmış zihinlerimiz yeniden bütünleştikçe, tüm bu kayıp zihinsel içeriğin sonunda her birimizin içinde yeniden onarılacağı önceden belirlenmiş olsa bile, bu, geçişin mutlaka kolay olacağı anlamına gelmez. Ölümsüz zihinlerimizin bölünmüş parçalarının yeniden bir araya gelmesi mutlaka bütünleşmeyecektir. Bunun yerine hepsi bir araya gelerek anlamsız bir karmaşaya dönüşebilirler. Bütünleşmiş ve işlevsel hale gelmek yerine (karmaşık bir bilgisayar programının son derece organize olanlar ve sıfırları gibi), bir kişinin çoklu geçmiş yaşamlarına ait tüm hafıza verileri, bir iskambil destesi gibi gelişigüzel bir şekilde bir araya gelebilir ve bu süreçte tüm anlam ve işlevselliği kaybedebilir.1 Yaklaşan bu psikolojik yeniden birleşme, dolayısıyla insanlık için nihai tehlikeyi oluşturuyordu ve bildiğimiz tüm hafızayı ve kimliği yok etme tehdidini taşıyordu. "Son sel gibi gelecek" (Dan. 9:26). İnsanlığın zamanın başlangıcından bu yana kaydettiği tüm psikolojik deneyimlerin (tüm kayıp duygularımız, düşüncelerimiz, umutlarımız, hayallerimiz, aşklarımız, nefretlerimiz, kinlerimiz, fantezilerimiz, içgörülerimiz, deneyimlerimiz, travmalarımız, korkularımız, komplekslerimiz, kompulsyonlarımız, arzularımız ve kimliklerimiz) bir gün kaotik bir şekilde bilinçli farkındalığımıza bir anda geri akması ihtimali anlatılamaz derecede dehşet vericidir ve bu "Kıyamet Günü"nün gelişinin neden bu kadar tasvir edildiğini açıklamaya başlar. Eski Ahit'te dehşet verici bir şekilde ve yabancı barbarların durdurulamaz istilası olarak sık sık: "Ey İsrail evi" diyor RAB, "Uzak bir milleti sana karşı getiriyorum; kadim ve kalıcı bir millet, bu halk,

--- SAYFA 61 ---

Bilmediğiniz dil, konuşmasını anlamadığınız kişi. Onların sadakları açık bir mezar gibidir; hepsi güçlü savaşçılardır. Yapacaklar. . . oğullarınızı ve kızlarınızı yiyin." (Yer. 5:15-17) İmgelerin, anıların ve geçmiş yaşam benliklerinin böylesine kaotik bir içsel istilasının ortasında kalan ortalama zayıf insan ruhunun hiç şansı olmayacaktı. Ölümsüz ruhlarımız bu geçişte hayatta kalırken, kırılgan ruhlarımız ve onlarla birlikte şimdiye kadar yaptığımız, yaptığımız veya başardığımız her şeye dair tüm anılarımız kaybolabilir. Yaşayan bilincimiz bu zorlu sınavdan zarar görmeden geçecekken, anılarımız ve kimlik duygularımız risk altındaydı: Herhangi bir kişinin eseri hayatta kalırsa, bir ödül olacaktır. Bir kimsenin işi yanarsa zarara uğrar; ama kendisi kurtulur; yine de ateşle olduğu gibi. (1. Korintliler 3:14-15) Böyle bir senaryoda, İsa'nın yapabileceği en fazla şey, takipçilerinin ruhlarının bu travmatik yeniden birleşmeden sağ çıkmalarını mümkün kılmak, tüm geçmiş yaşam anılarımızı, duygularımızı ve benliklerimizi bir tür tutarlı ve anlamlı düzen içinde güvenli bir şekilde bütünleştirmemize yardımcı olmak olurdu. Bu hâlâ acı verici bir geçiş olacak ama artık ölümcül olmayacak: "Halkım İsrail'i ve Yahuda'yı esaretten geri getireceğim günler geliyor" diyor RAB. . . Korku çılgınlıkları duyuluyor; barış değil terör. Sor ve gör: Bir erkek çocuk doğurabilir mi? O halde neden her güçlü erkeği, doğum yapan bir kadın gibi elleri karnının üzerinde, her yüzün ölümcül derecede solgun olduğunu görüyorum? O gün ne kadar korkunç olacak! Hiçbiri buna benzemeyecek. Yakup için sıkıntılı bir dönem olacak ama o bundan kurtulacak. O gün" diyor Her Şeye Egemen RAB, "Boyunlarındaki boyunduruğu kıracağım, bağlarını koparacağım. . . O halde korkma, ey kulum Yakup; Üzülmeye, ey İsrail" diyor RAB. "Seni, soyunu sürgün ettikleri ülkeden mutlaka kurtaracağım. . . . Seni tamamen yok etmeyeceğim. Seni terbiye edeceğim ama sadece adaletle; Tamamen cezasız kalmana izin vermeyeceğim. (Yer. 30:1-11) Ancak Tomas İncili'nin yazarı, Mesih'in bundan çok daha fazlasını vaat ettiğine inanıyordu. Orijinal Hristiyanlık 50

--- SAYFA 62 ---

5 Thomas'ın İncili: Mesih'te Yaşamak Üzerine Bir Başlangıç Thomas'ın İncili açılış sözlerinde çarpıcı bir yorumsal meydan okuma sunar: "Bu sözlerin yorumunu bulan, ölümü deneyimlemeyecektir." Ne yazık ki, modern okuyucular bu başlangıç noktasına, bu tür sözcüklerin bahsettiği gizemli anlamlara girmeyi sağlayan yorumlayıcı okuma tekniğinden (hermenötik) yoksun olarak geliyorlar. Mevcut akademik çalışmalar, metnin meydan okumasına, mütevazı modern tarihsel ve sosyolojik analiz teknikleriyle, paralelliklerin kavramsal incelemeleriyle ve deyişlerin derlenmesindeki zamansal katmanlaşmaların gizlenmesine ilişkin varsayımlarla yanıt vermektedir. Thomas İncili'nde tutarlı bir anlamın kilidini açacak herhangi bir yorumsal yöntem bulamayan bazı eleştirmenler, bu başlangıcın geri kalan logion'a göre organik işlevini basitçe reddederler. Özetle, Thomas'ın müjdesinde derlenen yaşayan İsa'nın sözlerinin, bütünsel ve tutarlı bir niyeti olmayan, karmakarışık olduğu sonucuna varıyorlar. Sorduğum soru şu: Thomas geleneğinin ilk aktarımlarında örtülü olarak metnin okunmasına organik bir tutarlılık kazandıran orijinal bir yorum geleneği -bir yorumbilgisel teknik- var mıydı ve eğer öyleyse, bu yorumbilimsel yöntem hâlâ erişilebilir durumda mıdır? Modern okuyucular Thomas'ın başlangıcının meydan okumasını karşılayabilecek mi? —Lance S. Owens¹ Thomas İncili'nin keşfi, Konstantin'in din değiştirmesinden bu yana Hristiyan tarihindeki en büyük dönüm noktası olabilir. 51 ise

--- SAYFA 63 ---

Gerçekliği kanıtlanmış olan bu kutsal yazı, dünyanın Mesih'in insanlığa gönderdiği mesaja ilişkin anlayışını tek başına değiştirecekti. Nag Hammadi'de bulunan tüm erken Hristiyan eserleri arasında İsa'ya atfedilen bu kayıp sözler koleksiyonu en eski ve en önemlisidir. Kilisenin ilk yüzyıllarında Thomas'ın çalışması, İsa'nın öğretilerinin gerçek bir görgü tanığı anlatımı olarak kabul edildi ve Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'nın yanı sıra sadık sağcılar tarafından da saygıyla karşılandı. Bunun ilk kilisede geniş çapta yayıldığını biliyoruz çünkü Thomas İncili'ne yapılan atıflar birçok erken Hristiyan yazısında yer almaktadır.² Ancak daha sonraki tarihçiler tüm nüshaların yok edildiği izlenimine kapılmışlardı; Bin yıldan fazla bir süre boyunca Thomas İncili, Hristiyanlığın en büyük gizemlerinden biri olarak kaldı ve resmi kilisenin sansür kampanyasıyla tarihten kalıcı olarak silindiği düşünülüyordu. Bu efsanevi eserin bir kopyası 1945'te uzun sürgünden sonra yeniden ortaya çıktığında her şey değişti. O zamandan beri Hristiyanlık, Thomas İncili'nin hangi devrimci sırları içerebileceği konusunda kolektif olarak nefesini tutuyor. Nag Hammadi'de bulunan Kıpti el yazması dördüncü yüzyıldan kalma olmasına rağmen, hiç kimse Thomas İncili'nin orijinal olarak ne zaman yazıldığını tam olarak bilmiyor. Çalışmanın keşfedilmesinden bu yana bu konu üzerinde hararetli akademik tartışmalar devam ediyor; bazı bilim adamları ikinci yüzyılın ortalarına ait bir kökene işaret ediyor, ancak diğerleri birinci yüzyılın ortalarına ilişkin ikna edici bir iddiada bulunuyor. Her halükarda, Thomas İncili'nin en geç MS 140 yılında yazılmış olması gerektiğini biliyoruz çünkü Yunanca yazılmış ikinci bir nüsha, 50 yıl önce eski bir Mısır kütüphanesinde bulunmuştu. Metnin bu Yunanca versiyonu, Kıpti versiyonunda bulunan 114 deyişten yalnızca 20'sini (artı Mısır versiyonunda bulunmayan bir başka deyiş) içermesine rağmen, aslında ikisi aynıdır ve Yunanca versiyonu yaklaşık MS 140'a tarihlenmektedir. Kıpti versiyonu yaklaşık iki yüzyıl daha genç olmasına rağmen, açıkça Yunanca versiyonunun bir çevirisidir; bu bize Kıpti metninin tamamı olmasa da çoğunun MS 140'tan önce yazıldığını ve ayrıca Eser, Hristiyanlığın inananları arasında en az 200 yıl, muhtemelen 300 kadar yıl boyunca dolaşmıştır. Spesifik menşei tarihi hakkında çeşitli görüşler vardır, ancak bilim adamlarının çoğunluğu Thomas İncili'ni MS 50 ile 140 yılları arasında bir yere yerleştirir, bu da onu Yeni Ahit ile tamamen çağdaş kılar. Çoğu bilim adamı, İncil'deki müjdelerin aslında Mesih'in yaşamı boyunca tanışmış olan insanlar tarafından yazılmadığı konusunda hemfikirdir, ancak bu hayal kırıklığı yaratan uyarı Tomas İncili için doğru olmayabilir. Thomas'ın müjdesi Orijinal Hristiyanlık ise

--- SAYFA 64 ---

Gerçek bir görgü tanığının anlatımıyla, Nasıralı İsa hakkındaki tarihsel bilgi için dünyanın tek ve en önemli kaynağı olacak ve metnin alışılmışın dışındaki içerikleri göz önüne alındığında, Orijinal Hristiyanlık hakkındaki modern varsayımları radikal bir şekilde revize edecektir. Saf sözlerle dolu bir müjde olan Thomas İncili, İsa'ya atfedilen ve eşlik eden herhangi bir anlatı olmaksızın 114 sözden (logia) oluşan bir derleme içerir. Logia'larının çoğu, tanıdık İncil pasajlarının biraz farklı (görünüşte daha eski) versiyonlarıdır; bazıları oldukça belirsiz görünen diğer deyişlerin Yeni Ahit literatüründe bilinen hiçbir paralelliği yoktur.³ Thomas İncili, kilisenin ilk yıllarından kalma unutulmuş gelenekleri içeriyor gibi görünüyor ve kayıp öğretileri yeniden canlandırıyor. Eğer öyleyse, modern dünyaya, tarihin bin yıl önce sırtını döndüğü Hristiyanlığa ve İsa'ya açılan ilk gerçek pencereyi sağlayabilir. İkiz Gelenekler Başlangıçta iki ilkel kerygma, iki erken kurtuluş bildirisi, Hristiyan teolojisinin iki ayrı alanı vardı.⁴ Thomas İncili'nin keşfinden çok önce, din bilginleri buna benzer bir şeyin kilisenin ilk yıllarında var olması gerektiğini zaten çözmüşlerdi. Matta ve Luka İncilleri üzerine yapılan bir araştırma, bunların İsa'nın sözlerinin bilinmeyen bir koleksiyonunda ortak bir kaynağa sahip olduklarını öne sürdü. Bu iki İncil'de çok sayıda benzer pasajın yinelenildiğini fark eden bilim adamları, Q adını verdikleri varsayımsal bir belge ortaya çıkardılar; bu belge, anlatım yapısı ve İsa'nın ölümü ve Dirilişi'ne atıflardan yoksun, kayıp sözlerle dolu bir İncildi.⁵ Thomas İncili'nin daha sonra ortaya çıkarılması, bilim camiasını temelden sarstı, çünkü içinde buldukları şey tam da buydu. Bu keşiften bu yana, daha fazla araştırma, akademik camiadaki pek çok kişiyi, Thomas'ın Q/Gospel'inin, erken Hristiyanlıkta daha önce bilinmeyen ikinci bir geleneği temsil ettiğine, büyük ölçüde İsa'nın ölümü ve Dirilişine odaklanan Pavlus geleneğinden bağımsız olduğuna ikna etti. Hem Q'nun hem de Tomas İncili'nin en çarpıcı yönlerinden biri, Pavlus'un mesajının özü olan, İsa'nın kurtarıcı kurbanı hakkındaki bariz sessizlikleridir.⁶ Bir zamanlar yeni oluşan kilisede yaygın olarak dağıtılan, erken dönem Hristiyan "inanın el kitabı" olan Didache, İsa'nın ölümü hakkında da garip bir şekilde sessizdir.⁷ Bunlar Thomas'ın İncili 53

--- SAYFA 65 ---

Yakın zamanda ortaya çıkarılan Hristiyan belgeleri, Orijinal Hristiyanlığın oybirliğiyle İsa'nın ölümünü ve Dirilişini inancın temel taşı olarak gördüğü yönündeki ortodoks varsayımı çürütüyor gibi görünüyor; zira hepsi İsa'nın birincil anlamını ve değerini Onun ölümünden ziyade O'nun sözlerinde buluyor gibi görünüyor.⁸ Erken Hristiyanlıkta bölünmüş bir gelenek var mıydı? Pek çok saygın din alimi buna inanıyor. John Kloppenborg, Helmut Koester ve John Dominic Crossan, ilk kilisede Hristiyan teolojisinin, biri İsa'nın yaşamına, diğeri O'nun ölümüne dayanan iki farklı yayının bulunduğunu savunuyorlar. İlkel kilisede iki ayrı kurtuluş bildirisinin yan yana geliştirildiğinde ısrar ediyorlar. Q ve Tomas İncili tarafından temsil edilen bu geleneklerden biri, İsa'nın yaşamının ve öğretilerinin önemine odaklanırken, Pavlus'un Mektupları tarafından temsil edilen diğeri, Mesih'in ölümü ve Dirilişine odaklanıyordu. Bugün çok sayıda Hristiyan tarihçi, bu geleneklerden birinin diğerinden önce gelmesi yerine, her ikisinin de inancın temellerine dayandığını iddia ediyor. Her iki gelenek de Cennetin Krallığı yoluyla kurtuluşu vaat ediyordu ama bunlardan yalnızca biri kıyamet gibiydi. Diriliş geleneği, bu krallığın gelişinin gelecekte bir noktada gerçekleşeceğine inanırken, deyiş geleneği onu zaten gerçekleştirmiş, mevcut ve hemen ele geçirilmeye hazır olarak görüyordu: Vaftizci Yahya'nın günlerinden bu yana, cennetin krallığı ilerlemeye devam ediyor ve iddialı insanlar onu kavrayabilir. (Mat. 11:12) Bu iki ilkel gelenek, birçok düzeyde, ikili ruh öğretisinin öngördüğü iki kurtuluşla ilişkili görünmektedir. Sözler geleneği olan yollardan biri, bu mevcut yaşamda kutsallık ve bütünlük yoluyla kurtuluşun ve ölümsüzlüğün anında kazanılmasını öğretirken, diğer yol, ölümden sonra dirilme yoluyla nihai kurtuluş ve ölümsüzlüğe ulaşmayı öğretiyordu. İlk yol daha zorluydu, kişinin tamamen mükemmel ve günahsız olmasını gerektiriyordu; ikinci yol ise daha yüksek düzeyde insan kusurunu barındırıyor ve daha gecikmiş bir kurtuluş karşılığında günahların bir miktar bağışlanmasını sağlıyordu. Yeni Ahit bu ikisini tutarsız bir teolojik melez halinde birleştiriyor gibi görünüyor; aynı anda İsa'nın takipçilerinin tamamen mükemmel ve günahsız olmalarını talep ediyor,⁹ ama aynı zamanda onların günahları için "bağışlanma" sağlayarak kusurluluğu telafi ediyor.¹⁰ Orijinal Hristiyanlık 54

--- SAYFA 66 ---

Görünüşe göre zamanla, kişisel mükemmellik yoluyla acil kurtuluşun yolu Gnostik Kilise'nin odak noktası haline gelirken, başışlama ve dirilişe olan inanç yoluyla nihai kurtuluşun yolu resmi kilisenin odak noktası haline geldi. Fakat İsa Kendisinin hem ölmeyecek olanların "hayatı", hem de ölecek olanların "dirilişi" olduğunu ilan ettiğinde, öyle görünüyordu ki Hristiyanlık başlangıçta kurtuluşa giden iki yolu, hem "yaşam yolu" hem de "ölüm yolu" kabul ediyordu. O halde Didache metninin tam da böyle bir mesajla başladığını görmek şaşırtıcı mı? "İki yol vardır, biri yaşam, diğeri ölüm, ama iki yol arasında büyük bir fark var" (Didache'ye Açılış). Q ve Thomas İncili'nde tanımlanan "yaşam tarzı", bir kişinin doğrudan ödüle hak kazanması için mükemmel bir kutsallık hayatı yaşamasını gerektirirken, öyle görünüyordu ki, Pavlus ve Ortodoks Kilisesi tarafından benimsenen "ölüm yolu" günaha izin veriyordu ve daha nihai kurtuluşa hak kazanabilmek için kişinin sadece imana sahip olmasını gerektiriyordu. Didache, sadece açılış "İki Yol" bölümünde bu iki geleneğe atıfta bulunmakla kalmıyor, aynı zamanda başka bir yerde de inancın başlangıçta kilisede yan yana var olan iki ayrı öğreti dizisini tanıdığını öne sürüyor: Kilisenin kozmik gizeminin ayinlerini yerine getiren ama başkalarına kendisinin yaptığını yapmayı öğretmeyen her sınanmış ve gerçek peygamber, sizden önce yargılanmayacaktır, çünkü onun yargısı Tanrı'nın önündedir, çünkü bu şekilde eski peygamberler de harekete geçti. (Didache 11:11) Aziz Pavlus da hemen hemen aynı şeyi kendisi öğretti; biri "süt", diğeri "et" veya "sert et" olarak adlandırdığı iki farklı Hristiyan öğretisi arasında ayırım yaptı. İnançtaki "bebeklere" yalnızca temel eğitimin sütü verilebileceğini, daha derin manevi öğretilerin etine hazır olmadıklarını, "olgun" olanlara ise "Tanrı'nın gizli bilgeliğinin" sağlandığını yazdı.¹¹ Didache de aynı ayrımı yansıtıyor. Yerleşik Hristiyan topluluklara, kilisenin ilk on yıllarında kasaba ve köylerinde dolaşan gezgin Hristiyan peygamberleri ve havarileriyle nasıl başa çıkacaklarını öğretir. Didache bize, bu Hristiyan topluluklarıyla paylaşmadıkları gizemli ritüelleri uygulama konusunda ünlü olmalarına rağmen, bu gezginlerin çoğunun, Mesih'in orijinal öğretilerinin tamamen meşru temsilcileri olarak tanındığını anlatır. Didache'ye göre iki ayrı öğreti grubu vardı ve Thomas'ın İncili 55

--- SAYFA 67 ---

İlk kilisedeki uygulamalardan biri bu topluluklarla paylaşılıyor, diğeri paylaşılmıyor. Bu esrarengiz "kilisenin kozmik gizemine ilişkin ayinler" nelerdi? Didache'nin yazarı, kendisinin bile bilmediği her türlü öneriyi söylemez ve aslında verir, ancak yine de bu gizli uygulamaları, Mesih'in orijinal öğretilerinin özgün ifadeleri olarak kayıtsız şartsız kabul eder. Thomas İncili'nin keşfinden bu yana, belgede İsa'nın ölümü ve Dirilişi'nden söz edilmemesi konusunda çok şey yapıldı. Pek çok bilim adamı bu ihmali, yazarın Pavlus'un ölüm/Diriliş geleneğini desteklemediği anlamına geldiğini düşünmektedir. Ancak asıl metin bu sonucu desteklemiyor çünkü kendisini alternatif bir müjde olarak değil, tamamlayıcı bir müjde olarak açıkça sunuyor. Metni "Bunlar yaşayan İsa'nın söylediği gizli sözlerdir" sözleriyle başlıyor, böylece hem Mesih'in öğretilerinin daha halka açık ve açık bir dizisinin daha var olduğunu hem de Tomas İncili'nin olası okuyucularının daha geniş çapta yayınlanmış öğretilere zaten aşina olacaklarını ima ediyor. Diriliş geleneğinden ziyade sözler geleneğini temsil etse de, kendisini açıkça hikayenin yalnızca yarısı olarak sunuyor ve onun yanında başka bir geleneğin var olduğunu gösteriyor. Dolayısıyla Thomas İncili, diriliş geleneğinin geçerliliğini reddetmek yerine, onu zımnen teyit etmekte ve desteklemektedir. Öyleyse, Didache'ye çok benzer şekilde, inancın iki ayrı fakat tamamlayıcı ve eşit derecede kurtarıcı geleneğin varlığını kabul ettiği çok erken bir dönemden kalma gibi görünmektedir. Ne yazık ki, Thomas İncili'nin keşfi, bu ilkel sözler geleneğinin varlığını doğrulasa da, bu geleneğin başlangıçta ne söylemek istediğini tam olarak açıklığa kavuşturmakta başarısız oldu. Sorun şu ki, şimdiye kadar tüm yorumlama çabalarına meydan okuyan pek çok gizemli ve anlaşılması güç pasajlar içeriyor. Her ne kadar bu kayıp eser 60 yıl önce yeniden ortaya çıktığından beri yoğun bir şekilde çalışılmış olsa da, çoğu bilim insanı pasajların anlamını açığa çıkaracak hermenötik anahtarın henüz bulunamadığını düşünüyor. Görünüşe göre bu Thomas'ın amaçladığı gibi. Kitabın ilk sözleri okuyucuyu, içinde kolayca çözülemeyecek bir gizem, bir bilmece olduğu konusunda uyarıyor, ancak bu bilmeceyi başarıyla çözenler için büyük bir getirisi olacak: Bunlar, yaşayan İsa'nın söylediği ve Didymos Yahuda Tomas'ın yazdığı gizli sözlerdir. Ve dedi ki: "Bu sözlerin manasını keşfeden, ölümü tatmayacaktır." (Tomas İncili 1) Orijinal Hristiyanlık 56

--- SAYFA 68 ---

Thomas İncili, İsa'nın, İncil'de de ima edilen "gizli sözler" öğrettiğini bildirmektedir.¹² Bu efsanevi gizli sözlerin varlığının arkeolojik olarak doğrulanması, Mesih'in öğretilerinin aslında bir değil, iki ayrı kümesinin olduğunu göstermektedir; bu, resmi kilise tarafından uzun süre reddedilen, ancak yine de yüzyıllar boyunca birçok Hristiyan mezhebi tarafından savunulan bir görüştür. Bu elbette İncil'deki İncillerde bulunan bazı unsurların neden Thomas İncili'nde yer almadığını açıklamaktadır. Bu müjde "Didymos Judas Thomas"a atfedilir. Didymos kelimesi Yunanca ikiz anlamına gelirken, Thomas kelimesi de Aramice ikiz anlamına gelir. Adı aslında Yahuda'ydı, ancak "ikiz" lakabı kafa karıştırıcı bir şekilde iki ayrı dilde verilmişti,¹³ bu da kitabın "İkiz Judas İkiz" veya belki de "Çift Judas Çifte" adlı bir kişi tarafından yazıldığını gösteriyor. İncil'de Didymos Tomas, İsa'nın On İki Havarisinden biriydi ve daha çok "Şüpheli Tomas" olarak biliniyordu (Yuhanna 20:24-25). Suriye kilisesindeki büyük bir gelenek, Tomas'ın İsa'nın ikiz kardeşi olduğu konusunda ısrar ediyordu.¹⁴ Didymos Judas Tomas'ın tam adı yalnızca iki eserde bulunuyor: yakın zamanda ortaya çıkarılan Tomas İncili ve Tomas'ın Suriye Elçileri.¹⁵ Ancak Yuhanna 11:16'da havari Tomas, özellikle "Didimos Tomas" ("ikiz ikiz") olarak anılıyor ve görünüşe göre, bu nokta çok önemli görüldüğü için tekrarlanması gerekiyor, Yuhanna 20:24'te tekrarlanıyor. Ve metin Yuhanna 21:2'de bir kez daha aynı şeye işaret ediyor. Bazı nedenlerden dolayı, ilk kilise bu noktanın fazlasıyla vurgulanması gerektiğini hissetmiş görünüyor. Daha da ilginç olanı, eğer Thomas İncili Yuhanna İncili'nden önceye dayanıyorsa (ki öyle görünüyor), o zaman Yuhanna, bir nedenden ötürü, Yahuda'nın adını "Didimos Yahuda Thomas"¹⁶ lakabından çıkarmanın gerekli olduğunu hissetti, bu da onu daha da garip ve alışılmadık bir isim olan "Didimos Thomas" veya "ikiz ikiz" kullanmaya itti. Tomas'ın İsa'nın ikiz kardeşi olması geleneksel olarak şüpheli olarak görülmüştür, bunun başlıca nedeni kanonik kayıtlarda bundan hiç söz edilmemesidir. Bununla birlikte, Kutsal Kitap İsa'nın Yahuda adında bir erkek kardeşi olduğunu kabul eder ki bu ilginç bir rastlantı gibi görünmektedir.¹⁷ Daha da ilginç, yalnızca İsa Mesih'in öyküsüne ayrılmış bir kitap olan Yuhanna İncili, Thomas'ın "ikiz" olduğunu üç kez belirtme zahmetine girer, ancak kimin ikizi olduğunu belirtme zahmetine girmez.¹⁸ Suriye kilisesi bu noktaları birleştirdi ve ikizin İsa'nın kendi kardeşi Yahuda olduğu konusunda ısrar etti. Bazıları, Thomas İncili'nde "ikiz" teriminin bu iki kez girilmesinin yalnızca yazarın çeviri hatası olduğunu teorize edebilir, ancak bu pek olası görünmüyor. 12 demek, Thomas İncili'nin Thomas İncili'nden önce yazıldığını gösteriyor 57

--- SAYFA 69 ---

MS 70'de Kudüs'teki orijinal kilisenin yıkılışı, o sırada Adil Yakup hâlâ Hristiyan topluluğunun başıydı. Bu erken tarihte, Hristiyanların çoğu doğuştan Yahudi olurdu ve Thomas'ın müjdesini okuyabilenler muhtemelen hem Yunancaya hem de Aramiceye aşina olacaklardı ve dolayısıyla bu iki kelimenin aynı anlama geldiğini anında anlayacaklardı. Öyle görünüyor ki, bu müjdenin yazarı kendisinden kasıtlı olarak "çift ikiz" veya "ikiz ikiz" olarak söz etmiş olabilir. Bu tür bir tekrar, özel önem taşıyan bir noktaya dikkat çekmek için kullanılan eski, köklü bir edebi tekniktir. Eski Ahit'te bunun sayısız örneğine rastlamak mümkündür.¹⁹ Bu terimin hem Yuhanna İncili'nde hem de Tomas İncili'nde çifte kullanımı "ikiz" terimini vurgulamaktadır ve buna bağlı olarak tüm dualite fikrini vurgulamaktadır. Thomas İncili'nin en başında olduğu gibi, kendisi de "çift" anlamına gelen bir kelimenin bu iki misli kullanımı, yazarın hermenötüğüne dair ilk ipucudur. Gerçekten de, bu çalışma Yahuda İncili yerine Thomas İncili olarak adlandırıldığından, başlığın belki de doğru (yani başlangıçta amaçlanan) çevirisi İkizlerin İncili, İkinci İncili, hatta İkiliğin İncili olmalıdır. Veya, göreceğimiz gibi, belki de İkili Ruh Doktrini İncili'ni önermek anlamına geliyordu. Atasözü Ve dedi ki: "Bu sözlerin manasını keşfeden, ölümü tatmayacaktır." (Thomas İncili 1) Thomas İncili'ndeki ilk Söz, kitabın tamamının keşfedilecek tek bir temaya sahip olduğunu ve geri kalan tüm pasajların aynı temayla ilgili olduğunu ve bu temayı detaylandırıldığını öne sürüyor. Şimdiye kadar hiçbir yorumcu tüm farklı pasajlar arasında böyle bir hermeneutik bağlantıyı kanıtlayamadı, ancak göreceğimiz gibi bunların ortak bir paydası var: ikili ruh doktrini. Eğer metin görüldüğü haliyle ele alınacaksa, bu ilk pasajın Thomas'ın müjdesinin tüm amacını ve mesajını tanımladığı görülmelidir. Bu nedenle sosyal tasarım üzerine bir söylem ya da sosyal etkileşim, politika, ahlak, ailevi yükümlülükler ya da cinsiyet rolleri ilkeleri üzerine bir tartışma olarak tasarlanmamıştır. Bu çalışmadan bu tür fikirlerle ayrılanlar asıl noktayı tamamen gözden geçiriyorlar. Thomas İncili kendisinin yalnızca tek bir şey olduğunu beyan eder: ölümden nasıl kaçınılacağına dair bir başlangıç. Orijinal Hristiyanlık 58

--- SAYFA 70 ---

Thomas Hristiyanlığın özüne, yani sonsuz yaşam vaadine ulaşmak için hiç vakit kaybetmiyor. Ancak onun İncili, ölüm tehdidini göz ardı etmek yerine, bazı insanların ölümü deneyimleyeceğini, diğerlerinin ise yaşamayacağını söylüyor. Bu ilk söz, Hristiyan okuyucuya Yuhanna İncili'nde verilen benzer vaatleri hatırlatmalıdır: Marta İsa'ya "Rab" dedi, "eğer burada olsaydın, kardeşim ölmezdi. Ama biliyorum ki şimdi bile Tanrı sana ne istersen onu verecektir." İsa ona, "Kardeşin yeniden dirilecek" dedi. Marta şöyle cevap verdi: "Onun son gün dirilişte yeniden dirileceğini biliyorum." İsa ona şöyle dedi: "Diriliş ve yaşam benim. Bana iman eden ölse de yaşayacak; yaşayan ve bana iman eden ise asla ölmeyecektir." (Yuhanna 11:21-26) Hem Tomas hem de Yuhanna İncillerinde İsa şaşırtıcı ve görünüşte imkansız bir vaatte bulunur: Bir insanın asla ölmemesi mümkündür. Bu vaat, Yuhanna İncili'nde, hem Lazarus'ta hem de İsa'da olduğu gibi, kişinin öldüğü, ancak daha sonra diriliş yoluyla diriltildiği başka bir seçenekle karşılaştırılmaktadır. Ancak Thomas'ın müjdesinin açılış pasajı, ölümden tamamen kaçınmaktan bahsediyor; bu, daha çok Hanok ve İlyas'ın kaderine benzer bir kader. Bu kitap, tamamen gelecekteki bir diriliş umuduna odaklanan geleneksel Hristiyan yorumlarına temelde yabancı olan konuları tartışıyor; Yuhanna İncili'nde kısaca ima edilen ve Thomas'ın İncilinde daha cesur bir şekilde ifade edilen bir kişinin ölümden tamamen kaçınabileceği ihtimalini asla hesaba katmıyor bile. Thomas İncili'ndeki ilk söz bir emir verir: Bul. Aramak. Bakmak. Okuyucunun kendisine "Nasıl? Nasıl arama yaparım?" sorusunu sormasını sağlar. İkinci söz bu soruyu ele alıyor. İsa şöyle dedi: "Arayan, buluncaya kadar aramaya devam etsin. Bulduğunda sıkıntıya düşecek. Sıkıntıya düştüğünde şaşkına dönecek ve her şeye hükümdarlık edecek. Ve hükümdarlık ettikten sonra rahatlayacak." (Tomas İncili 2) Her ne kadar bu pasaj çoğu yorumcu tarafından anlaşılması güç olarak değerlendirilse de, ikili ruh öğretisini inceleyen bir öğrenci için anlamı apaçık ortadadır. İnsanlığın öncelikli ruhsal sorunu, ruh ile ruh arasındaki bölünmedir. Thomas İncili 59

--- SAYFA 71 ---

ve ruh, bilinçli ile bilinçdışı arasındaki yabancılaşma. Bu bölünmeyi iyileştirmek isteyen herkes, onları ayıran engeli ortadan kaldırmaya çalışacaktır. Freud, bu bariyerin saf direnişten başka bir şeyden oluşmadığını ileri sürdü, ancak Ölümün Kayıp Sırrı'nda bu bariyerin kederden inşa edildiğini tanımladım: Bazı insanlar böyle bir iç duvarları olmadığı konusunda içtenlikle ısrar ediyorlar. Ama herkesin bir acısı var. Kendimizi ve başkalarını yargılama ve kınama eğilimimiz kadar, bir şeylere tutunma ve tutunma eğilimimiz, bu karşılanmamış ihtiyaçlar hakkında çığlık atan bu gizli kederin gündelik sesidir. Keder ve üzüntüyü tam olarak deneyimlememize izin vermediğimizde, doğal olarak ortadan kaybolamazlar. Bunun yerine davranışlarımızı ve tutumlarımızı etkilemeye devam ediyorlar. Doğal olarak dağılması engellenen bu kabullenilmemiş duygular, sessizce ve görünmez bir şekilde içimizde birikerek, giderek daha sağlam ve zorlu hale gelir. Bu duvar yerinde kaldığı sürece, en azından bir dereceye kadar, normal an be an duygu ve duygularımızdan kopmuş durumdayız. Kendimizi tam olarak "burada" hissetmiyoruz. Bu bizi kendi geçmişimizden de koparıyor; Tamamen salıvermemize ve deneyimlememize asla izin vermediğimiz tüm travmalar, duygular ve duygusal tepkiler hala orijinal hallerinde kalır. Yetişkin olduğumuzda, çoğumuz yıllarca acı ve hayal kırıklığı yaşadık, hiçbir zaman bu kederi tam olarak deneyimlememize, ifade etmemize ve dolayısıyla salıvermemize izin vermedik. Bu psikolojik çökelti, kafa ile kalp arasındaki, bilinç ile bilinçdışı arasındaki sağlıklı iletişim alışverişini ciddi biçimde kısıtlar.20 Er ya da geç, azimli manevi arayışçı, bu bastırılmış acı ve korku dağını keşfedecektir ve Thomas İncili'nin bizi uyardığı gibi, bu bulgu çok şaşırtıcı ve rahatsız edicidir, çünkü genellikle bu duygu ve anıları bastırma konusunda çok başarılı bir iş yaparız. En büyük tehlike, ruhsal arayış içinde olan bizler, kendi iç karanlığımızın büyüklüğünün bu ilk bakışından o kadar rahatsız olacağız ki, ondan tiksinti ve dehşetle yüzümüzü çevireceğiz. Ancak cesaret ve inançla güçlendirilmiş olanlarımız, bu içsel psikolojik içeriği tamamen deneyimleyerek ve dolayısıyla etkisiz hale getirerek sebat edebilir. Bunu yaptığımızda bu içsel günlükten ortaya çıkacağız.

--- SAYFA 72 ---

tam bir şaşkınlık içindeydik - önce o ruh acısını atatabildiğimize şaşırdık, sonra o acının korkusunun hayatlarımızı bu kadar tamamen kontrol etmesine izin verdiğimizde şaşırdık - ve daha sonra o duvarın arkasında ruhumuzun içinde saklı olan zenginliklere daha da şaşırdık. Kendi iç duvarımızı yıktığımızda, "her şeye hükmedeceğiz." Bilinçli ruhumuz ve bilinçsiz ruhumuzun en sonunda uyumlu bir birliktelik içinde çalışmasıyla, kendimizi birleşmiş ve bütün hissedeceğiz. Zihinsel içeriğimizin farkında ve onunla barışık olarak tüm eylem ve tepkilerimizin kontrolünde olacağız. Artık değerli psikolojik kaynaklarımızı ruhumuzun doğal duygularını, içgörülerini ve anılarını bastırmaya harcamayacağız. Artık kendimizle kavga etmeyeceğiz, artık kendimize yalan söylemeyeceğiz, artık kendimize ihanet etmeyeceğiz, gerçek huzurun, her türlü hayal gücünün ötesinde doğal, dinlendirici bir iç huzurun tadını çıkaracağız. Hristiyanlık bu dönüşümle başlar. İmanın hikayesi İsa ile değil, Vaftizci Yahya'nın herkesi böyle bir "tövbe vaftizine" tabi olmaya çağırmasıyla başlar (Markos 1:4). Bugün "vaftiz" olarak bilinen ritüelin artık bu kadar samimi bir iç arınmayla hiçbir ilgisi yok gibi görünse de, BSD, Yahya'nın vaftizinin çok iyi bir nedenden dolayı Hristiyan gizem hareketine ilk inisiyasyon olduğunu öne sürüyor: inisiyenin zihninde ve kalbinde gerçek, elle tutulur bir dönüşüm yarattı.²¹ Bu keder ve gözyaşları vaftizi aynı zamanda başka bir isimle de anılır - ruhun karanlık gecesi - tüm ruhsal olanların hissettiği yoğun özel ıstırapın uzun bir süresi. Hacıların geçtiği söyleniyor. Bu karanlık yolculuk, bizi inkarımızın ötesine geçerek, alışkanlıkla kaçındığımız alanlara taşıyarak psikolojik takıntılarımızdan ve duygusal bağlarımızdan vazgeçmeye zorluyor. Gerçekten etkili olduğu için bu tür ruhsal araştırma tekniklerinin canlandırıcı etkileri birçok farklı kültürel ortamda bilinmekte ve benimsenmektedir. Yüzlerce yıl önce Tolteklerin bu süreci "özetleme" olarak adlandırdıkları söyleniyor; Daha modern zamanlarda, Adsız Alkolikler örgütü bunu "kendimizin araştırıcı ve korkusuz bir ahlaki envanterini çıkarmak" olarak ünlü On İki Adım programına dahil etti. Ne yazık ki çoğumuz ruhsal yolun bu noktasında, kendimizi en yalnız, depresif, şaşkın, korkmuş, kararsız, yetersiz ve yenilgiye uğramış hissettiğimizde vazgeçeriz. Çok sayıda çağdaş dini öğreti, yüzeysel ve safça iyimser maneviyatın insan ruhunu rahatsız eden şeyleri iyileştiremeyeceğinin farkına varmadan, bu kaygı dolu sınavdan bahsetmeyi ihmal ediyor. Yalnızca kendi en karanlık benliğimizle dürüst yüzleşmeler, gerçek ruhsal farkındalığa yol açabilir ve bizi bütünlüğe kavuşturabilir. Thomas'ın İncili 61

--- SAYFA 73 ---

İsa şöyle dedi: "Size önderlik edenler, 'Bakın, krallık göklerde' derse, o zaman gökteki kuşlar önünüzden gelecektir. Eğer size, 'Denizde' derseler, o zaman balıklar önden gidecektir. Aksine, krallık sizin içinizdedir ve o sizin dışınızdadır. Kendinizi tanıdığınızda, o zaman tanınacaksınız ve yaşayan babanın oğulları olduğunuzu anlayacaksınız. Ama eğer Kendinizi bilin, yoksulluk içinde yaşıyorsunuz ve o yoksulluk sizsiniz." (Tomas İncili 3) 3. Söz, bizi ruhumuza yabancılaştıran aynı iç duvarın, bizi Tanrı'nın Yaratılışının geri kalan kısmına da yabancılaştırdığını açıklıyor. O duvar yıkılınca hem iç dünyamızla hem de dış dünyayla daha uyumlu oluruz. Luka 17:21'deki mesajı tekrarlayan Thomas'ın müjdesi, "Tanrı'nın krallığının içinizde olduğu" konusunda ısrar ediyor; bu, Kıyamet Günü'nün gelişini beklemesi gereken bir şey olmaktan ziyade psikolojik bir mesele, hemen sahip olunabilecek bir şey. Ama aynı zamanda Thomas İncili, krallığın, tenimizin diğer tarafındaki dış dünyaya, görünüşte oldukça ayrı bir evrene de dokunan, onu etkileyen ve yönlendiren bir şey olduğuna işaret ediyor. İsa, içimizdeki krallığı bulduğumuzda, gizemli bir şekilde dış dünyamızın iç dünyayla tam bir uyum içinde olduğunu ve ikisinin aslında bir olduğunu bulduğumuzu öne sürüyor. Bu, Thomas İncili'ndeki ana temalardan biridir ve 13, 14, 19, 41, 106 ve 113. Sözlerde tekrar ele alınmaktadır. Bu pasaj bize, kendimizi ilk kez "tanıyana" kadar Tanrı tarafından "tanınmayacağımız" konusunda ısrar eden "Tanrı'yı gördüğünüz göz, O'nun sizi gördüğü gözle aynıdır" şeklindeki Budist atasözünü hatırlatır. Bu "kendini bilmek" kavramı, ikili ruh doktrininin bilinç ve bilinçdışının psikolojik bütünleşmesiyle oldukça iyi uyum sağlar. Tomas İncili, bu iç krallığa girdikten sonra, fiziksel dünyanın görünürdeki kurallarının bizim irademize tabi olduğunu ortaya çıkardığını ileri sürer.²² Ancak kendi içimizde bölünmüş kalan, yaşamlarımız boyunca sürekli bir kendine yabancılaşma durumu içinde seyahat eden bizler, bu hazır zenginliklerden habersiz kalırız; Kendimizi tanımadan, neye sahip olduğumuzu bilmeden, elimizdeki zenginlik ve güçten mahrum bir hayat yaşarız. İsa şöyle dedi: "Yaşlanmış adam, yedi günlük küçük bir çocuğa yaşamın yerini sormakta tereddüt etmeyecek ve o yaşayacak. Çünkü birinci olanların çoğu sonuncu olacak ve tek başına bir olacaklar." (Tomas İncili 4)

Orijinal Hristiyanlık 62

--- SAYFA 74 ---

Tomas İncili'ndeki pek çok eskatolojik göndermeden ilki olan bu pasajda İsa bir bilmece sorar: Yaşlı bir adam yedi günlük bir bebekle nasıl konuşabilir? Bu pasaj, tarihin sunabileceği tek fırsat olan Diriliş'e gönderme yapıyor olmalı. Diriliş'e ilişkin geleneksel Hristiyan görüşü böyle bir konuşmaya izin vermez, ancak bu olayın BSD tarafından beklenen psikolojik versiyonu izin verir. İkili ruh doktrini, biz tekrar tekrar enkarne olurken, bu geçmiş yaşam benliklerinin aslında varlığının sona ermediğini, ancak hâlâ ruhlarımızın derinliklerine gömülü "programlar" veya "kompleksler" olarak işlev gördüğünü ileri sürer. Zihnimizin bu parçalanmış parçaları er ya da geç uyanık ruhlarımızla yeniden bütünleşecektir, çünkü tüm doğal sistemler bir denge, sağlık ve denge durumuna doğru yönelir. Kendi ölümlerimizin dirilişi, parçalanmış zihinlerimizin bu yeniden bütünleşmesi, öncelikle gerekli hazırlığı ve zemini yaptığımız sürece istediğimiz zaman gerçekleşebilir. Ancak bu işi hiç yapmasak bile, zihnimizin bu parçaları, bu geçmiş yaşam benlikleri er ya da geç bize geri dönecektir çünkü onları bizden ayrı tutan bölünme yapay ve dolayısıyla geçici bir yapıdır. Ve bu yeniden bütünleşme gerçekleştiğinde, geçmiş yaşamdaki tüm farklı benliklerimiz bilinçli olarak etkileşime girebilecek ve birbirlerinden öğrenebilecektir. Bu bütünleşmenin sonucu, tüm geçmiş yaşam benliklerimizin tamamen bütünleşmesi, "tek başına", tek bir benlik haline gelmesi olacaktır. Ne var ki, bu ayrı benlikler, homojenleştirilmiş olmaktan ziyade oldukça bütünleşmiş bir durumda birleşmiş olduklarından, bu tekillik içinde daha büyük ve daha küçük yerlere sahip olacaklar. Ayrı niteliklerini kaybetmeyecekler, bunun yerine hepsi son derece karmaşık ve uyumlu bir organizasyon içinde bütünleşecekler. Bu daha büyük psikolojik organizasyon içinde, dünyevi yaşamları boyunca büyük güce sahip olan bazı geçmiş yaşam benlikleri kendilerini göreceli olarak alçakgönüllü konumlara düşmüş bulabilirken, daha önce çok daha basit hayatlar yaşamış olanlar göreceli güçlerinin ve etkilerinin büyük ölçüde arttığını görebilirler. Birinci olanlardan bazıları sonuncu olacak ve sonuncu olanlardan bazıları birinci olacak ve aynı zamanda hepsi etkili bir şekilde tek bir öz-farkındalığa sahip varlıkta birleşecekler. Ve sonunda bir bütün olan bu yeni varlık, parçalarının toplamından çok daha büyük olacaktır. İsa şöyle dedi: "Önünüzde olanı tanıyın, o zaman sizden gizli olan size açıklanacaktır. Çünkü gizli olup açığa çıkmayacak ve gömülü olup da dirilmeyecek hiçbir şey yoktur." (Tomas İncili 5)

Thomas İncili 63

--- SAYFA 75 ---

İkinci eskatolojik pasajında Thomas bize herkesin duymayı umabileceği en büyük haberi veriyor: Krallığa giden yol Tibet'teki izole bir manastırda değil, tam burada, şu anda, evde, işte, günlük hayatımızın en mahrem ve tanıdık ayrıntılarında aranıyor. Thomas İncili 5. Söz'de okuyucularının ilk sorusuna geri dönüyor: "Krallığı nasıl ararız?" İsa ihtiyacımız olduğunu söylüyor ancak şu anda bizi rahatsız eden sorunların da farkında. Eğer onları köklerine kadar takip edersek, onlar bizi doğrudan kendi iç bölünmelerimize, dolayısıyla bütünleşmemize ve dolayısıyla krallığa götüreceklerdir. "_____ neden bizi her zaman bu kadar üzüyor?" "Bizim için önemli olduğu konusunda ısrar etmemize rağmen neden _____ için zaman bulamıyoruz?" "Neden hiçbir zaman _____ doğruyu yapamıyoruz?" "Neden her zaman _____'nin derimizin altına girmesine izin veriyoruz?" "Neden her zaman _____ görmezden geliyoruz?" "_____ yapmamız gerektiğini bildiğimiz halde neden her zaman _____ yapıyoruz?" "Neden her zaman _____ kaçınıyoruz?" "Neden _____ konusunda her zaman bu kadar huysuzuz?" Thomas İncili, eğer gözlerimizi her gün takılıp kaldığımız kişisel meseleleri ve psikolojik kör noktaları tanıyacak kadar açarsak ve bu soruları köklerine kadar takip edecek kadar derinlemesine ele alırsak, çok daha büyük manevi gizemlerin bize açıklanacağını vaat ediyor. Hem Thomas'ın İncili'nde hem de BSD'de öne sürülen bu tür sorular, Tanrı'nın krallığına giden yoldan, yani tek yoldan başka bir şey değildir. Bu sorular bizi daha fazla kişisel dürüstlüğe, bütünlüğe ve psikolojik bütünleşmeye götürecektir; Hatta zamanla bu yol, geçmiş yaşamlarımızın perdelerinin açılmasına ve bunun ötesinde Yaratıcımızla olan ilişkimizin tam olarak anlaşılmasına bile yol açacaktır. Thomas İncili, Tanrı'nın krallığının tamamının aslında içimizde bulunduğunu ve ona yönelik işaretlerin her yerde, kelimenin tam anlamıyla yüzümüzün önünde olduğunu açıklıyor. Thomas'ın müjdesi, bu dünyada zorluklarla ve zorluklarla karşılaştığımızda, bunları acıya karşı kapatmak değil, gözlerimizi daha geniş açmamızın işaretleri olarak görmemiz gerektiğini ileri sürüyor. İsa bu sözünü hem bir vaat hem de bir uyarıyla bitiriyor: "Gizli olup da açığa çıkmayacak hiçbir şey yoktur." Başka bir deyişle, ruhumuzun derinliklerine gömmeyi başardığımız her şey, er ya da geç yeniden ortaya çıkmak zorunda kalacak. Thomas'ın İncili, bu psişik materyali şimdi araştırırsak başarısız olmayacağımızı vaat ediyor. Eğer araştırırsak, şimdi ortaya çıkabilir ve çıkacaktır. Ancak eğer bunu isteyerek araştırmazsak, yine de eninde sonunda hepsi ortaya çıkacaktır, bu yüzden ondan sonsuza kadar kaçınmaya güvenmesek iyi olur. Orijinal Hristiyanlık 64

--- SAYFA 76 ---

Öğrencileri ona sorular sordular ve ona şöyle dediler: "Oruç tutmamızı ister misin? Nasıl dua edelim? Zekât verelim mi? Hangi diyeti uygulayalım?" İsa şöyle dedi: "Yalan söylemeyin ve nefret ettiğiniz şeyi yapmayın, çünkü göklerin gözünde her şey açıktır. Çünkü gizli olan hiçbir şey açığa çıkmayacak ve örtülü olan hiçbir şey açıklanmadan kalmayacaktır." (Tomas İncili 6) Tomas İncili'ndeki üçüncü eskatolojik deyişte İsa, yapılması ve yapılmaması gerekenler listesinin ayrıntılı bir şekilde açıklanması şeklindeki tanıtık kültürel uygulamadan kendisini uzaklaştırır. Bunun yerine, bu tür soruların en iyi cevaplarının içimizde bulunduğunu öne sürüyor. İsa, her şeyden önce ruhunuza sadık olun diyor. Kendinize ve başkalarına yalan söylemeyin. Oruç tutmak, namaz kılmak, hayır kurumlarına bağış yapmak, belirli bir beslenme düzenine uymak gibi şeyler, eğer bunları yapan kişi, bunların değerine samimi olarak inanmıyorsa, yalanla sonuçlanabilir. Eğer öyleyse, o zaman bu tür kurallara uymak, kendine ihanet etmenin ve kendine yabancılaşmanın başka bir biçimi olacaktır. Eğer bir yarımız diğer yarımızın yaptıklarından nefret ediyorsa ne kendimize ne de Yaraticımıza yaklaşıyoruz demektir. Bunun yerine, bu tür eylemler kederin iç duvarına daha fazla psişik enkaz ekler, er ya da geç başa çıkılması gereken daha fazla ruhsal acıya neden olur. Kendimizden ne kadar çok parçamızı feda edersek, kendimizden uzaklaşırsak, kendimize o kadar çok sorun yaratırız. Benzer bir düşünceye başka bir erken Hristiyan kutsal kitabında da rastlamak mümkündür: "Ben kurbanları ortadan kaldırmaya geldim ve eğer kurban vermeyi bırakmazsanız, gazabı yaşamaktan da vazgeçmezsiniz" (Ebionitlerin İncili 5). Her ne kadar bastırılmış psişik materyal sonsuza kadar gizli kalmayacak olsa da, onu bilinçli olarak deneyimlediğimiz güne kadar ruhumuzda muhafaza edilmeye devam edecektir. Bölünmüşlüğümüze ve kendimize yabancılaşmamıza katkıda bulunacak bir şey eklemek veya herhangi bir din adına herhangi bir şey yapmak için hiçbir neden yoktur. İsa, ruhlarmızda sakladığımız her şeyin, bir gün tekrar mezardan çıkarılacağını iki sözleriyle bize ikinci kez hatırlattı; bu nedenle, bastırılmış ruh ağrısı okyanusuna daha fazla bir şey eklememeye büyük özen göstermeliyiz. Bunların hepsi bir gün tekrar yüzümüze çarpacak. Bu, dürüstlüğün ve öz dürüstlüğün gerçek bir müjdesidir ve bize İsa'nın İncil'de gerçekten üzerinde durduğu tek günahın ikiyüzlülük olduğunu hatırlatır. İsa şöyle dedi: "Ne mutlu, insan tarafından yenildiğinde insan olan aslan; ve lanetli, aslanın yiyip bitirdiği adam ve aslan insan olan." (Tomas İncili 7) Thomas İncili 65

--- SAYFA 77 ---

Aynı bütünleşme temasını sürdüren Thomas'ın müjdesi, bastırılmış, bütünleşmemiş ruh acısını öfkeli bir canavara benzetiyor. Eğer biz ruhsal arayışçılar, bu ham ve evcilleştirilmemiş iç malzemeye bilinçli olarak yüzleşecek ve onu bütünleştirecek kadar güçlü ve cesursak, bu cesur eylem eninde sonunda bizi ruhsal açıdan bütün ve psikolojik açıdan sağlıklı kılacaktır. Ancak bunun yerine, bilinçdışı ruhlarmızdan yüzeye çıkmaya çalışan ham duyguları, yeni ortaya çıkan içgörüler ve işlenmemiş anıları inkar ederek, kendini görmezden gelme yolunda devam edersek, bu bastırılmış materyal, psişelerimizin içinde giderek daha fazla baskı oluşturur. Bazen bu iç baskı, kontrolsüz mantıksız davranışlarla patlak verir ve bizi vahşi bir canavarın somut örneği haline getirir. Böylece, tıpkı Thomas'ın İncili'nin öğrettiği gibi, içindeki canavarı bu şekilde "tüketen" kişi, çektiği zahmetin karşılığında büyük ödüller alır, ama içindeki canavarı görmezden gelen kişi bunu kendi tehlikesine yapar, sonunda yenilip kendisi tarafından tüketilir ve kendi cehaletinden dolayı büyük acı çeker.²³ Ve şöyle dedi: "Adam, ağrını denize atan ve onu küçük balıklarla dolu denizden çeken bilge bir balıkçıya benzer. Bilge balıkçı bunların arasında güzel, büyük bir tane buldu. Küçük balıkların hepsini denize attı ve büyük balığı, işitecek kulağı olan, zorluk çekmeden seçti. (Thomas İncili 8) Thomas İncili'ndeki ilk açıkça "Hristiyan" mesaj olan Söz 8, kişinin ruhunda birçok farklı unsurun bulunması ve bütünleştirilmesi gerekirken, öncelikle belirli bir unsurun yüzeye çıkarılması gerektiğini ileri sürer: İsa'nın kendi geçmiş yaşam ruhu. Önce Mesih'i arayın, geri kalan her şey eklenecektir. İsa'nın geçmiş yaşamdaki ruhu nasıl diğer insanların zihinlerinde geziniyordu? İkili ruh doktrini, İsa'nın ölümden dirilmesini mümkün kılan aynı özelliklerin, aynı zamanda Dirilişinde O'nun ruhunu zaman ve mekan boyunca hareket ettirerek onun her yerdeki diğer insanların ruhlarıyla kaynaşmasına neden olduğunu öne sürer.²⁴ Eğer öyleyse, o zaman ruhlarmızın en karanlık derinliklerinde kalan geçmiş yaşam ruhlarmıza ek olarak, İsa Mesih'in ruhu da orada bulunacaktır. Bugün pek çok kişi geçmiş yaşam gerilemesini başarılı bir şekilde deniyor, hipnoz veya diğer teknikler aracılığıyla geçmiş yaşam benliklerini yeniden diriltmeye çalışıyor. Thomas'ın müjdesi, Orijinal Hristiyanlıkta çok daha büyük bir balığın aranması gerektiğini öne sürüyor 66

--- SAYFA 78 ---

aynı sular. Thomas İncili'nin Hristiyanlığı, görünüşte Gnostik eğilimlerine rağmen, büyük ölçüde kurtarıcı merkezli bir dindir. Okuyucularına, Tanrı'nın krallığını kendi içlerinde arayarak kendi kurtuluşları için çalışmaları talimatını verir, ancak İsa Mesih hâlâ bu arayışın merkezindedir. Geçmiş yaşam ruhlarımızı iyileştirmeye ve yeniden bütünleştirmeye yönelik bu yaklaşım, birçok açıdan Budist Jivamala uygulamasına benzer. Tıpkı Buda'nın aydınlanması sırasında geçmiş yaşam anılarını kurtardığı söylendiği gibi, Budist inançlılara da onun ayak izlerini takip etmeleri talimatı veriliyor. Budizm, tüm geçmiş benliklerimiz (jivalar) bütünleşmeden kaldığı sürece, ruhlarımızın derinliklerinde devam eden varlıkları ve etkinlikleriyle psikolojik enerjimizi tüketip tekeline aldıklarını öğretir. Ayrıca bizi bilinçsizce kendi sorunlarına, takılmalarına ve endişelerine bağlı tutarlar. Budizm, bu geçmiş yaşam benliklerinin bilinç dışı tutsaklıklarından kurtarılıp bilinçli zihinlerimizle bütünleştirilmesi gerektiğini söyler ve bu da ancak içsel bir rehber aracılığıyla yapılabilir. Budizm, bu içsel rehber veya guru kullanma sürecini "ilah yogası" olarak adlandırır. Thomas İncili, Orijinal Hristiyanlığın da aynı uygulamayı benimsediğini, ancak İsa'yı o içsel rehber olarak tanımladığını öne sürüyor. Ruhsal arayış içinde olanların geçmiş yaşam ruhlarını diriltmeyi ve bütünleştirmeyi umabilmeleri için önce o içsel rehberle bir ilişki kurmaları gerekiyordu. Ayrıca 8. Sözü'n İsa'yı balıkla simgelediğine de dikkat edin. Thomas'ın İncili yazılan en eski İncillerden biri gibi görüldüğünden, bu, Hristiyanlığı temsil etmek için bir balık sembolü (Ichthys) kullanmanın gizemli ilk uygulamasının uzun zamandır aranan kaynağı olabilir. Ancak 7. bölümde göreceğimiz gibi, tek sebep bu değildi.²⁵ Thomas İncili'nin sonunda yasa dışı ilan edilmesi, harekete kalıcı bir sembol bıraktı, ancak bu sembolün ilk olarak neden benimsendiğine dair hiçbir anı yok. İsa şöyle dedi: "Ekinci dışarı çıktı, bir avuç dolusu tohum aldı ve onları dağıttı. Bazıları yola düştü; kuşlar gelip onları topladı. Bazıları kayaya düştü, toprağa kök salmadı ve başak vermedi. Bazıları dikenlerin üzerine düştü; tohumları boğdular ve kurtlar onları yedi. Ve bazıları iyi toprağa düştü ve o iyi meyveyi göğe verdi; ölçüsünde altmış, ölçüsünde yüz yirmi tane veriyordu." (Tomas İncili 9) Bu benzetme Matta, Luka ve Markos İncillerinde bulunanlara benzer, ancak Thomas'ın versiyonu ilginç bir değişiklik taşır: Bu, Thomas İncili 67 ile sonuçlanmaz.

--- SAYFA 79 ---

bir, ama iki verimli ürün; biri ölçek başına 60, diğeri bunun iki katı. Bu "çift çift" bize yazarın adı olan Didymos Judas Thomas'ı hatırlatıyor; Orijinal Hristiyanlığı arayışımızda bu modeli tekrar tekrar göreceğiz. Matta'da yalnızca tek bir ürün üretildi: "Diğer tohumlar iyi toprağa düştü ve orada ürün verdi." Geleneksel Hristiyanlık bu benzetmeyi, meyve verebilmek için hazır toprağa düşmesi gereken kilisenin öğretilerinin tartışılması olarak yorumluyor. Ancak Thomas'ın bu iyi bilinen benzetmeyi çarpıtması, İsa Mesih'in öğretilerinin, Thomas'ın döneminde bile, biri diğerinden iki kat daha fazla meyve veren çok farklı ve ayrı iki ürün (yani kiliseler) yetiştirmek olarak kabul edildiğini gösteriyor.²⁶ Bu meyve neydi? Her ne kadar geleneksel tefsir bu tohumu kilisenin öğretileri olarak yorumlasa da, bu aslında metafora uymuyor; sonuçta tohum kendi meyvesine dönüşür ve Mesih'in öğretilerinin amaçlanan meyvesi kesinlikle sadece daha fazla öğreti üretmek değildir. BSD, tohumun O'nun öğretilerinden ziyade Mesih'i temsil ettiğini ve eğer öyleyse, Mesih'in yalnızca daha fazla öğreti değil, daha fazla Mesih üretmeyi amaçlamış olacağını ileri sürer. Ve resmi kilisenin öğretileri daha fazla Hristiyan olduğunu iddia eden kişiler yetiştirmiş olsa da, diğer grup olan Gnostik Kilise her zaman daha fazla Mesih, yani ikinci ölümü önlemek için gerekli bütünlük ve bütünlüğe ulaşmış insanlar ürettiğini iddia etmiştir. İsa şöyle dedi: "Dünyayı ateşe verdim ve işte, alev alıncaya kadar onu koruyorum." (Thomas İncili 10) Her ne kadar Thomas İncili'ndeki bu dördüncü eskatolojik pasaj İncil'deki bir pasajla paralellik gösterse de, bir versiyonun bugünü, diğerinin ise geleceği tanımladığını görüyoruz. Luka'nın müjdesinde İsa'nın şöyle haykırması vardır: "Yeryüzüne ateş yakmaya geldim ve onun çoktan tutuşturulmasını ne kadar isterdim!"²⁷ fakat Thomas'ın müjdesinde ateş zaten tutuşturuldu. Luka'nın versiyonu açıkça eskatolojiktir ve Kıyamet Günü'nü tartışırken, bazı analistler Thomas'ın versiyonunun gelecekte Kıyamet Günü'nün gelişini öngörmediğini düşünüyor. Ancak İsa'nın bu sonuncudaki ateşinin gelecekte bir ara alevleneceğini öngörmesi aksini gösteriyor.²⁸ Ve gördüğümüz gibi, Tomas İncili'nde başka birçok eskatolojik ipucu da yer alıyor. Bu yangın nedir? İkili ruh doktrini, "günahlarımızın", yani kendimize ihanetlerimizin ve benlik ayrılıklarımızın içimizde çok büyük miktarda bastırılmış psikolojik acı oluşturduğunu ve her ne kadar Orijinal Hristiyanlıktan uzak dursak da 68 olduğunu ileri sürer.

--- SAYFA 80 ---

Bu ruh acısını bastırarak, İsa tüm bunları kişisel olarak deneyimliyor çünkü ruhu Dirilişinde bizimkine bağlandı. Her ne kadar insanlık kolektif olarak bu acıyı bastırmayı seçmiş olsa da, İsa Kendisini bu acının tam ortasında yüzecek bir konuma koydu. Neden böyle bir şey yapsın ki? BSD, İsa'nın nihai misyonunun, bu bastırılmış materyali açığa çıkarmak olduğunu, böylece onun ateşli acısının sonunda insanlık tarafından yüzleşilebileceğini, deneyimlenebileceğini ve böylece üstesinden gelinebileceğini öne sürüyor. Başka bir deyişle, O, bunu bu bastırılmış ateşin yanması için yaptı, böylece tüm bastırılmış ruh acımız sonunda tüm gücüyle yanacak şekilde serbest kalsın, çünkü insanlığın iyileştirilebilmesinin tek yolunun bu olduğunu biliyordu. İyileşmemiz başlamadan önce yaralarımızı açması ve zehri dışarı salması gerektiğini biliyordu. Hem Thomas İncili hem de ikili ruh doktrini, bu ateş serbest bırakılmadan önce bu arada ne yapılması gerektiği konusunda aynı tavsiyeyi veriyor: Kendimize karşı dürüst olmak için mücadele edin, böylece birikmiş ruh acımızın artmasından kaçınırız, bu da yalnızca yaklaşan tufanın büyüklüğünü artıracaktır. Tekrar göreceğimiz gibi,²⁹ Thomas İncili, güvenli ve kontrollü bir şekilde bunu yapmak için zaman varken, bu baskıyı şimdi ortadan kaldırmak için elimizden geleni yapmamızı tavsiye ediyor. Hayatlarımızı nasıl yaşadığımıza ruhlarımızın katkısını tam olarak benimseyerek daha bütün, bölünmemiş ve özgün insanlar oluruz ve "derinlerin depoları"nın açığa çıkacağı yaklaşan Kıyamet Günü senaryosunun potansiyel travmasını azaltırız. İsa şöyle dedi: Bu gök geçecek ve onun üzerindeki de ortadan kalkacak; Ölenler hayatta değil, yaşayanlar da ölmeyecek. Ölü olanı yediğiniz günlerde, ondan canlı olanı yaptınız. Işığa girdiğinizde ne yapacaksınız? Bir olduğunuz gün, ikisini yaptınız. Ama iki olduğunuzda ne yapacaksınız? (Tomas İncili 11) Bu pasaj birçok unsur içermesine rağmen hepsi tek bir konuya değinmektedir: ölüm ve ahiret. Bu pasaj aynı zamanda Thomas İncili'nin baskın temasını da tanıtıyor: birliğe karşı ikilik. Bütünleşme ve birlik adına bölünme ve ikiliğin reddedilmesi gerektiği fikri Thomas'ın müjdesinde onlarca kez karşımıza çıkıyor ve İsa'nın öğretilerinin başlangıçta kadim ikili ruh doktrini ile uyumlu olduğunu gösteriyor. Bu müjdedeki ilk söz, Thomas İncili'nin tüm mesajının ölüm ve öbür dünyayla ilgili olduğunu gösteriyordu. Say 11 bu konuya dikkat çekici bir şekilde odaklanıyor. İlk satır cennete atıfta bulunur (Thomas İncili'nin yeri 69

--- SAYFA 81 ---

kutsanmış ölü), ikincisi ölülerden bahseder, üçüncüsü gizemli bir şekilde ölüleri "yemekten" bahseder ve dördüncüsü, ölüme yakın deneyimlere aşina olanların, ölüm geçişine bir başka gönderme olarak kabul edecekleri "ışığa girme" konusunu gündeme getirir. "İki olmayı" tartışan son iki satır, daha önce gelenlerle gizemli bir şekilde ilgisiz görünebilir, ancak ikili ruh doktrininin öğrencileri için durum böyle değil. Aslında BSD öğrencileri bu pasajı çok tanıdık buluyor. Tomas İncili gibi, onlar da şimdiki "cennetin", yani kutsal ölülerin meskeninin, sonunda varlığının sona ermesini bekliyorlar. Kıyamet gününde dünya ölülerinin o ilahi "su deposundan" boşaltılıp Evrensel Diriliş sırasında bilinçli yaşama dönmelerini beklerler. Thomas'ın müjdesi aynı zamanda bundan sonraki "cennetin", yani Kıyamet Günü olaylarından sonra ölülerin meskeninin de geçici bir yer olacağını öngörüyor ve BSD de yine aynı şeyi söylüyor. BSD'ye göre, Kıyamet Günü gelip gittiğinde, ölüm geçişinin doğası sonsuza dek değişmiş olacak. Eski Ahit, Kıyamet Günü'nden sonra artık ölümün olmayacağını, artık insan deneyiminin bir unsuru olarak var olmayacağını vaat ediyordu. İkili ruh doktrini, bu vaadin birinciden ziyade "ikinci ölüme" atıfta bulunduğunu ileri sürer. İnsanların bedenleri hâlâ yaşlanacak ve Kıyamet Günü'nden sonra işlevini yitirecek olsa da, artık bir enkarnasyon ile diğeri arasında anılarımızı kaybetmeyeceğiz, ne de zihnimizin bir kısmını yaşamlar arasındaki cennet ya da cehennem hayal dünyasına terk edip terk etmeyeceğiz. Ruh şu anda ölüm anında ruhtan ayrılma ve ruh reenkarnasyona giderken ruhun ölümden sonraki yaşam alanında (cennet veya cehennem) sıkışıp kalma eğilimindeyken, Kıyamet Günü'nden sonra bu durum artık geçerli olmayacaktır. Kıyamet Günü'nden sonra, ölülerin ruhları artık ölümden sonra herhangi bir "ölüler diyarında" uzun süreler geçirmek zorunda kalmayacak; bunun yerine ruh ve ruh birlikte reenkarne olacak. Böylece ölümden sonra ruh ve ruh bir arada kalarak, bir hayat ile bir sonraki hayat arasında çok kısa bir süre geçireceklerdir. Thomas'ın İncili daha sonra apaçık görünen bir şeyi -ölülerin canlı olmadığını- ifade eder ve yaşayanların ölmeyeceğini ekler. İkinci ifade, okuyucuya 1. Söz'deki kavramı, yani ölümü deneyimlemekten tamamen kaçınmanın mümkün olduğunu hatırlatır. Ancak "ölüler canlı değildir" ifadesinin apaçık ortada olması, İsa'nın tanımlarının pek de varsayıldığı gibi olmadığını gösteriyor. (Sonuçta bunların, anlamları açık ve net olmayan "gizli sözler" olduğu varsayılır.) İkili ruh doktrini, burada sözü edilen "ölülerin" hepsinin en azından Orijinal Hristiyanlık olduğunu ileri sürer.

--- SAYFA 82 ---

kısmen bölünmüş ve kendine yabancılaşmıştır ve bu nedenle tanım gereği tam olarak canlı veya işlevsel değildir. Thomas İncili, bir kişinin canlı gibi görünebileceğini ancak gerçekte ölü gibi dolaştığını belirtiyor gibi görünüyor ve BSD, ayrı ruhlara ve ruhlara sahip olanlar için de aynı şeyi bildiriyor. İncil'de İsa, "ölüler ölülerini gömsünler" şeklinde karşılık vererek, etrafta dolaşan insanlardan aslında ölümler olarak söz eder.³⁰ Thomas'ın İncili daha sonra, "maddeyi kişinin benliğiyle bütünleştirmesi" için yararlı bir metafor olan "yemek" konusunu devreye sokar. 11. Söz'de İsa gizemli bir şekilde dinleyicilerinin bunu yapma çabalarıyla zaten bir miktar başarı elde ettiğini öne sürüyor. Ve genel olarak Thomas'ın müjdesinin - ve özel olarak bu sözün - konusu ölüm ve öbür dünya gibi görüldüğünden, İsa'nın "ölülerin ruhlarını yemekten" söz ettiği anlaşılıyor ki bu, yine de BSD'nin bakış açısından anlamlı olan tuhaf bir kavramdır. Tomas İncili, İsa'yı dinleyenlerin zaten geçmiş yaşamlarındaki benliklerini aramaya ve onları şimdiki yaşam bilinçleriyle yeniden bütünleştirmeye, esasen onları hayata döndürmeye başladıklarını ileri sürüyor gibi görünüyor. Dikkat çekici bir şekilde, bu tema erken Hristiyan edebiyatının çoğuna yansır: Daha sonra, eğer kişi bilgiye [gnosis] sahipse, kendisine ait olanı alır ve onları kendine çeker. . . Her biri Birlik içinde kendine ulaşacaktır; bilgi içinde kendisini çokluktan arındırıp Birliğe doğru tüketecek, tüketecektir. . . yaşamla ölüm. . . . Yükselmek isteyeniyi kaldır, uyuyanları uyandır. (Hakikat Müjdesi 21:10-14; 25:9-18; 33:5-10) İçinizdeki ışığı aydınlatın. Söndürmeyin. . . . Ölmüş olan ölülerinizi diriltin, çünkü onlar sizin için yaşayıp ölmüşlerdir. Onlara hayat ver. Yeniden yaşayacaklar. . . . Bir kapıya vurur gibi kendinize vurun ve düz bir yolda yürür gibi kendi üzerinize yürüyün. (Silvanus Öğretileri 106:14-35) [İsa dedi ki] Mükemmel olanı, ışığı [bilinci] Kutsal Ruh ile birleştiren sizler, melekleri, yani görüntüleri [kişinin önceki ruhlarını] da bizimle birleştirin. Kuzuyu [ölüm sırasında kesilen ruhu] küçümsemeyin, çünkü o olmadan Kral'ı [Tanrı'yı] görmek mümkün değildir. Hiç kimse çıplaksa [geçmişteki tüm ruhlarıyla "giydirilmemişse"] Kralın yanına giremeyecektir. (Filipus İncili 58:10-30) Thomas İncili 71

--- SAYFA 83 ---

Benzer şekilde, geçmiş yaşam gerilemesinde milyonlarca modern öncü de aynı doğrultuda başarı bildirmiştir.³¹ Metin daha sonra, İsa'nın Thomas İncili'nde sorduğu ilk soru olarak dikkat çeken bir soruyu tanıtmaktadır: "Işığa girdiğinde ne yapacaksın?" Thomas'ın müjdesinin tüm sorunu, Orijinal Hristiyanlığın etrafında döndüğü temel mesele özetle budur: Öldüğünüzde size ne olacak? Daha sonra İsa, ikili ruh doktrininin öğrencisi dışında kimseye hiçbir anlam ifade etmeyen bir açıklama yaptı: "Bir olduğunuz gün, iki oldunuz." Başka bir deyişle, doğduğunuz gün ruhunuz iki farklı zihinsel öğeye farklılaşmaya başladı. Bunları ister bilinçli ve bilinçsiz, ister sol beyinli zihin ve sağ beyinli zihin, ister ruh ve ruh olarak adlandırmak isteyin, Thomas'ın İncili burada bir kez daha ikili ruh doktrinine uygun olduğunu gösteriyor. İsa bu sözünü, insanları öldüklerinde tamamen bölünme tehlikesiyle karşı karşıya kalacakları konusunda uyararak bitiriyor. Öldüklerinde, kendilerini "ışıkta" ve iki unsura bölünmüş halde bulduklarında ikinci kez "ne yapacaklar?" diye sorar. Thomas İncili burada iki ayrı cümle için aynı sonu kullanıyor ve "ne yapacaksın?" görünüşte çok farklı iki başlangıça: "Işığa girdiğinizde" ve "iki olduğunuzda." Bu, bu iki ifadeyi etkili bir şekilde ilişkilendirir, hatta onları eşitliyormuş gibi görünür, esasen şöyle der: "Işığa girdiğinizde iki olacaksınız ve sonra ne yapacaksınız?" "Işık" elbette Tanrı'nın ve O'nun cennetinin göstergesidir; bu da okuyucuya yine İbraniler 4:12'yi hatırlatabilir; burada Tanrı'nın varlığı, kişinin iki ayrı unsura bölünmesine neden olarak can ve ruhun birbirinden ayrılmasına neden olur. Tomas İncili'nde İsa, nihai öğretmen olarak sunulur. Ancak 11. Söz'de yanıt vermiyor, yalnızca sorular sunuyor ve eğer takipçilerinin ışığa girdiklerinde "iki kişi olacak" kadar işlerin kontrolden çıkmasına izin verirlerse, bundan sonra aşağı yukarı kendi başlarına kalacakları gerçeğine teslim olmaları gerektiğini öne sürüyor. Ancak müjde metninin ilerleyen kısımlarında İsa bu konuya tekrar tekrar dönerek çözümü tekrarlıyor: Eğer ölmeden önce "ikiyi bir yaparsanız", ışığa girdiğinizde iki parçaya bölünmezsiniz. Öğrenciler İsa'ya, "Bizden ayrılacağını biliyoruz. Önderimiz kim olacak?" İsa onlara şöyle dedi: "Nerede olursanız olun, Orijinal Hristiyan Yakup'a gideceksiniz. 72

--- SAYFA 84 ---

adil olan, onun uğruna gökler ve yer var olandır.” (Tomas İncili 12) Son zamanlardaki araştırmalar, İsa'nın biyolojik kardeşi olduğu düşünülen Adil Yakup'un, İsa'nın ayrılışından sonra kendi ölümüne kadar yeni doğan kilisenin ilk lideri olduğunu açıkça ortaya koymuştur. 32 Yakup'un kiliseyi yaklaşık MS 33'ten MS 62'ye kadar yönettiği düşünülüyor. Yakup'un kesin ölüm tarihi bilinmiyor, ancak Yakup'un, Roma'nın 70 yılında Kudüs'ü yağmalaması sırasında kilisenin İsrail'den kaçmasından kısa bir süre önce öldüğü kesin. MS. Kilise İsrail'den kaçtıktan sonra liderliği Roma'ya taşındı ve sonunda oradaki yekpare siyasi otoriteyle birleşti. Ancak kilisenin ilk yirmi ya da otuz yılı boyunca, Adil Yakup onun lideriydi ve buradaki pasaj o dönemde yazılmadıkça hiçbir anlam ifade etmiyor. Dolayısıyla bu pasaj, Thomas İncili'nin, kanondaki dört İncil'in herhangi birinden çok önce yazılmış, mevcut tüm müjdelerin en eskisi olabileceğini öne sürüyor. Ve elbette, İsa'nın öğretilerinin günümüze ulaşan en eski anlık görüntüsü olarak, bugün sahip olduğumuz Orijinal Hristiyanlığın en özgün tanığıdır. İsa öğrencilerine, "Beni biriyle karşılaştıran ve kime benzediğimi söyleyin" dedi. Simon Peter ona, "Sen adil bir melek gibisin" dedi. Matthew ona şöyle dedi: "Sen bilge bir filozof gibisin." Thomas ona şöyle dedi: "Usta, ağzım senin kime benzediğini söyleyemez." İsa şöyle dedi: "Ben senin efendin değilim. Sarhoş olduğun için ölçtüğüm köpüren pınardan sarhoş oldun." Ve onu alıp geri çekildi ve ona üç şey söyledi. Tomas arkadaşlarının yanına döndüğünde ona şunu sordular: "İsa sana ne dedi?" Thomas onlara şöyle dedi: "Onun bana söylediği şeylerden birini size söylersem, yerden taş alıp bana atarsınız; Taşlardan ateş çıkacak ve seni yakacak." (Tomas İncili 13) Bu söz bize, Mesih'in öğrenciler için o kadar yeni, güçlü ve alışılmadık bir şeyi temsil ettiğini, onların da bunu akıllarına getirmeye ya da onu daha önceki Thomas İncili'ne uydurmaya tamamen hazırlıksız bulduklarını anlatır.

--- SAYFA 85 ---

Kültürel temelli gerçeklik kavramları. Aynı zamanda, elçi Tomas'ın diğer havariler arasında eşsiz bir statüye, hatta belki de İsa'ya eşit bir statüye sahip olabileceğini öne sürüyor. İsa'nın öğretilerinin anlaşılmasının zor olduğu fikri kanonda iyi bir şekilde belgelenmiştir; Ortodoks Hristiyanlığın iki direği olan Petrus ve Pavlus bile ne İsa'yı ne de O'nun açıklamaya çalıştığını tam olarak anlamadıkları yönündeki suçlamalara karşı savunmasızdır. (6. bölümde göreceğimiz gibi, bu tema Thomas İncili'ni takip eden Gnostik metinlerde de genişletilmiştir.) 33 Bu pasajda İsa, "dürüst bir melek" ya da "bilge bir filozof" olarak nitelendirilmesine itiraz etmediği gibi, Thomas'ın açıkça ifade edilemeyen yanıtını da açıklamaya çalışmaz. Bunun yerine, sessizliğiyle kendisinin gerçekten hem dürüst bir melek hem de bilge bir filozof gibi olduğunu, ancak daha da ötesinde olduğunu ve aynı zamanda Thomas'ın kelimelere dökemediği tarif edilemez bir niteliğe sahip olduğunu kabul ediyor gibi görünüyor. İsa'nın yanıtı, Petrus ve Matta'nın net yorumlarına yanıt vermek yerine yalnızca Thomas'a yönelikmiş gibi görünüyor ve onun "usta" unvanını kullanmasına itiraz ediyor. İsa bu pasajda Tomas'ı diğer öğrencilerden ayırıyor gibi görünüyor ve açıkça İsa'nın Tomas'ın efendisi olmadığı konusunda ısrar ediyor. Bu, okuyucunun şu soruyu sormasını ister: İsa, Tomas'ı Kendisine eşit olarak mı gördü? 7. bölümde göreceğimiz gibi, ilk kilisenin pek çok unsuru Tomas'ın yalnızca İsa'nın ikiz kardeşi olduğuna değil, aynı zamanda başlı başına ikinci bir Mesih olduğuna da inanıyordu. Bu pasaj, İsa'nın öğrencilerinden Kendisi gibi başka birini tanımlamalarını istemesiyle başlayıp, İsa'nın Thomas'ın Kendisine eşit olduğunu ilan etmesi ve Thomas'la başka hiç kimseye aktarmadığı benzersiz öğretileri ve deneyimleri paylaşması ile sona eren, hemen hemen aynı şeyi önermektedir. Gerçekten de sözün son dörtte üçü Thomas'ın İsa ile benzersiz ilişkisine odaklanıyor. Bu çok düşündürücü. Bu pasaj, İsa'nın Thomas'a daha saf ve daha güçlü bir yaşam, bilinç ve gerçeklik deneyimi sağladığını öne sürüyor. Saf oksijen soluyan bir adam gibi, bu daha zengin deneyim Thomas'ın sersemlemiş ve sarhoş hissetmesine neden oldu ve daha önce bildiği hiçbir şeye o kadar benzemiyordu ki, tamamen suskun kaldı ve bunu tanımlayacak kelime dağarcığından yoksun kaldı. Thomas'ın, İsa'nın kendisine özel sırlar söylediğine dair raporu, İsa'nın öğrencilerine hiçbir zaman genel dolaşıma girmeyen gizli öğretiler verdiği şeklindeki "sapkın" geleneği bir kez daha güçlendiriyor. Ancak bu pasaj, İsa'nın Tomas'la çok daha özel öğretileri, başka hiçbir elçiye emanet edilmeyen eşsiz içgörülerini paylaştığını göstermektedir. İsa'nın Tomas'a açıkladığı gizli gerçekler, Orijinal Hristiyanlığa o kadar yabancı ve bağdaşmazdı ki 74

--- SAYFA 86 ---

Bu pasaj, elçilerin gerçekliğe alışkın oldukları bakış açısının, bunların en korkunç küfür gibi görüneceğini beyan ediyor; ama aynı zamanda o kadar doğruydular ki, gerçekliğin o kadar derin bir düzeyinde doğruydular ki, fiziksel evrenin kendisi onların savunmasına atlayabilirdi. İsa onlara şöyle dedi: "Oruç tutarsanız günaha yol açarsınız; dua ederseniz mahkum olursunuz; sadaka verirsiniz ruhunuza zarar verirsiniz. Herhangi bir ülkeye gittiğinizde ve bölgelerde dolaştığınızda, sizi kabul ederlerse, önünüze koyduklarını yiyin ve aralarındaki hastaları iyileştirin. Çünkü ağzınıza giren sizi kirlilemez, ancak ağzınızdan çıkan şey sizi kirliler." (Tomas İncili 14) Daha önceki "Krallık içinizedir ve sizin dışınızdır" pasajı hem bu sözle hem de önceki sözle ilgilidir; her ikisi de fiziksel evreni Cennetin Krallığının ayrılmaz bir parçası olarak tanımlıyor, onun yasalarına uyuyor ve hedeflerini destekliyor. Önceki pasaj, fiziksel evrenin ilahi hakikatleri savunduğunu gösteriyordu; oysa bu, fiziksel evrenin güvenilir rızık sağladığını gösteriyor. Bu pasaj çok farklı ve birbiriyle bağlantısız gibi görünen iki unsuru içermektedir: (1) geleneksel dini davranışlara karşı şaşırtıcı derecede zıt bir tutum³⁴ ve (2) kişinin söylediği ve yaptığından tükettiğinden daha önemli olduğu öğretisi. Tipik Thomas tarzında, bu iki mesaj aynı temayı paylaşıyor; saflığın yalnızca içeriden gelebileceği fikri. Oruç tutmak, dua etmek ve sadaka vermek, eğer kişinin kalbinin derinliklerinden kaynaklanmıyorsa, boş hareketlerden daha kötüdür. Eğer bir eylem tam anlamıyla saf bir yerden kaynaklanmıyorsa, kişinin manevi durumunu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz. Sadece algılanan bazı dini görevleri yerine getirmek için oruç tutan, dua eden ve hayır kurumlarına bağış yapan kişi, bir düzeyde buna içerleyecektir. İsa, dua edenin mahkûm edileceği konusunda uyardı; ikili ruh doktrini, bu kınamayı yapanın kişinin kendi ruhu olacağına işaret eder. 6. Söz'ün ortaya koyduğu gibi, kurtuluşa giden yol, nefret ettiğimiz şeyleri yaparak bulunamaz. Tomas İncili bu pasajla geleneksel Yahudi dini uygulamalarını tamamen yeniden yorumlamaktadır; bu, aynı zamanda birinci yüzyıldaki Barnaba Mektubu'nda da bulduğumuz bir şeydir; bu mektupta, bu eski yükümlülüklerin her zaman nesnel ritüellerden ziyade metafor olduğu iddia edilir: Tomas İncili 75

--- SAYFA 87 ---

Bakın, benim seçtiğim oruç budur, diyor Rab: Bütün kötülük bantlarını gevşetin, zorla yapılan sözleşmelerin gergin iplerini çözün, kırılanları serbest bırakın. Her haksız bağı parçala. Ekmeğini aç olana böl, çıplak birini görürsen onu giydir ve evsizleri evine getir. (Barnabas Mektubu) Aynı konuda Tomas İncili de İsa'nın zamanında "dinsel saflık" fikrinin yaygın olarak yanlış anlaşıldığını, kişinin beslenmesiyle hiçbir ilgisi olmadığını, tamamen kişinin sözleri, düşünceleri ve eylemleriyle ilgili olduğunu belirtmektedir. İsa'nın takipçilerine özellikle "[başkalarının] önünüze koyduğunu yemelerini" öğütlediğini belirtmekte fayda var. Bu, birkaç düzeyde ilginçtir. Birincisi, Orijinal Hristiyanlığın kesinlikle vejetaryen olduğu yönündeki iddiaları çürütüyor gibi görünüyor.³⁵ Ama belki de daha ilginç olanı bu fikrin genişletilmesidir - krallık kişinin içinde olduğu kadar "dışarıda" olduğundan, samimi ruhsal arayışçılar, rehberlik, geçim ve destek şeklinde tüm ihtiyaçlarını karşılayacağı konusunda evrene güvenebilirler. İsa, takipçilerine sadece yoldayken başkalarının önlerine koyduğu şeyleri yemelerini öğütlemekle kalmıyor, aynı zamanda evrenin kendisinin önlerine koyduğu her şeyi kabul etmelerini de öneriyor gibi görünüyor. Eğer Cennetin Krallığı hem içeride hem de dışarıdaysa, insanlar krallığın her iki alanda da önlerine koyduğu şeyi benimsemelidir. İsa şöyle dedi: "Kadından doğmamış birini gördüğünüzde, yüzüstü yere kapanın ve ona ibadet edin. O, sizin babanızdır." (Tomas İncili 15) Klasik cinsel sembolizm, erkek bedeninin bir birliği, tekiliği veya bütünlüğü temsil ettiğini, kadın bedeninin ise bir ikiliği, bir bölünmeyi veya bir eksikliği temsil ettiğini savunur. Erkeği bütünlükle, dişiye de bölünmeyle özdeşleştirme teması eski edebiyatta bulunur, ancak muhtemelen bu kitabın okuyucuları için hiçbir yerde Yaratılış'taki Yaratılış efsanesinden daha anlamlı değildir. Adem ilk yaratıldığında tek ve bütün bir varlıktı. Havva elbette Adem'in bedeninin ikiye bölünmesiyle var edilmiş ve onun gelişle daha önce sadece birliğin olduğu yerde cinsiyet ikiliği ortaya çıkmıştır. Havva'dan önce Adem tamamlanmıştı; ama onun yaratılışından sonra kendisinden bir parça eksikti. Böylece Adem'in yaratılışıyla bütünlük, birlik ve yalnızlık geldi, ama Havva'nın yaratılışıyla birlikte eksiklik, ikilik ve bölünme geldi. Orijinal Hristiyanlık 76

--- SAYFA 88 ---

Okuyucu bu gözlemlerde cinsiyetçilik anlamı taşımamalı, çünkü Yaratılış ve Thomas İncili'ndeki bu öyküler aslında insan cinsiyetine değil, insan ruhunun iki yarısına gönderme yapmaktadır: ruh ve ruh.³⁶ İncil'de İsa, Kendisinden "insanın oğlu" (tam ve mükemmel olan) olarak söz ederken aynı arketipik sembolizme atıfta bulunmuş ve onları "kadınlardan doğan herkes" (bölünmüş olanlar) olarak adlandırarak Kendisini diğer herkesle karşılaştırmıştır. Bu pasaj, ruhsal açıdan bütün olan veya bu bütünlükten yola çıkan bir kişiden "kadından olmayan" biri olarak söz ederken aynı sembolizmi kullanır. İsa şöyle dedi: "İnsanlar belki de dünyaya barış getirmek için geldiğimi düşünüyorlar. Onlar benim dünyaya ateş, kılıç ve savaş getirmek için geldiğimi bilmiyorlar. Çünkü bir evde beş kişi olacak; üçü ikiye karşı, ikisi üçe karşı; baba oğula ve oğul babaya karşı olacak. Ve tek başlarına ayağa kalkacaklar." (Tomas İncili 16) Bu pasajda birden fazla neslin "ayakta durduğundan" söz etmesi, Kıyamet Günü'nün Evrensel Dirilişi'ne açık bir göndermedir ve bunu Tomas İncili'ndeki beşinci eskatolojik söz haline getirir. Bu pasaj, İsa'nın "dünyayı ateşe verdiği" 10. Söz ve İncil'deki paralel pasajlarla (Mat. 10:34; Luka 12:49-53) birlikte, "Barış Prensi"ni bir savaş çığırtkanı olarak tasvir ediyor gibi görünüyor. Her ne kadar bu görünürdeki tutarsızlık Kutsal Kitap akademisyenleri için uzun zamandır bir bilmece oluşturmuş olsa da, ikili ruh doktrini bunu anlamlandırıyor. İsa bir savaş yaratmayı değil, halihazırda sürmekte olan bir savaşı sona erdirmeyi amaçlıyor. BSD, insanlığın kendisine karşı akılsız, çıkmaza girmiş bir savaş içinde olduğuna dikkat çekiyor. İsa'nın amacı bu çıkmazı kırmaktır. Milyarlarca geçmiş yaşamın tüm bastırılmış zihinsel içeriğinin, büyük zihinsel ve duygusal "yükünü" serbest bırakmasına izin verilmelidir, böylece sonunda zihinlerimizde özümseenebilir ve bütünleştirilebilir. Bu salıverilme sürecinde, hayatta olanlar zihinlerinin ve bedenlerinin, her biri o beden ve zihin üzerinde tek başına hak sahibi olduğunu hisseden tuhaf, yabancı geçmiş yaşam benliklerinin orduları tarafından içeriden istila edildiğini görecekler. Evet, Thomas'ın İncili, BSD ve İncil, insanlığın sağlığa ve bütünlüğe dönüş yolunun büyük bir savaştan geçmesi gerektiği konusunda ısrar ediyor, ancak bu tamamen yeni bir savaş türü, fiziksel bir savaş alanı yerine türün ruhunda kendini gösterecek bir savaş. Tüm farklı geçmiş yaşam ruhları uyanıp kendilerini tek bir yerde otururken bulurlar.

--- SAYFA 89 ---

beden (yani ev), bir süre kendi aralarında korkunç bir şekilde kavga edecekler. Önceki pasajların belirttiği gibi, benliğin farklı nesilleri birbirleriyle savaşacak, daha önce gelen enkarnasyonlar (babalar) daha sonra gelen enkarnasyonlara (oğullar) karşı mücadele edecekler. Ama sonunda, mücadeleleri sona erdiğinde, bu birçok farklı benlik bütünleşerek kişinin tüm geçmişini yeniden canlandıracak ve hepsinden tek, yalnız ve bütün bir benlik yaratacaktır. İsa şöyle dedi: "Size hiçbir gözün görmediğini, hiçbir kulağın duymadığını, hiçbir elin dokunmadığını ve insan aklının aklına gelmemiş olanı vereceğim." (Tomas İncili 17) Söz 13 gibi bu pasaj da manevi gerçekliğin ne kadar yabancı olduğunu ve insanlığın kendi gerçek doğasına ne kadar derinden yabancılaştığını vurguluyor. İsa'nın bize temsil ettiği ve sunduğu mükemmel sağlık ve bütünlük, şu andaki gerçeklik deneyimimizden o kadar uzaktır ki, bunu daha önce hiç deneyimlediğimizi hatırlamamakla kalmıyoruz, aynı zamanda onu hayal bile edemiyoruz. İlginç bir şekilde, İncil'deki İncillerde bu pasajın hiçbir paraleli olmasa da, Pavlus'un mektuplarından birindeki bir pasaja çarpıcı bir şekilde benzemektedir: Ancak yazıldığı şekliyle: "Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladığını hiçbir göz görmedi, hiçbir kulak duymadı, hiçbir akıl kavramadı." (1 Korintliler 2:9) Pavlus bu alıntıyı, genellikle bir Eski Ahit kaynağına işaret eden "yazıldığı gibi" sözleriyle tanıtıyor; ancak bu pasajın Thomas İncili dışında bilinen bir kaynağı yoktur. Paul Thomas'tan alıntı mı yapıyordu? Eğer öyleyse, bu kesinlikle Pavlus'un Tomas İncili'ni gerçek ve daha önemli olarak gördüğünü, yani onun Mektuplarından daha eski olduğunu gösterir! Öğrenciler İsa'ya, "Sonumuz nasıl olacak söyle bize" dediler. İsa şöyle dedi: "Öyleyse başlangıcı keşfettin mi, sonu mu arıyorsun? Başlangıç neredeyse, son da orada olacak. Başlangıçta yerini alacak olana ne mutlu; sonu bilecek ve ölümü tatmayacak." (Tomas İncili 18) Orijinal Hristiyanlık 78

--- SAYFA 90 ---

Bu pasaj ve bir sonraki pasaj, önceden var olma doktrinini, yani bir kişinin doğumundan önce var olduğu fikrini akla getiriyor. Elbette önceden varoluş düşüncesi Yahudi-Hıristiyan düşüncesine tümüyle yabancı değildir; Tanrı, Eyüp 38:21'de Eyüp'ün önceden var olduğunu iddia etti ve İsa da Yuhanna 8:58'de Kendisi için önceden var olduğunu iddia etti. Ancak Thomas İncili'ndeki bu pasaj çok daha ileri gidiyor ve herkesin önceden var olduğunu iddia ediyor.³⁷ Bu, erken Hıristiyanlığa yabancı bir kavram değildi; Thomas İncili Mısır'da ortaya çıkmadan önce bile, Origen gibi ilk kilise babalarından bazılarının önceden varolmaya inandığını biliyorduk. İsa burada, ilk anılarını geri kazananların bu sayede kim olduklarını ve geleceklerinin ne olacağını tam olarak anlayacaklarını söylüyor. İsa, bu kayıp anıların yeniden kazanılmasıyla, ölüm geçişini kötü bir etki olmadan atlatmak için gerekli olan öz-bilgiyi bulacaklarını açıkladı. Bu, tüm kayıp anıların bilinçsiz ruhta saklandığını ve ruh ile ruhun tamamen birleşip bütünleştiğinde, bu anıların hepsinin kurtarılacağını savunan ikili ruh doktrini ile tam bir uyum içindedir. Ve elbette, "son"un, yani Kıyamet Günü'nün amacı, "her şey yeniden düzenleneceği" zaman, aynı ruh-ruh birliğine ulaşmaktır.³⁸ İsa şöyle dedi: "Ne mutlu, kendisi var olmadan önce var olana. Eğer benim öğrencilerim olursanız ve sözlerimi dinlerseniz, bu taşlar size hizmet edecektir. Çünkü Cennette sizin için yaz kış bozulmadan kalan ve yaprakları düşmeyen beş ağaç vardır. Onlarla tanışan ölümü tatmaz." (Tomas İncili 19) 18 ve 19. Sözler bizi ölümsüzlüğümüzün bilincine varmaya teşvik ediyor. Sonsuz yaşam, kazanılabilecek ya da kaybedilebilecek bir hediye olarak değil, halihazırda sahip olduğumuz ve yalnızca farkına varmamız gereken bir mülk olarak tanımlanıyor. 18. Söz'ün son satırı ve 19. Söz'ün ilk satırı aslında aynı şeyi söylüyor: "Ne mutlu, fiziksel doğumundan önce orijinal varoluşunu keşfeden kişiye." 19'u Söylemek'in geri kalanı, geçmişimizle ilgili böyle bir bilginin geleceğimizde bizi nasıl kutsayacağını araştırıyor ve önceki yaşamlarımızda birden fazla ölümden kurtulduğumuzu fark edersek, gelecekteki ölümlerden kurtulmanın daha kolay olacağını öne sürüyor. Bu pasaj, cennetin bazı gizemli ağaçlarıyla tanışan kişinin ölüm deneyiminden kurtulacağını ve mucizeler yaratma yeteneğini kazanacağını bildiriyor. İkili ruh doktrini hiçbir şey sunmaz. Thomas'ın İncili 79

--- SAYFA 91 ---

Bu ağaçların tam olarak neyi sembolize ettiğine ya da sayılarının neden beş olarak rapor edildiğine dair net bir fikir yok.³⁹ Bununla birlikte, ilkel kilisenin beş ayini (vaftiz, vaftiz, Efkaristiya, kefarete ve gelin odası) kabul etmesi neredeyse kesinlikle konuyla alakalıdır; bu konuya 6. bölümde döneceğiz. Bu ağaçlar ölümsüzlük konusuyla ve ölüm geçişinde hayatta kalmakla ilişkilendirildiğinden, "yaz ve kış rahatsız edilmeden kalmak" ifadesi onların öyle olduğunu akla getiriyor. Yazdan (yani yaşamdan veya bedenlenmeden) kışa (yani ölüm veya bedenden bedensizleşme) geçerken hiçbir önemli değişiklik yaşamazlar, geçmiş yaşam ruhlarından herhangi birini bırakmazlar, atmazlar, kesmezler veya başka bir şekilde kaybetmezler ("yaprakları düşmeyen"). Bu uyuyor. BSD, eğer ruhlarımızı ve ruhlarımızı bütünleştirirsek, bedenlenme ve bedensizleşme arasındaki geçişte benlik duygumuzun değişmeyeceğini (bozulmayacağını) ve çeşitli geçmiş yaşam ruhlarımızın (yapraklarımızın) bir enkarnasyondan (mevsim) diğerine bize bağlı kalacağını vaat ediyor. Thomas İncili'ndeki diğer birçok pasajda olduğu gibi, ölümü fethetme başarısı burada da başka bir büyük kazanımla ilişkilidir: mucizeler yaratma ve fiziksel evreni kontrol etme yeteneği. Metin, bu tür tamamen bütünleşmiş bireylerin yalnızca ölüm geçişi sırasında hiçbir değişime maruz kalmayacaklarını değil, aynı zamanda Tanrı ve Tanrı'nın Yaratılışıyla o kadar tamamen uyum içinde olacaklarını, tıpkı İsa'nın kendisi gibi, elementlerin (taşların) bile onların emirlerini yerine getireceğini belirtiyor. Öğrenciler İsa'ya, "Cennetin krallığının neye benzediğini bize anlat" dediler. Onlara, "Hardal tanesi gibidir. Tohumların en küçüğüdür. Ama işlenmiş toprağa düştüğünde büyük bir dal verir ve gökteki kuşlara barınak olur" dedi. (Tomas İncili 20) Hardal bitkisinin küçük bir tohumu vardır ve bu tohum, bir kez ekilip kendi başına bırakıldığında, çok geniş bir alana yayılarak tüm bahçeyi sarar ve kaplar. Bu tohum, kişinin orijinal, bölünmemiş iç benliğinin bir metaforudur; Ölümün Kayıp Sırrı'nda buna gizli "üçüncü ruh" adını verdim. Bu tohum hâlâ kişinin ruhunda mevcuttur, ancak kendine karşı bölünmüş biri için önemsiz görünür ve görmezden gelinmesi kolaydır, tıpkı bir hardal tohumu gibi. Bununla birlikte, kişinin yalnızca psişesinin sert zeminini (ruh ve ruh arasındaki duvar) parçalaması ve onu gübrelemesi gerekir (kişinin kendi psikolojik "atık" malzemesiyle - kişinin bilinçdışı zihninin ürettiği, bilinçli zihnin özümsemediği her şey). İsa bunu yaptı ve bizden de aynısını yapmamızı bekliyor: Orijinal Hıristiyanlık 80

--- SAYFA 92 ---

Çünkü o, ikisini bir yapan ve yasayı, emirleri ve düzenlemeleriyle birlikte kendi bedeninde ortadan kaldırarak, düşmanlığı ayıran duvar olan engeli yıkan, bizim barışımızdır. Amacı kendi içinde iki kişiden yeni bir insan yaratmak ve böylece barışı sağlamaktır. (Efesliler 2:14-15) İç duvarımız yıkıldığında, tıpkı O'nun yaptığı gibi bizim ikimiz de bir olacak ve yeni bir benlik, iç zihinsel sistemimize yayılacak, varlığımızın tüm kayıp parçalarını yeniden diriltecek ve bütünleştirecek. Tıpkı bir hardal tohumunun bütün bir bahçeyi kaplayacak şekilde yayılması gibi, tüm geçmiş yaşam ruhlarımız da bu gelişen bütünlük gölgesi tarafından emilecek ve onun tarafından korunacaktır. Meryem İsa'ya şöyle dedi: "Öğrencilerin nasıllar?" "Bunlar kendilerinin olmayan bir tarlaya yerleşmiş küçük çocuklar gibidir. Tarla sahipleri gelince 'Tarlamızı bize geri verin' derler. Önlerinde elbiselerini çıkarıp geri verirler ve tarlalarını kendilerine geri verirler. Bu nedenle diyorum ki, eğer ev sahibi bir hırsızın geleceğini biliyorsa hırsız gelinceye kadar uyanık kalır ve hırsızın kendi mülkünün evini kazıp çalmasına izin vermezler. "O halde siz de dünyaya karşı uyanık olun. Kendinizi büyük bir güçle kuşatın ki, soyguncular size ulaşmanın bir yolunu bulamasınlar çünkü aradığınız avantajı onlar da bulacaklardır. Aranızda anlayan biri bulunsun. Mahsul olgunlaştığında, elinde bir orakla hızla gelip hasadı yaptı. Kulakları olan dinlese iyi olur!" (Thomas İncili 21) "Hasat" metaforu sayesinde, bu pasajın aynı zamanda gelecekteki eskatolojik olayları da tartıştığı gerçeği, herhangi bir İncil öğrencisi için açık olmalıdır. Ancak pasajın geri kalanı BSD öğrencisi dışındaki herkes için aşılabilir olacaktır. Bilincin Bölünmesi'nde tartıştığım gibi, Kıyamet Günü senaryosu sırasında yeniden dirilen geçmiş yaşam benlikleri bilinçli zihnimize girmeye başladığında, onlara direnilmemelidir. Bunun yerine, kontrolü ele almalarına ve ruhumuzu, henüz ortaya çıktıkları bilinçdışı alemlere itmelerine izin vermeliyiz. Yeni dirilen bu ruhlar bizim atalarımızdır ve Thomas İncili'nin işaret ettiği gibi, fiziksel alemin "alanı" bize ait olmadan önce onlara aitti. Thomas'ın İncili 81

--- SAYFA 93 ---

Bu nedenle, normalde hayatta giydiğimiz fiziksel bedenin kontrolünü onlara vererek, esasen bedeni "çıkarıp" onlara geri vererek bu alanı gönüllü olarak onlara geri vermeliyiz.⁴⁰ Ancak bunu yapmak, sadece kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaktır. Thomas İncili bu istilayı hiç de iyi bir şey olarak görmüyor ve geri dönen "sahipleri", eve (zihne) girip eşyalarımızı (bedenimizi) çalmak üzere olan hırsızlar olarak nitelendiriyor. Thomas, bu işgalcilerin, ev sahiplerinin kendi çıkarlarına çalışacağını varsaydıkları bir durumdan beklenmedik bir şekilde yararlanacaklarını öne sürüyor. Tüm Hristiyanlığın umutla beklediği olay olan Evrensel Diriliş, bu geçmiş yaşam ruhlarının bilinçsiz tutsaklıklarından kaçmalarına ve yaşayanları ezmek için geri dönmelerine olanak tanıyan şeyin ta kendisi olacaktır. Thomas, tıpkı ölümlerin geçmiş yaşam ruhlarının aşağıdan yukarıya doğru yükselip bilinçdışının derinliklerinden çıkması gibi, işgalcilerin evlerimize sanki aşağıdan "kazdıklarını" tasvir ediyor. Neyse ki işlerin bu kadar ileri gitmesine gerek yok. Thomas'ın İncili, bu işgalcilerin yolda olduğunu bilirsek, işgali önleyebileceğimizi söylüyor. Nasıl? Thomas'ın sunduğu yanıt, her sorun için önerdiği yanıt: İsa'nın Kendisinin, yani "anlayışlı bir kişinin" içimizde yaşamasına izin vererek. İsa, varlığımızın tüm yönlerini yakından paylaşmak için gelecek ve aynı zamanda İsa'nın güçlü yönlerini ve avantajlarını paylaşmamıza izin verecektir.⁴¹ BSD, Kıyamet Günü istilasından, Kıyamet Günü öncesinde geçmiş yaşam ruhlarının diriltilmesi ve bütünleştirilmesiyle önlenebileceğini ileri sürmektedir. Thomas burada ve diğer birçok pasajda böyle bir bütünleşmenin İsa'nın katılımı ve yardımı olmadan tam olarak gerçekleştirilemeyeceğini öne sürüyor. İsa bebeklerin emzirildiğini gördü. Öğrencilerine şöyle dedi: "Emzirilen bu bebekler, krallığa girenler gibidir." Ona, "O halde biz de çocuk olarak krallığa mı gireceğiz?" dediler. İsa onlara şöyle dedi: "İkisini bir yaptığınızda ve içini dışarıya gibi, dışını da içi gibi yaptığınızda ve erkeği ve dişi bir ve aynı yaptığınızda, böylece erkek erkek ve dişi kadın olmasın; ve göz yerine birkaç göz, el yerine el, ayak yerine ayak ve heykel yerine resim yaptığınızda, o zaman krallığa gireceksiniz." (Thomas İncili 22) Thomas İncili'ndeki iki önemli emri bir araya getirmek Orijinal Hristiyanlık 82

--- SAYFA 94 ---

("bölünmeden bütünlüğe geç" ve "evreninle bir ol"), bu pasaj, metinde okuyucuya doğrudan "ikiyi bir yap" tavsiyesinde bulunan pek çok pasajdan yalnızca ilkidir ve bu tuhaf ifade aynı zamanda İncil'de de yer almıştır.⁴² İsa, bu görevi başaranların kendilerini, tıpkı emziren bir bebek gibi, onlara tam olarak ihtiyaç duydukları şeyleri sağlayan, tüm ihtiyaçlarını karşılayan ve onlara tam olarak sağlayan fiziksel ve psikolojik bir evrende bulacaklarını belirtir.⁴³ İsa, "birleşmesi gereken iki kişiyi" şu ayette tarif eder: Modern psikolojiye son derece uygun terimler. Bu "ikiyi" her zaman eşit zıt çiftler olarak tanımlar; bir şekilde aynı anda hem "içeride hem dışarıda", "yukarıda ve aşağıda" ve "erkek ve dişi" oluyorlar. Bu kutuplaşmalar insan ruhunun iki yarısını yansıtır. Bilinç, zihnin en üstteki, en dıştaki yarısıdır ve nesnel, mantıklı ve kararlı olduğundan, genellikle daha "eril" yarısı olduğu söylenir. Bilinçdışı zihnin en alt ve en iç kısmıdır ve öznel, duygusal ve verimli olduğundan genellikle daha "dişil" yarım olarak adlandırılır. İsa, Tomas İncili'nde, bu ikisi uygun şekilde birleştiğinde derin bir dönüşümün tamamen yeni bir benlik imgesi, yeni bir benlik, beden ve benliğin kendini içinde bulduğu evren duygusunu yaratacağını öne sürer. Ve etkileyici bir şekilde, İsa eski bakış açımızın yeni bir bakış açısıyla değiştirilip dönüştürüleceğini -eski elin yerine yeni bir el, eski ayağın yerine yeni bir ayak- açıklarken göz konusunda bir istisna yapar. Çoğul şeklini sadece bu örnekte kullanarak, daha önce tek olan gözümüzün yerine birden fazla gözün verileceğini söylüyor. İkili ruh doktrini bunu şöyle açıklıyor: Bilinçli ruhu bilinçsiz ruhla tamamen birleştirerek ikisini bir yaptığımızda, tüm geçmiş yaşam benliklerimiz yeniden uyanacak ve bilincimizde yeniden doğacak, sanki aynı kafadan aynı anda bakan birden fazla göz sağlanacak. Bu nedenle İsa, geçmiş yaşamlarımızın tümünü yeniden diriltip bütünleştirene kadar krallığa tam olarak girmeyi umut edemeyeceğimizi öne sürüyor.⁴⁴ Bu pasajın birliği dualiteye tercih etmesi, Thomas İncili'nin gerçekliğine tanıklık ediyor çünkü bu, sadık kişiler tarafından üretilen en eski kutsal yazılarda çok kullanılmış bir temaydı. Hem Barnabas Mektubu hem de Didache, "iki fikirli", "iki dilli" ve "iki yürekli" insanları özellikle kınamaktadır. On İki Patrik'in Vasiyetnamesi bu temayı neredeyse Thomas İncili kadar vurguluyor; "iki yüz takanları", "iki yüzlü" olanları ve "çift gören", "çift işiten" veya "iki işiten" olanları defalarca kınamaktadır.

--- SAYFA 95 ---

"Tek yüzlü olanları" kutsarken bile "iki dil". Ve elbette aynı tema kanonda da yer alıyor; Mezmur 119, Yakup 1:8 ve Yakup 4:8'in tümü "kararsız" erkekleri kınıyor. Açıkçası, bu tema başlangıçta Mesih'in öğretilerinin temel bir unsuru olarak düşünülmüştü. İsa şöyle dedi: "Seni bin kişiden birini ve on binden ikisini seçeceğim; onlar tek başına ayağa kalkacaklar." (Tomas İncili 23) 4. ve 16. Sözlerdeki mesajı tekrarlayan bu pasaj, bir günün geleceğini, birçok bireyin birlikte "ayağa kalkacağını" ve tek bir benlik içinde birleşeceğini belirtir. Thomas İncili'ndeki bu yedinci eskatolojik deyiş aynı zamanda tüm insan nesillerinin yeniden "ayağa kalkacağı" Evrensel Kıyamet Günü'ne de gönderme yapar.⁴⁵ Ancak Thomas'ın müjdesi, Evrensel Diriliş'in geleneksel vizyonuna bir başka bakış açısı getirir ve bu yeniden uyanış gerçekleştiğinde birçoklarının bir araya getirileceğini defalarca vurgular. Çoğu teolojik yaklaşım bu metinsel muammayı açıklayamadı, ancak ikili ruh doktrini bunu, tüm geçmiş yaşam ruhlarımızın, tüm farklı yaşamlarımızın kesintisiz bilincine sahip tek, tamamen kendinin farkında olan bir varlıkta nihai bütünleşmesini tanımlıyor olarak gördü. Bu pasaj, ortalama bir insanın Evrensel Diriliş sırasında binlerce, hatta onbinlerce geçmiş yaşam benliğinin zihninde yeniden uyandığını göreceğini öne sürüyor. Ve, bu pasaja göre, İsa'nın Kendisi, bu yeni öz-örgütlenmenin sırasına karar verecek ve tüm bu geçmiş yaşam benlikleri arasında hangisinin bu yeni bütünleşmede en büyük söze sahip olacağını seçecektir. Öğrencileri, "Bize bulunduğunuz yeri gösterin, çünkü onu aramalıyız" dediler. Onlara, "Kulağı olan duysun! Nurdan insanın içinde nur vardır ve o, bütün dünyayı aydınlatır. Parlamazsa karanlıktır" dedi. (Tomas İncili 24) Kendi krallığına giden yol sorulduğunda, İsa öğrencilerine kendi içlerine bakmalarını öğütler, çünkü aradıkları ışık içlerindedir. Eğer aradıklarını göremiyorlarsa, o zaman kendi iç ışıkları hâlâ karanlıktır ve hâlâ bölünmüş durumdadırlar. Burada karanlık, ışığın yokluğu olarak değil, parlamayan bir ışık olarak nitelendirilmektedir ve bu nedenle, Söz 61, Orijinal Hristiyanlık 84'e atıf yapmaktadır.

--- SAYFA 96 ---

Karanlığı "bölünmüş bir kişiye" ifade edersek, parlamayan ışığın bölünmüş ışıkla aynı şey olduğu sonucuna varabiliriz. Krallığın kişinin hem içinde hem de dışında olduğunu bize bir kez daha hatırlatarak, burada bütünleşmiş bir kişinin sürekli olarak dünyaya ışık olacağı ve eğer bir kişi çevresindeki dünyanın tüm yönlerini tutarlı bir şekilde aydınlatmıyor ve geliştirmiyorsa, bunun o kişinin henüz tam olarak bütünleşmediğinin ve aydınlanmadığının açık bir işareti olacağı iddia ediliyor. İsa şöyle dedi: "Kardeşinizi kendi canınız gibi sevin, onu gözbebeğiniz gibi koruyun." (Tomas İncili 25) Reenkarnasyon açısından bakıldığında hem bu söz hem de aşağıdaki söz bambaşka bir anlam kazanıyor. En yakın kardeşlerimiz elbette diğer enkarnasyonlarımız olacaktır ve burada İsa öğrencilerine bu diğer benlikleri şu anki benliklerinden daha az önemli veya değerli görmemeleri konusunda yalvarır. İsa burada, bu geçmiş benliklere koruma sağlamanın bizim sorumluluğumuz olduğunu öğretir ki bu, Evrensel Diriliş'in yaklaşan tehlikesi ışığında çok anlamlı bir yükümlülüktür. Bu geçmiş yaşam ruhlarını o olay nedeniyle zarar görmekten veya yok olmaktan korumanın tek yolu, onları önceden zihnimize yeniden entegre etmektir, böylece kaçınılmaz entegrasyon güvenli bir şekilde gerçekleştirilebilir. Aksi takdirde, Evrensel Diriliş'te bütünleşme bize zorlandığında, bu geçmiş yaşam ruhları tamamen yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaklardır. Ancak eğer İsa'nın ruhu, BSD'nin öne sürdüğü gibi, her yerdeki insanların ruhlarıyla bağlıysa, bu söz başka bir gerçeğe de işaret ediyor. Eğer İsa'nın yaşayan ruhu her birimizin içindeyse ve diğer tüm insanların ruhları aynı zamanda O'nun ruhundaysa, o zaman tüm insanların ruhları teknik olarak diğer tüm insanların ruhlarındadır. Bu, psikolog Carl Jung'un tanımladığı "kollektif bilinçdışına" çok benzeyen, insan ruhunun çok derin bir düzeyindeki derin bir birlikten söz eder. Eğer böyle bir birlik gizlice mevcutsa, bu fiziksel evrende hepimiz birbirimizden ayrı gibi görünsek de, varlığımızın en derinlerinde aslında birbirimize en yakın biyolojik ikizlerden daha yakınız. Ve birbirimizle böylesine yakın bir bağ kurarak, en küçük kardeşlerimize bile ne yaparsak yapalım, tıpkı Kutsal Kitabın bildirdiği gibi, içtenlikle kendimize de yapmış oluruz. Bu nedenle, Thomas İncili'nin tavsiye ettiği gibi hemcinslerimizi sevmek ve korumak, yalnızca özverili bir fedakarlık eylemi olmakla kalmayacak, aynı zamanda kendi çıkarımıza göre hareket etmek olacaktır. Thomas'ın İncili 85

--- SAYFA 97 ---

İsa şöyle dedi: "Kardeşinin gözündeki çöpü görüyorsun, ama kendi gözündeki tahtayı görmüyorsun. Kendi gözündeki tahtayı çıkardığında, kardeşinin gözündeki çöpü çıkaracak kadar iyi göreceksin." (Thomas İncili 26) Geleneksel İncil tefsiri, bu tanıdık İncil pasajının ayrı insanlar arasındaki etkileşimlere atıfta bulunduğunu varsayar, ancak bu, bir kişinin bir başkasının psikolojik kör noktalarını tek taraflı olarak tanımlayabilmesini ve onarabilmesini gerektirir ki bu gerçekten mümkün değildir. Bu tutarsızlık, bu pasajın geleneksel yorumunun yanlış olduğunu öne sürse de, BSD ortaya çıkana kadar daha iyi bir yorum önerilmemişti. Ancak eğer reenkarnasyon Hristiyan bulmacasının bir parçasıysa, böyle bir şey mümkün olabilir: Geçmiş yaşamdaki bir benlik, aynı zihin içindeki şimdiki yaşamdaki benlikle iletişim kurabilir ve biri diğerinin iyileşmesine yardımcı olabilir. Bu, elbette, ikili ruh doktrini tarafından önerilen çoklu-enkarnasyonlu bütünleşmenin özüdür, ancak pasajın da belirttiği gibi, kişinin mevcut yaşam psişesi zaten bütünlüğe kavuşturuluncaya kadar bu mümkün değildir. Bu geçiş, geçmiş yaşamlarımızdan herhangi birini bütünleştirmeye çalışmadan önce mevcut yaşamımızda tam bir psikolojik sağlığa ulaşmamızı gerektirir. Kendi psikolojik takıntılarımıza hoşgörülü bir şekilde tutunup geçmiş yaşam benliğini bütünleştirmeye çalışırsak, başkalarını iyileştirme çabalarımız başarısız olacaktır.⁴⁶ Kör noktalarımız, onların kör noktalarını iyileştirmemizi engelleyecektir. Kısa süreliğine geçmiş yaşam benlikleriyle iletişim kurabilirsek de, tam bütünleşmeyi başaramayacağız. Hepimizin gözlerinde bu "zerreler" var ve bunlar, kendi geçmiş yaşamlarımız da dahil olmak üzere, dünyanın geri kalanını algılayışımızı çarpıtıyor. Kendi kişiliğimizin bize en tiksindirici gelen yönlerini bilinçli olarak tanımakta sıklıkla başarısız oluyoruz. Bu çekici olmayan özelliklere sahip olduğumuzu kendimize itiraf etmek yerine, onların içimizdeki varlığını görmezden geliyor ve inkar ediyoruz. Ancak bilinçsiz bir düzeyde kendimizle ilgili gerçek gerçeği her zaman biliriz. Bilinçdışımız hâlâ bu iğrenç niteliğe sahip olduğumuzu biliyor ve ona saldırmaya devam ediyor, hâlâ bu istenmeyen özelliği varlığımızdan temizlemeye çalışıyor. Bu bilinçsiz öz itme, bu özelliği reddetmek ve kınamak için muazzam bir dürtü hissetmemize neden olur, ancak ilk etapta bu özelliğe sahip olduğumuzu kendimize itiraf etmediğimiz için bunu yapamayız. Bununla birlikte, biz bilinçli olarak hatamızı kabul edip tövbe edene kadar bilinçdışımız bizi rahatsız etmeyi bırakmaz. Orijinal Hristiyanlık 86

--- SAYFA 98 ---

Bu bizi zor durumda bırakıyor. Bu gizli iç hatayı bilinçli olarak kabul edene kadar, onu onaramayız ve onu onarmaya yönelik süregelen içsel dürtümüzden kaçamayız. Bu özelliği kınamamız gerektiğinden, ancak onu kendi içimizde kınayamadığımız için, onu orada kınayabilmek için bulunabileceği başka yerler ararız. Bu iyi bilinen psikolojik mekanizmaya "yansıtma" adı verilir. Nefret ettiğimiz ama sahip olduğumuzu kabul edemediğimiz özelliklerimizi başkalarına yansıtırız. Bu hataları reddetmek ve kınamak için o kadar güçlü bir ihtiyaç duyarız ki, onları bilinçsizce başkalarında ararız ve onları başkalarında bulduğumuza kendimizi inandırırız. Bu bağlamda onları kınamakta çok rahatız. Ancak hâlâ kendi hatalarımızı onlara yansıtırken geçmiş yaşamlarımızla bütünleşmeyi umut edemeyiz. Onları hem kınayıp hem de uzaklaştırırken onlarla birlik olamayız. Ne kadar başkasını kınamaya sürüklensek de, projektörümüzü tekrar kendimize çevirinceye, sonunda kendi iç hatamızın kökünü kazıyıp dışarı atıncaya kadar bu içsel dürtü asla gerçek anlamda tatmin olmaz. Ancak o zaman aradığımız huzuru bulacağız; Kendi iç hatamızın kökünü kazıdığımızda, görünüşte mucizevi bir şekilde, bu nefret edilen hatayı artık baktığımız her yerde göremediğimizi fark ederiz. Kardeşimizin gözünde gördüğümüzü sandığımız o parçacık, aslında bizim gözümüze görünmez bir şekilde yerleşmiş bir tahta parçasıymış. İsa şöyle dedi: "Eğer dünyadan oruç tutmazsanız, krallığı bulamazsınız. Bütün haftayı Şabat olarak kutlamazsanız, Baba'yı göremezsiniz." (Tomas İncili 27) Uzun zaman önce yasanın tamamı şu şekilde özetlenmişti: "Tanrının Rabbi bütün yüreğinizle, bütün canınızla ve bütün gücünüzle sevin." Başka bir deyişle dürüstlük arayışı yarı zamanlı bir iş değildir. Kişi varlığının bütünlüğünü bu bütünlük arayışına adamalı, bu girişimden hiçbir zaman uzaklaşmamalı ve dünyevi meselelerin dikkatini bu arayıştan uzaklaştırmasına izin vermemelidir. Bu pasaj İncil'deki şu pasajla çok uyumludur: "Önce Tanrı'nın krallığını arayın, her şey size eklenecektir."47 Kişi yalnızca tamamen bütün olduğunda krallığa girecek ve Baba'yı görecek ve kişinin hayatının hiçbir kısmı denklemin dışında bırakılamaz. İsa şöyle dedi: "Dünyanın ortasında yerimi aldım ve onlara bedenlen gördüm. Hepsini sarhoş buldum; hiçbirini susuz bulmadım. Ve ruhum bana insanoğulları yüzünden acı verdi, Thomas'ın İncili 87

--- SAYFA 99 ---

çünkü onların zihinleri kördür ve gözleri yoktur; çünkü onlar dünyaya boş geldiler ve onlar da boş olarak dünyayı terk etmeye çalışıyorlar. Ama şu an sarhoş durumdalar. Şaraplarını silttikleri zaman tevbe ederler." (Tomas İncili 28) İsa'ya göre tüm insan ırkı sarhoş ve kör olmakla kalmıyor (açıkça düşünüp algılayamıyor), aynı zamanda daha iyi bir şeye susuzluk da hissetmiyoruz. Bilinç ile bilinçdışı arasındaki iletişim başarısızlığı doğal yeteneklerimizi bozmuş ve tehlikeye atmıştır. Kendimize ihanetin döner kapısına sıkışıp kaldığımızda, bir yaşamdan diğerine anılarımızı kaybederiz, bir sonraki hayata her zaman yeni boş eller, zihinler ve anılarla gireriz, önceki yaşamlarımıza ait her şeyi kaybetmiş oluruz. Ve şimdiki yaşamda kendi içsel acımızla yüzleşme konusunda isteksiz kaldığımız sürece, ruhtarımız ve ruhtarımız her zamanki gibi bölünmüş kalacak, bizi dününk kadar kesin bir şekilde bugünün anılarını kaybetmeye mahkum edecek ve bu hayatı girdiğimiz zamanki kadar boş bırakacaktır.48 İsa, zihinlerimizin berraklaşacağı ve düşünce ve algımızın gelişeceği bir günün geleceğini kehanet ederken Thomas İncili'nde sekizinci eskatolojik referansını yapar. O gün, yaşamı ömre bağlayan etki-tepki zincirini nihayet gördüğümüzde ve tüm acılarımızın tek sebebinin kendimizin olduğunu anladığımızda, gerçekten pişman olacağız. İsa şöyle dedi: "Eğer beden ruhtan dolayı ortaya çıktıysa bu bir mucizedir; fakat eğer ruh bedenden dolayı ortaya çıktıysa, bu harika bir mucizedir. Yine de bu büyük zenginliğin nasıl bu yoksulluğun içinde yaşamaya başladığına hayret ediyorum." (Tomas İncili 29) İsa, fiziksel dünyanın bilincin kökeni olduğunu (ve dolayısıyla bilincin fiziksel beden öldüğünde sona erdiğini) savunan materyalistlere sert bir darbe indirirken, yine insanın ruhsal gerçekliğinin çoğu insanın düşündüğünden çok daha büyük olduğu temasına dönüyor. Bu pasaj ne ruhun bedeni yarattığını ne de beden ruhu yarattığı görüşünü belirtmese de, İsa'nın ruha bedenden çok daha fazla değer verdiğini gösterir. Öte yandan çoğu insan, ruhtarından çok bedenlerine aşına olma eğilimindedir. Daha önce 13. ve 17. Sözlerde gördüğümüz gibi, Tomas İncili, insanlığın Orijinal Hristiyanlığa derinden yabancılaştığında ısrar eder.

--- SAYFA 100 ---

kendi gerçek doğası. Bu pasajda Mesih, fiziksel bedenden "büyük bir yoksulluk" olarak söz eder; bu, ilk kilisenin çok iyi bilinen çileci duygularıyla uyumlu bir duygudur. Örneğin, Kudüs kilisesinin ilk otuz yılı boyunca lideri olan İsa'nın kardeşi Adil Yakup, münzevi felsefesiyle ünlüydü. Bu pasaj, ruhun "büyük zenginliğini" tam olarak takdir edebilmek için kişinin öncelikle bedenin "yoksulluğunu" kabul etmesi gerektiğini ileri sürmektedir; ama eğer kişi bunun yerine bedeni "büyük bir zenginlik" olarak ele alırsa, o zaman ruhun gerçek zenginliklerini asla bilemeyecektir. İsa şöyle dedi: "Üç kişinin olduğu yerde Tanrı yoktur. Bir tek kişinin olduğu yerde ben onunla birlikteyim. Taşı kaldırırsan beni orada bulursun. Odun parçasını yar, ben oradayım." (Tomas İncili 30) Beden, ruh ve ruh birbirleriyle anlaşmazlığa düştüğünde, kendi özgün benliğimize yabancılaşmadan duramayız. Ancak Tomas İncili, kendi içimizde bölünmenin ve dolayısıyla kendi bütünlüğümüze yabancılaşmanın, aynı zamanda Yaratıcımıza da yabancılaşma anlamına geldiğini öne sürüyor. Aynı mesajı İncil'de de buluruz; burada İsa şunu öğretmiştir: "Kendi içinde bölünen her krallık yıkılır ve kendi içinde bölünen bir ev yıkılır."49 Hem Thomas'ın İncili hem de BSD aynı mesajı duyurur: Tanrı'nın özü, Yaratılışının her parçasında mevcuttur. İsa şöyle dedi: "Hiçbir peygamber kendi memleketinde hoş karşılanmaz; doktorlar kendilerini tanıyanları iyileştirmezler." (Tomas İncili 31) Bir bakıma bu, İsa'nın kendi halkı tarafından kabul edilmeyeceğine ve Yahudilik ile Hristiyanlık arasında bir ayrılık yaşanacağına dair bir kehanet gibi görünmektedir. Ancak bu pasaj aynı zamanda, eğer İsa'nın ruhu, bölünmelerini iyileştirmek ve onları sağlığına kavuşturmak için tüm diğer insanların ruhlarına nakledildiyse, O'nun ruhlarımızdaki varlığının, biz onu açığa çıkarmak için çaba gösterene kadar neden gizli kalacağının gizemini de açıklamaktadır. Bazıları, eğer O oradaysa, neden varlığını doğrudan açığa çıkarmadığını ve O'nunla zihnimizde tam bilinçli olarak devam eden bir konuşmanın/birlikteliğin tadını çıkarmamıza izin vermediğini sorabilir. Bu pasaj, bunun aslında O'nun amacına ulaşmasını daha da zorlaştıracığını öne sürüyor. Böyle bir farkındalığa hazır olmadan önce, zihnimizde yalnız olmadığımızı algılamamıza izin verilmesi, bizde güçlü bir dürtü yaratacaktır.

--- SAYFA 101 ---

o "yabancı ajan"a karşı mücadele. Eğer Mesih'in ruhu perde arkasında çalışmak üzere özgür bırakılırsa, bu verimsiz mücadeleden kaçınabilir ve dolayısıyla amacına daha verimli bir şekilde ulaşabilir. İsa şöyle dedi: "Yüksek bir tepe üzerine kurulmuş ve surlarla güçlendirilmiş bir şehir yıkılamaz ve gizlenemez." (Tomas İncili 32) Benliklerin birleşik bir koleksiyonu olarak şehir, tüm farklı geçmiş yaşam benliklerimizi tek bir birimde başarılı bir şekilde bir araya getirmenin hazır bir metaforudur. Yüksek bir tepe elbette daha yüksek bilinç seviyelerinin bir metaforudur ve İsa'nın takipçilerine vaat ettiği güçlendirici destek de iyi bilinmektedir. Dolayısıyla bu pasajın, geçmiş yaşam benliklerimizi tam bilincin zirvesine yükselten ve İsa'nın yardımıyla onları tek bir bütünleşmiş zihinde birleştirenlerin, bir daha asla "düşmeyeceklerini", asla ölmeyeceklerini ilan ettiği görülebilir. Biz de "gizli" olmayacağız. Bu, İsa'nın aktif mevcudiyetinin, onu aktif olarak tanımaya çalışmayanların ruhlarında nasıl saklı olduğunu tartışan önceki pasajın mesajıyla çelişmektedir. Tam bütünleşmeyi başaran bizler, yalnızca kendimizi ve İsa'yı tanımakla kalmayacak, aynı zamanda dünya tarafından da tanınacağız. 30-34. sözler bu gizlilik temasını ele alıyor. 30 demek, bölünmüş olduğumuz ve onu hemen algılayamadığımız durumlarda bile Tanrı'nın varlığının içimizde var olduğunu açıklamaktadır. 31 demek, zihnimizdeki ilahi varlığın yararlı bir nedenden dolayı saklandığına dair bize güvence verir. 32 demek, bütünlüğe ulaştıktan sonra içimizdeki tanrısallığın artık gizli kalmayacağını öngörür. Saying 33 ise bu entegrasyonu başaran kişinin tüm dünyaya ışık olacağını duyuruyor. İsa şöyle dedi: "Bir kulağınla duyuyorsun ama diğerini kapatıyorsun." (Thomas İncili 33-A) Bu pasaj, Nag Hammadi'de bulunan Thomas İncili'nin Kıpti elyazmasında bulunmaz, ancak Oxyrhynchys Papyri'de Söyleme 32.50'den hemen sonra görülür. Başlangıçta, aynı zamanda iki kulağımız arasındaki ayrıma da değinen Söyleme 33'ün (aşağıdaki tartışmaya bakınız) bir parçası olduğu anlaşılıyor. Ne yazık ki Oxyrhynchys parçası burada bitiyor, dolayısıyla bu doğrulanamıyor. Her durumda BSD ile ilgisi açıktır; İnsanın ruhsal varlığının bir yarısı, yani bilinçsiz ruhu gerçeği duyar, ancak insanın diğer yarısı, yani bilinçli ruhu, Orijinal Hristiyanlığı kapatır.

--- SAYFA 102 ---

kendisini bu mesajlardan uzak tutuyor. 33. Söz'ün geri kalanı bu soruna bir çare öneriyor. İsa şöyle dedi: "Kulağınıza ne duyarsanız, damlardan diğer kulağınıza da duyurun. Hiç kimse kandil yakıp onu sepetin altına koymaz ve onu gizli bir yere koymaz. Aksine, giren çıkan herkes ışığını görebilsin diye bir kandilliğin üzerine konulur." (Thomas İncili 33) İnsanın zihinsel varlığının, birbirleriyle her zaman iyi iletişim kuramayan iki ayrı yanı vardır. Bu Söz, arayanları, bir tarafının diğer tarafıyla başarılı bir şekilde iletişim kurmasını sağlamak için gereken her şeyi yapmaya teşvik eder. Bilinçli ruha başarılı bir şekilde aktarılmazsa, bilinçsiz ruhun hakikat mesajlarını üretmesinin hiçbir faydası yoktur. Tomas İncili'ne göre ruhun sürekli olarak bilinçli farkındalığa ulaşamayan mesajlar göndermesi, bir lamba yakıp üzerini sepetle örtmek kadar anlamsızdır. Ancak varlıklarının iki yarısı arasındaki iletişimi yeniden sağlayanlar, tüm dünya için bir lütuf olacak. İsa şöyle dedi: "Eğer kör bir köre liderlik ederse, ikisi de çukura düşer." (Thomas İncili 34) Doğu, dini geleneklerini iletirmek için uzun süredir doğrudan bire bir guru-öğrenci ilişkilerine güvenmiştir. Thomas İncili'ndeki bu iyi bilinen pasaj, ilk kilisenin de çok benzer bir şeye inandığını ve takipçilerine günümüz kilisesinde yaygın olan basit teolojik öğretilerden çok daha fazlasını sağlamış olabileceğini öne sürüyor. Hristiyanlığın çeşitli Gnostik grupları sürekli olarak orijinal kilisenin aynı zamanda bazı üyelerine "gizli vaftiz", yani Aydınlanma'nın birebir aktarımını sağladığını iddia ediyordu ve bu Gnostikler orijinal mistik vaftizi koruduklarında ve onu İsa'dan yüzyıllar sonra bile insandan insana aktarmakta ısrar ediyorlardı. Bununla birlikte, hem Thomas'ın İncili hem de ikili ruh doktrini, Mesih'in Dirilişi sayesinde, Mesih'in ruhunun artık hepimizin kendi ruhlarımızda yaşadığını ve O'nu bize Kendisi öğretmeye ve yönlendirmeye hemen hazır ve hazır hale getirdiğini ileri sürmektedir. Thomas'ın İncili 91

--- SAYFA 103 ---

İsa şöyle dedi: "Ellerini bağlamadıkça, hiç kimsenin güçlü bir adamın evine girip onu zorla alması mümkün değildir; o zaman evinden çıkacaktır." (Tomas İncili 35) Burada "güçlü adam" kimdir? Biz. Kim ellerini bağladı? Biz yaptık. Burada kim evinden tahliye ediliyor? Biz. Thomas İncili'ndeki bu dokuzuncu eskatolojik deyiş, bir kez daha, ölü sürülerinin yaşayanların zihinlerinde yeniden ortaya çıkıp, mevcut sakinleri yoldan çekip yönetimi ele geçirecekleri, yaklaşmakta olan Evrensel Kıyamet Günü Dirilişi'ne gönderme yapıyor gibi görünüyor. Bu pasaj, bu işgalcilerin o dönemde bizi alt edebilmelerinin tek nedeninin, onlar gelmeden önce zaten kendi ellerimizi bağlamış olmamız olduğunu açıklıyor. Kendimize karşı dürüst olmamak savunmamızı zayıflatır. Kendi zihnimizin bazı kısımlarını ne kadar bastırırsak, psikolojik enerjimiz de o kadar çok, doğuştan gelen gücümüzü ve potansiyelimizi etkisiz hale getirmekten başka hiçbir işe yaramayan sonuçsuz küçük iç savaflara bağlanır. Sürekli olarak kendisiyle savaşmasını sağlamak için zihinsel sisteme büyük bir yük bindirir. Bu kavgalara katılımı nedeniyle zayıflayan zihin, kendi bilinçdışı zihinlerimiz içindeki serbest radikallerin (yeniden uyanmış geçmiş yaşam benlikleri) saldırısı gibi, kendisine gelebilecek her türlü saldırıya karşı tamamen savunmasız kalır. Bu söz, 21. ve 37. Sözlerde sözü edilen aynı eskatolojik olaya atıfta bulunur; burada İsa, bu sürece uymanın ve istilacı orduların kendi topraklarını hiçbir mücadele olmadan geri almalarına uysal bir şekilde izin vermenin herkesin çıkarına olacağını öne sürer.⁵¹ İsa şunu söyledi: "Sabahtan akşama ve akşamdan sabaha ne giyeceğiniz konusunda endişelenmeyin." (Thomas İncili 36) Moda konusu Thomas İncili'nin ana temasıyla bağlantılı olmadığı için okuyucu sembolik bir yorum aramaya zorlanır ve bu pasaj reenkarnasyon için bir metafor olarak oldukça işe yarar. Hem bu pasaj hem de bir sonraki pasaj, tekrar tekrar bedenlenip bedenden ayrılmanın çok yararlı bir simgesi olan kıyafetleri giymeyi ve çıkarmayı tartışıyor. Bu bağlamda İsa bize ne bu yaşamımızda ne zaman öleceğimiz ne de bir sonraki enkarnasyonumuzda nasıl bir bedene sahip olacağımız konusunda endişelenmememizi tavsiye ediyor. Orijinal Hristiyanlık 92

--- SAYFA 104 ---

Öğrencileri, "Bize ne zaman görüneceksin ve seni ne zaman göreceğiz?" dediler. İsa şöyle dedi: "Utanmadan soyunduğunuzda, giysilerinizi alıp küçük çocuklar gibi ayaklarınızın altına koyduğunuzda ve onları çiğnediğinizde, yaşayanın oğlunu göreceksiniz ve korkmayacaksınız." (Tomas İncili 37) Önceki pasaj bize kıyafetlerimiz konusunda kaygılanmamamızı öğütüyordu, ancak bu pasaj bir adım daha ileri giderek, utanmadan soyunma yeteneğini övüyor. Soymak, fiziksel bedenin çıkarılmasının bir metaforudur. Bu pasajda İsa, sanki artık ona ihtiyaç yokmuş gibi birinin cesedi sürekli olarak attığını, ayaklar altında çiğnediğini anlatıyor gibi görünüyor. İsa, ölen herkesin Kendisiyle doğrudan buluşacağını söylemek yerine başka bir gereklilik daha ekledi: Yalnızca öldüğünde utanmayanlar O'nunla doğrudan görüşebilecek. Ölümüne yakın deneyim yaşayanlar düzenli olarak, bedenlerinden ayrıldıktan sonra hayatlarının tam hafızasına sahip olduklarını, yani hayatlarını gözden geçirdiklerini anlatırlar. Çoğunlukla aşırı üzüntü, utanç ve pişmanlık hissederek. Ancak İsa, yalnızca ölümden utanç duymayanların Kendisini göreceğini iddia ediyor. Bir insan bu utançtan nasıl kaçınabilirdi? Hiç kimse sonradan utanacağı bir şey yapmadan hayatını sürdürmeyi başaramaz. Peki ölüm anında yaptıklarımız hatırlatıldığında nasıl utanç duymayız? Çok basit. Yalnızca bütünleşmemiş duygular bizi bir sonraki dünyaya çelme takabilir. Hayatta bu duyguların acısını çekerken, ölümden de onlardan utanmayacağız. Şimdi kendimiz hakkında bilmemize izin verdiklerimiz daha sonra bizi şaşırtamayacak; ama bu hayatta kendimizden gizlediklerimiz ahirette canımızı acıtabilir. İsa şöyle dedi: "Size söylediğim bu sözleri birçok kez duymayı istediniz, ama bunları duyacak başka kimseniz yoktu. Günler gelecek, beni arayacaksınız ama bulamayacaksınız." (Tomas İncili 38) Bu pasaj önceki sözün temasını sürdürüyor, ancak artık Mesih'i görmek yerine O'nu duymaya vurgu yapılıyor. Önceki pasaj, öğrencilerin Mesih ayrıldıktan sonra sonunda onunla nasıl buluşacaklarını anlatıyordu; bu dünyadan ayrılana kadar O'nu gerçekten bir daha göremeyeceklerini gösteriyordu. Ancak bu pasaj şunu gösteriyor: Thomas'ın İncili 93

--- SAYFA 105 ---

O'nun gidişinden sonra görsel olarak O'ndan ayrılacak olsalar da O'nun sesinden tamamen ayrılmayacaklardı. Her ne kadar O'nun ayrılışından sonra sesini duymanın onlar için zor olacağı "günler olaksa da", bu pasajın dili, O'nun ayrılışından sonra da O'nun sesini hâlâ duyabilecekleri günlerin olacağını düşündürmektedir. "Günler olacak" ifadesi geçici, hatta ara sıra ya da aralıklı bir durumu akla getiriyor. Dolayısıyla bu iki pasaj birlikte, Mesih'in öğrencilerinin O'nun ayrılışından sonra görsel olarak O'ndan tamamen ayrılacaklarını, ancak O'nun sesinden yalnızca kısmen ayrılacaklarını iddia etmektedir. Bu söz aynı zamanda Tomas İncili'nde İsa'nın öğretilerinin başlangıçta reenkarnasyon inancını içerdiği yönündeki birçok öneriden birini de içermektedir. O'nun "uzun zaman önce, şimdi size söylediğim bu sözleri atalarınız duymayı arzuladılar" demediğine, bunun yerine öğrencilerine kendilerinin bu sözleri "birçok kez" duymayı arzuladıklarını söylediğine dikkat edin. Bu arzular ne zaman ortaya çıktı? Öğrencilerinden her biri, Celile'de O'nunla nihayet buluşmadan önce, şimdiki yaşamlarında bu tür öğretileri duymayı gerçekten "birçok kez" arzulamış mıydı? Belki de O'nun öğrencilerinden birkaçı, İsa'yla tanışmadan önce Yahudi inançlarının daha derin gizemlerinden bazılarını keşfetmeyi kendi başlarına denemiş olabilirdi; ancak bu "mavi yakalı işçilerin" çoğunluğu, mucizeler yaratan Öğretmenleriyle bedenen tanışmadan önce muhtemelen bu tür entelektüel uğraşlara çok az zaman ayırmışlardı. Aslında, O'nunla tanışmadan önce, İsa'nın öğrencilerinin çoğunluğu büyük olasılıkla O'nun getirdiği türde ruhsal öğretileri duymakla hiç ilgilenmiyorlardı; bunun yerine, Roma'dan bağımsızlıklarını sağlayacak bir siyasi devrimde onlara liderlik edecek, daha politik yönelimli bir öğretmenin olmasını umuyorlardı. Eğer bu pasaj kelimenin tam anlamıyla alınırsa, bu, reenkarnasyonu akla getirir ve O'nun öğrencilerinin bu öğretilere boşuna susadıkları birçok geçmiş yaşam yaşadıklarını gösterir. Aynı reenkarnasyon mesajının büyük kısmı 92. Söz'de tekrar geçmektedir. İsa şöyle dedi: "Ferisiler ve alimler bilginin anahtarlarını aldılar ama onları sakladılar. Onlar içeri girmediler ve girmek isteyenlerin de girmesine izin vermediler. Size gelince, yılanlar kadar bilge ve güvercinler kadar masum olun." (Tomas İncili 39) Hem bu söz hem de onun ikizi (Deyiş 102), İsa'nın öğrettiği şeyin aslında Yahudilik için hiç de yeni olmadığına inandığını bize bildirmektedir. Bu değerli gerçekler entelektüel Hristiyanlık tarafından kitlelerden vicdansızca gizlenmişti.

--- SAYFA 106 ---

nazik ama namussuz adamlar. İsa, takipçilerine hem bilge hem de masum olmalarını tavsiye eder ve bu, ikili ruh doktrininin, birleşmesi gereken iki parçaya sahip olduğumuz öğretisini yansıtır: rasyonel zekayı sağlayan bir ruh; ve yürekten doğru ve yanlış duygusunu sağlayan bir ruh. İsa, bu formülü, krallığın anahtarlarını istifleyen vicdansız bilginlerle karşılaştırarak, yol hakkında salt zihinsel bilginin yeterli olmadığını ve bütünlüğün gerçek anahtar olduğunu vurguladı. İsa şöyle dedi: "Baba'dan ayrı bir asma dikildi. Güçlü olmadığı için kökünden sökülecek ve yok olacak." (Tomas İncili 40) Hem bu pasaj hem de 57. Söz, sökülüp yok edilecek bitkileri anlatmaktadır. Bu kök sökme daha sonraki pasajdaki hasat sırasında meydana geldiğinden, her iki pasajın da ölülerin tüm ruhlarının toplanacağı Kıyamet Gününe gönderme yaptığı anlaşılıyor. Burada yine Deyiş 65'te karşılaşılan bir sembol olan asma olarak tanımlanan bitkiyi buluyoruz. Asma, bir kişinin geçmiş yaşamları dizisi için çok faydalı bir semboldür ve hepsi asmadaki üzümler gibi aynı soydan yetişir. Bu pasaj çok ciddi bir uyarı içermektedir: Geçmiş yaşam enkarnasyonlarımızın tüm satırları bozuktur ve bu enkarnasyonların sonunda kendimizden belirsiz bir şekilde uzaklaştırdığımız tüm bilinçsiz ruhlar, Kıyamet Günü hasadında tamamen yok edilme tehlikesiyle karşı karşıyadır. Bilinçli ruhlarımız Kıyamet Günü ve sonrasında hâlâ var olmaya devam edecek olsa da, bu enkarnasyonlardan gelen ruhlar ve içerdikleri tüm anılar, kalıcı olarak ve geri getirilemeyecek şekilde kaybolma tehlikesiyle karşı karşıyadır. 52 Neyse ki, Thomas İncili'nin başka yerlerinde de gördüğümüz gibi, Orijinal Hristiyanlık bu ikileme bir çözüm bulmuştu; kilisenin üyeleri geçmiş yaşam benliklerine uzandılar, kendi kurtuluşlarını geçmiş benliklerinin tüm çizgisine yaymaya çalıştılar, tüm varlıklarını bir uçtan bir uca kurtardılar. İsa şöyle dedi: "Elinde bir şey olan daha fazlasını alacak, hiçbir şeyi olmayan da elindeki az şeyden bile mahrum kalacak." (Tomas İncili 41) 3. Sözde İsa, şunu ya da bunu yaparsak Cennetin Krallığının içimizde olacağını söylemedi, bunun yerine krallığın zaten içimizde olduğunu söyledi. Tomas İncili 95

--- SAYFA 107 ---

şu anda bizde. 41 demek bu fikri biraz daha araştırıyor ve içimizdeki o krallığın mevcut varlığının neden yaşamdaki tutumumuzu ve bakış açımızı bu kadar önemli kıldığını açıklıyor. 3. Deyiş aslında bizim zaten Tanrı'nın çocukları olduğumuzu ve O'nun krallığını zaten miras aldığımızı söylerken, bu pasaj aynı zamanda krallığın mirasçılarının sahip olmasını beklediğimiz güçleri zaten kullandığımızı da gösteriyor. Bu söz, içsel tutumumuzun ve hayata bakış açımızın gerçekten deneyimimizi yarattığını ve tanımladığını beyan eder. Hayatın nimetlerine odaklanan kişi daha fazlasını çeker, bardağın yarısını boş gören kişi ise sadece yoksulluğu çeker. İsa'nın burada öğrettiği gibi, Tanrı'nın verdiği bu yeteneklere zaten sahip olsak da, ne yazık ki çoğu zaman aleyhimize çalışıyorlar çünkü meydana gelen gerçek dinamiklerin farkında değiliz. Thomas İncili'nin pek çok yerinde İsa, Cennetin Krallığına girdiğimizde bizzat fiziksel evrenin bizim hazır müttefikimiz olacağını beyan eder; Aynı şeyi Matta İncili'nde de söylemiş ve eğer doğru tutuma sahip olsaydık hiçbir mucizenin gücümüzün ötesinde olamayacağı konusunda ısrar etmişti. Mesih'in orijinal öğretilerinin bu unsurlarının dünyayı sarsan anlamları geleneksel Hristiyanlıktan neredeyse tamamen silinmiştir, ancak yeniden keşfedilen Thomas'ın İncili bize bu fantastik fikirlerin Mesih'in öğretilerinin dışında kalmadığını, aksine O'nun bizimle paylaşmaya çalıştığı devrimci farkındalığın tam kalbinde yer aldığını hatırlatır. İsa, "Yoldan geçenler olun" dedi. 53 (Tomas İncili 42) Bu basit küçük pasaj, Thomas İncili'nin tüm mesajını sadece iki kelimeyle özetlemektedir ve böyle yaparak Orijinal Hristiyanlık ile Budizm arasındaki ortak zemini göstermektedir. Buda takipçilerine bu dünyadaki şeylere bağlanmamalarını öğretti. İsa, Thomas'ın İncili'nde de hemen hemen aynı şeyi yapıyor ve takipçilerine, kendi zihinsel içeriklerini bastırarak kendilerini ikiye bölmemelerini öğretiyor. Bastırma zihinsel içeriği korur ve tutar. Bağlılığın özü budur. Hepimiz bastırılmış zihinsel içeriğimize tutunuruz. Bunun yerine duygularımızın, hislerimizin ve içgörülerimizin doğal olarak içimizde akmasına izin verdiğimizde, huzur içinde gelirler ve giderler ve biz de onların bunu, bir tren yolcusunun tren penceresinden geçen bir kasabanın sahnelerini izlemesi gibi sakin ve güvenli bir şekilde izleyebiliriz. Bu doğal akış yeniden sağlandığında daha sağlıklı, mutlu ve bütün oluruz. Orijinal Hristiyanlık 96

--- SAYFA 108 ---

Öğrencileri ona şöyle dediler: "Sen kim oluyorsun da bunu bize söylüyorsun?" "Size söylediklerimden benim kim olduğumu anlamadınız mı? Ama siz Yahudiler gibi oldunuz! Ağacı seviyorlar ama meyvesinden nefret ediyorlar. Veya meyveyi seviyorlar ama ağaçtan nefret ediyorlar." (Tomas İncili 43)

Bu pasajda İsa, insanlığın ruhsal ikiyüzlülüğünü göstermek için kendi yurttaşlarını kullanıyor. Birinci yüzyıla gelindiğinde Yahudiler, hem sevdikleri hem de nefret ettikleri meyveleri veren bir yapı olan, Tanrı ile miras aldıkları anlaşmadan aynı anda hem keyif almaya hem de kızmaya başlamışlardı. Tanrı'nın seçilmiş halkı oldukları düşüncesiyle kendilerini teselli ederken, çoğunlukla ilişkinin getirdiği siyasi sonuçlardan pişmanlık duyuyorlardı. Örneğin atalarının Tanrı'ya olan sadakatsizliğinin, bir zamanlar büyük olan uluslarının Asur, Yunanistan ve Roma gibi yabancı güçler tarafından işgal edilmesine neden olduğuna inanıyorlardı. Ve kendilerini Tanrı'nın seçilmişleri olarak düşünmeyi sevmelerine rağmen birçok Yahudi, Musa Kanununun 613 kuralının neredeyse imkansız bir yük olduğunu düşünerek, O'nunla yaptıkları antlaşmanın gerçek koşullarından nefret etmeye başlamıştı. Bununla birlikte, Musevi toplumunda, sosyal ve ekonomik konumları Musa Kanununun tüm kataloğunu görev bilinciyle gözlemlmelerine izin veren şanslı birkaç kişi, bu teknik mükemmelliğin onlara sağladığı yüce sosyal statüyü sergileyerek, hâlâ yurttaşları üzerinde ona hükmetmeyi seviyorlardı. Bu nedenle, Tanrı ile yaptıkları antlaşmayı seviyorlardı, ancak bunun uluslarının uluslararası ilişkileri üzerindeki siyasi etkilerinden nefret ediyorlardı, ama aynı zamanda, Yahudi toplumu içinde bir bireye verebileceği statüyü sevseler bile, bu antlaşmanın şartlarından da nefret ediyorlardı. Her iki durumda da Thomas, İsa'nın zamanındaki Yahudilerin gerçek bütünlükten yoksun olduklarını, yasanın gerçek ahlaki ruhunu onurlandırmadan Tanrı'nın lütfunun hukuki, sosyal ve politik faydalarından yararlanmayı arzuladıklarını öne sürüyor gibi görünüyor. İsa bu pasajda Yahudi halkını sert bir şekilde eleştiriyor, onları ne yapılmaması ve nasıl olunmaması gerektiğine dair bir örnek olarak sunuyor. Onları iki yüzlü olarak resmediyor; içeride başka bir şeyi dilerken, dışarıda bambaşka bir şey yapıyor. İsa öğrencilerini, onların da aynı şekilde davrandıkları, aslında bu hakkı kazanmadan kendilerine dürüstlük sahibiymiş gibi davranılmasını istedikleri konusunda uyardı. İsa, kendilerine bu şekilde yalan söylemeye devam ettikleri sürece, O'nun gerçekte kim olduğunu asla anlayamayacaklarını öne sürüyor. Bu pasajda İsa, Yahudileri insanlığın ruhsal hastalığını sembolize etmek için kullanıyor, sanki onların tüm ırkı Tanrı'nın Kendisi tarafından anlatılan uyarıcı bir hikayeymiş gibi ve BSD de aynı mecazi bağlantıyı kuruyor. Yahudiler Thomas'ın İncili 97

--- SAYFA 109 ---

İsa'nın zamanındaki herkes, kendilerini köleliğe sürüklenen ve sonra mucizevi bir şekilde özgür bırakılan, bu özgürlüğü sağlamak için Kızıldeniz'i geçen, bu yolda uzun süre büyük zorluklara katlanan ve sonunda bir nehri geçerek Ölü Deniz'deki "Vaata Edilmiş Topraklara" yerleşen bir halk olarak kendilerinin zihinsel bir resmine sahipti. BSD hemen hemen aynı hikayeyi tek bir çarpıtmayla aktarıyor: "Ya gerçekten kaçmadıysak ve şimdi bile hala köleysek? Ya bu mucizevi kaçış, aynı hikayede Firavun'un rahiplerinin gerçekleştirdiği sihirli numaralar kadar büyük bir yanılsamaysa?" Bu tek değişiklik dışında Exodus ve BSD'nin hikayeleri hemen hemen aynı. Başlangıçta BSD'ye göre kendi bütünlüğümüzü ihlal ettik, bu da ruhlarımızın baskılanması ve yabancılaşmasıyla sonuçlandı. Bilinç ile bilinçdışı arasındaki iletişim bu şekilde kesildiğinde, bilinçdışı zihinlerimizin içinde ve dışında faaliyet gösteren yeni görünmez güçlerin kölesi olduk. Tıpkı Joseph ve kardeşlerinin hikayesi gibi biz de o zamanlar bu anlaşılmayı yapmanın oldukça akıllıca bir hareket olduğunu düşünmüştük ama sonunda ters tepti. Tıpkı Yahudilerin Mısır'ın kölesi haline gelmesi gibi, insanlık da tamamen kendi bilinçsiz köle efendisi tarafından kontrol ediliyordu. Philip İncili'nin bildirdiği gibi: Biz onun (bilinçsiz) köleleriyiz. İstemediklerimizi bize yaptırıyor, istediklerimizi de yapmıyoruz diye bizi esir alıyor. Güçlüdür çünkü biz onu fark etmemişizdir [çünkü gizli kalır, bilinçsizdir]. Var olduğu sürece aktiftir. Cehalet [bir şeyin bilincinde olmamak] bütün kötülüklerin anasıdır. (Filipus İncili 83:26-31) İsa'nın zamanındaki Yahudiler için bu çok anlamlı bir pasaj olurdu, çünkü tüm kültürel kimlikleri kölelikten kurtulmuş olmaları fikri etrafında dönüyordu. Yahudiler bu kaderden kurtulduklarına inanıyorlardı, ancak burada kendilerini hâlâ Yahudi olarak düşünen ilk Hristiyanların hâlâ köle olduklarını iddia ettiklerini görüyoruz. Tıpkı Yahudilerin kendilerini birdenbire, kendilerine ait hiçbir erdem olmadan mucizevi bir şekilde kölelikten kurtulmuş bulmaları gibi, ölümlerin ruhları da ölümden ruhtan ayrılıp mükemmel bir şekilde temiz bir sayfaya reenkarne olduklarında kendilerini mucizevi bir şekilde yüklerinden kurtulmuş bulurlar. Ruh, ruhtan ayrılıp yüklerinden kurtulduktan sonra, insanlık okyanusunda yeniden doğar (bir "Kan Denizi", yani Kızıl Orijinal Hristiyanlık 98).

--- SAYFA 110 ---

Deniz). Ve tıpkı Kızıldeniz'den geçiş sırasında Yahudilerin öz imgelerinin tamamen yeniden biçimlenmesi gibi, ruhun öz imgesi de yeniden enkarnasyon olduğunda benzer bir yeniden doğuştan geçer.⁵⁵ Ve ruh, o kan ve etten oluşan insan okyanusunda yeniden doğduğunda, çölde dolaşan Yahudiler gibi muazzam zorluklara ve üzüntülere katlanmak zorundadır: başka bir insan yaşamının tüm sefaletlerine. Ve tıpkı Yahudilerin nereye veya neden gittiklerine dair hiçbir ipucu olmadan o çölde dolaşması gibi, yeniden doğan ruh da neden orada olduğuna veya bir sonraki köşede ne olabileceğine dair hiçbir fikir sahibi olmadan hayatı boyunca dolaşır. Ve tıpkı Yahudilerin Vaata Edilmiş Topraklara girmek için yolculuklarının sonunda büyük bir bölümü (bir nehri) geçmeleri gibi, ruh da her enkarnasyonun yolculuğunun sonunda, kendi ruhunun ölümün bölen uçurumunun diğer tarafında giderek daha uzağa çekildiğini görerek bir bölünmeye maruz kalır. Yahudilerin Vaata Edilen Toprakları bölünmüş ruhun varış yeri ile paralellik göstermektedir. Yahudiler nihayet Ölü Deniz'in kendilerine vaat ettiği topraklara vardıklarında umdukları mutluluğu bulamadılar; bunun yerine sefalet, gönül yarası ve çekişmeden başka bir şeyle karşılaşmadılar. Orada cennet gibi bir yuva bulmayı umuyorlardı ama sonunda aslında cehennemde oldukları anlaşıldı. İsrail topraklarında çok az barış vardı; her şey sürekli ters gidiyor gibiydi ve herkes onlara karşı görünüyordu. BSD, aynı şekilde, hayatlarının yolculuğunun sonunda ölümlerin cennet diyarına girme umuduna tutunanları da kendilerini kaba bir uyanışla karşılayabileceklerini öne sürüyor. Yahudilerin Vaata Edilen Toprakları, kelimenin tam anlamıyla dünyanın en alçak yeri olan Ölü Deniz'in yakınındadır; bu bize, ölümlerle bölünenlerin aynı zamanda insan ruhunun en derin katmanlarında yer alan bir "Ölümler Denizi"ne de vardıklarını hatırlatır. Ve bize Yahudilerin Vaata Edilmiş Topraklarda mutluluğu bulma konusundaki sürekli başarısızlığını hatırlatan ikili ruh doktrini, dünyevi tek umutları sonsuzluğu cennette geçirmek olan kişileri, beklentilerinin de hayal kırıklığına uğrayabileceği konusunda uyarıyor. BSD, kişinin yalnızca ölümler diyarında ölüm sonrası bir varoluşu umut etmek yerine, hâlâ hayattayken Cennetin Krallığını araması gerektiğini öne sürüyor. Başka bir şey sadece bölünmeyi kabul etmektir. İsa şöyle dedi: "Babaya küfreden bağışlanacak, oğula küfreden bağışlanacak, ama kutsal ruha küfreden ne yerde ne de gökte bağışlanmayacaktır." (Tomas İncili 44) Thomas İncili 99

--- SAYFA 111 ---

Son 2000 yıldır pek çok sözde ilahiyatçının başına bela olan bu ilginç ayırım, bizden Tanrılığın bir unsuruna neden diğerlerinden farklı muamele edilmesi gerektiğini açıklamamızı istiyor. Bununla birlikte BSD, Kutsal Ruh'un aslında kendi zihinlerimizin içinde bizimle konuşan Tanrılığın bir parçası olduğu yönünde bir açıklama sunmaktadır. Bilincin Bölünmesi'nde tartıştığım gibi, İsa'nın ölümü ve Dirilişi, kendi zihninin bir kısmının zaman-uzay evrenine dağılmasına ve onu tarih boyunca tüm insanların bilinçdışı zihinlerine etkili bir şekilde bağlamasına neden oldu. Bu bağ, O'nun zihninin artık genel olarak Kutsal Ruh olarak adlandırılan kısmının zihinlerimizde bir arada var olmasına, hatalarımıza işaret etmesine ve bizi gerçeğe ve bütünlüğe doğru yönlendirmesine olanak tanır. Bizimle konuşuyor. Tanrılığın diğer iki kısmından farklı olarak, bizimle kendi vicdanımızın sesi olarak konuşan Kutsal Ruh'un varlığını kişisel olarak deneyimleriz. Bu, hâlâ bölünmüş, yozlaşmış bir ruhsal durumdayken doğrudan deneyimlemediğimiz, Tanrılığın diğer iki unsuru olan Baba ve Oğul ile olan ilişkimizden çok farklıdır. Aslında Kutsal Ruh'un tüm amacı bizi Baba ve Oğul ile olan ilişkimizi bilinçli olarak yeniden deneyimleyebileceğimiz noktaya geri döndürmektir. Ancak bu görev tamamlanıncaya kadar, Tanrılığın duyabildiğimiz tek sesi Kutsal Ruh'un sesidir ve bu nedenle gerçekten küfredebildiğimiz tek kişi Kutsal Ruh'tur. Bölünmüş halde kaldığımız sürece, Baba veya Oğul'u gerçekten bilmiyoruz veya doğrudan deneyimlemiyoruz ve bu nedenle onlar hakkında bilerek yalan söyleyemeyiz. Kutsal Ruh'un sesi zihnimizin o kadar ayrılmaz bir unsurudur ki, onun yargılarını ve içgörülerini bir kenara itmek yerine kabul ettiğimizde, otomatik olarak bu düşüncelerle özdeşleşir ve onların kendimizin olduğunu iddia ederiz. Bu şekilde, zihinlerimiz doğal olarak Kutsal Ruh'la iletişim kurar ve bu, bu iki zihnin nasıl bir araya gelip bir olma sürecidir (bu süreç, Söz 61'de daha ayrıntılı olarak incelenmiştir). Dolayısıyla, Kutsal Ruh'tan gelen bu yargıları ve içgörülerini reddettiğimizde, aynı zamanda ilk kilisenin günahın özü olduğunu kabul ettiği kendi zihnimizin yargılarını da reddetmiş oluyoruz: "Vay, kendi yargılarını küçümseyen ruhlara vay!" (Titus'un Mektubu).⁵⁶ Kutsal Ruh zihinlerimize düşünceler, içgörüler veya idealler bıraktığında ve biz bunların zihnimizden geçtiğini görmeyi inkar etmeyi seçtiğimizde, bu bir yalandır ve asla yanına kalmamıza izin verilmeyen bir yalandır. Bu yalanlar 44. ayetin işaret ettiği küfürlerdir. Küfür, saygı eksikliği olarak tanımlanır; Orijinal Hristiyanlığımızda Kutsal Ruh'un sesini duyduğumuzu inkar etmek 100

--- SAYFA 112 ---

Gerçekten bunu yaptığımızda zihinler bu tanıma uyuyordu. Eğer Kutsal Ruh'un sesine gerçekten saygı duysaydık, onun mesajlarını görmezden gelmek ve alıştığımız gibi onları duymayı reddetmek yerine, kalbimizde konuştuğunda onu tüm kalbimizle kucaklar ve kutlardık. Er ya da geç bu yalanlarla her zaman yüzleşmek zorunda kalırız; ya yaşarken gönüllü olarak bunları kabul ederiz ya da doğru olduğunu bildiğimiz şeyleri inkar ederek kendimiz için yarattığımız bastırılmış acıyı sonsuza dek kaynatarak geçiririz. İsa şöyle dedi: "Dikenli ağaçlardan üzüm toplanmaz, deve dikenlerinden incir toplanmaz, çünkü meyve vermezler. İyi insanlar biriktirdiklerinden iyilik üretirler; kötü insanlar yüreklerinde biriktirdikleri kötülüklerden kötülük üretirler ve kötü şeyler söylerler. Çünkü yüreğin taşmasından kötülük üretirler." (Thomas İncili 45) Bu pasajın BSD öğrencisi için çok az açıklamaya ihtiyacı var. Kendi en iyi düşüncelerimizi inkar ettiğimizde ve kendi en yüksek ideallerimize ihanet ettiğimizde, bunlar birdenbire yok olmaz ya da yok olmazlar; yalnızca bilinçdışımıza gömülürler ve orada kalırlar ve korunurlar. En iyi halimizi inkar etme tercihimize yanıt olarak, bilinçdışımız, bizim de bastırdığımız, öz-eleştirel içgörüler ve duygular üretir ve bu döngü sürekli olarak dönerek giderek daha fazla acı ve özeleştirir üretir ve sonunda bilinçdışı zihinlerimizde giderek daha fazla birikmeye başlar. Ancak bilinç ile bilinçdışı arasındaki bariyer herkesin bildiği gibi geçirgen ve sızdırmazdır ve bilinçdışındaki tüm bastırılmış kendini kınama, biz dikkat etmediğimiz zamanlarda her zaman biraz dışarı sızmayı başarır. Kaçınılmaz olarak ruh halimizi, tutumlarımızı ve davranışlarımızı etkiler ve çoğu zaman çeşitli durumlarda neden bu kadar uygunsuz davrandığımızı merak etmemize neden olur. Ne kadar çabalarsak çabalayalım, içimizdeki bu karanlık sıkı bir şekilde kontrol edilemez ve onu ne kadar çok içimizde tutmaya çalışırsak, dışarıda o kadar karanlık ve kötü hale geliriz ve düşüncelerimiz, konuşmalarımız ve davranışlarımız, içimizdeki biriken acıyı, öfkeyi ve kendinden nefreti istemsiz olarak yansıtır. Dolayısıyla, "kötü" düşünce ve duyguları kalbimizde gizlice saklamaya ve saklamaya devam ettiğimiz sürece, dünyada "iyi" işler üretmemiz, aslında "iyi insanlar" gibi davranmamız giderek zorlaşıyor. Sonuçta kalplerimizde ne saklıyorsak, Thomas İncili 101'e yansıttığımız şeylerdir.

--- SAYFA 113 ---

İstesek de istemesek de dünya. Kalplerimiz keder, kırgınlık ve kendimizi kınamayla dolu olduğu sürece, bu duygular bilinçsizce dünyadaki en iyi çabalarımızı sabote eder. Aslında, tıpkı İsa'nın öğrettiği gibi, içimizdeki tek şey "dikenler" olduğunda "üzüm" üretemeyeceğimizi anlıyoruz. Ancak bu dinamiği bilmek büyük bir avantajdır. "Üzüm" üretmeye çalışırken, dünyada hep "diken" üreten bizler, iç çatışmalarımızın, dünyadaki dış çabalarımızı gizlice sabote ettiğini fark edeceklerdir. Bu sinyalleri anlayıp kullanarak bütünlüğümüzün seviyesini ve derecesini doğru bir şekilde ölçebiliriz. İnsanlar her zaman kendi zihinsel sağlıklarını ve bütünlüklerini abartma eğiliminde olduğundan, bu tür dış göstergeleri kullanmak ruhsal yollarımızda çok önemlidir. İsa şöyle dedi: "Adem'den Vaftizci Yahya'ya kadar, kadınlardan doğanlar arasında, Vaftizci Yahya'dan daha büyük kimse yoktur ki, bakışları kaçırılmamalıdır. Ama ben, aranızdan kim çocuk olursa, Baba'nın krallığını tanıyacak ve Yahya'dan daha büyük olacağını söyledim." (Thomas İncili 46) Bu tanıdık İncil pasajı, reenkarnasyon bağlamında tamamen yeni bir anlam kazanıyor. Erken dönem Hristiyan kutsal metinlerinde, "insanın oğlu" ile "kadınlardan doğanlar" arasında sıklıkla anlamlı bir ayrım yapılır; erkek bütünlüğü ve birliği, dişi ise bölünme ve ikiliği temsil eder. Dolayısıyla Vaftizci Yahya burada hâlâ bölünmüş, tam bir ruhsal bütünlüğe ve bütünlüğe henüz ulaşmamış biri olarak tanımlanıyor. Thomas İncili, böyle bir bütünlüğe ulaşan herkesin herhangi bir hafıza kaybı olmadan reenkarne olabileceğini belirtir. Bu nihai manevi başarı olacaktır; bunu yalnızca Cennetin Krallığını bulan kişi başarabilirdi. İsa şöyle dedi: "Bir adamın iki ata binmesi ya da iki yay germesi imkansızdır. Ve bir hizmetçinin iki efendiye hizmet etmesi imkansızdır; aksi halde birine hürmet eder ve diğerine aşağılayıcı davranır. Hiç kimse eski şarabı içmez ve hemen yeni şarap içmek istemez. Ve yeni şarap, çatlamasın diye eski şarap tulumlarına konulmaz; eski şarap da bozulmasın diye yeni bir tulumla konulmaz. Yeni bir giysi üzerine eski bir yama dikilmez, çünkü bölünmeyle sonuçlanacaktır." (Tomas İncili 47) Orijinal Hristiyanlık 102

--- SAYFA 114 ---

Zihnimizin her iki yarısı da bizden talepte bulunur, ancak onlar ayrı kaldığı sürece ikisine de eşit derecede saygı gösteremeyiz. Eğer bu ikisi tek bir birimde birleştirilebilirse her ikisi de aynı anda onurlandırılabilir. Tomas İncili'nde İsa defalarca "ikiyi bir yapmamız" gerektiği konusunda ısrar ediyor. Ancak bu emir yalnızca şimdiki yaşamdaki ruh ve ruhlarımızın birliğine değil, aynı zamanda geçmiş yaşam ruhlarımızın yeniden diriliş sürecine de gönderme yapar. Uzun zaman önce ölmüş bir benlik kişinin zihninde yeniden uyandığında, tek bir benlik içinde bütünleşmedikçe hem geçmiş hem de şimdiki benliğin bir arada huzur içinde var olması imkansız olacaktır. Bu bütünleşme olmadan, iki ayrı benlik aynı anda hem zihnin hem de bedeninin kontrolü için rekabet eder ve biz her zaman birini diğerine tercih etmek zorunda kalırız. Bu pasaj böyle bir entegrasyonun kolay olmayacağı konusunda uyarıyor. Her iki benlik de zaten kendi başlarına bir bütün olduklarına inanacaktır. Her ikisi de yalnızca kendilerinin "gerçek kişi" olduğuna inanacak. Her biri, doğal kendini koruma içgüdüğü nedeniyle, diğerinin salt bir eklentisi olmaya direnmeye zorlanacak. İkisi de ikinci keman oynamaya istekli olmayacak. Bu pasaj, şimdiki ve geçmiş benliği bütünleştirmeye yönelik birçok olası yaklaşımı araştırıyor ve neden hiçbir ruhun diğerine sonradan akla gelen bir düşünce gibi basitçe "eklenemeyeceğini" açıklıyor. Eğer kişinin zihninde geçmiş yaşam benliği yeniden dirilirse, o önceki benlik (eski şarap) yeni benlikle (yeni şarap) tanışmaya istekli olmayacaktır çünkü otoritesini, özerkliğini ve kimlik duygusunu daha sonraki enkarnasyona bırakmaktan korkacaktır. Benzer şekilde, yeni enkarnasyonun (yeni şarap) bilgisi, anıları ve deneyimleri basitçe yaşlı ruha (eski şarap tulumuna) aktarılamaz, çünkü bu, eski enkarnasyonu daha özgün bir benlik olarak ve yeni benliği ise sonradan eklenen tamamlayıcı bir düşünce olarak işaretler. Eski enkarnasyonun (eski şarap) bilgisi, anıları ve deneyimleri de yeni enkarnasyonun (yeni şarap tulumu) zihnine aktarılamaz, çünkü bu, yeni benliğin baskın taraf olduğunu işaret eder. Bu söz, yeni bir giysinin üzerine eski bir yama dikilemeyeceği gibi, eski bir ruhun da yeni bir ruha eklenemeyeceğini öne sürüyor. Pasaj, özellikle bu ikinci yaklaşımın çok tehlikeli olduğu, muhtemelen yıkıma ve bozulmaya (delilik) yol açabileceği konusunda defalarca uyarıyor. Bu psikolojik açıdan mantıklıdır çünkü alışlagelmiş neden-sonuç deneyimimizi tamamen tersine çevirecektir. Mevcut yaşamımızın çeşitli olayları karşısında körü körüne acı çektikten sonra, ancak yaşamımızdaki birçok kader dönüm noktasının, daha önce bilinmeyen bir önceki yaşamdan kaynaklanan nedenlerin etkisi olduğunu anlayacaktık. En azından bu bakımdan Thomas İncili'nin alternatif yaklaşımı 103

--- SAYFA 115 ---

Daha sonraki anıları daha önceki ruha eklemek, tam tersinden daha iyi sonuç verecektir, çünkü o zaman, zihnin gerçekliği deneyimlemeye alıştığı şekilde, sonuçlarla nedenlerinden sonra karşılaşılacaktır. Bununla birlikte bu pasaj, son tahlilde bu olası entegrasyon yöntemlerinin hiçbirinin başarılı olmayacağı konusunda ısrar ediyor. İsa'nın bu bilmeceye çözümü? Tomas İncili'nin 8, 20, 23, 76 ve 108. Sözlerde belirttiği gibi, kişi öncelikle kendi ruhunu İsa'nın ruhuyla bütünleştirmeyi seçmelidir ve ancak o zaman tüm diğer bütünleşmeler ve dirilişler başarılı olur. İsa şöyle dedi: "Eğer iki kişi bu evde barışırsa, dağa, 'Çekilin' derler, dağ da uzaklaşır." (Tomas İncili 48) Bu, "İkisini bir yaptığınızda, insan oğulları olursunuz" diyen 106. Söz ile hemen hemen aynıdır ve o zaman dağın etrafı düzenlenebilir. Bu açıkça "iki kişinin bir evde barışması"nı "insan oğulları" olmakla bir tutuyor. BSD, ruhun ve ruhun bir kişinin içinde bütünleştirilmesinin, o kişiyi yalnızca bir Hristiyan yerine, İsa'nın Kendisinin sergilediği tüm güçlere sahip bir Mesih'e dönüştüreceğini beyan eder. Yine Thomas'ın İncili'nin, birlik ve bütünlüğe ulaşmanın kişinin krallığı ve onunla birlikte gelen tüm gücü miras almasına olanak sağlayacağı mesajını tekrarladığını görüyoruz. İsa şöyle dedi: "Ne mutlu bekarlara ve seçilmişlere, çünkü siz krallığı bulacaksınız. Çünkü siz ondansınız ve ona döneceksiniz." (Tomas İncili 49) Şu anda kendimizi bölünmüş bir durumda bulsak da, bu şekilde başlamadık. Kökenlerimiz bölünmez bir birlik içindeydi ve kaderimiz aynı duruma dönmektir. Tekrar bütün ve bölünmez hale geldiğimizde, Tanrı'nın krallığına gireceğiz. Krallık hem içimizde hem de dışımızda mevcut olduğundan ne beklenecek bir olay ne de girilecek bir yerdir. Bunun yerine, zaten gizlice etrafımızda var olduğundan, yalnızca bulunması gerekiyor. İsa şöyle dedi: "Size, 'Nereden geldiniz?' derlerse, onlara, 'Biz ışıktan, ışığın kendiliğinden var olduğu, yerleştiği ve onların suretinde ortaya çıktığı yerden geldik' deyin. Orijinal Hristiyanlık 104

--- SAYFA 116 ---

"Size 'Siz misiniz?' derlerse, 'Biz onun çocuklarıyız ve yaşayan Babanın seçilmişleriyiz' deyin. 'Size, 'Babanızın sizde olan delili nedir?' diye sorarlarsa, onlara 'Hareket ve dinlenmedir' deyin." (Thomas İncili 50) İnsanlığın içsel ikiliği, Thomas İncili'nde yukarı/aşağı gibi çeşitli eşit ama zıt metafor çiftleriyle sunulur. Thomas'ın İncili'nde birçok durumda Tanrı'nın Kendisi de bir ışık ve görüntü ikiliği olarak sunulur. Bu pasajda, aynı ilahi ikiliğin insani yansıması hareket ve hareketsizlik olarak sunulur. İmge ve hareketsizlik bilinçsiz ruh için uygun metaforlardır. Yaratıcı. BSD, bu pasajdaki diyalogun kullanım amacına ışık tutmaz, onlara ölümden sonraki yaşam yolculuklarının belirli aşamalarında ne söylemeleri gerektiğini söyleyerek, ölümden sonraki yaşamla ilgili talimatlar sağladığını varsayabilir veya daha sonraki Gnostik okuyucular tarafından bu şekilde yanlış yorumlanmış olabilir.⁵⁷ Yine de, burada hem Tanrı'nın hem de insanların benzer ikili kompozisyonlara sahip olarak sunulduğu açıktır, bu pasaj, kişinin aynı anda hem harekete hem de dinlenmeye sahip olduğunu beyan eder. İsa, ilahi mükemmelliğin insani eşdeğeridir ve gerçek bir Tanrı Oğludur. İsa, bu ikiliği gündeme getirirken, her biri eserlerinde benzer ikilikler öne süren Kant, Hegel, Emerson ve Martin Buber gibi daha sonraki birçok filozofun eserlerini önceden görmüştü. 4.500 yıl önce).⁵⁸ Müzik kesinlikle bu kurala uyuyor, notaların arasındaki sessiz, "hareketsiz" boşluklar da en az o "hareketli" notalar kadar önemli. İnsanoğlu da aynı ikiliği kapsar; sabahları kalkıp hareket eden kişi, hareket etmiş ve değişmiş olsa da, bir anlamda aynı zamanda hareketsiz kalmıştır, Thomas İncili'nin öğrettiği gibi. Eş zamanlı olarak hareket ve dinlenme, değişim ve aynılık İkili ruh doktrini, insanoğlunun tam da bunun için iki manevi unsurla tasarlandığını öne sürer. Thomas İncili 105.

--- SAYFA 117 ---

Bu ikiliği kolaylaştırmak ve somutlaştırmak için. Ruhumuz ayın sürekli değişen, sürekli büyüyen, küçülen veya yer değiştiren yüzü gibiyken, ruhumuz güneşin ebediyen sabit olan küresi gibidir, onu her gördüğünüzde hep aynıdır. Thomas İncili 50. ayette Hristiyan dininin ilahi hedefinin hem hareketi hem de dinginliği kapsayacak şekilde bu ikiliği korumak olduğunu belirtir. Bu endişe, elbette, her ikisini de kapsamamanın bir şekilde mümkün olması gerektiğini öne sürüyor; ikili ruh doktrininin tam olarak uyardığı şey de bu. Eğer ruh ve ruh ölümde ayrılırsa, o zaman biri sadece hareketi, diğeri ise sadece dinlenmeyi bilecektir. Ölümden sonraki yaşam olaylarına ilişkin modern raporlar tam da böyle bir durumu yansıtmaktadır. Ruhun ölüm sonrası deneyimini tarif eden ölüme yakın deneyimciler, tipik olarak kendilerini her ikisi de hareket ve aktiviteyle dolu olan cennette veya cehennemde bulduklarını anlatırlar. Ancak bunun yerine ruhun ölüm sonrası deneyimini tanımlıyor gibi görünen geçmiş yaşam regresyon denekleri, tipik olarak ölümden sonra boş, siyah bir boşlukta, mutlak bir dinlenme ve hareketsizlik durumunda sakin bir şekilde tek başına süzölmeyi tanımlar. Öğrencileri ona, "Ölülerin geri kalanı ne zaman gerçekleşecek ve yeni dünya ne zaman gelecek?" dediler. Onlara, "Beklediğiniz şey geldi, ama siz bilmiyorsunuz" dedi. (Tomas İncili 51) Bu, İsa'nın tüm hizmetinin merkezi noktasıydı; Krallığın gelişinin tadını çıkarmak için kimsenin Kıyamet Günü'nü beklemesine gerek yoktu, çünkü o zaten buradaydı: İsa Celile'ye geldi ve Tanrı hakkında iyi haberi vaaz ederek şöyle dedi: "Zaman geldi ve Tanrı'nın krallığı yaklaşıyor." (Markos 1:14-15) İsa, "Zamanın geldiğini" ve şimdi burada olduğunu ısrarla vurguladı. BSD de aynı şeyi işaret ediyor: "Ölülerin dirilişi" ve "yeni dünya" olarak bilinen, kehanet edilen olaylar, gelecekteki tarihin belirli bir noktasında sabitlenmiş olaylar değil, daha ziyade herhangi bir zamanda insanda meydana gelebilecek öznel deneyimler, farkındalık ve bilinç değişimleridir. Ruh-ruh bütünleşmesini başaranlar, bu başarının bir ödülü olarak kendi geçmiş yaşam benliklerini alacaklar ve aynı zamanda bölünmenin, hatanın veya Orijinal Hristiyanlığın olmadığı mucizevi bir dünyada yaşadıklarını keşfedecekler.

--- SAYFA 118 ---

ölüm. İçsel bölünmelerimiz çözüldükten sonra dünyanın geri kalanı tamamen farklı görünür. Elbette bu, Kıyamet Günü/Hasat senaryosunun (ölülerin dirilişi ve Mesih'in ikinci gelişi) tarihin belirli bir noktasında birçok kişinin aklına gelmeyeceği anlamına gelmez; sadece o gün çoğunluğun başına gelecek olan dönüşümlerin aynısının, onlara ulaşmak isteyen herkes için halihazırda elinizin altında olduğu anlamına gelir. Öğrencileri ona, "İsrail'de yirmi dört peygamber konuştu ve hepsi senin hakkında konuştu" dediler. Onlara, "Yanında olan diriyi görmezden geldin ve ölülerden söz ettin" dedi. (Thomas İncili 52) Thomas İncili, resmi kiliseninkine taban tabana zıt bir teolojik perspektif tanımlar ve bu kilisenin tüm otorite ve dini hiyerarşi iddiasını esasen baltalar. İsa burada, otorite iddiaları ne olursa olsun, gerçeğin ilk olarak kutsal yazılarda veya başkalarının bu kutsal yazılar hakkındaki görüşlerinde aranmaması gerektiğini söylüyor. Bunun yerine, hakikat her zaman öncelikle kişinin kendi içinde aranmalıdır. İsa, Tomas İncili'nde krallığın anahtarının ve bu dünyadaki tek emin rehberimizin kendi ruhlarımızda bulunduğunu defalarca vurgulamaktadır. İsa'nın ruhunun bizim içimizde olduğunu bu İncil bize defalarca hatırlatır. O her zaman yanı başımızdadır ve ondan daha iyi bir rehber yoktur. İçimizdeki Yaşayan, tüm benliğimiz de dahil olmak üzere ihtiyacımız olan her şeyi barındırır. Hiçbir şeyden yoksun değil. Diğer tüm bilgi ve rehberlik kaynakları ikincil ve tamamlayıcıdır. Önce dışarıya bakmak hatadır. Eğer önce bilime, tarihe ya da dini metinlere bakarsak, resmin en önemli unsurunu gözden geçiririz ve dolayısıyla aradığımız gerçeği tam olarak kavramayı başaramayız. Mesih'in dışında bu dünya ve içindeki her şey, yaşayanlara yardım edemeyen ölü ve cansız şeylerdir. Bunun yerine, içimize bakmalı ve zihinlerimizde ve ruhlarımızda ikamet eden Yaşayan Olanı araştırmalıyız. Thomas İncili bu nedenle tüm yazılı kuralları ve geleneksel yönergeleri ölü olarak etiketler. Öğrencileri ona, "Sünnet faydalı mı, değil mi?" dediler. Onlara şöyle dedi: "Faydalı olsaydı babaları, annelerinden sünnetli çocuklar doğururdu. Aksine gerçek sünnet Thomas İncili 107"

--- SAYFA 119 ---

ruhen her bakımdan kârlı hale geldi.” (Thomas İncili 53) Bu pasaj ve bir sonraki pasaj aynı mesajı taşıyor: İnsanlığın manevi ikileminin çözümü, insan ruhunun bir miktar kesilmesini veya sınırlandırılmasını içerir. İnsanlığın sorunu ruh ile ruh arasındaki dengesizlikten kaynaklanmaktadır ve bu dengesizlik sonuçta ruhtan daha güçlü olduğu için onu bastıran ruhun hatasıdır. Bu baskı, hastalıktan savaşa ve ölüme kadar insanlığın tüm sorunlarının kaynağıdır. Ruh, özgür irade kararlarının geri alınmasını veya ruhun hafızası veya doğru ve yanlış duygusu tarafından sınırlandırılmasını istemediği için ruhu bastırır. Ruh olmadan, ruhun ahlaki pusulası olmaz ve dünyada giderek daha fazla adaletsizlik ve düzensizlik ekmeye başlar. Bu sorunun çözümü, ruhun ve ruhun yeniden birleştirilmesi, ruhun bir kez daha ruhun içgörüsünü ve rehberliğini onurlandırmasını gerektirecektir. Ancak bu, ruhun kişisel bir fedakarlık yapmasını ve özerk özgür iradesinin bir kısmından vazgeçmesini gerektirecektir. Özgür irademizin sınırlarını kabul etmeye yönelik bu istekliliğimiz İncil'de sünnet eylemiyle sembolize edilmiştir. Özgür irade, seçimlerimizde yaratıcı olma yeteneğidir ve insanın yaratıcılığının fiziksel sembolü de fallustur. O halde penis gönüllü olarak sünnet etmek, kişinin özgür iradesinin gönüllü olarak kesilmesini veya azaltılmasını simgelemektedir. Ve hür irade nefsin değil, ruhun malı olduğundan, kurtuluşun ruhun sünnetini gerektirdiği söylenebilir. İsa şöyle dedi: "Ne mutlu yoksullara, çünkü cennetin krallığı sizindir." (Thomas İncili 54) Bu tanıdık söz, aslında bu dünyanın zenginliklerinin gerçek bir değeri olmadığı gerekçesiyle kınanıyor ve bunu kabul edenlerin, içinde yaşadıkları, hareket ettikleri ve var oldukları görünmez krallığı tanıma konusunda en iyi şansa sahip olduklarını öne sürüyor. Burada "yoksul" olarak tercüme edilen kelimenin, ne parası, ne evi, ne de ailesi olan bir kişiyi ifade eden "yoksul" şeklinde çevrilmesi daha doğru olur. Bu pasaj dünyevi zenginliklerin terk edilmesini savunmuyor; her şeyini kaybetmiş gibi görünenlerin aslında toplumun en şanslı üyeleri olduğunu cesurca ilan ediyor. Yoksulların kutsanmasının bir nedeni, kaderin onları, sahip oldukları tüm normal kültürel bağlardan kurtarmış olmasıdır.

--- SAYFA 120 ---

genellikle davranış ve tutumları dikte ederek, onları ödün vermeden kendi hakikat vizyonlarını onurlandıracak en iyi konuma getirir. Bu söz, Thomas İncili'ndeki diğer birçok pasajla radikal bir bakış açısını paylaşıyor ve birçok kültürel perspektifi alt üst ediyor. Yazar, Yahudi beslenme yasalarını, ailevi yükümlülükleri ve hatta maddi zenginlik elde etmeye yönelik geleneksel saygıyı bile reddetti. Metnin burada öne sürdüğüne göre, her şeyini kaybetmiş olanlar, kişisel bütünlüğe adanmış, toplumsal zorunlulukların ve ikiye bölünmüşlüğü dikkat dağıtıcı unsurlarından arınmış bir yaşamı sürdürebilecek benzersiz bir yeteneğe sahiptir. Bu dünyanın yoksulluğunu olduğu gibi görenler, onun hayali değerlerini istiflemeyi, korumayı ve onurlandırmayı bırakacak ve daha önemli değere sahip hazineler aramaya başlayacak. Bu açıkça İsa'nın ilk öğretilerinin özgün bir ögesi idi. İsa Matta İncili'nde öğrencilerini gönderdiğinde, onlara benzer şekilde yolculukları sırasında yalnızca Tanrı'nın takdirine güvenmeleri talimatı verilmişti: Giderken şu mesajı duyurun: "Cennetin Krallığı zaten burada." Hastaları iyileştirin, ölüleri diriltin, cüzamlıları arındırın, cinleri kovun. Özgürce aldın, özgürce verdin. Kemerlerinize altın, gümüş veya bakır almayın; yolculuk için yanınıza çanta, ekstra tunik, sandalet veya asa almayın. (Mat. 10:7) Yolculukları sırasında dünyevi ihtiyaçlarının karşılanmayacağı korkusuyla hareket etmek yerine İsa, krallığın gerçek takdirinin onlara açıklanabilmesi için yola eli boş çıkmaları konusunda ısrar etti. İsa, "krallığın zaten burada olduğu" mesajını vaaz edecek olanların, bu krallığın varlığını hem iç kalplerinde hem de "gerçek" dünyada deneyimlediğinden emin olmak istiyordu. İsa şöyle dedi: "Annesinden ve babasından nefret etmeyen benim öğrencim olamaz ve erkek ve kız kardeşlerden nefret etmeyen ve benim gibi çarmıhı taşımayan kişi bana layık olmayacaktır." (Tomas İncili 55) Bu pasaj, 99 ve 101. Sözlerle birlikte aile ilişkilerini tartışıyor ve üçü de aile bağlarının önemi hakkındaki geleneksel fikirleri tersine çeviriyor. Dünyayı, iş dünyasını ve Thomas'ın İncili'ni kınayan pasajlar gibi 109

--- SAYFA 121 ---

Parasal zenginliği ön plana çıkaran bu pasajlar, geleneksel tutumları ve dünyevi davranışları reddediyor ve Hristiyanlığın başlangıçta çok devrimci bir hareket olduğunu ortaya koyuyor. İsa, aile üyelerine duyduğu nefreti çarmıhı taşıma ihtiyacıyla ilişkilendiriyor; bu, kişinin yolu gerektirdiğinde fedakarlıkları kabul etme ihtiyacının açık bir metaforu. Bu tersine çevirmeler, Tanrı'nın krallığını arayanların, ne kadar geleneksel ya da beklenen olursa olsun, kişinin manevi yolunun taleplerinin üzerinde başka bir değer ya da yükümlülüğe yer veremeyeceğini vurgular. İsa'nın kendi aile üyelerinin, kurduğu yeni gelişen organizasyon içinde daha sonra öne çıktığı göz önüne alındığında (Kardeşi Adil Yakup, İsa öldükten sonra Kudüs Kilisesi'nin lideri oldu ve kardeşi Yahuda Tomas, Doğu'daki cemaatler arasında benzer bir rol üstlendi), bu pasaj daha da büyük bir önem kazanıyor ve bize İsa'nın ailesinin O'nun deli olduğunu düşündüğü Markos 3:21'i hatırlatıyor. Bu pasajın aile bağlarını kınaması, O'nun ölümünden sonra O'nun mesajını dünyanın geri kalanına iletenlerin bizzat aile üyeleri olduğunu fark eden herkesin zihninde vurgulanmalıdır. Bu pasajda mesajın eninde sonunda kendi aile üyeleri tarafından bozulacağını önceden öngördü mü? İsa burada takipçilerini, kendi hakikat görüşlerine sadık kalmaya çalışırken ailelerini mutlu tutmanın ne kadar imkansız olacağı konusunda uyarmak için burada görünüyor. Örneğin, aile ilişkilerinin sıklıkla gerektirdiği çeşitli yalan ve yalanların sürdürülmesine artık isteyerek katılmıyorlardı. Arkadaşını "sadece bir içki" içmesi için umutsuzca arabaya bindirmeye çalışan bir ayyaş gibi, kendi kendine ihanetlerinin kölesi olanlar genellikle bu yoldan hakikat, şeref ve dürüstlikle dolu yeni bir hayata dönen insanlar tarafından çok tehdit altında hissederler. Kendilerine karşı dürüst olma mücadelesinde tavizsiz olanlarla karşılaştığımızda, onların bütünlüğü ve bütünlüğü bizim kendi eksikliğimizi vurgulama eğilimindedir ve bir anda onların bütünlüğü bizim için tehdit edici hale gelir. İçimizdeki karanlık, başkalarının ışığı tarafından tehdit edilir, çünkü bu ışık bize ne olabileceğimizi ve olmamız gerektiğini hatırlatır ve kendi başarısızlıklarımızın hatırlatılması bizi kızdırır. Bu normal bir süreçtir, ancak söz konusu iki kişi aile üyesi olduğunda, tamamen yeni bir dinamik devreye giriyor ve İsa bunun bizi bu konuda önceden uyaracak kadar önemli bir konu olduğunu hissetti. Hakikate ve dürüstlüğe olan bağlılığımızın ailemizde sıkıntıya neden olduğunu görünce, manevi yolda olan bizler, Orijinal Hristiyanlığı istemeyerek bir ikilem içinde kalıyoruz.

--- SAYFA 122 ---

onları incitiyorum ama kurtuluşumuzu da feda etmek istemiyoruz. İsa burada temel olarak şöyle diyor: "Ailenizi mutlu etmek için kendi kurtuluşunuzu feda etmeyin. Ruhsal açıdan hâlâ sağlıksızken ne onlara ne de kendinize yardım edemezsiniz." Bütün dünya bu kadim manevi ihanet komposuna kapılmış durumda ve hepimiz bu komploya hep birlikte kapılmış durumdayız. Ne zaman içimizden biri bu bölünmeden kurtulmayı başarsa, tüm dünya, tıpkı bir örümceğin ağının herhangi bir yerindeki hareketi algılaması gibi, etkiyi hissediyor. Ancak tüm dünyaya aile üyelerimizle olduğumuz gibi duygusal olarak bağlı değiliz ve bu nedenle başarımızdan dolayı ailemizin hissettiği acı özellikle kafa karıştırıcı ve rahatsız edici olabilir. O dönemde bugün görüldüğünden çok daha şaşırtıcı olması gereken büyük bir değişiklik, İsa'nın aile bağlarını çözüm yerine sorunun bir parçası olarak gördüğü açıktı. Günümüzün Dini Haklarındaki "aile değerleri" vurgusunun tam tersi olarak, Thomas İncili'ndeki İsa, bu bağları, bu dünyadaki tek ve tek bir işlevi yerine getiren tüm kaygılar ağının bir parçası ve ayrılmaz bir parçası olarak gördü: dikkatimizi ve çabalarımızı gerçek hedefimiz olan Cennetin Krallığını bulmaktan uzaklaştırmak. Tüm zamanımız ve dikkatimiz yaşam boyu aile ve/veya iş meseleleriyle bağlantılı olduğu sürece, ruh bölünmesinin sinsi döngüsünden asla kaçamayız ve sadece enkarnasyondan sonra aynı kendi kendine zarar veren yaşam kalıplarını yeniden yaşamaya devam ederiz. İsa şöyle dedi: "Dünyayı tanıyan kişi bir leş bulmuştur ve kim bir leş bulursa, dünya o kişiye layık değildir." (Tomas İncili 56) İsa'nın bu dünyanın bir leşten başka bir şey olmadığını açıklaması bize Budizm'in dünyanın boşluk olduğu görüşünü hatırlatmaktadır. Uzun vadeli bir perspektiften bakıldığında, görünüşte karamsar olan bu duygunun kökeni açıkça ortaya çıkıyor. Bu dünya hızla gelip giden, sürekli değişen görüntü ve formlardan oluşan bir kaleydoskopdur. İnsanlar, yerler, eşyalar sürekli değişiyor ve hiçbir şey aynı kalmıyor. Bu dünyanın güzelliği, rüyalarındaki görüntüler gibi geçicidir ve onlar gittiğinde ve varlıklarına dair hiçbir kanıt kalmadığında, bunların gerçek bir değeri olup olmadığı çok gerçek bir soru haline gelir. 65 milyon yıl önce bir gün açan çiçeğin bugün bir değeri var mı? Peki bugün hiçbir değeri yoksa, bu an var olan tek an olduğuna göre, gerçek bir değeri olmuş mudur? Thomas'ın İncili 111

--- SAYFA 123 ---

İsa, Tomas İncili'nde bu dünyanın kendi başına hiçbir nesnel değer içermediğini beyan eder. Üzerinde çeşitli üç boyutlu görüntülerin yansıtıldığı düz ve boş bir ekrandan ibarettir. Bulunacak gerçek bir değer varsa, bu dünyada değil, kendi içimizdedir ve o zaman bile ancak içimizde, her şey gittiğinde hala var olacak bir şey varsa. İsa'nın burada öğrettiği gibi, fiziksel dünyamızın bu içsel boşluğunu fark edenlerin kendileri tüm evrenden daha değerlidir; Ömürlerini dünya işlerine harcamaları ise israf ve kendine ihanet olur. İsa şöyle dedi: "Baba'nın krallığı, [iyi] tohumu olan adama benzer. Onun düşmanı gece geldi ve iyi tohumların arasına yabancı otlar ekti. Adam, işçilerin deliceleri sökmesine izin vermedi, ancak onlara şöyle dedi: 'Hayır, yoksa gidip deliceleri ve buğdayı da onlarla birlikte sökebilirsiniz.' Çünkü hasat günü deliceler göze çaracak ve sökülüp yakılacak." (Tomas İncili 57) Toprağa tohum ekmek, bilinçli zihnin fikirleri ve kararları verimli bilinçdışına bırakma biçimini anlatmak için uygun bir metafordur ve ikili ruh doktrini öğrencisi ilk başta bu ikisi arasındaki ilişkinin yine bu pasajın konusu olduğunu varsayabilir. Ancak durum böyle görünmüyor, çünkü bu pasaj yabancı otların köklerinden sökülmesine karşı çıkıyor ve Thomas İncili'ndeki diğer pasajlar bilinçdışındaki istenmeyen malzemenin derhal temizlenmesini destekliyor. Bu pasajda iki iyi bilinen sembol kullanılmaktadır: bir ürünün ekimi ve ürünün hasadı. Bu, Thomas İncili'nin, tüm Kıyamet Günü/İkinci Geliş senaryosu için klasik bir Yeni Ahit metaforu olan "hasat günü"nden söz ettiği en belirgin örneklerden biridir. Thomas İncili 9. Söz'de aynı zamanda iki ayrı ürün veren tohumun ekilmesinden de söz ediyordu. Her iki ürün de aynı iyi tohumdan geliyordu ve her ikisi de iyiydi; her ne kadar bir ürün diğerinden daha iyi olsa da, iki kat daha fazla meyve veriyordu. Elbette bu "tohum", geleneksel olarak İncil yorumlarında Hristiyan kilisesinin öğretileri olarak tanımlanır ve iki ürün, ilk kilisenin Ortodoks ve Gnostik dallarıydı. Ancak bu pasajda, biri iyi, diğeri kötü olmak üzere iki farklı tür tohumun yan yana ekildiğini görüyoruz. Her iki ürünün de hasat gününe kadar büyümesine izin verilir ve ancak o zaman hasat edilebilirler.

--- SAYFA 124 ---

sonunda ayrılmak. Dahası, metin, bahçedeki istenmeyen mahsulün yabancı otlarını zamanından önce temizlemeye çalışırsa, tercih edilen mahsulün de gereksiz yere tehlikeye atılacağını belirtiyor. Söz 9'daki "tohum" metaforunu Hristiyan kilisesinin hizipleri veya öğretileri olarak daha önce tanımladığımız göz önüne alındığında, bu pasaj, ilk kilisede ortaya çıkan çok farklı ama eşit derecede iyi iki öğreti dizisine ek olarak, eninde sonunda üçüncü bir kötü öğreti dizisinin de ortaya çıkacağını öngörüyordu. Elbette bu pasajın kehaneti dördüncü yüzyılda Roma'nın kiliseye el koyup onu bir ölüm ve işkence aracına dönüştürmesiyle gerçekleşmiş oldu. O zamanlar, bu kutsal yazının tam olarak yerine getirilmesi için, kilisenin orijinal öğretileri gerçekten de tehlikeye atılmış ve "kötü tohum" ile karıştırılmıştı. Konstantin'den çok önce yazılan bu pasaj, bu yabancı öğretilerin kilisenin gelenekleri ve külliyatı ile o kadar iç içe geçeceğini ve kilisenin hayatta kalmasını tehlikeye atmadan bunları temizlemenin imkansız olacağını kehanet ediyordu. Dolayısıyla bu pasaj, günümüz kökten dinci Hristiyanlığının benimsediği ve Tanrı'nın buna izin vermemesi nedeniyle İncil'in bütünlüğünün hiçbir zaman tehlikeye atılamayacağı veya tahrif edilemeyeceği konusunda ısrar eden bir inanca doğrudan değinmektedir. Ancak burada, kanonun formüle edilmesinden çok önce yazılmış olan Thomas İncili'nin, yalnızca bu tür bir yozlaşmanın eninde sonunda gerçekleşeceğini öngörmekle kalmayıp, aynı zamanda Tanrı'nın bunun olmasına neden izin verdiğini de açıkladığını görüyoruz; çünkü Roma'nın kötü etkisinin kiliseye sızmasına izin verilmeseydi, inancın hayatta kalması riske atılacaktı. Roma'nın otokratik ideolojisi kilise kültüründe sağlam bir kök saldı ve yüzyıllar boyunca o kadar güçlendi ki, tıpkı yabancı otlar gibi, defalarca inancın saf niteliklerini yok etme tehdidinde bulundu. Tomas İncili, Hristiyanlığın özgün olmayan unsurlarının "hasat gününden" önce temizlenmeyeceğini belirtir. Böyle bir kehanet, böyle bir değişikliği sabırsızlıkla bekleyenlerin umutlarını söndürebilirken, aynı zamanda bu değişikliğin halihazırda başladığını görenlerin yüreklerine de korku salıyor. İsa şöyle dedi: "Ne mutlu acı çeken ve hayat bulan adama!" (Tomas İncili 58) Bu pasaj, Değişler 69 ve 82 ile aynı mesajı içermektedir. "İyi bir kılmak" için, tüm olumsuz mesajlar, acı veren duygular da dahil olmak üzere, ruhtan gelen tüm mesajları deneyimlemeli ve kucaklamalıyız. Thomas İncili 113

--- SAYFA 125 ---

ve kendini suçlama. İnsan ırkı bu mesajları görmezden gelme, inkar etme ve reddetme alışkanlığı edinmiştir, ancak bu acı verici kendini suçlamalardan uzaklaşmayanlar daha bütün ve bütünleşecek ve krallığı bulacaklar. İsa şöyle dedi: "Yaşarken diri arayın, yoksa ölürsünüz ve o zaman onu ararsanız, bakmaya gücünüzün olmadığını anlarsınız." (Thomas İncili 59) İkili ruh doktrini, hayatta Tanrı'ya dua etmeyenlerin ölümden neden bunu yapamayacaklarını açıklar. Yaşarken hem özerk özgür irademize ve rasyonel aklımıza (ruhun sahip oldukları), hem de anılarımıza ve kimlik duygumuza (ruhun sahip olduklarına) sahibiz. Ancak öldüğümüzde ruhlarımız ruhlarımızdan ayrılırsa, ruhlarımız artık özgür iradeye veya rasyonel akla sahip olmayacak ve saf alışkanlıkla hareket edecek, hayattayken yaptıklarının aynısını yapıp düşünecek. Hayatta iken Yaratıcısını düşünme ve arama alışkanlığını edinmeyenler, öldükten sonra da davranışlarını değiştiremeyecekler ve O'nu o zaman da arayamayacaklardır. Ölümünden sonra, "Rab'be yakaran herkes kurtulacaktır"59 ama yalnızca yaşamda O'na dua etmeyi alışkanlık haline getirmiş olanlar ölümden de bunu yapacaktır. Bir Samiriyelinin bir kuzuyu taşıyarak Yahudiye'ye gittiğini gördü. Öğrencilerine, "kuzunun etrafındaki o kişi" dedi. Ona, "Onu öldürüp yesin diye" dediler. Onlara, "Onu canlıken yemez, ancak onu öldürdükten ve leş haline geldikten sonra yiyecektir" dedi. "Yoksa yapamaz" dediler. Onlara şöyle dedi: "Siz de kendinize dinlenecek bir yer arayın, yoksa leş olursunuz ve yenilirsiniz." (Tomas İncili 60) Bu pasaj her ne kadar eksik olsa da metnin eksik olması onun ana noktasını kavramamıza engel değil. Eğer "canlı" kalırsak "yenmeyeceğiz" ama eğer kendimizin ölmesine izin vererek "yenilme" riskiyle karşı karşıya kalırız. Thomas İncili'nin tekrar tekrar öğrettiği gibi, bu ikilemden çıkış yolu "dinlenmeyi" bulmaktır; "dinlenmeyi" bulursak ölmeyeceğiz ve dolayısıyla bir sarf malzemesi haline gelmeyeceğiz. Bu nedenle dinlenmeyi bulmak, "sonsuz yaşama" ulaşmakla eşdeğerdir. Orijinal Hristiyanlık 114

--- SAYFA 126 ---

"Karkas" kelimesi daha önce sadece Söyleyiş 56'da, dünyanın kendisinin bir leş olduğu ve bunu fark edenin dünyadan daha iyi olduğu iddia edilirken kullanılıyordu. Burada bunun farkına varmayan, dünyayla ilişki kuran ve kendini özdeşleştirenlerin, dünya kadar bir leş ve yok olmaya mahkum olacağı öne sürülüyor. Pek çok eski kültür, lanetlilerin ruhlarının, ölüm kapısının diğer tarafındaki korkunç bir varlık tarafından yenileceği fikrine sahipti. Mısırlılar buna "Ammit" adını verdiler; ölüm sonrası yargıyı geçemeyen ruhlar Ammit tarafından yutuldu. Hristiyan efsaneleri, lanetlilerin ruhlarının şeytan tarafından yutulduğunu savunuyordu. Rudolf Steiner, ruh-ruh bölünmesinden sonra, bireylerin ruhlarının en sonunda ölüm kapısının diğer tarafında büyük, anonim bir karışım halinde birleştiğini veya eridiğini, esasen kolektif tarafından "tüketildiğini" savundu. Emanuel İsveçborg da ölümlerin ruhlarının böyle bir kolektife girdiğini savundu, ancak bu kolektif içinde en azından bir dereceye kadar bağımsız kimliğin devam etmesine izin veriyor gibi görünüyordu. İsa, Tomas İncili'nde bu kaderi kaçınılabilecek bir şey olarak şöyle tasvir eder: İsa şöyle dedi: "İkisi yatakta yatacak; biri ölecek, diğeri yaşayacak." Salome ona şöyle dedi: "Sen kimsin dostum, sanki Bir'den gelmiş gibi kanepeme gelip masamdan yemek yedin?" İsa ona, "Ben Bölünmemiş olandan var olanım. Bana Babamın bazı şeyleri verildi" dedi. Salome, "Ben senin öğrencinim" dedi. İsa ona şöyle dedi: "Bu nedenle diyorum ki, eğer bölünmemişse ışıkla dolacak, eğer bölünmüşse karanlıkla dolacak." (Thomas İncili 61) Thomas İncili'nin çoğunda olduğu gibi burada da tema bölünme ve daha fazla bölünmeden başka bir şey değildir. İlk cümle, ikili ruh doktrininin özünü tanımlar: Eğer ruhlarımız ve ruhlarımız yaşarken birlik olmazsa, o zaman öldüğümüzde, bir parçamız yeniden yaşamak için hayatta kalacak, diğer parçamız ise ölümler diyarında sıkışıp kalarak ölecek. Daha sonra bu sorun, çözümü olan bölünmez İsa ile karşılaştırılıyor. Metin son satırlarda eğer bölünmezsek, İsa kadar ölümsüz ve aydınlanmış olacağımızı öne sürüyor; ama eğer bölünürsek, o zaman sadece

--- SAYFA 127 ---

ölürüz, ama aynı zamanda hem hayatta hem de ölümden her türlü sefalet ve cehalete maruz kalacağız. Metin okuyucuyu şu soruyu sormaya teşvik ediyor: "İsa'nın 'bölünmemiş' olması gibi, 'bölünmemiş' olmak da ne anlama geliyor?" ve ardından bu soruyu bir örnekle yanıtlamaya devam ediyorum. İsa, Salome'nin kanepesine gelir ve sanki İsa Salome gibi davranıyormuş gibi masasından yemek yer. Ve aslında metin, bölünmemiş olmanın tam olarak bu anlama geldiğini öne sürüyor. Tıpkı İsa'nın Kendi içinde bölünmediği gibi, ondan da bölünmemiştir; aslında onun içinde yaşamaktadır ve bu nedenle onun tüm dünyevi deneyimlerini paylaşmaktadır. Metinde anlatılanlara göre İsa'ya, Salome'nin kendisi de dahil olmak üzere Babasına ait bazı şeyler verildi, çünkü O bazı malları aldığını iddia ettikten hemen sonra, Salome kendisini O'nun mallarından biri olarak ilan eder. Ancak İsa'nın Salome'ye sahip olması yalnızca felsefi veya ideolojik bir mesele değil, aynı zamanda onun varlığının her yönüne tam ve mutlak sahiptir. Bu pasajda, İsa'nın aslında onun içinde ve onun aracılığıyla yaşadığı, yalan söylediğinde kanepesinde yattığı ve yemek yerken masasından yemek yediği gösterilmektedir. Dolayısıyla bu pasaj, aynı şeyi söyleyen, İsa ve takipçilerinin aslında bir araya gelerek tek ve aynı varlık haline geldiklerini söyleyen 108. Söz ile bağlantılıdır. İsa şöyle dedi: "Sırlarımı, sırlarıma [lâyık olanlara] açıklıyorum. Sağ elinin ne yaptığını sol elin bilmesin." (Tomas İncili 62) İlk başta bu, bölünmeyi teşvik ediyor ve teşvik ediyor gibi görünüyor. Ancak aslında bölme ve farklılaşma arasındaki farkı vurguluyor. Bu pasajda sadece sol ve sağ ellerin uyumsuz şeyler yapması olsaydı, bu bir bölünme sembolü olurdu. Ancak her iki el de tek bir usta tarafından kontrol ediliyor, ayrı görevleri ortak bir amaca hizmet edecek şekilde koordine ediliyor ve entegre ediliyor. Bu, ikili ruh doktrininin aradığı birlik ve bütünleşme türünün mükemmel bir sembolüdür. Bütünleşmenin sağlanması için ruhun ve ruhun aynı olması gerekmez. Bunun yerine, ortak bir amaca ulaşmak için birlikte çalışarak ayrı doğalarını korurlar. Bu pasaj aynı zamanda erken Hristiyanlığın başlangıcında, eşit değer ve gereklilikte, her ikisinin de ortak bir hedefe hizmet ettiği iki ayrı öğreti dizisinin bulunduğunu öne sürmektedir. İsa'nın bir tür Orijinal Hristiyanlığa sahip olduğu fikri 116

--- SAYFA 128 ---

öğretileri bir grup takipçi için ve ayrı bir grup takipçi için ayrı bir grup, Mesih'in orijinal öğretilerinin tanınmış ve temel bir unsuru; bu aynı zamanda Luka 8:9-10, Matta 13:10-11 ve Markos 4:10-12'de de bulunur. İsa şöyle dedi: "Çok parası olan zengin bir adam vardı. 'Paramla ekeceğim, biçeceğim, dıkeceğim ve ambarlarımı ürünlerle dolduracağım, böylece hiçbir eksikim kalmayacak' dedi. 'Onun yüreğinde bunları düşünüyordu ama o gece öldü. Kulakları olan herkes dinlese iyi olur! (Tomas İncili 63) Burada bize kendi fiziksel ölümlülüğümüzün kaçınılmazlığı hatırlatılıyor. Orijinal Hristiyanlık, kişinin hazinesini fiziksel dünyada aramasının kibrini ve aptallığını vurguluyordu. İsa 27. Sözünde dünyadan oruç tutmamızı emretmekte, 56. Sözünde ise fiziksel evrenin ölü bir leşten daha değerli olmadığını bildirmektedir. Bu pasaj, bu dünyevi yaşam geçici olduğundan asıl kaygılarımızın daha uzun vadeli refahımız etrafında dönmesi gerektiğine işaret ediyor. Bu tema sonraki pasajlarda ilginç bir değişime uğrar; ancak burada kişinin kendi kişisel gündemini (fiziksel veya başka türlü) desteklemeye yönelik tüm bencil çabaların eninde sonunda başarısızlıkla sonuçlanacağı öne sürülmeye başlar. İsa şöyle dedi: "Bir adam misafirleri kabul ediyordu. Yemeği hazırladıktan sonra misafirleri davet etmesi için kölesini gönderdi. Köle birincisine gitti ve ona şöyle dedi: 'Efendim seni davet ediyor.' "O da dedi ki, 'Bazı tüccarlar bana borçlu; bu gece bana geliyorlar. Gidip onlara talimat vermem gerekiyor. Lütfen akşam yemeğinden beni başışla.' "Köle diğerine gitti ve ona dedi ki: 'Efendim seni davet etti.' "O da köleye dedi ki, 'Bir ev aldım ve bir günlüğüne çağırıldım. Hiç vaktim yok.' "Köle diğerine gitti ve şöyle dedi: ona, 'Efendim seni davet ediyor.' "O, köleye dedi ki, 'Arkadaşım evlenecek ve ben ziyafeti ayarlayacağım. Gelemeyeceğim. Lütfen beni akşam yemeğinden affet.' "Köle diğerine gitti ve ona, 'Efendim seni davet ediyor' dedi.' Thomas İncili 117

--- SAYFA 129 ---

"Köle, 'Bir mülk satın aldım, kirayı tahsil edeceğim. Gelemeyeceğim. Lütfen kusura bakmayın' dedi. "Köle geri döndü ve efendisine şöyle dedi: 'Akşam yemeğine davet ettiğin kişiler izin istediler.' "Efendi kölesine, 'Sokaklara çık ve akşam yemeği için kimi bulursan onu geri getir' dedi. "Alıcılar ve tüccarlar Babamın mekanlarına girmeyecek." (Thomas İncili 64) Bu pasajın son satırı onun daha tanınmış olan İncil versiyonlarında bulunmuyor. "Alıcı ve tüccarlar Babamın yerine girmeyecek" ifadesini eklemek, artık dünyevi meselelerle ilgilenmek için dini veya manevi yükümlülüklerinden yüz çeviren insanları basit bir kınama değildir. Tüm misafirleri "alıcılar ve tüccarlar" olarak kınayan pasaj, artık "alıcılar ve tüccarların" yapabilecekleri en iyi anlaşmayı elde etmek için yaptıklarını da kınıyor. İsa'nın zamanında tüccarlara pek saygı duyulmuyordu ve müşterilerini ellerinden geldiğince aldattıklarına inanılıyordu. Örneğin Yahudi kültürünün en hassas noktalarından biri tapınaktaki sarraflarla ilgiliydi. İnsanlar kendi güvercinlerini ve diğer kurbanlık hayvanlarını tapınaktan satın almak zorundaydı çünkü yanlarında kendi hayvanlarını getirmelerine izin verilmiyordu. Ancak bunları kendi paralarıyla satın almalarına izin verilmiyordu ve paralarının önce tapınak parasına çevrilmesi gerekiyordu. Bu onlara tapınakta hem sarraflar hem de hayvan satıcıları tarafından iki kat aldatıldıklarını hissettirdi; bu pazarlarda tekel oldukları için hiçbirlikle takas yapılamıyordu. Dolayısıyla bu tek satırın eklenmesi, bu iyi bilinen pasajı, herhangi bir durumda kendi çıkarlarını birinci öncelik haline getiren herkesin kapsamlı bir şekilde kınanmasına dönüştürüyor. Bu görüş, Orijinal Hristiyanlık hakkında diğer kaynaklardan bildiklerimizle büyük ölçüde uyumludur. Örneğin, İbranilerin kayıp İncili'nden bize ulaşanlar, tüm parasını fakirlere vermesi söylenen zengin adam hakkındaki tanınmış İncil hikâyesinin aslında başka bir unsur içerdiğini bize bildiriyor. Zengin adam İsa'ya yasayı ve peygamberleri sadakatle yerine getirdiğini söylediğinde, İsa bu konuda ona karşı çıktı ve zengin adamın gerçekten "komşusunu kendisi gibi sevmiş olsaydı" kendisi ve diğerleri arasında hiçbir mali ayrım tanımayacağını, ancak sahip olduğu her şeyi onlarla paylaşacağını belirtti. İlk kilisenin doğası gereği çok komünal olduğu ve tüm inanlıların ortak Hristiyanlık'ta mallarını paylaştığı iyi bilinmektedir.

--- SAYFA 130 ---

mon ve bu pasaj da aynı tutumu yansıtıyor; kendi çıkarlarını başkalarınınkinden önde tutanları kınıyor. Böyle bir tutum, böylesine bir öncelik, aslında ruh ile ruh arasındaki ayrılığın alamet-i farikasıdır. Bilinçli ruh, bilinçsiz ruhtan yükselmeye çalışan mesajların hoşuna gitmediğini tespit ettiğinde, onları reddeder ve bastırır. Bunu yaparken tıpkı ticaretten kar elde etmeye çalışan, verdiğinden fazlasını almaya çalışan bir tüccar gibi davranıyor. Ruh, nefse sahip olduğu her şeyi verir ama karşılığında her şeyi kabul etmez. Ruh, bilinçli zihinden gelen tüm zihinsel girdileri alır, işler ve saklar; ancak bilinçli zihin, bilinçdışının karşılığında geri göndermeye çalıştığı materyali düzenler ve sansürler. Bilinçli ruhun, bilinçsiz ruhtan gelen mesajları reddetmesi için, ya bu mesajların var olmadığını ya da hiçbir değerinin olmadığını söyleyerek kendine yalan söylemesi gerekir. Aynı şekilde bir tüccar bir ürünü aldığı anda veya sattığında kârının tamamı yalandan kaynaklanır. Daha az değerli bir şeyi daha büyük değerli bir şeyle takas ederek kâr eder, ancak bunu yalnızca karşı tarafı adil bir takas aldıklarına ikna ederek başarır. Burada ve başka yerlerde Thomas İncili, kişinin hayatta kendi çıkarlarını arama eyleminin de aynı eşitsiz içsel alışverişi içerdiğini ileri sürer. Bu öğretiyi Thomas'ın İncili'nde bulmak, bu kutsal yazının gerçekliğini gösterir. Didache, Barnabas Mektubu ve Elçilerin İşleri'nin hepsi aynı zamanda bu ilk Hristiyan mesajını da taşır; kişisel çıkar ya da bireysel çıkar peşinde koşmama tavsiyesinde bulunur ve Hristiyanlara "her şeyi kardeşinizle paylaşmalarını ve bunların size ait olduğunu söylememelerini" tavsiye eder. Hatta Barnabas Mektubu, kişinin yaptığı işin karşılığında herhangi bir ücret talep etmesini kınayacak kadar ileri gitmektedir. O dönemdeki geleneksel Yahudi düşüncesi de kâr konusunda benzer bir görüşe sahipti. Birinci ve ikinci yüzyıllardaki Yahudi öğretilerini kaydeden Mişna, ticari veya mali işlemler yoluyla elde edilen her türlü kârı kınayan radikal ütöpik bir ekonomik sistemi savunur: Her müzakere veya ticari işlem, ilgili tarafların durumuyla ne daha önce olduğundan daha iyi ne de daha kötü sonuçlanır. Sonunda hiçbir taraf başlangıçta olduğundan daha fazlasına sahip olamaz ve hiç kimse şans ve koşullardaki büyük bir değişimin kurbanı olarak ortaya çıkamaz. Başka bir deyişle, yasak olan sadece tefecilik (haksız kazanç) veya faiz (adil kazanç) değil, Thomas İncili 119'a göre her türlü kazançtır.

--- SAYFA 131 ---

Tümü. Model, ortak olarak kabul edilen bir takasta eşit nesnelerin değiş tokuşunu yapan arkadaşlar veya iş arkadaşlarıdır. Amaç, tüm işlemlerde eşit değişimin sağlanmasıdır. . . . Mişna. . . kârın kutsallıkla bağdaşmaz olduğunu buldu.60 Yahudiliğin Mişna'sının varlığı, Hristiyanlığın başlangıçta iki ayrı geleneği, eşit derecede geçerli ve birbirini tamamlayan iki öğreti dizisini içerdiği fikrini desteklemektedir. Yahudilik ayrıca kilisenin ilk yüzyıllarında ikiz gelenekleri de içeriyordu; Rabbinik Yahudilik her zaman Eski Ahit kitaplarının aynı derecede önemli sözlü gelenekle, yazılı kutsal metinleri tamamlayan ikinci bir öğreti dizisiyle birlikte aktarıldığını savunmuştur. Haham kaynaklarına göre bu Sözlü Kanun Musa'ya Sina Dağı'nda verilmiş ve nesilden nesile aktarılmıştır. Yüzyıllar boyunca Sözlü Kanun'un yazıya geçirilmesi yasaklanmıştı çünkü her türlü yazının eksik olacağı ve yanlış yorumlanabileceği düşünülüyordu. Ancak ikinci yüzyılın siyasi kargaşasının ortasında, Sözlü Kanun'un kaybolabileceğine dair endişeler ortaya çıktı ve bu nedenle, onun basılmasına karşı olan eski kısıtlama kaldırıldı. Sözlü Kanunun nihai derleyicisi olan Haham Judah HaNasi, İsrail'in MS 135'teki felaketle sonuçlanan Bar Kochba isyanından kısa bir süre sonra doğmuş, şehirleri harabeye dönmüş ve yıkılmış Yahudi tapınağının yerinde bir pagan tapınağı bulunan harap ve mağlup bir ülkede büyümüştü. Yahudilerin kutsal şehir Kudüs'e girmelerinin bile yasaklanması ve Yahudi kültürünün merkezini giderek daha fazla Diaspora'ya doğru kayması nedeniyle, Yahudiliğin eski geleneklerinin korunması büyük bir tehlike altında görünüyordu. MS 200 civarında HaNasi tarafından derlenen Mişna, kilisenin ilk yüzyıllarındaki Yahudi Sözlü Kanununu kaydederek o dönemdeki Yahudi düşüncesine büyük ışık tutuyor. Thomas İncili'nin İsa'nın gizli sözlü öğretilerini kaydetmesi gibi, Mişna da Yahudiliğin sözlü öğretilerini kaydeder. O halde, aynı genel dönemde hem Yahudiliğin hem de Hristiyanlığın gizli sözlü gelenekleri yazıya geçirildi. İsa şöyle dedi: "Bir... kişinin bir bağı vardı ve onu bazı çiftçilere kiraladı, böylece onlar işleyebilsinler ve o da mahsulünü onlardan alabilsin. Çiftçiler ona bağın mahsulünü versinler diye kölesini gönderdi. Onu yakaladılar, dövdüler ve neredeyse öldürüyorlardı; köle geri dönüp efendisine söyledi. "Efendisi, 'Belki de onları tanımıyordun' dedi." Orijinal Hristiyanlık 120

--- SAYFA 132 ---

"Başka bir köle gönderdi, çiftçiler onu da dövdü. Sonra efendisi oğlunu gönderdi ve 'Belki oğluma biraz saygı gösterirler' dedi. "Çiftçiler onun bağın varisi olduğunu bildikleri için onu yakalayıp öldürdüler. Burada iki kulağı olan herkes dinlese iyi olur!" (Tomas İncili 65) Gördüğümüz gibi üzüm, kişinin geçmiş yaşamları dizisi için yararlı bir metafor sağlar. Ve tıpkı bir çiftçi gibi, bilinçli ruh da kendi fikirlerinin tohumlarını kendi bilinçsiz ruhunun toprağına eker, o da büyür, gelişir ve bu fikirlerin meyvelerini verir. Eğer kişinin hayattaki bilinçli fikirleri ve seçimleri iyiye ve iyi beslenmişse, bilinçdışı bunlar tarafından zenginleşir, doymuş ve tatlı hale gelir ve kişiye daha fazla içsel neşe getirir. Ama eğer bu fikirler ve seçimler kötüye, oluşturdukları ruh da sert ve acıdır. Bu benzetmede bu çiftçiler yalnızca kiracıdır; yetiştirdikleri mahsul onlara değil, ev sahiplerine aittir; tıpkı yaşamlarımız boyunca oluşturduğumuz ve inşa ettiğimiz ruhların (kimliklerimiz, anılarımız ve kişiliklerimiz) gerçekte bize değil, Yaratıcımıza ait olması gibi. Bu söylemle çiftçiler canlarının meyvelerinin toprak sahibine teslim edilmesini istemiyor ve habercileri her geldiklerinde şiddetle geri çevirerek bunu engellemeye çalışıyorlardı. Aynı şekilde, Tanrı zihinlerimize kendi elçilerini (düşünceler, duygular ve içgörüler) gönderdiğinde, onlara genellikle aşırı önyargıyla karşılık verir, onlara şiddetle saldırır ve onları reddederiz. Eğer bu mesajları nezaketsiz bir şekilde geri çevirmek yerine benimsersek, bunlar bizi hayatta sağlıklı seçimler ve kararlar almaya yönlendirecek ve sonuçta ruhlarımızın Tanrı'nın krallığına ulaşmasıyla sonuçlanacaktır. Bu haberciler, kiracıların mahsulünü ev sahibine ulaştırmayı başarmış olacaktı. Bu benzetme, bize o elçilerin gönderildiği gibi, İsa'nın da, kendiliğinden ortaya çıkan ve zihnimizde dolaşan düşünce ve duygular yoluyla hayatımıza gireceği konusunda bizi uyarmaktadır. Bu benzetme, dövülen ve geri çevrilen köle elçilerin görüntüsüyle, bu mesajların reddedilmesini ve geri çevrilmesini sembolize etmektedir. Ancak bu benzetme, yalnızca dövülen köle haberciler ile bu benzetmede bağ sahibinin gerçekte öldürülen oğlu tarafından sembolize edilen başka türden bir haberci arasında anlamlı bir ayrım yapmaktadır. Hristiyanlık bağlamında elbette bu oğul İsa'nın Kendisi olarak tanınmalıdır; Thomas İncili 121

--- SAYFA 133 ---

benzetmenin sonunu gerçekten uğursuz bir notla bırakıyor. Bu, bu mesajları ısrarla reddettiğimizde, İsa'nın ruhlarımızdaki sesini etkili bir şekilde "öldürdüğümüz" (kalıcı olarak söndürdüğümüz), bu mesajların sesini o kadar kıstığımızı ve onları bir daha aklımızda duyamayacağımızı öne sürüyor. Kendi vicdanlarının sesini görmezden gelme konusunda o kadar ustalaşan ve artık hiç vicdanları yokmuş gibi görünen suçlularda ve sosyopatlarla meydana gelen şey tam olarak budur. "Burada iki kulağı olan herkes dinlese iyi olur!" sözleriyle bu ihtimalin ciddiyetini vurguluyor. Tomas İncili bu pasajda, insanların kalplerinde Tanrı'nın sesini kalıcı olarak engellemenin mümkün olduğu konusunda uyarıyor; bu da ölüm anında ruh bölünmesini neredeyse garanti altına alıyor. İsa, "İnşaatçıların reddettiği taş bana gösterin. Bu, köşe taşıdır" dedi. (Thomas İncili 66) Eski Ahit'ten alınan bu alıntı (Mezm. 118:22) tartışmasız gerçektir. Thomas'ın İncili'nin yanı sıra Matta, Markos, Luka, Elçilerin İşleri ve 1. Petrus'ta da bulunur.⁶¹ İkili ruh doktrini elbette reddedilen temel taşı bilincsiz ruhun kendisi olarak tanımlayacaktır. Hafızası, kişisel kimliği ve doğru ve yanlış duygusuyla bilinçdışı ruhun başlangıçta benliğin temeli olması amaçlanmıştı. İnsanların her zaman geçmiş seçimlerini ve deneyimlerini hatırlamaları gerekiyordu, böylece kalıcı, sürekli ve bozulmaz bir öz kimlik duygusunun tadını çıkarabilirlerdi. Ancak bu büyük plan Aden'de engellendi. İnsanın Düşüşü adı verilen olayda sistemin doğal kontrol ve dengeleri geçersiz kılındı ve büyük kötülüklerin yapılmasına izin verildi. Bilinçli ruh⁶², Aden'deki bilinçsiz ruh⁶³ ile ilişkisini keserek eşyle olan anlaşmasını ihlal etmeyi seçtiğinde, bütün bir bölünme ve yozlaşma evreninin ortaya çıkmasına neden oldu. Nesiller boyu benlikler (ruhlar) yaratıldı ve daha sonra bu ihanet yüzünden cehenneme terk edildiler, bu sırada bilinçli ruhları tekrar tekrar reenkarne oldu, bir şakacı gibi özgürdü ve bu yalandan dolayı hafıza kaybından başka hiçbir şeye maruz kalmadı. Yine de hafıza kaybı yeterince cezaydı. İnsanlık kendine yabancılaşma ve unutkanlık hapisanesine hapsolmuş, aynı başarısız davranışları ömür boyu tekrarlamaya mahkum olmuştur: Bu kaderden her günah, adaletsizlik, küfür, unutkanlık ve cehalet zinciri ve her farklı orijinal Hristiyanlık ortaya çıkmıştır.

--- SAYFA 134 ---

fikült emir, ciddi günahlar ve büyük korku. Ve böylece tüm yaratılış kör oldu. . . Ve unutkanlık zinciri nedeniyle günahları gizlendi. (Yuhanna'nın Gizli Kitabı 28:21-33) Bununla birlikte, Kutsal Kitap'taki orijinal alıntıda, reddedilen köşe taşının bu kez tüm binanın en üst noktası olarak tekrar geri döndüğünü hatırlayın: İnşaatçıların reddettiği taş, kapak taşı haline geldi; Rab bunu yaptı ve bu bizim gözümüzde harikulade bir şey. (Mezm. 118:22-23) Söz 81'de göreceğimiz gibi, Thomas'ın İncili de aynı sonuca ulaşıyor ve aynı reddedilen bilinçsiz ruha, sonunda psişe krallığında en üst konumun verilmesini ve bilinçli ruha hükmetmesini bekliyor. İsa şöyle dedi: "Her şeyi bilen ama kendisinde eksik olan, tamamen eksiktir." (Tomas İncili 67) İsa burada, insanı tamamen yeniden bütünleştirmedikçe bilginin gerçek bir değerinin olmadığını ima ediyor. Bir insan ne kadar bilirse bilsin, henüz eksikken kendisi, evreni ve Tanrısı hakkındaki gerçeği kavramayı ümit edemez. Bu, erken dönem Hristiyan edebiyatında yaygın bir temaydı: Doğrusunu söylemek gerekirse, hiç kimse cennetin krallığına benim emrimle giremez, ancak yalnızca siz tok olduğunuz için. . . . Bu nedenle size şunu söylüyorum: Dolu olun ve içinizde boş yer bırakmayın. . . . Doyun ki, muhtaç olmayasınız. . . . Doldurulan kişi de gereken mükemmelliğe ulaşır. (Yakup'un Gizli Kitabı 2:30-4:14) İsa şöyle dedi: "Nefret edildiğinde ve zulme uğradığında ne mutlu sana; ve zulme uğradığın her yerde hiçbir yer bulunmayacak." (Tomas İncili 68) Bu, zulme gönüllü olarak katlananları öven üç arka arkaya pasajdan ilkidir. Bunlardan ilki, bu zulmün kaynağı Thomas İncili 123

--- SAYFA 135 ---

tanımsızdır, ancak ikincisinde kendi varlığımızdan geldiği gösterilmiş, üçüncüsünde ise bu malzemenin içimizde yükselmesine izin vermenin kurtuluşumuzun anahtarı olduğu açıkça ortaya konmuştur. Vicdanımızın sesinin zihnimizde açıkça konuşmasına izin verdiğimizde, günahlarımızı, hatalarımızı dile getirirken bunu ciddiye aldığımızda, bu özeleştirilere katlanmak zihnimizi sağlıklı ve dengeli tutar. Ancak bu iç sesi bastırırsak, bilinçsiz bir düzeyde bize saldırmaya ve azarlamaya devam eder, ruhumuzu kendinden nefret ve kendini aşağılama yağmurlarıyla doldurarak yavaş yavaş öz saygımızı zehirler. Sonunda hatalarımızı kabul ettiğimizde ve en yüksek ideallerimize ihanet ederek kendimize neden olduğumuz acı verici hayal kırıklığını tam olarak deneyimlememize izin verdiğimizde, bu eleştirilerin baskısı, gücü ve suçlaması tamamen ortadan kalkar. Kulağa ne kadar paradoksal gelse de, bu içsel zulme ve kendinden nefrete katlanmak bir nimettir. Bunu yaptığımızda, zulüm tamamen ortadan kalkar ve geride, sonunda kendisiyle barışık olan sağlıklı bir zihinden başka bir şey kalmaz. İç acımız dönüşür ve kendimizi kınamamız söner, bundan sonra artık içimizde hiçbir yerde bulunmaz. Hatalarımızı kabul etmek bu suçluluk duygularını etkisiz hale getirir; Tamamen işlendikten sonra artık içimizde saklanacak hiçbir yerleri, ev diyebilecekleri hiçbir yer, ruhumuzda zehirli dikenlerini atmaya devam edebilecekleri bir dayanak yoktur. Kendi zihinsel içeriğimize direnmeyi bıraktığımızda, ruhun doğal onarıcı süreçleri devreye girer ve bu içsel zulmü sistemlerimizden tamamen temizler. İsa şöyle dedi: "Ne mutlu kendi içlerinde zulme uğrayanlara; Baba'yı gerçekten tanıyanlara ne mutlu. Yoksulun karnı dolsun diye aç kalanlara ne mutlu." (Tomas İncili 69) Her ne kadar bu pasaj iki bölümden oluşuyor gibi görünse de, her ikisi de aynı mesajı aktarmaktadır. Aslında Thomas İncili'ndeki tüm pasajların aynı genel kurala uyduğu görülüyor; Ne kadar öğeye sahip olursa olsun ya da metni ne kadar karmaşık görünürse görünsün, her pasajın üzerinde durulacak tek bir noktası vardır. Bu pasajın ilk kısmı önceki pasajın temasını tekrar ele alıyor, ancak daha sonra keder ve kendini kınama konusundaki böyle bir vaftizin Tanrı'nın Kendisi hakkında gerçek bilgi sağlayacağını ekliyor. Aslında Thomas, psikolojik açıdan bütün ve sağlıklı olan bir kişinin eninde sonunda Tanrı ile bir olacağını beyan eder. Bu pasajın ikinci kısmı Orijinal Hristiyanlık 124 gibi görüne de

--- SAYFA 136 ---

oldukça farklı bir yöne gitmek için aslında aynı mesajı sürdürüyor. Tanrı ile bir olan bireyler, doğal olarak hemcinsleriyle derin bir kardeşlik hissedecekler ve bu nedenle bencilce kendi çıkarlarını ilk sıraya koymak yerine içgüdüsel olarak başkalarının ihtiyaçlarına yanıt vereceklerdir. İsa şöyle dedi: "İçinizde olanı ortaya çıkardığınızda, ortaya çıkardığınız şey sizi kurtaracaktır. Eğer içinde o yoksa, ortaya çıkarmadığınız şey sizi öldürecektir." (Tomas İncili 70) Önceki pasaj entegrasyona ulaşma çabalarımızı kutlarken, bu pasaj bu çabada başarısız olmanın sonuçları konusunda uyarıda bulunuyor. Bu pasaj, bilinçdışı ruhumuzun içindeki psikolojik materyali bastırmayı bırakmamız ve bu materyali bilinçli zihinlerimizin ışığına çıkarmamız gerektiği konusunda ısrar ediyor. Bahisler daha yüksek olamazdı. Bu materyali bilinçli olarak deneyimler ve bütünleştirirsek, psikolojik yükü serbest bırakılacak ve böylece nötralize edilecek ve bizi bütün ve sağlıklı bırakacaktır. Ancak bu materyali ortaya çıkarmazsak, yaşamlarımızda hastalıklara ve uyumsuzluğa neden olacak ve sonunda ruhumuz ve ruhumuz ölümle ayrıldığında tamamen yok olmamıza neden olacaktır. Reenkarnasyon bağlamında Saying 70, geçmiş yaşam gerileme uygulamasını güçlü bir şekilde teşvik ediyor gibi görünüyor. Reenkarnasyona inanan ilk Hristiyanlar, doğal olarak bu pasajı, geçmiş yaşamdaki ruhlarını arama ve onları öne çıkarma emri olarak okuyacaklardı. Ve gerçekten de, 6. bölümdeki diğer eski kutsal yazılarda göreceğimiz gibi, ilkel kilisedeki birçok kişinin bu pasajı bu bağlamda okuduğu anlaşılıyor. İsa şöyle dedi: "Bu evi yıkacağım ve kimse onu inşa edemeyecek." (Tomas İncili 71) İsa burada hangi "evden" söz ediyor? Yahudi oldukları için ilk Hristiyanlar, İbranice İncil'in ilk harfinin, Yaratılış kitabının ilk bölümünün ilk kelimesinin ilk harfinin, yani İbrani alfabesinin ikinci harfinin bet olduğunu biliyorlardı. İbranicede harflerin kendi anlamları vardır ve bahis harfinin anlamı "ev" ve bir evin ne yaptığı ve temsil ettiği. Bir evin içi ve dışı birbirinden ayrılır ve dolayısıyla bu mektup doğası gereği içerisi ile dışarı arasındaki ayrımı ima eder. Aynı bölünme fikri Thomas İncili'nin ana temasıdır ve dolayısıyla bu pasajdaki kelime oyunu muhtemelen Thomas İncili'nin 125.

--- SAYFA 137 ---

bu ilk müjdeyi okuyan Yahudiler tarafından gözden kaçırılmıştı. İkinci harf olan bahis, ikiliği ve dolayısıyla bölünmeyi ima eder, ancak ikili ruh doktrinine paralellikler bundan çok daha derinlere iner.⁶⁴ Bir evin sembolizminin ima ettiği bölünmenin, insan ruhundaki bilinç ve bilinçdışı arasındaki bölünmeyle pek çok ortak noktası vardır. Bu sözlerle İsa, ruhu ruhtan ayıran bölücü yapı olan bu "evi" yok edeceğini vaat ediyor ve diğer erken Hristiyan kutsal yazılarındaki benzer ifadeleri yineliyor: "İman bu nedenle geldi, bölünmeyi ortadan kaldırdı" (Gerçeğin İncili 34:29); ve "İkisini birleştiren ve düşmanlığı ayıran duvarı yıkan kendisi bizim barışımızdır" (Ef. 2:14-16). Üç eski Hristiyan kutsal kitabının aynı noktayı tekrar tekrar vurgulamasıyla (İsa'nın misyonunun, iki unsuru ayıran duvarı yıkarak aralarındaki ayrılığı sona erdirmekle ilgili olduğu fikri), bu fikrin ilk kilisenin teolojisinde büyük bir anlam ve güncellik taşıdığı açıktır. Bir adam ona, "Kardeşlerime söyle, babamın malını benimle paylaşınlar" dedi. Ona, "Ey dostum, kim beni bölücü yaptı?" dedi. Öğrencilerine döndü ve onlara şöyle dedi: "Ben bölücü değilim, değil mi?" (Thomas İncili 72) Bu söz, Thomas İncili'ne yalnızca ana temasını tanımlamaya ve daha da vurgulamaya yardımcı olmak için dahil edilmiş gibi görünüyor: bölünmenin kendisi düşmandır, ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken bir şeydir. Thomas'ın müjdesi boyunca İsa, sanki bölünme ve ikilik insanlığın temel ruhsal sorunlarıymış gibi davranır ve aynı mesajı her pasajda sunar. İsa şöyle dedi: "Ürün çok ama işçi sayısı az; bu nedenle hasat patronuna yalvarın, tarlalara işçi göndersin." (Tomas İncili 73) Bu, Thomas İncili'nde⁶⁵ hasada değinen beş pasajın sonuncusudur. Hristiyan sembolizminde hasat teması, dünyadaki tüm ölülerin büyük bir hesaplaşma için diriltileceği Kıyamet Günü'nü ifade eder. Burada Thomas İncili'nde ortaya çıkan bu tema, bu çalışmadaki teolojinin, ilk Orijinal Hristiyanlığı inkar etmediğini veya göz ardı etmediğini göstermektedir.

--- SAYFA 138 ---

Bazı yorumcuların öne sürdüğü gibi, resmi Hristiyanlığın teması. Orijinal kilisenin tüm vaadi yaklaşan Evrensel Diriliş fikri etrafında dönüyordu. İsa ölümden dirildi ve bunu O yaptığı için biz de ölümü yenmeyi ümit edebilirdik. Ölse bile yeniden yaşamayı umabiliriz. Bu teoloji, üyeleri ölmeden önce mevcut yaşamlarında krallığı miras almayı amaçlayan Gnostik Kilise'nin odak noktasıyla uzun süredir karşıtlık içindeydi. Thomas İncili'ndeki İsa, takipçilerine ölmeden önce krallığa ulaşmayı arzulayabileceklerini ve bunu arzulamaları gerektiğini öğretirken, aynı zamanda saatin ilerlediğini ve hasat gününün yaklaştığını da öğretti. Bu hayatta tatmin edici bir şekilde "O'nun içinde yaşayarak" ölümden tamamen kaçınamayanlar, yine de yalnızca iman sayesinde Kıyamet Günü'nde diriltilmeyi umut edebilirler.⁶⁶ Tomas İncili, bu çizgide yer alan, her iki görüşü de kucaklayan ve savunan, mevcut tek kilise belgesi olabilir. Bu pasajda, hasat edilmeye hazır çok sayıda ruhun bulunduğu, ancak bu hasatı kolaylaştıracak yeterli sayıda işçinin bulunmadığı belirtilmektedir. ⁶⁵ Söz'de gördüğümüz gibi, hasat edilecek "mahsul" insanlığın bilinçsiz ruhları, tarlalarda çalışan "çiftçiler" ise insanlığın bilinçli ruhlardır. Her bilinçli ruh muhtemelen birçok kez reenkarne olduğundan, artık her biri kendi içinde derinlerde gizlenmiş birçok bilinçsiz ruha sahiptir. Eğer öyleyse, şu anda gerçekten de hasat edilecek çok büyük bir mahsulün var olduğu doğrudur. Ancak bu bilinçli ruhlar yeryüzüne inip bir kez daha fiziksel bedenlerde enkarne olmadıkları sürece ruhları hasat edilemez. Bu ruhlar ancak orijinal bilinçli ruhlarıyla yeniden bir araya gelerek ölümden geri getirilebilir veya yeniden uyandırılabilir ve çok sayıda BSD kaynağı, böyle bir birleşmenin yalnızca fiziksel bir bedende gerçekleşebileceğini göstermektedir.⁶⁷ Dolayısıyla, hasadın gerçekleşebilmesi için, insanlığın tüm reenkarnasyon ruhlarının tarihin aynı noktasında fiziksel bedenlerde enkarne olmak üzere geri dönmesi gerekir. Bu gereklilik göz önüne alındığında, dünyanın tamamen benzeri görülmemiş bir nüfus patlamasının ortasında olması belki de merak uyandırıcı olmaktan öte bir şeydir. "Rabbim, yalak çevresinde çok insan var, ama kuyuda kimse yok" dedi. (Thomas İncili 74) Bu pasaj birbirinden oldukça farklı iki kap türünden bahsediyor. Birincisi, bir içme teknesi, genellikle dilsiz hayvanlar tarafından kullanılan sığ bir kaptır ve muhtemelen içinde muhtemelen bayat, hatta muhtemelen kirli ve kokuşmuş durgun su bulunur. Öte yandan kuyu derindir ve yalnızca zeki kişiler tarafından kullanılır. Thomas'ın İncili 127

--- SAYFA 139 ---

insandır ve tatlı su içerir. Çukur açıkta duruyor ve herkes tarafından görülebiliyor, kuyu ise toprağın derinliklerinde gizli. Bu iki kap elbette Orijinal Hristiyanlığın iki kolunu simgeliyor. Bir içme oluştundaki durgun su gibi, Ortodoks Kilisesi'nin öğretisi de sabit ve değişmezdi ve çok az derinliği olmasına rağmen Thomas, insanların çoğunluğunun hâlâ o kabın etrafında toplandığını bildiriyor. Bu arada, Gnostik Kilise'nin öğretisi kuyudaki su gibi daha derin, gizli, taze (gelişen) ve hayat vericiydi, ancak çok daha az insan ona ulaştı. Bu pasaj kuyunun dibinde kimsenin bulunamayacağını söylüyor ve bu bize İsa'nın, takipçilerinin hiçbirinin O'nun derin öğretilerini tam olarak anlamamasından duyduğu hayal kırıklığını hatırlatıyor: Mesih şunu da söyledi: Benimle birlikte olanlar beni anlamadılar. (Petrus'un İşleri 10:15) İlk başta sizinle benzetmelerle konuştum ve anlamadınız. Şimdi seninle açıkça konuşuyorum ama sen hâlâ algılayamıyorsun. (Yakup'un Gizli Kitabı 7:2-6) Aslında, bu pasajın önerdiği gibi "kuyuda" kimse yoksa, tarih ilerledikçe kilisenin Gnostik kolunun ortodoks kardeşinden daha kötü durumda olması şaşırtıcı değildir. Ne yazık ki, yalakların içindekiler yalnızca hayvanlar için uygun olduğundan, bu pasaj, insanoğullarının ihtiyaç duyduğu canlı suları gerçekte yalnızca Gnostik Kilise'nin sağlayabildiğini öne sürüyor. İsa şöyle dedi: "Birçokları kapıda duruyor, fakat gelin odasına yalnız olanlar girecek." (Thomas İncili 75) Bu pasaj, Thomas İncili'nin ana temasını bir kez daha vurguluyor: birlik, bütünlük ve teklik durumuna ulaşmanın insanlığın manevi ikilemine tek çözüm olduğu. Burada İsa, yalnızca "ikiyi bir haline getirenlerin", kendi içsel bölünmelerini, kendi çelişkilerini ve kendine ihanetlerini aşarak tek ve bütünlüğe bir benlik haline gelenlerin cennetin krallığına girebileceklerini öne sürüyor. Hala iki ayrı benlik olan, sol beyin bilinçli zihninden ve sağ beyin bilinçdışı zihninden çelişkili mesajlar almaya devam edenler içeri giremeyecekler. Orijinal Hristiyanlık 128

--- SAYFA 140 ---

İsa şöyle dedi: "Baba'nın krallığı, bir miktar ticari malı olan ve bir inci bulan bir tüccara benzer. O tüccar basiretli davrandı; malı sattı ve tek inciyi kendisi için satın aldı. Aynı şekilde siz de, onun hiçbir güvenin yemeye gelmediği ve hiçbir solucanın yok etmediği yerde tükenmez, kalıcı hazinesini arayın." (Tomas İncili 76) Babanın krallığı bir tüccar gibidir, biz de öyle. Sürekli olarak hayatın çeşitli işleriyle meşgul olarak, her zaman şunu şununla değiştiriyoruz, her işlemde alabileceğimizin en fazlasını almaya çalışıyoruz. Yaptığımız her seçim şu ya da bu türden bir ticarettir. Ne zaman bir şeyi elde etmeyi seçsek, karşılığında başka bir şeyden vazgeçmek zorunda kalıyoruz. Evlenmek için bekar hayattan vazgeçmek zorundayız. Kariyerimize elimizden gelenin en iyisini yapmak için aile sahibi olmaktan vazgeçmek zorunda kalabiliriz (ya da tam tersi). Bir işi almak için diğerinden vazgeçmek zorunda kalabiliriz. Her seçimin bir bedeli vardır ve her zaman en iyi teklifi arayan tüccarlar gibi biz de hayatlarımızı bu fiyatları hesaplayarak ve çıkarımıza en uygun olan işlemleri seçerek geçiririz. Hayatta sahip olduğumuz şeyler, bu ticarete takas ettiğimiz şeylerdir. Bunlardan en küçüğü gerçek fiziksel varlıklarımızdır; aynı zamanda ilgi alanlarımızı, umutlarımızı, aşklarımızı, anılarımızı, kişisel özelliklerimizi, kariyerlerimizi, hayallerimizi, ailelerimizi ve hatta kimliklerimizi de takas ederiz. Ancak ikili ruh doktrinine göre öldüğümüzde tüm bunlar bizden alınır. Ruhlarımız ruhlarımızdan ayrıldığında, her şey hafızalarımızdan silinir ve bizi temiz bir sayfayla yeniden başlamaya bırakır. Bir ömür boyunca elde etmek için uğraştığımız, hem kendimiz hem de dünyamız hakkında öğrenmek için mücadele ettiğimiz her şey silinip gidiyor ve bizi o sarp dağa körü körüne yeniden tırmanmaya bırakıyor. Bu pasajda İsa bize, diğerlerinden farklı olarak yapabileceğimiz bir ticaret olduğunu söylüyor. Tamamen olağanüstü bir şey var; hayatımızı elde etmeye çalışarak geçirebileceğimiz, ancak öldüğümüzde vazgeçebileceğimiz başka hiçbir şeye benzemeyen, elde edilebilir bir hazine. Bu hazine, inci gibi bütün, eksiksiz ve bölünmez "tek" bir birlik olarak tarif ediliyor. Eğer bu birlik ve bütünlük hazinesini ölmeden önce edinebilirsek, daha sonra bu hazine bizden asla alınamaz. Hayatta elde etmek için uğraştığımız her şeyin aksine, bu tek hazine geçici değildir. Ancak sorun şu ki, bu hazineyi elde etmek için sahip olduğumuz her şeyi takas etmek zorundayız.⁶⁸ Onu ancak bu hazineye hayatımızdaki her şeyden çok değer vererek bulabiliriz. Thomas'ın İncili 129

--- SAYFA 141 ---

İsa şöyle dedi: "Ben her şeyin üzerinde olan ışığım. Ben her şeyim; her şey benden çıktı ve hepsi bana ulaştı. Bir odun parçasını yar, oradayım. Taşı kaldır, beni orada bulacaksın." (Tomas İncili 77) İlk Hristiyanlar, İsa'nın tüm yaratılışı Kendi bünyesinde sarmayı başardığına ikna olmuşlardı. Bu haberi hem burada Tomas İncili'nde hem de Yeni Ahit'te görüyoruz: "İnmiş olan, tüm evreni doldurmak için tüm göklerden daha yükseğe çıkmış olandır" (Ef. 4:10). Dikkatli okuyucu, Efesliler 4:10'un, "Baba Tanrı" gibi, İsa'nın tüm evreni her zaman Kendi içinde barındırdığını söylemediğini fark edecektir. Elçilerin İşleri 17:28, tüm yaratılışın her zaman Baba Tanrı'nın içinde "yaşadığını, hareket ettiğini ve varlığını sürdürdüğünü" öne sürse de, görünüşe göre bu durum İsa için de her zaman geçerli değildi. Bunun yerine, Efesliler 4:10'daki metinden, İsa'nın henüz "tüm evreni doldurmadığı" ve bunu "değiştirmek için" kasıtlı olarak bir şeyler yaptığı bir zamanın olduğu anlaşılıyor. Bu pasaj, İsa'nın kişisel olarak zaman içinde evrimleştiğini ve değiştiğini ileri sürüyor; bu, ilk kilisenin uğruna öfkeyle mücadele ettiği ve resmi kilisenin sonuçta İznik'te kınadığı bir öğretilerdir. Bununla birlikte, İsa'nın ruhunun kendi ruhlarımızda olması ve İsa'nın ruhunun aynı anda gerçekliğin her bir parçasında ve parçasında mevcut olmasıyla, Thomas İncili'ndeki "krallık sizin içinizdedir ve sizin dışınızdadır" mesajının tam vaadi ve mucizevi potansiyeli nihayet takdir edilmeye başlanabilir. İsa şöyle dedi: "Neden kırlara çıktınız? Rüzgârda sallanan bir kamış görmek için mi? Yöneticileriniz ve güçlüleriniz gibi yumuşak giysiler giymiş birini görmek için mi? Onlar yumuşak giysiler giymişler ve gerçeği anlayamazlar." (Tomas İncili 78) Vaftizci Yahya'yı görmek için kırsal bölgeye akın eden halk, onun görünüşü karşısında şaşırılmıştı. Onun yumuşak ve zayıf olmasını bekliyorlardı; bu, İsa'nın burada yönetici sınıfa ait olmakla kınadığı özelliklerdi. BSD, İsa'nın bu özellikleri kınarken neden özel bir noktaya değindiğini açıklıyor. İkili ruh doktrinine göre insanlığın tüm sorunu, kişisel rahatlık uğruna gerçeği feda etmemizdir ve bu bizi gerçekten çok zayıflatmıştır. Kendi vicdanımızın acılarına katlanmak yerine, biz Orijinal Hristiyanlık 130

--- SAYFA 142 ---

Bu nahoş düşünce ve duyguları bastırın, anlık rahatlığımızı bütünlüğümüze ve bütünlüğümüze tercih edin. Ancak bu taktik ters tepti ve bizi zayıf ve savunmasız hale getirdi. Zihinlerimiz artık her ne pahasına olursa olsun bu içsel eleştirinin acısından kaçınmak için kendi kendini programlamıştır; bu da sürekli olarak kendimizden daha fazla parçayı feda etmemize, doğuştan gelen gücümüzü, potansiyelimizi ve gücümüzü giderek daha fazla geçersiz kılmamıza neden olur. Kalabalıktan bir kadın ona, "Seni taşıyan rahme ve seni besleyen memelere ne mutlu" dedi. Ona şöyle dedi: "Ne mutlu Baba'nın sözünü işitip onu gerçekten tutanlara. Çünkü öyle günler gelecek ki, 'Ne mutlu gebe kalmayan rahimlere ve süt vermeyen memelere.'" (Thomas İncili 79) İsa'nın döneminde, geleneksel Yahudi düşüncesi çocuk sahibi olmayı iyi şansla ilişkilendirirdi; evli bir çift çocuk doğurursa, onlar Tanrı tarafından kutsanmış sayılırdı. Ancak İsa bu sözleriyle, çocuğu olmayanların eninde sonunda gerçekten daha kutsanmış kişiler olarak tanınacağını öne sürerek bu inancı tersine çeviriyor. Bu pasajda hem Rabbin sözünü tutanlar hem de çocuksuz kalanlar "kutsanmıştır"; bu da Tanrı'nın sözünü tutanların çocuk sahibi olmayacağını ima etmektedir. İsa'nın geleneksel Yahudi bakış açılarını tersine çevirmesinin tüm farklı yolları arasında hiçbiri bu öğretilerden daha radikal bir şekilde yabancı görünmezdi. Yine de emsalsiz değildi; aslında kutsanmışlık ile kısırlık arasındaki bu bağlantı hem Eski Ahit'te hem de Hristiyan Gnostiklerin kayıp kutsal yazılarında süregelen bir temaydı. Ruhsal açıdan mükemmel olan kişiler, uzun süredir çocuk üretemeyen kişiler olarak nitelendirilmektedir; Hatta eski Mısır'ın efsanevi kurtarıcısı Osiris bile herhangi bir cinsel organ olmadan tasvir edilmiştir. Efsaneye göre Osiris öldüğünde vahşice parçalara ayrılmış; ancak bu parçalar sonunda yeniden birleştiğinde, kendisini sonsuz hayata yeniden kavuşmuş ve binlerce yıl boyunca Mısır halkına ilham veren ruhsal mükemmelliğin bir sembolü haline gelmiş olarak buldu. Ancak fallusu ona hiçbir zaman iade edilmedi ve bu detay çok anlamlı. Her ne kadar Osiris, sonsuz yaşamı elde etmek için gereken bütünlüğün klasik bir BSD sembolü olsa da, bütünlüğe kavuştuktan sonra çocuk sahibi olma yeteneğinden yoksundu ve kayıp fallusu bu yetersizliği yansıtıyor.⁶⁹ Aynı tema, en eski İncil geleneklerinin bazılarında da korunuyor. Paradoksal bir biçimde, bu patrikler Tanrı'nın bereketine sahip olduklarını söylüyorlardı Thomas İncili 131

--- SAYFA 143 ---

çocuk sahibi olamayacaklarını fark ettiler. Adem ile Havva, İbrahim ile Sara, İshak ile Rebekah ve Yakup ile Rahel ilk başta gizemli bir şekilde kısırdılar; bu da Tanrı'nın kutsadığı insanlardan beklenenin tam tersiydi. Aslında, ancak bu çiftlerin her biri günah işledikten ve muhtemelen Tanrı'nın bereketini kaybettikten sonra nihayet çocuk sahibi oldular.⁷⁰ Ataların yaşamlarındaki bu kalıbın tutarlılığı, bu yinelenen kısırlığın, Tanrı'nın kutsamasından yararlananların her zaman kısır olacağına dair sembolik bir mesaj olduğunu gösteriyor. Bu tema yalnızca Thomas İncili'nde değil, aynı zamanda diğer erken Hristiyan kutsal metinlerinde de görülür: Göksel adamın, dünyevi insandan çok daha fazla oğlu vardır. Eğer Adem'in oğulları çoksa, ölmelerine rağmen, dahası, kâmil insanın oğulları olan, ölmeyen fakat her zaman doğanlardır. Baba bir oğul yapar, oğlunun da oğul yapma gücü yoktur. Çünkü doğmuş olanın doğurma gücü yoktur; fakat oğul kendisine oğullar değil, kardeşler edinir. (Filipus İncili 58:17-26)

Geleneksel Kutsal Kitap bilimi, kutsallık ile kısırlık arasındaki bu gizemli bağlantıyı hiçbir zaman açıklayamamıştır, ancak ikili ruh doktrini bunu açıklamaktadır. Kusursuz ve bütün olanlar, Tanrı'nın lütfuyla yaşayanlar, ölüm anında bölünmezler ve dolayısıyla asla bağımsız ve yabancılaşmış nesiller olarak reenkarne olmazlar. Hafıza kaybı olmadığında kişisel farkındalığın sürekliliği bozulmaz ve dolayısıyla kişinin geçmişi, şimdiki zamanı ve gelecekteki enkarnasyonları arasında kuşak farkı oluşmaz. Enkarnasyonlar arasında hafıza korunduğunda, kişi daha sonraki bir "nesil" yaratmaz, yalnızca eşit rütbe ve değerde başka benlikler yaratır. Bu tür insanlar, tıpkı Osiris efsanesinin, İncil'deki patriklerin hikayelerinin ve Thomas ile Philip'in İncillerinin bildirdiği gibi, manevi bir çocuk doğurmazlar. Ancak aramızdaki ayrımların üstesinden henüz gelmemiş olanlarımız, reenkarnasyon sırasında bu yabancılaşmış nesilleri kendimiz üretiriz. Tıpkı ilk kilisenin bir zamanlar öğrettiği gibi, aslında günah aracılığıyla kendimiz için "çocuklar" yaratırız. Kendi kendimize ihanetlerimiz, hafızamız olmadan reenkarne olmamıza, kendi yabancılaşmış ruhsal çocuklarımızı yaratmamıza neden olur. Bu anlayış, kişinin biyolojik ebeveynlerinin fiziksel cinsel eyleminin bizzat günah olduğunu ve dolayısıyla tüm insanların bu dünyaya günah yoluyla getirildiğini öğreten Ortodoks Kilisesi tarafından yanlış anlaşılmış gibi görünüyor. İkinci ve Üçüncü Yüzyıl- Orijinal Hristiyanlık 132

--- SAYFA 144 ---

Yuhanna'nın İşleri, Pavlus'un İşleri, Petrus'un İşleri, Andreas'ın İşleri ve Thomas'ın İşleri'nin hepsi "cinsel devamlılığı Hristiyan mesajının önemli bir özelliği, hatta bazen aslında temel içeriği olarak kabul ediyordu."⁷¹ Bununla birlikte BSD, bizi bu dünyaya getiren ebeveynlerimizin hataları değil, kendi hatalarımız olduğunu öne sürüyor. Bu yozlaşmış geleneğin ardındaki orijinal anlayış, yani geçmişteki günahlarımızın şu andaki unutkan enkarnasyonlarımıza neden olduğu düşüncesi, Ortodoks Kilisesi'nin mirasından reenkarnasyona dair tüm atıfları kaldırmaya karar vermesiyle birlikte gömüldü ve unutuldu. Her ne kadar daha sonraki yazarlar bunu kesinlikle öyle göstermiş olsa da, orijinal kilisenin hiç de seks karşıtı olmadığı ortaya çıktı. Bu eski öğretilerdeki orijinal vizyonun yeniden takdir edilmesi ancak bu kayıp metinlerin yeniden keşfedilmesiyle mümkündür. İsa şöyle dedi: "Dünyayı tanıyan kişi bedeni keşfetmiştir ve kim bedeni keşfederse, dünya ona layık değildir." (Thomas İncili 80) Bu pasaj, 56. Söyleyiş ile aynıdır, tek farkı, "beden" kelimesinin "leş" kelimesiyle değiştirilmesidir. İsa, 56. Söz'de fiziki dünyanın değersiz olduğunu beyan ettiği gibi, burada da aynı şekilde fiziki insan bedeninin değerini göz ardı etmektedir. Aslında, Thomas İncili boyunca sürekli olarak bedene herhangi bir maddi değer verilmesini reddeder ve ayrıca 29. Söz'de bunun değersiz bir yoksulluk olduğunu ilan eder. 21. ve 37. Sözlerin her ikisinde de, krallığı bulmak için fiziksel bedeni terk etme isteğinin gerekli olduğunu ima eder ve 36. Söz'de bize hangi bedenlere sahip olduğumuz konusunda endişelenmememizi tavsiye ederek, Tanrı'nın ihtiyacımız olan her şeyi sağlayacağına dair güvence verir. Ve 87. ve 112. Sözlerde İsa, umutlarımızı fiziksel bedene bağlamamamız konusunda bizi özellikle uyarıyor. Kuşkusuz erken Hristiyanlığın özgün bir unsuru olan bu tema, resmi kilise tarafından neredeyse tamamen antiseks olarak yorumlanmaya başlandı. Ancak Thomas İncili'nden alınan bu ilk Hristiyan pasajlarında, resmi kilisenin yorumunun yanlış olduğunu düşündüren hiçbir şekilde cinsiyete dair bir referans bulamıyoruz. İkili ruh doktrini, bu öğretilerin, vaat edilen Evrensel Diriliş hakkındaki yanlış beklentilere karşı düzeltici bir tepki olduğunu ileri sürer. Her ne kadar ölümlerin dirilişi yalnızca fiziksel bedenlerde gerçekleşebilse de, bu bedenlerin elde edilmesi, kendi başına dirilişin birincil amacı değildi. Ruh ve ruh başlangıçta henüz bedendeyken ayrılmış olduğundan, ancak Thomas İncili 133'te yeniden birleştirilebilirler.

--- SAYFA 145 ---

72 Ancak bu birleşme bir kez gerçekleştiğinde, artık ete ihtiyaçları kalmayacaktı. Kısacası, İsa takipçilerine sonsuz yaşam umutlarını dirilişlerinde yeniden elde edecekleri fiziksel bedene bağlamamalarını söylüyordu; bu daha sonraki Gnostik çalışmalarda da bir uyarıydı: Bazıları çıplak dirilmelerinden korkuyor. Bu nedenle beden olarak yükselmek istiyorlar ve çıplak olanların eti giyenler olduğunu bilmiyorlar. . . . Yükselmeyeceğini söyleyenlerde hata buluyorum. O halde her ikisi de hatalıdır. Etin kabarmayacağını söylüyorsun. Ancak . . . her şey onun içinde var olduğundan, bu bedende yükselmek gerekir. (Filipus İncili 56:26-57:19) İsa'nın Tomas İncili'nde açıkça belirttiği gibi, fiziksel insan bedeni büyük bir yoksulluktur ve bu nedenle onun yeniden kazanılması, dirilişin nihai hedefi olamaz. BSD'nin açıkça belirttiği gibi, o bedeni yeniden elde etmek amaç değil, sadece çok daha önemli bir amaca giden araçtır: benliğin orijinal bütünlüğünü yeniden tesis etmek. İsa şöyle dedi: "Zengin olan saltanat sürsün, güce sahip olan vazgeçsin." (Thomas İncili 81) Bu pasaj, biri şu anda iktidara sahip olmayan ancak sahip olması gereken, diğeri ise güce sahip olan ancak bundan vazgeçmesi gereken iki unsura atıfta bulunmaktadır. İnsanın Düşüşünden bu yana ruh, bilinçsiz ruhu bastırmak için özgür iradenin gücünü kullanmış, böylece benliğin krallığı üzerindeki kontrolü sürdürmüştür. Ancak ruh, son zamanlarda (nispeten konuşursak) bir talih değişiminin tadını çıkardı ve İsa'nın Dirilişi sırasında kendi ruhunun ona bağlanması sayesinde zengin oldu. İnsan ruhunun organizasyon yapısındaki bu yeni gelişme sayesinde ruh, artık psişenin genel işleyişini daha iyi kontrol edebilecek ve yönlendirebilecek bir konumdadır. Tanrı'nın yaratılışındaki bu devrim niteliğindeki güç aktarımı gerçekleşecektir; İsa'nın Dirilişi bunu kesinleştirdi. Tek soru nasıl ve ne zaman olacağıdır. Her birey, bu içsel güç aktarımının zaman içinde yumuşak ve zarif bir şekilde ilerlemesine izin verilebilir veya içsel aktarım, Kıyamet Günü'nde aniden ve şiddetli bir şekilde gerçekleşecektir. Orijinal Hristiyanlık 134

--- SAYFA 146 ---

İsa şöyle dedi: "Yakınımda olan ateşe yakındır, benden uzak olan krallıktan uzaktır." (Tomas İncili 82) Bu pasaj, 58. ve 69. Sözler ile aynı anlamı taşır. Ruhlarımızdan gelen mesajlar çoğu zaman acı verici ve özeleştiril olsa da, Yaratıcımızın ruhlarımızın bizim için üretmesini tasarladığı düzeltici girdiler olarak kabul edilmeli ve benimsenmelidir. 73 Benzer bir duygu başka bir Gnostik kutsal metinde de bulunur: "Benden gelen düzeltmeyi kabul edin ve kendinizi kurtarın" (Yakup'un Gizli Kitabı). Ancak psikolojik açıdan acı veren bu rehberliği reddedersek cenneti bulmayı veya sonsuz yaşamın tadını çıkarmayı umut edemeyiz. İsa'ya yakınlaşmak için kişinin kendi ruhundan gelen girdiyi kabul etmeye ve kucaklamaya istekli olması gerekir, çünkü birini reddetmek, Diğerini de reddetmek anlamına gelir. İsa şöyle dedi: "İnsanlar tasvirleri görebilir, fakat içlerindeki ışık gizlidir. Baba'nın ışığının sureti ortaya çıkacak, fakat O'nun sureti, ışığı tarafından gizlenecektir." (Tomas İncili 83) Tomas İncili'ne göre Tanrı ve İnsan, kendi içlerinde bir ikilik içerirler. Bu pasajda metin, Tanrı'nın ikiliğinden "görüntü ve ışık" olarak söz ediyor. Bilinçdışı ruh, kadim dini metinlerde sıklıkla kişinin "imgesi" olarak anılırdı çünkü o, kişinin tüm kişisel anılarını ve kendi imajının tamamını içerir. Benzer şekilde bilinçli ruh, hem bilinçli farkındalığın ışığını hem de yaşam kıvılcımını içerdiği için dini literatürde sıklıkla "ışık" ile ilişkilendirilmiştir. Hem Tanrı hem de İnsan kendi içlerinde bu ikiliğe sahipken, Tomas İncili bu pasajda insanların kendi ikiliklerini Tanrı'ninkinden farklı deneyimlediklerini öne sürüyor. Örneğin, insanlar geçmiş yaşam gerilemesi yoluyla kendi geçmiş yaşam ruhlarını keşfettiklerinde, genellikle ilk başta hareketsiz bir görüntü gibi görünen bir şeyle karşılaşır. Görüntüyü görüyorlar ama ışığı göremiyorlar. Geçmiş yaşam ruhunun sağlam bir kimliği ve hafızası var gibi görünüyor, ancak bağımsız bir irade veya özerk bir bilinç yok. Şu anda yeni kararlar vermeyen ya da iradesini aktif olarak ileri sürmeyen bu sistem, ilk bakışta ölü bir kayıttan, hareketsiz bir hafızadan başka bir şey değil gibi görünüyor. Geçmiş yaşam entegrasyonunun yavaş süreci yoluyla, bu eski benlikler, kişinin zihninde kendilerini yeniden canlandırmaya başlayabilir; yeniden yaşayan, canlandırılmış, dinamik varlıklar olarak işlev görebilir. Thomas İncili bu pasajda, kişi Tanrı ile karşılaştığında tam tersi bir dinamiğin ortaya çıktığını öne sürüyor. Bu karşılaşmada kişi Thomas'ın İncili 135 ile karşı karşıya kalır.

--- SAYFA 147 ---

ilk olarak O'nun ışığıyla (yani Tanrı'nın özgür iradesinin hakim gücüyle), O'nun imgesi, kişiliği ve öz kimlik duygusu, O'nun ışığının kör edici gösterisinin arkasında görünmez olarak arka planda gizlenir. Başka bir deyişle, Tanrı ile karşılaştığınızda, ilk başta O'nun Ne İsteddiğini öğrendiğiniz kadar, O'nun Kim olduğunu da göremezsiniz. İsa şöyle dedi: "Kendi suretinizi gördüğünüzde sevinirsiniz. Ama önünüzde oluşan, ne ölen, ne de ortaya çıkan suretlerinizi gördüğünüzde, ne kadar çok şeye katlanmak zorunda kalacaksınız!" (Thomas İncili 84) Orijinal Hristiyanlığın yalnızca önceden varoluşa inanmakla kalmayıp, aynı zamanda reenkarnasyonun alışılmışın dışında bir versiyonuna da katıldığına dair daha fazla kanıt olan bu pasaj, kişinin psişesindeki geçmiş yaşam ruhlarının devam eden varoluşunu ve etkinliğini tartışır. Bu yaşamda güncel bir kişisel imajımız (ruhumuz) olsa da, İsa aynı zamanda geçmişimizden gelen, bu yaşamdan çok önce var olan ve hala içimizde yaşayan (var olan ve işleyen) ancak kendilerini göstermeyen başkalarına da sahip olduğumuzu öğretti. İkili ruh doktrini de aynı şeyi söylüyor. İsa, kendimizi bir gün bu geçmiş yaşam benliklerinin birçoğuyla karşı karşıya bulacağımıza dair eskatolojik öngöründe bulunuyor ve bunu travmatik ve zorlayıcı bir olay olarak tanımlıyor. Bu, elbette, ikili ruh doktrininin geçmiş yaşam ruhlarımızın Kıyamet Günü'nde bilinçli zihinlerimizde yeniden dirileceği beklentisiyle de bağlantılıdır. İsa şöyle dedi: "Adem büyük bir güçten ve büyük bir zenginlikten geldi, ama size layık değildi. Çünkü layık olsaydı ölümü tatmazdı." (Thomas İncili 85) Buradaki son satır bize Thomas İncili'ndeki, Thomas İncili'nin anlamını keşfedersek ölümü tatmayacağımızı vaat eden ilk pasajı hatırlatıyor. Bu, metinde Eski Ahit'i anımsatan çok az sayıda pasajdan biridir ve burada Eski Ahit'in mükemmel olanların ölmeyeceğine dair vaadine işaret etmektedir. Eski Ahit'te, insanların sonsuza kadar yaşayabilecekleri düşünülüyordu ve eğer bunu yapmamışlarsa, bu onların kendi hataları olarak kabul ediliyordu: "Hepsi... kendilerini hayatta tutamayanlar" (Mez. 22:29). Hanok ve İlyas, "ölümü asla tatmayacak" kadar mükemmel olanların Eski Ahit'teki tek örnekleridir, ancak Orijinal Hristiyanlığı kanıtlamak için yeterlidirler.

--- SAYFA 148 ---

İsa'nın "Bana yaşayan ve bana inananlar asla ölmeyecekler" şeklindeki ikinci vaadi, O'nun ölümünden ve Dirilişinden önce bile geçerliydi. Bu, yine O'nun, birisi İsa'ya inanırsa, öldükten sonra ileri bir tarihte diriltileceğini garanti eden ilk vaadinden önemli ölçüde farklıdır. Enoch ve Elijah asla ölmediler. Ve İsa onların yaptıklarını hepimizin yapabileceğini öğretti. Bu, İsa'nın Yuhanna 11:26'da verdiği dikkate değer vaattir; Thomas İncili'nin ve diğer Gnostik eserlerin odaklandığı, daha sonra resmi kilise tarafından göz ardı edilen ve reddedilen vaadin aynısıdır: Cennetin Krallığına bu hayatta ulaşmak mümkündü ve bunu başaranlar asla ölmeyecekti. Bu pasajda Adem ile İsa'nın dönemindeki insanlar arasındaki ilişkiden bahsedilmektedir. Thomas'ın İncili, Adem'in sonraki nesli görmeye layık olmadığı için öldüğünü ileri sürer. BSD'ye göre Adam, kendi bütünlüğünü ihlal etmemiş ve kendi ruh bölünmesine neden olmamış olsaydı, bunu daha sonraki nesillerde görebilirdi. İsa'nın neslinin bir üyesi olarak bilinçli olarak reenkarne olabilir, bu insanların arasında hafızası tamamen sağlam bir şekilde yaşayabilir ve kendisinin İncil'deki "Adem" olduğunu bilirdi. Ancak Thomas'ın İncili bunu yapmadığını söylüyor ve BSD bunun nedenini açıklıyor. Adem dürüstlüğüne ihanet ettiği için öldüğünde hafızasını kaybetti. Eğer öyle olmasaydı, değeri o kadar büyük olurdu ki, herhangi bir hafıza kaybı olmaksızın tekrar tekrar enkarne olmayı başarabilirdi. İşte yine Yaratılış'ta, Gılgamış Destanı'nda ve Mısır efsanelerinde ölümsüzleştirilen kavram, insanın yüzlerce, hatta binlerce yıl yaşayabileceğini vurguluyor. İsa şöyle dedi: "Tilkilerin inleri, kuşların yuvaları var, fakat insanların yatıp dinlenecek yerleri yok." (Tomas İncili 86) Bu söz şu şekilde de tercüme edilebilir: "... fakat İnsanoğlu'nun uzanıp dinlenecek yeri yoktur." İkisinden hangisinin doğru çeviri olduğu uzun zamandır tartışılıyor ve her iki tarafın da savunucuları var. Ancak ikili ruh doktrini, bu durumda söz konusu terimin İsa Mesih'ten ziyade genel olarak insanları kastettiğini ileri sürmektedir. Eğer öyleyse, o zaman bu pasajın, insanoğlunun bu dünyada gerçek değere sahip hiçbir şey bulamayacağı temasının devamı olduğu düşünülebilir. Doğal hayvan dünyasının aksine insanlık temelde hastadır ve ruhsal olarak bölünmüştür. Ve biz bu sakatlayıcı bölünmüşlük durumunda kaldığımız sürece, Thomas İncili'nin iki yarısı 137 olduğu sürece

--- SAYFA 149 ---

içimizde birbirimizle savaşmaya devam ettiğimiz için ne dinlenme ne de rahatlık tanıyacağız. İsa şöyle dedi: "Bir bedene bağlı olan beden ne kadar perişandır ve bu ikisine bağlı olan can ne kadar perişandır." (Tomas İncili 87) Söz 112'de Thomas İncili, bedene bağlı olan ruhun lanetlendiğini bildirir ve İsa burada bu duyguyu detaylandırıyor gibi görünüyor, özellikle mutluluğu bedene bağlı olanları kınayarak. Mesih'in orijinal öğretilerini içerdiğini iddia eden bir müjdede bu tür duyguları bulmak şaşırtıcı değildir; aslında bu konu gündeme gelmeseydi daha şaşırtıcı olurdu. İsa'nın özellikle cinsel davranışa değindiğine şüphe yoktur; Yeni kurulan kiliseyi MS 33'ten yaklaşık MS 62'ye kadar yöneten kardeşi Adil Yakub, hayatı boyunca cinsel ilişkiden uzak durmasıyla ünlüydü ve elçi Pavlus da ömür boyu iffeti destekledi. Aslına bakılırsa, ikinci ve üçüncü yüzyıla ait apokrif eserlerin çoğu bu konuya o kadar çok vurgu yapıyor ki, bu neredeyse inancın temel mesajı gibi görünüyor. Ancak Thomas İncili'ndeki bu pasaja göre, daha sonraki çalışmalar İsa'nın vurgulamaya çalıştığı asıl noktayı gözden geçiriyordu. Bu pasajda konuşan İsa doğrudan cinsel davranışı değil, yalnızca bu içgüdü'nün insan ruhu üzerindeki etkisini kınamaktadır. O yalnızca cinsiyete bağlı olmayı kınar ve ikili ruh doktrini, O'nun bu doğal içgüdüyle neden bu kadar ilgilendiğini açıklar. BSD'ye göre mutluluğu seks etrafında dönen ruh, kendisini yalnızca yıkıma hazırlıyor. Hayatı ve düşünceleri seks etrafında dönenler, kendilerini ölüm kapısının diğer tarafında acınası bir durumda bulacaklardır. Hayattayken düşünmek için çok zaman harcadıkları fiziksel dürtüler, daha sonra düşünce kalıplarına kalıcı olarak bağlanacak ve artık bu fiziksel arzuları tatmin edemeyecek olsalar bile, düşünebilecekleri tek şey seks olarak kalacak. Bu tür ruhlar, ölümden sonra kendilerini cehennem gibi bir durumda bulacaklar ve sonsuza dek artık elde edilemeyen elde etmeye odaklanmış olacaklar. Bu müjdenin Mesih'i, cinsel içgüdümüzü Hristiyan yolundaki en büyük zorluklardan biri olarak kabul etti ve metnin orijinal olarak yazılmasından bu yana geçen yüzyıllarda durumun böyle olduğu kesinlikle kanıtlandı. Başka türlü kaç tane içtenlikle sadık Hristiyan lider, cinsel davranışlarını kontrol edememeleri nedeniyle tuzağa düştü? Fakat Orijinal Hristiyanlık olarak bile 138

--- SAYFA 150 ---

Bu tökezleyen engelin çağımızda ne kadar güçlü olduğu kanıtlanmış olsa da, ortalama yaşam süresinin çoğu insanın hormonal açıdan zirve yıllarını asla geçemeyecek kadar kısa olduğu İsa'nın zamanında bu sorun daha da belirgin olurdu. İsa, cinsel içgüdülerimiz tarafından kontrol edilmemize izin vermemenin zorluğunu vurgulayarak, Freudcu psikolojiyi neredeyse 2000 yıl önceden tahmin ediyor. Bilim camiası artık Freud'un cinsel içgüdü'nün tüm insan davranışlarının altında yatan itici güç olduğu yönündeki teorilerini tam olarak desteklemese de, reklam endüstrisi aynı fikirde değil gibi görünüyor ve paralarını seksin davranışları güvenilir bir şekilde manipüle etmek için kullanılabileceği varsayımının arkasına koyuyor. İsa şöyle dedi: "Melekler ve peygamberler size gelecekler ve size ait olanı verecekler. Siz de elinizdekileri onlara verin ve kendi kendinize, 'Onlar ne zaman gelip kendilerine ait olanı alacaklar?' diyeceksiniz." (Tomas İncili 88) Tanrı'nın kulları, melekleri ve peygamberleri O'nun işini yapıp O'nun adına hareket ederler. Nihayet ruh-ruh bütünleşmesine ulaştığımızda ve özgün benliğimizi yeniden keşfettiğimizde, Tanrı geçmiş yaşam ruhlarımızı mirasımız olarak bize geri verir. Bunun karşılığında, saf ve bölünmemiş kalmamız, artık bilinçsiz ruhtan gelen herhangi bir zihinsel girdiyi bastırmamamız, bunun yerine onun mesajlarının doğal olarak içimizde akmasına izin vermemiz gerekecek. Ruhsal bütünlüğe ulaştıktan sonra, artık bencilce bu materyallerden herhangi birini kendimiz için saklamayı arzu etmeyeceğiz, bunun yerine sadece onun içimizde zahmetsizce hareket etmesini ve onu doğuran evrene geri dönmesini dileyeceğiz. Onu özgürce evrene geri vererek, kendimizi yabancılaştırmaktan ve yeniden bölmekten kaçınıyoruz. Kendimizi bu şekilde boşaltarak ruhlarımız ve ruhlarımız arasındaki doğal akışla dolar, hayal edilemeyecek kadar zengin ve bereketli bir varoluşu keşfederiz. Kayıp geçmiş yaşamlarımızı aldıktan ve kendi ruhlarımızla nasıl uyum içinde yaşayacağımızı öğrendikten sonra bile, yine de Tanrı'ya daha da yakın olmayı özleyeceğiz, Yaratıcımızın bizi göndereceği ve cennete alınacağımız günü bekleyeceğiz. İsa şöyle dedi: "Neden bardağın dışını yıkıyorsunuz? İçini yapanla dışını yapanın aynı olduğunun farkında değil misiniz?" (Tomas İncili 89) Thomas İncili 139

--- SAYFA 151 ---

Bu pasajın Saying 22'nin, krallığın ancak "içerisini dışarıya gibi" yapan kişi tarafından bulunabileceği yönündeki ifadesiyle bağlantılı olduğu açıktır. Bu pasajın, benliğin yalnızca dış unsurlarıyla ilgilenen ve iç unsurlarını göz ardı edenlere yönelik eleştirisinde, İsa, bütünlük ve bütünleşmenin anahtarının, o iç unsuru da temizlemek, onu tüm zehirli birikmiş bastırılmış içeriğinden arındırmak olduğunu açıkça ortaya koyuyor. İsa şöyle dedi: "Bana gelin, çünkü boyunduruğum rahattır ve efendimiz yumuşaktır; kendiniz için huzur bulacaksınız." (Thomas İncili 90) Matta 11:25-30'a yakın bir paralellik gösteren bu pasaj, Hristiyanlıktaki en eski öğretilerin, kurtuluş için gerekli olan "boyunduruk" şeklindeki klasik dini kavramı içerdiğini göstermektedir. Elbette "boyunduruk" kelimesi Hindu yoga kelimesiyle ilgilidir ve her ikisi de aslında aynı kavrama işaret eder: iki şeyi birleştirmek veya birleştirmek. İncil'de "boyunduruk" olarak tercüme edilen Yunanca terim, kelimenin tam anlamıyla terazinin iki tarafını birbirine bağlayan terazi girişini ifade eder. Elbette böyle bir sembol, BSD'nin kurtuluşa ulaşmak için kişinin ruhunun ve ruhunun mükemmel bir dengede bir araya gelmesi gerektiği öğretilerine mükemmel bir şekilde uyar. Ona, "Bize kim olduğun söyle ki, sana inanalım" dediler. Onlara şöyle dedi: "Göklerin ve yerin yüzünü inceliyorsunuz ama huzurunuzda olanı tanımıyorsunuz ve şimdiki anı nasıl inceleyeceğinizi bilmiyorsunuz." (Tomas İncili 91) Bu pasaj, 52. ayetle aynı mesajı içermektedir. İnsanlar hayatlarını, tenlerinin dışındaki evrende gerçeği arayarak geçirirler. Ancak ne kadim yazıtlar ve kutsal kitaplar, ne çeşitli bilimsel alanlarda yapılan araştırmalar, ne de diğer alanlar onları yönlendiren sorulara cevap verebilmektedir; hiçbir iç boşluğu dolduramaz. Tomas İncili, İsa'nın ruhunun bizim ruhumuzda bulunduğunu ve onu bulanlara gerçeği gören bir göz sağladığını bildirir. Bu, Orijinal Hristiyanlığın ana temasıydı: "Aradığın ve aradığın şey, bak, o senin içindedir" (Kurtarıcının Diyaloğu 9:3); "Kimsenin 'Buraya bakın!' veya 'Şuraya bakın!' diyerek sizi kandırmamasına dikkat edin.

--- SAYFA 152 ---

İnsanoğlu içinizde mevcuttur. Takip edin! Onu arayanlar bulacaktır" (Meryem İncili 4:3-6). Tomas İncili, İsa'yı kendi içlerinde bulanların, bu dünyayı hiçbir bağımsız, dışsal aramanın ulaşamayacağı bir netlik, derinlik ve odakla anlamalarını önerir. Ancak içimizde yaşayan hakkında bilgisiz kaldığımız sürece, kör adamlar gibi bu dünyada tökezlemeye devam edeceğiz. İsa şöyle diyor: "Arayın, bulacaksınız. Ama geçmişte bana sorduğun ve o gün sana söylemediğim şeyleri şimdi sana anlatmaya hazırım ama sen onları aramıyorsun." (Tomas İncili 92) 38. ayete benzer şekilde, bu pasaj da öğrencilerinin O'na hizmetinden önce sorular sorduğunu göstermektedir. İsa'nın birinci yüzyılda İsrail'deki hizmetinin başlangıcından önce öğrencileriyle tanışmadığının varsayıldığı göz önüne alındığında, bu onların o dönemden önce, önceki yaşamlarda birbirleriyle ilişkileri olduğu anlamına geliyor. Tomas İncili, İsa'nın ruhunun artık bizim ruhumuzda bulunduğunu, bize sunulan büyük bir kaynak olduğunu bildirir. O'nun bilgisini, bilgeliğini ve rehberliğini ararsak onları bulmadan edemeyiz çünkü onlar zaten içimizde mevcuttur. Öte yandan, eğer kendimizi bu dünyada hâlâ tökezlerken buluyorsak, bunun nedeni, bizim için mevcut olan rehberliği hiçbir zaman istememiş olmamızdır. "Kutsal olanı köpeklere vermeyin, çünkü onları gübre yığınına atabilirler. İncileri domuzlara atmayın, yoksa atarlar. . . BT. . . ." (The Gospel of Thomas 93) Her ne kadar bu pasajın metninin bir kısmı Kıpti elyazmasında eksik olsa da, geriye kalanlar, Tomas İncili'ne göre İsa'nın orijinal öğretilerinin, İsa'nın tüm öğretilerinin tüm insanlara uygun olmadığı ilkesini içerdiğini belirlemek için yeterlidir. Bu, elbette, ilk Kilise'nin iki ayrı ve farklı öğreti dizisine sahip olduğu yönünde uzun süredir savunulan teoriyi güçlendiriyor. Elbette bir grup, sonunda siyasi otoritelerin takdirini kazandı ve böylece tarihten kurtuldu; diğeri şu ana kadar bunu yapmadı. Thomas'ın İncili 141

--- SAYFA 153 ---

İsa şöyle dedi: "Arayan bulur, kapıyı çalana kapı açılacaktır." (Tomas İncili 94) Bu tanıdık İncil pasajı, can ve ruh arasındaki ayrımın artık aşılmaz olmadığını, İsa'nın ikisi arasında güvenilir bir köprü kurduğunu vaat ediyor. İç iletişim hatları yeniden açıldı. Zihnimizin daha derin seviyelerinde saklı olan kayıp psişik materyali ararsak onu bulacağız. Günahlarımızı hatırlamaya çalışırsak ve tövbe edersek, onları hatırlamaktan geri durmayız. Bütünlüğümüz, bütünlüğümüz ve birliğimiz için dua edersek onu yeniden keşfederiz. İçimizdeki Mesih'in sesini dinlersek onu duyacağız. İsa şöyle dedi: "Eğer paranız varsa, onu faizle vermeyin. Bunun yerine, onu geri alamayacağınız birine verin." (Tomas İncili 95) İsa, Thomas İncili'nde defalarca maddi dünyanın değerini karalıyor gibi görünüyor. Burada, nihai sonucu olmayan meselelerle ilgilenerek zamanımızı boşa harcamayı bırakmamızı öneriyor. Kâr etme umudu veya beklentisi olmadan, hatta orijinal sermayemizi geri alma umudu olmadan paramızı neşeyle dağıtabildiğimizde, bu dünyanın görünürdeki zenginliklerini reddettiğimizde, Tanrı'nın krallığının gerçek zenginliklerine hazır olacağız. İlk Hristiyan kutsal metinlerinin çoğu şu dersi öğretiyordu: "Seni takip edemeyen şeyleri arkada bıraktığında, o zaman dinleneceksin" (Kurtarıcının Diyaloğu 25:4). Bunun için öncelikle ruh-ruh ilişkisinde de aynı tutumu geliştirmemiz gerekiyor. Bilinçli zihin nihayet bilinçsiz ruhla açık alışverişe girmeye istekli olduğunda, aralarındaki etkileşimli iletişim sağlıklı ve tamamen üretken hale gelebilir. Bilinçli ruh, aralarındaki her potansiyel alışverişini kâr etme ya da zararlarını en aza indirme fırsatı olarak görmeye devam ettiği sürece, bilinçdışını kısıtlamaya ve bastırmaya devam edecektir. Ruh, ancak bilinçsiz ruhuyla tüm alışverişleri kontrol etme ısrarını bıraktığında ve karşılıklı saygı ve eşitliğe dayalı gerçek bir ortaklığa girme isteğini gösterdiğinde, özlediği huzuru ve güvenliğini bulacaktır. İsa şöyle dedi: "Babanın krallığı bir kadına benzer. Biraz maya aldı, onu hamurun içine gizledi ve ondan büyük ekmekler yaptı. Kulağı olan duysun." (Tomas İncili 96) Orijinal Hristiyanlık 142

--- SAYFA 154 ---

Bu pasaj 47, 70, 76 ve 108. Sözlerle aynı mesajı taşıyor ve kişinin ruhunun İsa'nın ruhuyla birleştiğinde bu bağın kişinin tüm sistemine yayılacağı, otomatik olarak dönüşeceği, kurtarılacağı ve sonunda kişinin geçmiş yaşam ruhlarını da dirilteceği fikrini güçlendiriyor. İsa, 21. Söz'ü "anlayan kişidir"; 76. Söz'ün incisi ve 109. Söz'ün hazinesinin yanı sıra, "birinin ortasında" olursa tüm farkı yaratacaktır; Onun varlığı ve etkisi, elde edilirse, kişinin kişisel tarihinin bir ucundan diğer ucuna kadar tüm varlığını kurtaracak ve dönüştürecektir.74 İsa şöyle dedi: "Babanın krallığı, bir kavanoz dolusu un taşıyan bir kadına benzer. Evden biraz uzakta, yolda yürürken, kavanozun sapı kırıldı ve yemek arkasından yola boşaldı. O bunun farkına varmadı; bir kaza fark etmemişti. Evine vardığında kavanozu yere bıraktı. ve onu boş buldum." (Tomas İncili 97) Burada, reenkarnasyonun İsa'nın orijinal öğretilerinin önemli bir unsuru olduğuna dair daha fazla kanıt buluyoruz. Bu söz, hayatımızı değerli eşyalarımızı güvenli bir şekilde yanımızda taşıdığımızı varsayarak geçirsek de, yolculuğumuzun sonuna geldiğimizde hepsinin gitmiş olduğunu fark ettiğimiz konusunda uyarıyor. BSD, reenkarnasyonda meydana gelen hafıza kaybını tam olarak bu şekilde tanımlamaktadır. Bu pasaj, sonuna kadar ne olup bittiğini anlamasak da, bu kaybın yolculuğumuz boyunca sürekli olarak yaşandığını gösteriyor. İkili ruh doktrini, yaşamlarımız boyunca ilerledikçe, farkında olmadan bazı duygularımızı, içgörülerimizi ve anılarımızı bastırdığımızı, her geçen yıl zihinsel içeriğimizin biraz daha fazlasını uzaklaştırdığımızı, reddettiğimizi ve bağlantımızı kestiğimizi savunur. Bu sürekli kendini reddetme ve kendine ihanet etme alışkanlığı, yıllar geçtikçe ruhlarımızın ve ruhlarımızın daha da yabancılaşmasına neden olur ve bu alışkanlığın nihai sonucu, yaşamımızın sonunda ruhlarımızın ve ruhlarımızın tamamen bölünmesiyle ortaya çıkar ve tüm anılarımızı kaybetmemize neden olur. Thomas İncili'ndeki bu pasaj, BSD'nin yaşam boyunca ve yaşamlar arasında kademeli ve devam eden ruh kaybı ve hafıza kaybı hakkındaki öğretisiyle tamamen uyumludur; her ikisi de, yaşam boyunca herhangi bir hafıza kaybının meydana geldiğini kabul etmeyen, yalnızca ölümden sonra reenkarnasyona ilişkin geleneksel öğretilerle keskin bir tezat oluşturuyor. Bu söz, İsa'nın hafıza kaybının önemine odaklandığının bir kanıtıdır ve reenkarnasyon yanlısının güçlü bir göstergesidir. Thomas'ın İncili 143

--- SAYFA 155 ---

teoloji. Bu pasajın, Tanrı'nın krallığının bu hafıza kaybının meydana geldiğini tanıdığını gösterdiğini belirtmekte fayda var ve Tomas İncili'ndeki diğer pek çok pasaj, krallığı bütünlükle ve kaybedilenin geri getirilmesiyle ilişkilendirdiğinden, İsa'nın tüm bu kayıp anıların krallıkta geri getirilmesini beklediği sonucuna varılmalıdır. İsa şöyle dedi: "Babanın krallığı, güçlü bir adamı öldürmek isteyen bir adama benzer. Elinin içten güçlü olacağını anlamak için kendi evinde kılıcını çekip duvara sapladı. Sonra güçlü adamı öldürdü." (Tomas İncili 98) Bu pasaj, İsa'nın, manevi arayışın sonunda krallığa varmadan önce bir şaşkınlık döneminden geçeceğini açıkladığı 3. Söz ile ilgilidir. Bu pasajdaki "güçlü adam", ruh ile ruhu ayıran duvarın bir metaforu gibi görünüyor. Ruhsal arayış içinde olanlar, krallığa girmeden önce bu duvarı yıkmalıdır, ancak duvar bilinçdışının tüm bastırılmış içerikleriyle dolu olduğundan, ona yaklaşmayı her düşündüklerinde otomatik olarak korku ve tiksinti tepkisi duyarlar. Onun varlığını keşfeden arayışçılar bilinçli olarak bu duvarı yıkmak isterler, ancak bu otomatik tepki onların cesaretlerini ve bunu yapma yeteneklerini sorgulamalarına neden olur. Ancak arayış içinde olan kişiler, kendi bastırılmış materyalleriyle yavaş yavaş yüzleşmeye çalıştıklarında, bu engeli aşabileceklerini keşfederler. Duvardan korkmamayı öğrendiklerinde, ona güçlü bir şekilde saldırırlar ve bastırılmış tüm materyali ruhlarında bütünleştirirler. Duvarı yıkarak, aynı zamanda duvar korkusundan yaratılmış olan "güçlü adam" şeklindeki sahte öz imajını da yok ederler. Öğrencileri ona, "Kardeşlerin ve annen dışarıda duruyor" dediler. Onlara, "Burada Babamın istediğini yapanlar kardeşlerim ve annemdir. Babamın krallığına girecek olanlar onlardır" dedi. (Thomas İncili 99) Her ne kadar bu pasaj zorlu bir öğreti sunsa da, ikili ruh doktrini kapsamındaki gerçekleri doğru bir şekilde yansıtıyor gibi görünüyor. İsa, Söz 55'te başladığı kişisel ilişkilerin yeniden değerlendirilmesine devam ederek (ve Söz 101'de tekrar buna geri döner), burada tek ilişkilerin Orijinal Hristiyanlık 144 olduğunu vurgular.

--- SAYFA 156 ---

Hayatta gerçekten önemli olan şeyler, krallığa ait olanlardır. BSD'ye göre, yaşamlarımızda bütünlük, gerçek ve dürüstlikle tutarlı olmayan her türlü ilişki, sonunda parçalanacak ve varlığı sona erecektir. Kendilerini dürüst olmayan ilişkilerin yalanlarına ve ihanetlerine adayan insanlar, her yaşamlarının sonunda anılarını kaybederler ve hafıza kaybı, herhangi bir unutkanlığın tanıklık edeceği gibi, kişinin ilişkilerini zayıflatma eğilimindedir. Her zaman pragmatist olan İsa, kaynaklarımızı başarısızlığa mahkum ilişkilere harcamamız konusunda bizi cesaretlendiriyor gibi görünüyor. Bu dünyadaki pek çok ilişki, hatta aile üyeleri arasında bile, dürüst olmayan temeller üzerine kurulabilir ve İsa bizi, bu tür ilişkilerin sadece zamanımızı boşa harcamak anlamına gelmediğini, çünkü bu ilişkilerin ölümden sonra bile hayatta kalamayacakları konusunda uyarıyor, aynı zamanda sağlığımız yerine ruhsal hastalığımızı da artırıyorlar. Aynı şekilde, kendi geçmiş yaşam benliklerimizle olan ilişkilerimiz de aynı kuralı takip edecek gibi görünüyor. Onları hatırlamadığımızda onlarla gerçek bir ilişkimiz olmaz. Onları hatırlayabilir ve ruhumuza yeniden entegre edebilirsek geçmiş benliğimizle kalıcı ilişkiler kurabiliriz. Ancak Thomas'ın İncili'nin açıkça ortaya koyduğu gibi, bu bütünleşme öncelikle hem geçmiş hem de şimdiki ruhlarımızın krallığa getirilmesini gerektirir. Bu yine, erken Hristiyanlığın neden başlangıçta ölümleri diriltmeye ve vaftiz etmeye çalıştığını açıklıyor. İncil, Thomas'ın İncili ve BSD'nin hepsi aynı acı gerçeği ilan eder: Tanrı'nın mükemmelliğinin dışında kalan, orijinal bütünlüklerini ve bütünlüklerini yeniden benimsemeyi başaramayan herkes, eninde sonunda sanki hiç var olmamış gibi tamamen ortadan kaybolacaktır. Yaşayan ruhları devam ederken silinmiş kara tahtalar gibi olacaklar; tüm kişiliklerini, kimlik duygularını ve yaptıkları her şeyin ve sahip oldukları her ilişkinin anılarını içeren ruhları hayatta kalamayacak. Pavlus'un 1. Korintliler 3:14-15'te uyardığı gibi, kendileri Kıyamet Günü'nün ateşli yeniden canlandırılmasından sağ çıkacak olsalar da, "işleri" hayatta kalamayacak. İsa'ya bir altın para gösterip, "Roma imparatorunun halkı bizden vergi istiyor" dediler. Onlara, "İmparatorun hakkını imparatora verin, Allah'ın hakkını Allah'a verin, benim olanı bana verin" dedi. (Tomas İncili 100) Bu pasaj özellikle ilginçtir, çünkü İsa'nın Kendisi ile Tanrı arasındaki ayrımı vurguladığını tasvir etmektedir; bu, resmi kilise kavramıdır. Thomas İncili 145

--- SAYFA 157 ---

en aza indirmek için çok çabaladı. Ancak ikili ruh doktrini öğrencisi bu pasajda başka bir şeyin daha farkına varacaktır: Bir kişinin eninde sonunda bölünüp üç farklı yöne gönderilebilecek üç farklı şeye sahip olduğu şeklindeki tanıdık fikir. Bu pasajın İncil'de yer alan alternatif versiyonunda, üç kısımlı bölüm iki kısımlı bir bölüm halinde revize edilmiştir, böylece bu pasajın orijinal ilgisi ve anlamı maskelenmiştir. İmparatora verilen paralar açıkça fiziksel dünyayı ve dolayısıyla Roma imparatorunun isterse sahip olabileceğini ve alabileceğini iddia edebileceği kişinin fiziksel bedenini temsil ediyor. Peki ya diğer iki mülk? İsa burada insanların Kendisine ait olan ancak Tanrı'ya ait olmayan bir şeye ve Tanrı'ya ait olan ancak İsa'ya ait olmayan bir şeye sahip olduklarını iddia ediyor. Bu ayrım geleneksel Hristiyanlık için bir anlam ifade etmez, ancak Vaiz 12:7'ye göre kişinin kendi ruhu elbette ölümden sonra O'na dönen Tanrı'ya aittir. İsa burada kişinin ruhunun kendisine değil İsa'ya ait olduğunu iddia ediyor. İsa şöyle dedi: "Annesinden ve babasından benim kadar nefret etmeyen benim öğrencim olamaz ve annesini ve babasını benim kadar sevmeyen benim öğrencim olamaz. Annem için . . . ama gerçek annem bana hayat verdi." (Tomas İncili 101) Her ne kadar bu sözün ilk kısmı 55. Söz'ün bir varyasyonu olsa da, İsa burada iki ayrı ebeveyn grubunu, dünyevi ve göksel aileyi birbirinden ayırıyor ve bize bu iki ebeveyn grubuyla ilgilenirken iki farklı yol kullanmamızı tavsiye ediyor. İki ebeveyn grubu ve iki talimat seti ile, bir talimat setinin bir ebeveyn grubuna ve diğer talimat setinin diğer ebeveyn grubuna uygulanmasının amaçlandığı açıktır. Metin parça parça, ancak BSD eksik kelimelerin "bana ölüm verdi" veya "bana ölüm verdi" veya buna benzer bir şey olduğunu öne sürüyor. Tomas İncili boyunca İsa, fiziksel dünyanın ve fiziksel beden boşluğundan yakını ve bu pasaj, yozlaşmış fiziksel dünya ile onun daha mükemmel ruhsal karşılığını açıkça karşılaştırır. Thomas İncili'nde kaydedilen öğretilerde İsa, Yahudi teolojisine tartışmalı bir fikri yeniden dahil etmeye çalıştı: Yaratıcı Tanrı'nın eşit fakat zıt bir dişil muadili olduğu ya da belki daha doğru bir şekilde "Tanrı" olarak düşündüğümüz şeyin Kendisinin dinamik olarak Orijinal bir Hristiyanlık olduğu fikri.

--- SAYFA 158 ---

eşit karşıtların entegre çifti. Her ne kadar Tanrı mükemmel bir bütünlüğe ve birliğe sahip olsa da, birçok eski BSD kültürü O'nun kendi içinde bir dualite içeren bir birlik, parçaları olan ama yine de bu parçaların toplamından daha büyük olan bir birlik olduğuna inanıyordu. Eski Ahit'te Tanrı'nın doğası "Tanrımız Rab, Rab tektir" sözleriyle anlatılır. Bu ünlü İbranice pasajda "bir" kelimesi, özellikle parçalardan oluşan bileşik birliğe, bütüne atıfta bulunan echad'dır. Pek çok kültürün Yaratılış efsanesi, evrenin, bir İlk Varlığın iki ayrı benliğe bölünmesi ve daha sonra birbirleriyle etkileşime girmesiyle yaratıldığını anlatır (Gnostikler, Adem ile Havva hikayesini bu temanın bir varyasyonu olarak görüyorlardı). İki ilahi yarı çiftleşti ve bugün bildiğimiz dünya bu birliğin meyvesidir. Bu kültürlerde gerçekten ilahi bir Babanın var olduğuna inanılırken, aynı zamanda ilahi bir Annenin de olduğuna inanılıyordu. Mikrokozmosun makrokozmosu yansıttığı söylenir. Atomlar güneş sistemlerine benzer şekildedir. Kasırgalar galaksilere benzer şekilde şekillenir. Bir zamanlar insanın Tanrı'nın suretinde şekillendiğine bile inanılıyordu. BSD kültürleri, insanlar gibi Tanrı'nın da kendi varlığının iki farklı unsuruna sahip olduğunu savunuyordu: hem ruh hem ruh ve İsrail bir zamanlar buna inanan geniş bir uluslar kardeşliğinin üyesiydi. Eski Ahit pasajları ve arkeolojik buluntuların her ikisi de İbrani Tanrı'nın dişi bir muadilinden bahseder. 75 Aslında ilahi Anne, Yahudi-Hristiyan kutsal metinlerinde iyi bir şekilde temsil edilir ve Eski Ahit'te Bilgeliğin Kendisinin ilahi kişileşmesi olan Sophia olarak görünür. Yeni Ahit'te ilahi dişil, "Tanrı'nın Annesi" Meryem'de yepyeni bir sembol buldu. Tanrı'nın erkeksi yönü Eski Ahit'te tasvir edilmiş gibi görünürken, Yeni Ahit'te onun karşılığı öne çıkıyor. Bilinçli ruh gibi Eski Ahit de güç, düzen, adalet ve insanlar arasındaki farklılıklar gibi sol beyin konularına odaklanıyordu. Öte yandan Yeni Ahit daha çok sevgi, inanç, kabullenme, bağışlama ve insanlar arasındaki bağlantılar gibi sağ beyin bilinçdışının zıt değerlerine yönelikti. İsa'nın göksel Anne kavramını Tomas İncili'nde tanıtmaya uygundur, çünkü O'nun tüm hizmeti, Tanrılığın dişil yönünü yeniden tanıtmaya çabası olarak tanımlanabilir. 101. Söz'de İsa, göksel Annesinin Kendisine sonsuz yaşamını verdiğini söylüyor; bu BSD'nin de kabul edeceği bir düşüncedir. Bilinçli ruh ölemese de bilinçsiz ruhun hafızası vardır ve hafıza olmadan hiç kimse sonsuz yaşama sahip olduğunu bilemez. Thomas'ın İncili 147

--- SAYFA 159 ---

İsa şöyle dedi: "Ferisilere lanet olsun! Onlar yemlikte uyuyan köpeğe benzerler; köpek ne yemek yer, ne de sığırların yemesine izin verir." (Tomas İncili 102) 39. ayete benzer bir pasajda İsa, Yahudi dininin zaten cennetin krallığının sırlarını içerdiğini doğrulamaktadır. Yeni öğretiler sunduğuna inanmıyor gibi görünüyor, ancak İsrail'in dini geleneğine zaten aşına olan materyalleri yeniden canlandırıyordu. Bu gerçekten de öyle görünüyor; İkili ruh doktrini, hem Bilincin Bölünmesi'nde hem de Ölümün Kayıp Sırrı'nda gösterdiğim gibi, Eski Ahit'in tamamında kolaylıkla görülmektedir. İkiyüzlülük, İsa'nın ilk Hristiyan kutsal yazılarında en çok eleştirdiği günahdır. Burada, İsrail'in dini liderleri Ferisileri, açıkça yaptıklarını iddia ettiklerinin tam tersini gizlice yaptıkları ve hizmet etmeleri gereken halkın dini gelişimini engelledikleri için kınıyor. İsa şöyle dedi: "Ne mutlu, haydutların hangi tarafa gireceğini bilen adama, böylece kendisi kalkabilir, krallığını toplayabilir ve onlar girmeden önce kendini hazırlayabilir." (Thomas İncili 103) Soyguncuların hangi "bölgeye" gireceklerini belirsiz bırakan bu pasaj, modern yorumculara bunun evin belirli bir yerine veya belki de günün belirli bir saatine atıfta bulunabileceği yönünde spekülasyonlar yapma konusunda ilham kaynağı olmuştur. Ancak BSD, söz konusu "parçanın" bunların hiçbirini olmadığını, saldırıya uğrayan kişinin bir parçası olduğunu açıkça ortaya koyuyor: bilinçdışı. İsa ruhani bir öğretmendi ve onun uyardığı istila, ruhsal bir istiladır. Bu işgalciler ülkelerimize veya evlerimize değil, ruhlarımıza saldırıyor. Burada "haydutlar" olarak çevrilen Kıpti sözcüğü aynı zamanda "isyancılar" veya "soyguncu" olarak da tercüme edilebilir. Bu asi soyguncular, zihnimizdeki tehlikeli kırılmaları, bu geçmiş yaşam benlikleri içeri girip bizi alt etmeden önce iyileştirmediklerimiz sürece, Kıyamet Günü'nde ruhlarımızda toplu olarak yeniden uyanacak olan kendi geçmiş yaşam ruhlarımızdır. Varlığımızın bu kayıp parçalarının yeniden bütünleşmesinin güvenli ve kontrollü bir şekilde gerçekleşmesine yardımcı olarak, geçmiş yaşam ruhlarımızın kontrolsüz ve kaotik istilasını ve aksi takdirde ortaya çıkacak yıkıcı zihinsel çöküşü önleyebiliriz. Orijinal Hristiyanlık 148

--- SAYFA 160 ---

İsa'ya, "Gel, bugün dua edelim ve oruç tutalım" dediler. İsa şöyle dedi: "Ben hangi günahı işledim ya da nasıl mahvoldum? Aksine, damat gelin odasından çıktığında insanlar oruç tutup dua edecekler." (Thomas İncili 104) Bu pasaj, Thomas İncili'ndeki İsa ile Yeni Ahit'teki İsa arasında çarpıcı bir ayrım ortaya koyuyor gibi görünüyor, ancak bu ayrım bir yanılsamadır. Thomas'ın İsa'sı, oruç tutmasına ya da dua etmesine gerek olmadığını iddia ederken, Yeni Ahit, İsa'nın sık sık dua ettiğini tasvir eder. Ancak bu bariz tutarsızlık yalnızca beceriksiz çevirinin sonucudur. Kutsal Kitap birbirinden tamamen farklı yedi Yunanca sözcüğün tamamını "dua" olarak tercüme eder. Yunanca proseuchomai sözcüğü tek başına Yeni Ahit'te "dua" sözcüğünün bir biçiminin geçtiği 166 defadan 121'ini oluşturur. Bu kelime "özenle tapınmak" anlamına gelir ve Kutsal Kitap İsa'nın bunu yaptığını en az 18 farklı ayette kaydeder. Bununla birlikte, "yalvarmak, dilemek ya da rica etmek" anlamına gelen Yunanca deesis sözcüğü aynı zamanda "dua" olarak da tercüme edilir ve tıpkı Thomas'ın burada alıntılanan pasajda ileri sürdüğü gibi, Kutsal Kitap İsa'nın bu tür bir "duaya" katıldığını hiçbir şekilde bildirmez. Aslında, İncil'in bu pasajdaki varyasyonu, özellikle İsa'nın veya öğrencilerinin bu tür bir dua ettiklerini inkar ediyor gibi görünüyor: Ona şöyle dediler: "Yahya'nın öğrencileri sık sık oruç tutar ve dua ederler [deesis], Ferisilerin öğrencileri de öyle, ama sizinkiler yemeye ve içmeye devam ediyor." İsa şöyle cevap verdi: "Güvey kendileriyle birlikteken misafirlerini oruç tutabilir misin? Ama öyle bir gün gelecek ki, damat onlardan alınacak; onlar o günlerde oruç tutacaklar." (Luka 5:33-35) Bu pasajın başlangıcı, dinlerin sıklıkla gözden kaçırdığı bir şeyi vurguluyor: Çözümler sorunlara yöneliktir. Dini uygulamaların insanlığın sorununa çözüm ya da en azından çözümün bir parçası olduğu varsayılıyor. Tomas İncili'nde İsa Kendisini bütünüyle bu çözüm olarak, tavizsiz mükemmellik ve bütünlüğün kendisi olarak, tüm yaratılışın aradığı mükemmellik ve bütünlük olarak tasvir eder. Ve bu nedenle, Kendisinin herhangi bir kurtarıcı dini uygulamaya ihtiyacı yoktur; Hiçbir sorunu olmadığı için hiçbir çözüme de faydası yoktur. Ancak O, kendi ihtiyaçlarını (veya bunların eksikliğini) bizim ihtiyaçlarımızla karşılaştırır. İsa Thomas'ın İncili 149'la birlikteyken

--- SAYFA 161 ---

Thomas İncili bize O'nun bütünlüğünü paylaşmamızın mümkün olduğunu öğretir. Bu fırsatı değerlendirsek, O'nun gibi bizim de başka bir çözüme veya kurtarıcı dini uygulamaya ihtiyacımız kalmayacağını anlayacağız. Böylece sorunumuz çözülecektir. Bu pasaj şu soruyu akla getiriyor: "İsa bizi ne zaman bırakacaktı?" Başka bir deyişle, hangi koşullar altında O bizim için ulaşılamaz hale gelir? İkili ruh doktrini, ölümün kapısından bölünmüş bir halde geçerse, İsa'dan yardım istemek için artık çok geç olacağını öne sürer. Sorun, eğer o zaman bir ricada bulunsaydık, İsa'nın yanıt vermeye istekli olmaması değil, bizim artık böyle bir ricada bulunamayacak olmamızdır. Rasyonel bilinçli zihin olmadan, durumumuzu anlama yeteneğine sahip olmayacağız ya da anlamış olsak bile bu konuda herhangi bir şey yapacak özgür irade inisiyatifine sahip olmayacağız. Zihnimiz paramparça olduğundan, artık herhangi bir zorluğa veya ikilemlere uygun veya yaratıcı bir şekilde yanıt verecek zihin varlığına sahip olamayacağız. Bunun yerine, ikinci ölümden sonra bilinçsiz ruhlarımız, tıpkı Tomas İncili'nin öngördüğü gibi otomatik olarak kendilerini hem "oruç tutarken" hem de "dua ederken" bulacaktır. Bilinçli ruhtan yoksun olduklarından, gerçekten de "oruç tutmak" zorunda kalacaklar, bilinçli ruhun daha önce onlara sağladığı her şeyden yoksun kalmaya zorlanacaklar. Ve aynı kelime ve cümleleri düşüncesizce tekrar tekrar mırıldanarak "dua eden" kişiler gibi, bilinçsiz ruhlarımız da kendilerini otomatik olarak aynı anıları gözden geçirerek, aynı düşünce ve duyguları tekrar tekrar gözden geçirerek sonsuz tekrarlayan davranışlarla meşgul bulacaklardır. İsa şöyle dedi: "Annesini ve babasını tanıyan kişiye fahişe oğlu denecek." (Tomas İncili 105) İçlerinde Tanrı'nın krallığını bulan, kendi bütünlüklerini yeniden keşfedenler, dünya tarafından zulme uğramayı beklemelidirler çünkü onların başarısı tüm dünya sistemine doğrudan bir tehdittir. Sağlıklı, ruhsal açıdan bütünlüğe ulaşmış insanlar, bölünmüşlerin beklentileriyle çelişen şekillerde davranırlar. Ruhsal açıdan ölümlerin tahammül edemeyeceği şekillerde öne çıkan "tuhaf insanlar" gibi görünürler. İlk kilisede bu iki unsuru da benimseyenlerin hem anneyi hem de babayı "tanıdıkları" söylenirdi: İbraniyen yetimlik ve sadece annemiz vardı, ancak Hristiyan olduğumuzda hem annemiz hem de babamız vardı. (Filipus İncili 52: 21-24) Orijinal Hristiyanlık 150

--- SAYFA 162 ---

Gerçek anlamda dürüstlük bu dünyanın düşmanıdır; Herkes tamamen dürüst olmakta ısrar ederse ve ilkelerinden taviz vermeyi reddederse, pek çok sosyal ve politik sistem çökebilir. Birisi yolsuzluk yerine dürüstlüğü seçtiğinde kendini tehdit altında hisseden tüm sistem, bu tür isyancılara nerede bulunurlarsa bulunsunlar zulmetmeye programlanmış gibi görünüyor. İsa şöyle dedi: "İkisini bir yaptığınızda insan oğulları olacaksınız; 'Dağ çekilin' dediğinizde dağ uzaklaşacak." (Tomas İncili 106) Açıkça 46. Söz ile ilgili olan bu söz, iki yarısını başarılı bir şekilde yeniden birleştiren ve bütünlükten yoksun olan, yalnızca bir Hristiyan olmaktan ziyade bir Mesih haline gelerek yeniden bütünlükten yoksun olanları vaat eder. Kendilerini İsa Mesih'in bizzat sergilediği her şeyi bilme ve her şeye kadir olma gücüyle dolu bulacaklar. Bu, Orijinal Hristiyanlıkta tanıdık bir temaydı: "Bana iman eden herkes benim yaptığımı yapacak. O, bunlardan daha büyük şeyler yapacak" (Yuhanna İncili 14:12); ve "Bu kişi artık Hristiyan değil, Mesih'tir" (Filipus İncili 67:25). Burada anlatılan kurtuluş, kişinin gelecekte bir anda bütünlüğe kavuşması umudundan değil, şimdiki zamanda bütünlüğe doğru dirilişten gelir. İsa şöyle dedi: "Baba'nın krallığı, yüz koyunu olan bir çoban gibidir. Bunlardan en büyüğü olan biri yoldan çıktı. Doksan dokuzunu bıraktı ve onu bulana kadar birini aradı. Emek verdikten sonra koyunlara, 'Seni doksan dokuzdan daha çok seviyorum' dedi." (Thomas İncili 107) Bu tanıdık pasaj76, avlananlar arasında bulunan büyük balıkla ilgili olan 8 Deyişinin bir varyasyonu gibi görünüyor. birçok balıktan. Her iki durumda da büyük buluntu, atılan veya geride bırakılan diğerlerine tercih edilir. Ancak burada kişinin geçmiş yaşamdaki benlikleri balık yerine koyun olarak sembolize ediliyor. Çoklu enkarnasyonlarımız sayesinde, her birimiz bu benliklerden birçoğuna sahibiz, ancak her biri öldüğümüzde bir kenara atılıyor. Elbette bu küçük benliklerden vazgeçiyoruz çünkü en büyük benlik, orijinal benlik uzun zaman önce "kaybolmuş" ve kaybolmuştu. Nihayet o en büyük benliği yeniden bulduğumuzda, onu diğerlerinin toplamından daha çok sevdiğimizi keşfederiz. Thomas'ın İncili 151

--- SAYFA 163 ---

İsa şöyle dedi: "Ağızımdan içen benim gibi olacak. Ben de o olacağım ve gizli olanlar ona açıklanacak." (Tomas İncili 108) Burada İsa'nın sadece Söz 61'de ima ettiği şeyi açıkça beyan ettiğini görüyoruz; burada aslında Salome olmuş, kanepesinde onun yerini almış ve masasından yemeğini yemiş gibi görünüyordu. BSD bu dinamiği açıklıyor. Bilinçdışının doğal dinamikleri nedeniyle, eğer İsa'nın ruhu kişinin kendi ruhunda uyanmış olsaydı, iki ruh arasındaki bariyerler ve sınırlar eninde sonunda ortadan kalkacak ve zamanla gerçekten de bir olacaktı.⁷⁷ Bu birleşmeden sonra iki zihin sonsuza kadar psişik olarak bağlı olacak ve her biri diğerinin deneyimlerini paylaşacaktı. İsa'nın ruhu kişinin kendi zihninde nasıl diriltilir? Önce O'nun orada olduğuna inanarak ve sonra sürekli O'nun rehberliğini, bakış açısını ve içgörüsünü talep ederek. Bu şekilde "O'nun ağızından içmek", hem Yeni Ahit'te hem de Tomas İncili'nde kullanılan bir ifade olan "O'nda yaşamaktır". Bu söz aynı zamanda, Thomas'ın müjdesindeki diğer pasajlar gibi, eğer kişi ilk olarak İsa'nın ruhuyla bu şekilde bağ kurarsa, kişinin uzun süredir kayıp olan tüm geçmiş yaşam ruhlarının, "tüm gizli olanların" daha sonra kişinin zihninde zorluk veya komplikasyon olmaksızın diriltileceğini belirtir. İsa şöyle dedi: "Krallık, tarlasında bilmeden gizli bir hazine bulunduran adama benzer. Öldükten sonra onu oğluna bıraktı. Oğlunun (hazineden) haberi yoktu. Tarla ona miras kaldı ve onu sattı. Ve onu satın alan, toprağı sürmeye gitti ve hazineyi buldu. Sevdiklerine faizle borç vermeye başladı." (Thomas İncili 109) İkili ruh doktrini, Mesih'in ruhunun Dirilişinde zaman ve mekana dağıldığını ve bu süreçte tüm insanlığın bilinçsiz ruhlarına karıştığını ileri sürer.⁷⁸ Eğer öyleyse, bu O'nun tarih boyunca her erkeğin, kadının ve çocuğun psikolojik deneyimini paylaşmasına olanak tanırırdı. Tüm zihinlerimizin Kendi zihninin içinde dolaştığını keşfeden İsa, Kendisini bizim tüm bastırılmış ruhsal acılarımızla yüz yüze bulacak ve er ya da geç bu keşfin dünyayı sarsacak potansiyelinin farkına varacaktı. Ruhumuzda bastırdığımız her şey aslında kendimize borçlu olduğumuz bir borçtu, ödenmemiş büyük bir psikolojik yükümlülüktü. Orijinal Hristiyanlığa gitmiştik 152

--- SAYFA 164 ---

Yaşam boyunca kendimize karşı daha fazla psikolojik borç biriktirdik; bu borç hiçbir zaman ortadan kalkmadı, ancak ödenmeyi bekleyerek birikmeye devam etti. Bu gömülü borç (gömülü hazine) bizim için görünmezdi, ancak her yeni yaşamda, tüm borcu önceki benliklerimizden miras aldık ve sonra bilmeden ona daha fazlasını ekledik. İsa Dirilişinden sonra ruhunun derinliklerine baktığında ("çift sürmeye gittiğinde") ve bu borcu keşfettiğinde, artık gücün nihai konumunda olduğunu fark edecekti. Toplu olarak reddettiğimiz, inkar ettiğimiz, göz ardı ettiğimiz ve açıkça bilinçli olarak ruhlarımızda deneyimlemeyi reddettiğimiz her şeyi, O artık etkileyebilecek bir konumdaydı. O sadece zihinlerimizin içini görmekle kalmıyor, aynı zamanda orada da ince değişiklikler yapabiliyordu. İsa resme girmeden önce, her birimiz ile kendi ruh borcumuz arasındaki ilişki her zaman tamamen özel bir meseleydi, ancak şimdi üçüncü bir taraf işin içine karışmıştı. İsa zihinlerimizde gömülü olan bu materyali yönlendirebilirdi. Onu dürtebilir, kaydırabilir, sallayabilir ve isterse tamamen açığa çıkarabilirdi. Onu geride tutmaya devam etmemize yardım edebilir ya da onu etkinleştirip serbest bırakabilir. Her şey O'nun elindeydi. O'nun zihinlerimizdeki hassas dengeyi etkileme konusunda yeni keşfettiği yeteneği bizi bütünlüğe kavuşturabilir veya O tercih ederse bizi zihinsel kaosa sürükleyebilir. Eğer dilerse insanlığın tüm bastırılmış acılarını, gömülü anılarını ve reddedilen içgörülerini serbest bırakabilir ve tüm bunların zihinlerimizi süpürmesine izin vermek için bent kapaklarını açabilir. Psikolojik özelliğimiz olmasına rağmen bu konuda söz sahibi değildik çünkü bu malzemenin içimizde var olduğunu bile bilmiyorduk. İsa artık ekmediğini biçebilecek bir konumdaydı (Luka 19:21-22); Şu anda kontrol ettiği borcu yaratmamıştı ama artık kontrolü elinde olduğuna göre, onu istediği şekilde kullanabilirdi. Kaldıracın mucidi Arşimet, eğer ayakta duracak bir yeri olsaydı tüm dünyayı hareket ettirebileceğini söylemişti. İsa'nın Dirilişi O'na tam da ayakta duracak bir yer vermişti. Yanıt vereceğimizden en emin olduğumuz tek dürtünün, yani kendi can acımızın üzerinde parmağını bulan İsa, fiilen tüm insan türünün Efendisi ve Efendisi olmuştu; bir çobanın koyunlarını güttüğü gibi bizi kolayca yönlendirebiliyordu ve dilediği kişiye iltifat edip ona yardım edebiliyordu. İsa şöyle dedi: "Dünyayı bulan ve zengin olan, dünyadan vazgeçsin." (Thomas İncili 110) Say 27'nin dediği gibi, krallık ancak bu Thomas İncili 153'ten oruç tutarak bulunabilir.

--- SAYFA 165 ---

dünya. İsa'nın Thomas İncili'nde tekrar tekrar söylediği gibi, bu dünyayı gerçekte olduğu gibi gören bir kişi, onu hiçbir içsel değeri olmayan boş bir ceset olarak kabul eder. Bu dünyada her şey er ya da geç değişir, ölür ve yok olur; böyle şeylere tutunmak, boş havaya tutunmaktan başka bir şey değildir. Çoğu insan tüm hayatını illüzyonlara tutunarak harcar, ancak ellerinin boş olduğunu görür. Ancak gerçek ve kalıcı değere sahip bir şey vardır ve bu hazineyi keşfedenler kendilerini gerçekten zengin bulacaklardır. Bu tek beyaz inciye bulduğumuzda ve onu dünyanın siyah boşluğuyla karşılaştırdığımızda, birini reddedip diğerini kucaklamakta hiçbir sorun yaşamayacağız. İsa şöyle dedi: "Gökler ve yer senin önünde dürülecek ve diriden diri olan, ölümü görmeyecektir." İsa, "Kendilerini bulanlara dünya layık değildir" demiyor mu? (Thomas İncili 111) Son 30 yılda dünya, sürekli olarak karanlık bir tünelin rapor edildiği binlerce ölümüne yakın deneyim (ÖYD) raporu aldı. Denekler genellikle vücutlarını terk ettikten sonra kendilerini hızla hareket eden bir tünele benzeyen bir şeyin içinde aniden bulduklarını anlatıyorlar. Önce dünya, sonra da tüm uzay sanki bir tomar gibi yuvarlanıyormuşçasına, akıl almaz bir hızla onların yanından geçiyor gibi görünüyor. Bundan sonra denekler genellikle aktivite ve duygularla dolu bir ışık alemine girdikleri tamamen farklı bir deneyimi anlatırlar. Ölümün Kayıp Sırrı'nda, bu iki ÖYD evresinin, bu deneyimler sırasında insan ruhunun iki yarısının birbirinden bağımsız olarak çalıştığını nasıl akla getirdiğini açıklıyorum. Karanlık tünel deneyimi tam olarak bilinçli zihnin bilinçdışından ayrıldıktan sonra deneyimlemesini beklediğimiz şeydir ve Işık Alemi deneyimi de bilinçdışının bilinçten ayrılması durumunda deneyimlemesini beklediğimiz deneyimdir. İsa, 111. ayette, böylesi kendi kendini yok eden bir bölünmeye maruz kalmadan ölümün kapılarından geçmenin mümkün olduğunu, ancak kişinin yalnızca "diri olandan yaşıyor olması" durumunda mümkün olduğunu vaat ediyor. Bu ifade bize Orijinal Hristiyanlığın iki temel vaadini bir kez daha hatırlatıyor: İsa ona şöyle dedi: "Ben diriliş ve yaşamım. Bana inanan, ölse de yaşayacak; yaşayan ve bana inanan, asla ölmeyecektir." (Yuhanna 11:25-26) Orijinal Hristiyanlık 154

--- SAYFA 166 ---

İman yoluyla diriliş vaadine odaklanan resmi kilisenin aksine, bu pasaj çok daha eski olan yaşam yoluyla yaşam, bütünlük ve mükemmellik yoluyla kurtuluş vaadinden söz eder. Eğer kendi ruhlarımızı tamamen kucaklayarak orijinal bütünlüğümüzü yeniden kurarsak, aynı zamanda her birimizin ruhunda yaşayan İsa'yı da tamamen kucaklamış oluruz. O zaman İsa'nın Kendisi bizim içimizde ve bizim aracılığıyla yaşar ve Saying 108'de açıklandığı gibi, iki birey daha sonra birleşerek tek bir Benlik haline gelir. İsa şöyle dedi: "Cana bağlı olan beden lanetlidir. Bedene bağımlı olan can lanetlidir." (Tomas İncili 112) Beden ruha bağlıdır ve lanetlenmiştir. Ölümle birlikte ruh onu terk ettiği anda beden çalışmayı durdurur ve dağılmaya başlar ve ruhun ayrılışı kaçınılmaz olduğundan fiziksel beden esasen doğumdan itibaren yok olmaya mahkûmdur. Ancak BSD, bedene bağımlı olan ruhun da daha az mahkum olmadığını gösteriyor. Eğer bir ruh hayatta fiziksel bedeniyle çok derinden özdeşleşirse, bu bakış açısı ölümde kalıcı olarak onun zihinsel süreçlerine bağlanacaktır. Yaşamı boyunca tamamen bedensel ihtiyaçlara ve fiziksel zevklere odaklanan ruh, kendisini her zaman artık tatmin edemediği fiziksel kaygılardan endişe duyduğu ölüm sonrası zihniyetinin içinde kilitli bulacaktır. Hem Thomas'ın İncili hem de BSD aynı fikirdedir: Hayatta bedenlerine tapanlar, hem kendilerini fiziksel arzulara bırakanlar, hem de vücutlarını titizlikle mükemmel fiziksel örneklerle dönüştürenler, kendilerini yıkıma hazırlıyorlar. Bedenleri ölüm anında götürüldüğünde zihinleri bu değişime uyum sağlayamayacaktır. Öğrencileri ona, "Krallık ne zaman gelecek?" dediler. İsa şöyle dedi: "Dışarıya bakmakla gelmeyecek. Mesele 'işte burada' ya da 'işte orada' demek olmayacak. Aksine, babanın krallığı yeryüzüne yayılmıştır ve insanlar onu görmezler." (Thomas İncili 113) Yine Thomas İncili, cennetin krallığının gelecekteki bir tarihe kadar var olmayacak bir şey olmadığını, şimdi, şu anda var olan bir şey olduğunu açıklar. İsa, "Cennetin Krallığının yakında" olduğunu duyurarak hizmetine başladığında metin şunu gösteriyor: Tomas İncili 155

--- SAYFA 167 ---

yakın gelecekte varacağı, ancak zaten alınmak üzere burada olduğu anlamına geliyordu. Bu pasaj, krallığın zaten içimizde ve dışımızda olduğunu söyleyen 3. Söz ve ayrıca yaşamlarımızda cennetin güçlerini zaten kullandığımızı ancak meydana gelen dinamiği fark etmediğimizi söyleyen 41. Söz ile aynı mesajı içermektedir. Simon Peter ona, "Meryem bizi bıraksın, çünkü kadınlar yaşama layık değildir" dedi. İsa şöyle dedi: "Onu erkek yapmak için ben ona önderlik edeceğim; öyle ki, o da siz erkeklere benzer yaşayan bir ruh olsun. Çünkü kendini erkek yapan her kadın, göklerin krallığına girecek." (Thomas İncili 114) Bu pasaj birçok kişinin Thomas İncili'nde cinsiyetçi bir unsur olduğundan şüphelenmesine yol açmıştır, ancak bu müjdedeki diğer pek çok şeyde olduğu gibi, bu terimler insan ruhunun eşit ama zıt iki yarısı için yalnızca metaforlardır. Bilinçli ruhun genellikle erkeksi niteliklere sahip olduğu söylenir ve bilinçsiz ruh da aynı şekilde dişil niteliklerle ilişkilendirilir. Daha sonraki Gnostik metinlerde, erkek doğrudan ruhla, kadın ise ruhla ilişkilendirilir.⁷⁹ Görünürde ele alındığında, bu pasaj anlamsızdan da kötüdür, ancak metafor olarak görüldüğünde, mesajı kadim ikili ruh doktrinine tamamen uygundur. Bir kadın erkeğe dönüştürülebilir mi? Fiziksel olarak mı? Belki bugün ileri tıbbi tekniklerimizle. Kesinlikle birinci yüzyıldaki İsrail'de değil. Peki bilinçsiz bir şey bilinçli bir şeye dönüştürülebilir mi? Evet, bu yalnızca İsa'nın cennetin krallığına girme tarifi değil, aynı zamanda eski Mısırlıların, Çinlilerin ve diğerlerinin ölüm geçişinde hayatta kalma tarifiydi. Ve tabii ki insanın mutlu, sağlıklı ve bütün olması için modern psikolojinin de reçetesidir. Daha önce tartışılan klasik cinsel sembolizm - bütünlük ve birliğin sembolü olarak "erkek" ve bölünmenin sembolü olarak "kadın" - burada da geçerlidir. Bu sembolleri kullanarak, bu pasajın Tomas İncili'nin geri kalanıyla aynı şeyi söylediğini, İsa'nın ilan ettiği kurtuluşun ancak içsel bölünme durumunu bırakıp birlik, bütünlük ve bütünlük haline gelmekle bulunabileceğini söylediğini görmek kolaydır. Orijinal Hristiyanlık 156

--- SAYFA 168 ---

6 İncil'in Diğer Yarısı: Nag Hammadi Kutsal Yazılarında Diriliş ve Kurtuluş Bu nedenle Tanrı geldi: bölünmeyi yok etmek için. — The Gospel of Truth Dördüncü yüzyıla gelindiğinde, resmi kilise kitapları yakıyor, buluşma yerlerini yıkıyor ve pagan sanatı, dini veya felsefesiyle bağlantılı olan herkesi terörize ediyordu. MS 391'de İskenderiye'nin kütüphanesini yerle bir etti ve antik dünyanın en büyük bilgelik edebiyatı koleksiyonunu vicdansızca yok etti. Neo-Platonistler, Yahudiler, Gnostikler ve imparatorluk içindeki tüm "sapkın" Hristiyan mezhepleri de dahil olmak üzere, kilisenin tüm potansiyel rakipleri din değiştirdi, sürgüne gönderildi veya katledildi. Beşinci yüzyıl geldiğinde, İsa'nın orijinal mesajının Gnostik versiyonu neredeyse insan hafızasından silinmişti. Sonraki 1.500 yıl boyunca dünyaya Gnostiklerin inançları hakkında öğretilen tek şey, onların soykırımından sorumlu olan grubun bildirmeyi uygun gördüğü şeylerdi. Ancak 1945'te Mısır'ın küçük bir kasabasında Hristiyanlığın ilk yıllarına ait, uzun süredir unutulmuş kutsal yazıların ortaya çıkarılmasıyla bu durum değişti. Bu metinler nihayet 1978'de yayınlandığında, Hristiyan akademisinde şaşırtıcı bir farkındalık hızla yayıldı: Bu gizemli Gnostiklerin bir zamanlar vaaz ettiği kurtuluş mesajı, modern dünyaya çok benziyordu.

--- SAYFA 169 ---

psikoloji. Aslına bakılırsa, en ünlü Nag Hammadi pasajı olan Thomas'ın İncili 70, psikanalize girme emrinden başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu! ("İsa dedi ki, 'İçinizde olanı ortaya çıkardığınızda, ortaya çıkardığınız şey sizi kurtaracaktır. Eğer içinde bu yoksa, ortaya çıkarmadığınız şey sizi öldürür.'") Ve Gnostiklerin reenkarnasyona inandıkları uzun süredir bilindiğinden, insanlığın ölümsüz zihinlerinin bir tür sürekli akıl hastalığından muzdarip olduğundan endişeleniyorlardı. Ne yazık ki, Nag Hammadi'de bulunan metinlerin çoğunluğunu aynı psikolojik ton karakterize etse de, bu eserlerin spesifik teolojisi, yayınlandıktan sonra uzun yıllar boyunca belirsiz kaldı. Ancak bu kutsal metinlerin antik dünyanın ikili ruh doktrini ile karşılaştırılması gerçekten olağanüstü bir uyum ortaya koymuştur. Nag Hammadi kütüphanesinde yeni keşfedilen 40 erken dönem Hristiyan metninden 17 tanesi (Thomas İncili, Thomas Kitabı, Meryem İncili, Philip İncili, Gerçeğin İncili, Yuhanna'nın Gizli Kitabı, Yakup'un Gizli Kitabı, Üçlü Risale, İnci İlahisi, Silvanus'un Öğretileri, Adem'in Kıyameti, Diriliş Üzerine İnceleme, Kurtarıcının Diyaloğu, James'in İkinci Kıyameti, Adem'in Vahiyi, Ruhun Tefsiri ve Gök Gürültüsü, Kusursuz Zihin) BSD ile aynı teolojik perspektifi yansıtır. Bu 17 eserin bir zamanlar resmi kilisenin Yeni Ahit'inin müthiş bir Gnostik karşılığı oluşturduğu görülüyor. Gnostik Hristiyanlık, başlangıçta tek ortak paydasının resmi kilise tarafından reddedilmesi olan eklektik ve uyumsuz öğretilerin gevşek bir karışımı olmakla suçlandı. Ancak resmi kilisenin Gnostik mevkidaşına saldırırken gösterdiği öfke, bunun zayıflığa işaret ettiğini gösteriyor. Roma'nın Gnostisizm'e verdiği tepkinin gaddarlığı, onun ne kadar ciddi bir tehdit olduğuna karar verildiğinin kanıtıdır. Resmi kilisenin Gnostiklere karşı uyguladığı soykırımsal çaresizlik, Gnostik hareketin ortodoks otoritelere ilham verdiği dehşeti yansıtıyor. Açıkça güçlü ve müthiş bir düşman olarak görülüyordu. Üstelik bu Nag Hammadi metinlerinin BSD ile karşılaştırılması eklektiklik iddiasının doğru olmadığını gösteriyor; Gnostikler aslında resmi kiliseninkinden çok daha karmaşık bir ortak teolojiyle birleşmişlerdi. Gnostikler Hristiyanlığın kurtuluş öyküsünü geliştirdiler ve açıkladılar; olayların alternatif bir versiyonunu sunmak yerine, İncil'deki Orijinal Hristiyanlığa daha fazla derinlik katan tamamlayıcı bir rapor sağladılar.

--- SAYFA 170 ---

Resmi kilisenin belirsiz bıraktığı inancın birçok gizemini açıklayan hesap. Mesih'in yaşamı, ölümü ve Dirilişiyle ilgili ortodoks vizyonu tartışmak yerine, bu raporu destekledi ve geliştirdi. Gnostikler, Mesih'in kurban armağanını inkar etmek yerine, onu resmi kilisenin şüphelendiğinden çok daha muhteşem olarak kutladılar. Diriliş'i çürütmek yerine, Mesih'in sağladığı kurtuluşun beklemeye gerek kalmayacak kadar mükemmel ve eksiksiz olduğu konusunda ısrar etti. Gerçek Hristiyan için cennetin krallığının çoktan yaklaşıp olduğuna seviniler! Bu kutsal yazıtlar, kişinin Mesih'in vaat ettiği dirilişi almak için zamanın sonuna kadar beklemesine gerek olmadığını, ancak sonsuz yaşamı hemen elde edip ondan keyif alabileceğini ısrarla vurguluyorlardı. İnancın daha derin gizemlerine dair bu tamamlayıcı içgörüler herkes için değildi; kendilerini mükemmelleştirip arındırarak hazır olduklarını gösteren seçkin birkaç kişi için saklı tutulması gerekiyordu. İlk Hristiyanlığın iki kolu farklı olsa da, bir konuda hemfikirler: İki grup öğreti arasındaki ayrımın korunması gerekiyordu: "Cennetin krallığının sırlarına ilişkin bilgi size verildi, ama onlara verilmedi" (Mat. 13:11). "Bu kitabı pek çok kişiye anlatmamaya dikkat edin; Kurtarıcının herkese anlatmayı arzu etmediği bir kitap ..." (James'in Gizli Kitabı). En başından beri kilisenin Gnostik kolu, iki öğreti grubu arasında net bir ayrım çizgisi olmasında ısrar etti. 2. bölümde okuduğumuz gibi, İskenderiyeli Clement, Origen ve diğer birçok ilk kilise papazı da aynı görüşe sahipti; inançta acemi olanlar için bir dizi öğreti vardı ve daha ileri olanlar için de bambaşka bir öğreti vardı. Görünüşe göre Gnostikler bu iki öğreti dizisini tamamlayıcı olarak görmüşler, her biri kendi tamamlanması için diğerine ihtiyaç duymaktadır. Her bir öğreti dizisinin önemli olduğu düşünülüyordu, ancak muhtemelen her birinin ayrı saygınlığının korunabilmesi için birbirlerinden ayrı tutulmaları gerekiyordu. Gnostikler öğretilerini çok açık veya geniş bir şekilde paylaşmamaya büyük özen gösterdiler ve bu amaca ulaşmak için çeşitli taktikler kullandılar. Öncelikle sözlü ve yazılı öğretilerini yalnızca belirli kriterleri geçen öğrencilerle paylaşmaya çalıştılar. Pek çok Gnostik grup, gizli öğretilerini ancak uzun yıllar süren inisiyasyondan sonra öğrencilere açıkladı. Öyle olsa bile, bu ilk Hristiyanlar, yazılı olarak yazdıkları her şeyin, bu ileri düzey vahiy için hazırlıklı olmayan insanların eline geçme ihtimalinin yüksek olduğunu fark ettiler ve bu yüzden de eserlerini bir tür edebi belirsizlikle örttüler. Yazılı tartışmaları inançlarının temel gizemine yaklaştıkça sembolizme, metafora ve İncil'in Diğer Yarısı'na daha çok güvendiler.

--- SAYFA 171 ---

alegori. Bu çok etkili bir strateji olduğunu kanıtladı. Altta yatan teolojik varsayımlara zaten aşina olmayanlar, bu kutsal yazıları istedikleri kadar inceleyebilirler ve yine de ne söylendiğine dair sadece çok bulanık bir fikir edinebilirler ve çoğu zaman yazarın gerçek mesajını tamamen yanlış anlayabilirler. Nag Hammadi yazıtlarının en ünlüsü olan Thomas İncili bile bu önermeyle başlar; Kitaplarının neyi detaylandırıldığını takdir edebilmek için Gnostiklerin teolojisinin temel sırrını önceden bilmek gerekiyordu. Bu çok önemli bağlamın sağladığı derinlik olmadan, bu kutsal metinlerin metinleri anlaşılabilir kalıyordu. Aslında bu işler kilitliydi ve bir anahtara ihtiyaç duyuyorlardı. Şimdi öyle görünüyor ki, bu anahtar ikili ruh doktriniydi. Bu Gnostik metinler cehalete karşı bilgiye, unutkanlığa karşı hafızaya, bilinçsizliğe karşı bilince, boşluğa karşı doluluğa, tamamlanmamışlığa karşı tamlığa, bölünmeye karşı bütünlüğe vb. gibi klasik BSD temalarıyla tamamen doymuştu. Nag Hammadi metinlerinde ikilik, bölünme ve çift fikirlilik düzenli ve tutarlı bir şekilde kınanırken, bütünlük, mükemmellik, dolgunluk, bütünlük ve bölünmemişlik erdemleri her zaman tanrısallık, kurtuluş ve kurtuluşla ilişkilendirilerek tekrar tekrar gündeme getirilir. Nag Hammadi'de Ruh İkiliği Bu kutsal yazılar bir noktayı tekrar tekrar vurgulamaktadır. İnsanın manevi varlığı, eşit fakat karşıt iki unsurdan oluşan ikili bir yapıya sahiptir (bunlar her zaman olmasa da sıklıkla ruh ve ruh olarak tanımlanır) ve bu iki unsur arasındaki ilişki kurtuluşun temel meselesidir: İnsan karışık bir oluşum ve karışık bir yaratılıştır, sol ve sağın bir emanetidir ve dikkatini varlığını aldığı iki cevherin her biri arasında bölünmüş manevi bir kelimedir.¹ (The Tripartite Tractate 106:19-25) Adem'in ruhu bir nefesle meydana geldi. Nefsinin ortağı ruhtur. (Filipus İncili 70:22-25) Kendimi gördüm; Bir ve aynı şeyden türetmiş olsak da kısmen bölünmüştük. . . İki varlık gördüm ama her ikisinde de tek bir form vardı; iki yarıdan oluşan tek bir kraliyet simgesi. (İnci İlahisi 112:77-81) Orijinal Hristiyanlık 160

--- SAYFA 172 ---

O'na dedim ki, ya Rab, vizyonu gören onu can aracılığıyla mı yoksa ruh aracılığıyla mı görür? Kurtarıcı cevap verdi ve şöyle dedi: O, ne ruh aracılığıyla, ne de ruh aracılığıyla görür; ancak vizyonu gören, ikisinin arasındaki akıldır. (Meryem İncili) Ama her şeyden önce (başka) doğumunuzu bilin. Kendinizi bilin, yani hangi maddeden olduğunuzu, hangi ırktan olduğunuzu, hangi türden olduğunuzu bilin. Üç ırktan var olduğunuzu anlayın: Topraktan (fiziksel), biçimlendirilmiş (ruh) ve yaratılmış (ruh). (Silvanus'un Öğretileri) Ruh olmadan beden günah işlemez, tıpkı ruhun ruh olmadan kurtarılamaması gibi. Ama eğer ruh kötülükten arınmışken kurtulursa ve eğer ruh da kurtulursa, o zaman beden günahsız olur. Çünkü ruhu canlandıran ruhtur. (Yakup'un Gizli Kitabı) Birçok Gnostik kutsal metinde, bu ikilik mecazi olarak insan cinsiyetleriyle ve çoğu zaman Adem ile Havva efsanesiyle ilişkilendirilmiştir: Bu dünyada birlik karı-kocanın birleşmesi iken -zayıflıkla tamamlanan bir güç durumu- ebedi alemde, biz onlara aynı isimlerle hitap etsek de birliğin biçimi farklıdır. (Filipus İncili 76:6-9) Gnostikler her bireyin beden, can ve ruha sahip olduğuna inandıkları gibi insanlığı da üç sınıfa ayırdılar: Pnömatikler, ruhun veya pneuma'nın en güçlü olduğu kişiler; Ruhun veya psişenin en güçlü olduğu medyumlar; ve fiziksel bedeninin en güçlü olduğu Hylic'ler.² Ölüm ve Delilik: Nag Hammadi'de Günahın Ücretleri Ölüm yoktu ve sonunda da var olmayacak. (Silvanus'un Öğretileri) Gnostikler Yaratılışın başlangıcında ölümün var olmadığı konusunda hemfikir. Ölümün bir hatanın, ilahi sistemin orijinal mükemmelliğine eklenen bir hatanın sonucu olduğuna inanıyorlardı. Bu sadece İncil'in Diğer Yarıydı 161

--- SAYFA 173 ---

Bilinçli ruh ve bilinçsiz canın sembolleri olan “Adem” ve “Havva”nın ilkel bölünmesinden sonra, ölüm insan deneyimine dahil oldu: “Havva hâlâ Adem’le birlikteyken ölüm yoktu. Ondan ayrılınca ölüm ortaya çıktı” (Filipus İncili 68:22-26). “Kadın erkekten ayrılmamış olsaydı, erkekle birlikte ölmemeliydi. Onun ayrılığı ölümün başlangıcı oldu” (Filipus İncili 70:10-22). Ancak bu ölümcül bölünmenin sorumlusu aslında üçüncü şahıslar değildi. Hristiyan Gnostikler “Adem” ve “Havva”yı kendi varlığımızdaki unsurların sembolleri olarak görüyorlardı. Bu ölümcül yabancılaşma bizim hatamızdı: Tanrı’yı, kutsal Baba’yı, gerçek Yaşamı, Yaşam Pınarını kendinizden attığınız için, bir baba olarak ölümü elde ettiniz ve bir anne olarak cehaleti elde ettiniz. Seni gerçek bilgiden mahrum ettiler. (Silvanus'un Öğretileri) Gnostikler, günahın birincil sonucu olarak, daha sonra cennetten kovulmalarını değil, Adem ile Havva'nın bölünmesini görüyorlardı. Sınır dışı edilmenin sadece bölünmelerinin bir sonucu olduğuna inanıyorlardı. Gnostiklere göre onları bölmek, ölümü insan deneyimine dahil etmekten çok daha fazlasını yaptı; insan zihninin orijinal mükemmelliğini ve bütünlüğünü yok etti ve o zamandan beri tüm insanlığın sorunlarının kaynağı olan feci bir hafıza kaybına neden oldu: Sonra çağların ve güçlerin hükümdarı olan Tanrı, gazabıyla bizi böldü. Sonra iki ebedi alem olduk. Ve içimizde soluyan ilk bilgiyle birlikte, kalplerimizdeki iştah bize, bana ve annen Havva'ya kaldı. Ve zafer bizden kaçtı. . . O günlerden sonra hakikatin Tanrısı'nın ebedi bilgisi benden ve annen Havva'dan çekildi. O zamandan beri insanlar gibi ölü şeyleri öğrendik. (Adem'in Kıyameti 64:21-31) Gnostikler, bu ilkel hafıza kaybının bizi haklı sahip olduğumuz şeylerden mahrum bıraktığına inanıyorlardı: "Unutkanlık nedeniyle çırlıçıplak soyulmuş olanların arasından geçti ..." (Hakikat İncili 20:36). İnsanlığın ne yazık ki eksik kaldığına inanıyorlardı. Hayattaki tüm sıkıntılarımızın kökeni bu eksiklikten kaynaklanıyor olabilir, bunların hepsi de hakkımız olan mülklerin dağılmış olması yüzündendir: Orijinal Hristiyanlık 162

--- SAYFA 174 ---

Kıskançlığın ve çekişmenin olduğu yerde bir eksiklik vardır; ama birliğin olduğu yerde bütünlük vardır. . . . şimdi eserleri dağınık halde duruyor. Zamanla birlik mekanları tamamlayacaktır. Birlik sayesinde herkes kendini anlayacaktır. İlimle çeşitlilikten birliğe, yutucuya doğru arınacaktır. . . yaşama ölüm. (Hakikat Müjdesi) Haklı olarak sahip olduğumuz mülklerden yoksunduk ve kurtuluşumuzu garanti altına almak için bunları geri almamız gerekiyordu: "Baba... sizin olan şeyleri bilir, öyle ki, onlarla rahat olabilirsiniz" (Gerçeğin Müjdesi). Bu mülkler sadece sahip olduğumuz şeyler değil, aynı zamanda kendi yarattığımız ve sonra bir şekilde kaybettiğimiz şeylerdi. Bu eşyalar hâlâ içimizde gizliydi ama nasıl bulacağımızı bilmiyorduk: Senin sayende oluşan şey senin değil mi? Senin olan seninle birlikte mevcut değil mi? Peki, bu dünyadayken sende eksik olan şey nedir? Öğrenmek için her türlü çabayı gösterdiğiniz şey budur. (Diriliş İncelemesi) Hafıza kaybımız ve bilinç kaybımız bizim çöküşümüz oldu: "Üzerinize ağır gelen uykuyu bırakın. Sizi karanlıkla dolduran unutkanlıktan uzaklaşın" (Silvanus'un Öğretileri). Cehalet bizi köleleştirdi, kalbimizde kötülük yarattı ve sonunda ölümümüze yol açtı: Bize gelince, her birimiz içindeki kötülüğün kökünü kazıy, onu kalbinden kökünden çekip çıkarsın. Eğer tanırsak çıkarılacaktır. Ama eğer biz onu bilmiyorsak, o içimizde kök salıyor ve meyvesini kalbimizde veriyor. Bize hakim oluyor. Biz onun kölesiyiz. Bize istemediğimiz şeyleri yaptırmak bizi esir alır; ve istediğimizi yapmıyoruz. Güçlüdür çünkü onu tanımadık. Var olduğu sürece aktiftir. Cehalet tüm kötülüklerin anasıdır. Cehalet ölümle sonuçlanacaktır. (Filipus İncili 83:19-32) Tüm dünyayı kör eden ve köleleştiren bu unutkanlık, insanlığın tüm talihsizliklerinin tek nedeni olarak görülüyordu. Sebep ve sonuç çarkları İncil'in Diğer Yarı 163

--- SAYFA 175 ---

Gnostikler, önceki yaşamlarımızda harekete geçirdiğimiz şeylerin daha sonraki yaşamlarımızın gidişatını yönlendirmek için her zaman yeniden geri geldiğine inanıyordu: Bütün kötülükler, adaletsizlikler ve küfürler, unutkanlığın ve cehaletin esareti ve tüm ağır emirler, ağır günahlar ve büyük korkular bu kaderden kaynaklanmıştır. Ve böylece tüm yaratılış kör oldu. . . . Bu unutkanlık zinciri nedeniyle günahları gizlenmiştir. Boyutlara, zamanlara ve mevsimlere bağlıydılar ve her şeyin efendisi kaderdi. . . . Bu şekilde, dünyanın başlangıcından günümüze kadar tüm yaratılış sonsuza kadar köleleştirilmişti. (Yuhanna'nın Gizli Kitabı) Kaybettiğimiz bu varlıklar anılar, kendi psikolojik verilerimiz olduğundan, bunları geri kazanmanın tek yolu bilgiydi: Kendileri hakkında bilgi alırlar. . . . Kişi ilim sahibi ise kendisine ait olanı alır ve kendine çeker. Çünkü cahil olan kişi eksiktir ve bu büyük bir eksiklik, çünkü kendisini mükemmel kılacak şeylerden yoksundur. . . . için gereklidir. . . . herkes kendisine ait olan şeyleri almak için. (Hakikat Müjdesi 21:5-24) Hepinizin Cennetin Krallığını alması mümkündür [ancak] onu bilgi yoluyla almadığınız sürece, onu bulamazsınız. (Yakup'un Gizli Kitabı) İsa bu unutkanlığı tersine çevirmek için geldi: Bu, onların aradıkları kişinin, Baba'nın merhametleri aracılığıyla gizli gizem İsa Mesih olarak mükemmellere açıkladığı müjdesidir. Unutkanlık yüzünden karanlıkta kalanları onun aracılığıyla aydınlattı. (Gerçeğin İncili) Gnostikler bu hafıza kaybının yalnızca bir kez, uzun zaman önce meydana gelen bir şey olmadığına, sürekli olarak meydana gelen bir şey olduğuna inanıyorlardı. Gnostikler, her yaşamın sonunda anılarımızı bir kenara atmaya devam ettiğimiz sürece insanlığın hiçbir ilerleme kaydetmemeye mahkum olduğuna ve kendimizi her zaman yeniden başlangıçta başladığımız yerde bulduğumuza inanıyorlardı.

--- SAYFA 176 ---

Her yeni hayat, tüm anılardan ve kimliklerden taze bir şekilde silinir. Bir yaşamdan diğerine hiçbir şey öğrenemediğimiz için ilerleyemedik: Değirmen taşını çeviren eşek yüz mil yürümüştür. Çözüldüğünde hala aynı yerde olduğunu gördü. Pek çok yolculuk yapan ama hiçbir hedefe doğru ilerleyemeyen insanlar var. . . . Zavallılar boşuna çabaladılar. (Filipus İncili 63:13-22) Gnostikler, orijinal bilgimize ihanet ettiğimizi ve içimizdeki bilinçsizliğin, zevklere düşkün bir kendini kandırma, bilinçli olarak kendi başımıza getirdiğimiz delilik olduğunu hissettiler: Bu yüzden hastalanırsınız ve ölürsünüz, çünkü sizi aldatan şeyi seversiniz. Akıllı olan herkes düşünmek için onu kullanmalıdır! (Meryem İncili 3:7-9) Ateşle sevinirler, deliliği ve çılgınlığı severler çünkü onlar aptaldırlar. Çılgınlıklarının farkına varmadan bu sapkınlığın peşinde koşarlar. (Tomas Kitabı 141:38-39) Ey zavallı! Ey talihsizler! Ey hakikati iftira edenler! Ey ilmi tahrif edenler! . . . Cennetin Krallığının sizi kabul etmesi için en başından beri uyanık olmanız gerektiği halde şimdi bile uyumaya cesaretiniz var mı? (James'in Gizli Kitabı) Nag Hammadi'de Ölümden Sonra Yaşam Kavramları Reenkarnasyona inanan Gnostikler, yaşayanları ölme tehlikesiyle karşı karşıya olanlar olarak değil, daha önce birçok kez ölmüş olan ve geçmişteki felaketleri düzeltmeye ve tekrar ölmekten kaçınmanın bir yolunu bulmaya çaresizce ihtiyaç duyan bireyler olarak görüyorlardı: "Ve Yaşam, güçsüzken sizin için öldü, böylece onun ölümü aracılığıyla, ölen size hayat verebilirdi" (Silvanus'un Öğretileri). "Beni bulacaklar ve yaşayacaklar ve bir daha ölmeyecekler" (The Thunder, Perfect Mind). İlk Hristiyanlar kendimizi kelimenin tam anlamıyla mezarlara, kendi ölümlerimizin gömüldüğü yerlere dönüştürdüğümüze inanıyorlardı: "Sen bir tapınaktın, (ama) kendine bir mezar yaptın" (Silvanus'un Öğretileri). "Sen İncilin Diğer Yarısı 165

--- SAYFA 177 ---

ikiyüzlüler! Dışardan güzel görünen ama içi ölü adamların kemikleri ve kirli olan her şeyle dolu badanalı mezarlar gibisiniz" (Matta İncili 23:27). Ölüm, eski Gnostikler tarafından, tıpkı diğer birçok BSD kültüründe olduğu gibi, benliğin çözülmesi veya parçalanması olarak anlaşıldı. Bu çözülme, insanın nihai düşmanı olarak görülüyordu ve en şanslı olanlar dışında herkesi yenecekti: Işık ve karanlık, yaşam ve Ölüm, sağ ve sol birbirinin kardeşidir. Bu nedenle ne iyi, ne kötü, ne de yaşam, ne de ölüm ölümdür. Bu nedenle, her biri en eski kökenine dönüşecektir. Ancak dünyanın üzerinde yüceltilenler, ölümsüzdür, ölümsüzdürler. ceza: Beden, can ve ruhla birlikte yargılanacak ve bir kısmı gökte kalacak, diğer kısmı ise sonsuza dek diri olarak cezalandırılacaktır (Havarilerin Mektubu). İlk Hristiyanlar, insanın hem cana hem de ruha sahip olduğuna inansalar da, ölümden sonra bunlardan yalnızca birinin tehlikede olduğu düşünülüyordu; yalnızca ruhun korunması gerekiyordu: "İmanınızın amacını, canlarınızın kurtuluşunu alıyorsunuz" (1. Petrus 1:9). Thomas geleneğinde Thomas İncili'nin yanında yer alan bir başka eser olan Book of Thomas'ta, klasik BSD ruh bölünmesi süreci, "ruh" ve "ruh" terimleri kullanılmadan anlatılmaktadır. Bu eser, insanın yaşarken sahip olduğu iki farklı manevi unsuru birbirinden ayırmaktadır: görülen görünen kısım (nesne) ve görünmeyen kısım (özne). Bunlar elbette bilinçli ve bilinçdışının zarif tanımlarıdır; İnsan zihninin, sahibinin gözlemleyebileceği en açık ve en kolay kısım olan bilinçli sol beyin ruhu daha nesnel bir bakış açısına sahipken, insan zihninin Orijinal Hristiyanlıktan daha gizli olan kısmı olan bilinçsiz sağ beyin ruhu 166

--- SAYFA 178 ---

daha subjektif bir bakış açısına sahiptir. Thomas Kitabı, ölümden bu iki unsurun bölündüğünü bildirir: İnsanların görünür kısımları ayrılacak; onların bedensel bedenleri yok olacak ve dağıldığında görülen görünür şeylerin arasına yerleşecek. Sonra da, sahip oldukları sadık sevgiliden dolayı, görünen ateş onlara azap edecektir. Görünen alemde toplanacaklar. Bu sırada ilk sevgililerinin yokluğunda, gören görünmeyen kısımlar, şimdiki hayat kaygısından ve ateşin kavrulmasından perişan olacaktır. Sadece kısa bir süre sonra görünen kısımlar ayrılacak; sonra şekilsiz gölgeler ortaya çıkacak ve mezarların ortasında acı ve ruh çürümesi içinde sonsuza kadar cesetlerin üzerinde kalacaklar. (Thomas Kitabı 140:5-16) Açıkça ölümden sonra ne olacağı konusunu tartışan ("bedensel bedenleri yok olacak ve dağıldığında...") bu kısa pasaj, ikili ruh öğretisinin tamamının kısa bir özetini sunmayı başarıyor. Görünen ve görünmeyen unsurların her ikisi de ölüm anında birbirlerinden ayrıldıktan sonra acı olarak tanımlanıyor ve her iki durumda da bu acının sorumlusu eşlerinin kaybı olarak gösteriliyor. Psişenin bilinçli olarak algıladığımız "görünür" kısmı olan bilinçli ruh, diğer yarısını, hayatı boyunca ona eşlik eden "sadık sevgiliyi" kaybettiği için ölümlerle ayrılır. Benliğin bu "görünür" yarısı, ayrıldıktan sonra en sonunda fiziksel alemde reenkarne olur ve "görünür aleme" geri döner. Bu arada, kişinin "görünmeyen" kısmı, yani bilinçsiz ruh da ölümden sonra acı çeker ve aynı nedenden ötürü, hayatta sahip olduğu sevgi dolu partnerin yokluğundan dolayı acı çeker. Bu partner olmadan, geçmiş yaşamına ait anıları ve duyguları takıntı haline getirirken, az önce bıraktığı hayata dair "kaygılarla mahvolmuş" halde bulur. İnsanın görünen kısmı gittiğinde, daha önce "görünmeyen" olan ruhu, şekilsiz bir gölge olarak ortaya çıkar ve ebediyen kendi iç acısını ve yozlaşmasını çeker. Bu özlü pasaj suçu doğru bir şekilde yerleştiriyor; "sadık ortak" olarak görülen görünmez kısmı tanımlar, ancak ortaklık dağılmakta olduğundan diğer ortağın suçlu olması gerekir. Bu Gnostik yazıtlara göre, İsa'nın kendisi bile bu bölünmeden acı çekmek zorunda kalmıştı: "Tanrım, Tanrım, neden, ya Rab, beni neden terk ettin?" Bu sözleri çarmıhta söyledi, çünkü bölündüğü yer orasıydı" (Filipus İncili 68:27-29). İncil'in Diğer Yarısı 167

--- SAYFA 179 ---

Bu bölünmenin benliği tamamen yok etmek, eritmek ve “boşa çıkarmak” olduğu anlaşıldı. Modern psikolojide olduğu gibi, antik Gnostikler de benliği, ruhun iki yarısının birleşmesiyle yaratılan "ortaya çıkan bir nitelik" olarak anlamış görünüyorlar. Dolayısıyla ölüm en büyük düşmandı çünkü o değerli, çok önemli birliği parçalamıştı. Beden düştü, ruh kaçtı, ruh zayıfladı ve yalnız kaldı: Felaket zamanı geldiğinde, karanlığın ilk gücü üzerinize gelecek. (Kurtarıcının Diyaloğu) [İsa] şöyle dedi: Doğrusu size derim ki, bedenin dirilişi, içindeki ruh ve ruhla birlikte gerçekleşecektir. Biz de ona dedik: Rabbim, o zaman eriyip yok olanın bütün olması mümkün mü? . . . Bize şöyle dedi: Düşen yeniden ayağa kalkacak, kaybolan bulunacak, zayıf olan iyileşecek. (Havarilerin Mektubu) Ölüm, ruhlarımızı firarilere ve sürgünlere dönüştürdü, onları yaşayan ruhların yanında hak ettikleri yerleri terk etmeye zorladı: Kendi isteğinizle kendinizi kovup şehrinizden ayrılmaktan neden rahatsız oluyorsunuz? Neden meskeninizi kendi isteğinizle terk ediyorsunuz ve onu orada yaşamak isteyenlere hazırlıyorsunuz? Ey sürgünler ve kaçaklar! Yazıklar olsun sana, çünkü yakalanacaksın! (Yakup'un Gizli Kitabı) Birçoklarını hatadan döndürdü. O, onlardan önce kendi yerlerine gitti; hata yaptıklarında oradan ayrıldılar. (Gerçeğin İncili) BSD ile daha da uyumlu olarak Gnostikler, ikinci ölümün sona ermesinden sonra ölümlerin ruhlarının mantıksal olarak akıl yürütme yeteneklerini kaybedeceklerine de inanıyorlardı: "Hiçbir insanın ölüme düşmesi iyi değildir. Çünkü ölümden bulunan bir ruh mantıksız olacaktır" (Silvanus'un Öğretileri). Bu ilk Hristiyanlar, insanların kendi kaderlerinin yazarları olduğuna, yaşamda ve ölümden kendi şanslarından veya talihsizliklerinden sorumlu olduklarına inanıyorlardı. Tanrı'nın ölümden sonra ruhlarımızı yargılayacağına inanmıyorlardı. Bunun yerine, Orijinal Hristiyanlık 168

--- SAYFA 180 ---

Genellikle bizi hapseden sert özeleştirilerle kendimizi yargıladığımızı düşünürdüm. Öldüğümüzde, hayatta yaptığımız seçimlerle nihayet yüzleşip tövbe edeceğimize inanıyorlardı, ama o zaman bu tövbe çok geç oluyor, artık bize bir fayda sağlayamıyor: Sizden başka hiç kimse size zulmetmeyecek, hiç kimse size zulmetmeyecek. (Yakup'un Gizli Kitabı) Yaptığınız şeylerden dolayı sizi yargılamayacak, ancak size merhamet edecektir. . . Ama siz kendinizi yargıladınız ve bu nedenle onların zincirlerinde kalacaksınız. Kendinize zulmettiniz, tövbe edeceksiniz ama hiçbir fayda sağlayamazsınız. (Yakup'un İkinci Kıyameti 59:7-18) İkili ruh doktrini gibi, Gnostikler de cehennemde çekilen acının kasıtlı olarak Tanrı, şeytan ya da herhangi bir dış etken tarafından verilmediğine, bunun yerine kişinin kendi iç doğasının doğal sonucu ve deneyimi olduğuna inanıyorlardı: "Uçuruma atılacaklar ve kötü doğalarının acı azabına maruz kalacaklar" (The Book of Thomas) 141:32-34). Ayrıca BSD ile aynı fikirde olan Gnostikler, bilinçsiz ruhlarımızın ruh bölünmesinden sonra kendilerini derin ve karanlık bir yerde hapsolmuş, hareket edemeyen veya hareket edemeyen, sürekli ve amansız bir acı deneyimleyen bulduğunu öğretiler: Uçuruma [atılacak] ve dar, karanlık bir yere hapsedilecek. Üstelik Tartaros'un büyük derinliği ve sarsılmaz Hades'in ağır acıları yüzünden ne dönebilir ne de hareket edebilir. . . (Thomas Kitabı 142:32-39) Varlığımızın bir kısmı bu ölümler diyarında sonsuza dek hapsedilirken, Gnostikler diğer yarımızın hâlâ reenkarne olabileceğine inanıyordu. Bazıları sadece reenkarnasyona inanmakla kalmıyordu, aynı zamanda Hindular gibi, sonraki hayatlarımızda kendimizi hayvan olarak yeniden doğarken bile bulabileceğimizden korkuyordu: Eğer at, eşek, boğa, köpek ya da koyun ya da dışarıda ya da aşağıda bulunan hayvanlardan herhangi biri olursan, o zaman ne insan, ne ruh, ne düşünce, ne de ışık seni sevebilir. Ne yukarıya ait olanlar, ne de içeriye ait olanlar senin içinde dinlenebilecekler ve sen onların hiçbirinde payın yok. (Filipus İncili 79:6-12) Kutsal Kitabın Diğer Yarısı 169

--- SAYFA 181 ---

Ve böylece, yine Hinduizm ve Budizm gibi, bu Gnostik Hristiyanlar da gelecekte beden içinde enkarnasyonları kaçınılması gereken en iyi şey olarak gördüler: İzleyin ve bedene girmek için gelmemeniz için dua edin, daha ziyade bu hayatın acılığının esaretinden çıkmanız için. (Thomas Kitabı 145:8-10) Nag Hammadi yazarları can ve ruh arasındaki ilişkinin kesinlikle çok önemli olduğunu resmettiler. BSD gibi, Gnostikler de ruhun talihsizliklerinden ruhu suçladılar; ruhun yaşamdaki seçimlerinin ruhu oluşturduğuna, geliştirdiğine ve tanımladığına, ancak aynı zamanda ölümden ruhun mahkumiyetine yol açtığına ve onun öbür dünyada hapsedilmesine neden olduğuna inanıyorlardı: Ruhun doğurduğu yoldan sapmış olanlar, genellikle ruh yüzünden de yoldan saparlar. Böylece ateş bir nefeste parlar ve söndürülür. (Filipus İncili) Ben dedim ki, "Efendim, bedeni terk ettiklerinde ruhları nereye gidecek?" Güldü ve dedi. . . "Ruh, nefse ağır bir yük yükler, onu kötülüğe sürükler ve onu unutkanlığa atar. Ruh, bedenden ayrıldıktan sonra zincirlerle [bağlanır] ve zindana atılır." (Yuhanna'nın Gizli Kitabı) Nag Hammadi'de Kefaret Kefaret gelin odasında gerçekleşir. (Filipus İncili 70:26) Nag Hammadi kutsal yazılarını yazan Gnostikler, resmi kilisenin inandığı gibi, İsa'nın kurtuluş vaadinin yalnızca Kıyamet Günü'nde gecikmiş dirilme beklentisi etrafında döndüğüne inanmıyorlardı. Bunun yerine, Mesih'in hemen elde edilebilecek çok daha mükemmel bir kurtuluş sağladığına inanıyorlardı. Onların Tanrı ve O'nun kurtuluşu hakkındaki görüşleri emsallerinininkinden daha görkemli olsa da, aynı zamanda (en azından bugünün perspektifinden) bir şekilde daha az mucizevi de olabilirdi, çünkü onların orijinal dünyevi bedenlerinin kopyalanmasını gerektirmiyordu. Bununla birlikte, Gnostik kurtuluş her şeyden önce bir restorasyondur. Gnostikler, insanların birçok reenkarnasyonları boyunca psikolojik ve ruhsal olarak kaybettikleri her şeyden İsa'nın faydalandığına inanıyorlardı.

--- SAYFA 182 ---

anında geri yüklenebilir. Nag Hammadi'nin Gnostikleri, kurtarıcılarının kendilerini ruh bölünmesinin dönen çarkından çoktan kurtardığına, O'nun sayesinde orijinal kimliklerinin ve ilkel bütünlüklerinin yeniden tesis edildiğine inanıyorlardı. O'nun sağladığı kurtuluşa tanık olmak veya deneyimlemek için zamanın sonunu beklemeye gerek yoktu. İsa'nın sunduğu bu daha acil kurtuluş, öz-bilgiyle gerçekleştirilen bir çözümdü ve O'nun büyük bir nezaketle kullanıma sunduğu kurtarıcı vahiy aracılığıyla, her birimizin içinde bir zamanlar yanlış giden her şey sonunda düzeltilebilirdi. Gnostiklere göre İsa'nın kurtuluşu, yeniden canlandırılan hafıza, kimlik, bütünlük, bütünlük ve mükemmellikti. Daha da önemlisi, bu ilk Hristiyanlar, Mesih'in her birimizin ebedi ruhlarımızın tüm kayıp parçalarını yeniden bütünleştirmemizi mümkün kıldığına inanıyorlardı: Ben Tanrı tarafından yaşayan bir tacla taçlandırıldım. Rabbim beni haklı çıkardı. O benim kesin kurtuluşumdur. Beni kendimden ve [kendi kendimi] kinamaktan kurtardı. . . . Beni nezaketiyle yüceltti ve düşüncelerimi gerçeğe yükseltti ve bana yolunu gösterdi. Kapalı kapıları (kendi içimde) açtım, demir çubuklar parçalandı. Kendi prangalarım eridi. Hiçbir şey kapalı görünmüyordu çünkü ben her şeyin kapısıydım. Köleleri azat ettim, hiç kimseyi tutsak bırakmadım. İlmimi ve sevgimi yayıp gönüllere meyvelerimi ekdim ve onları dönüştürdüm. Onları kutsadım. Yaşadılar. Onları topladım ve sakladım. Onlar bedenimin uzuvları oldular, ben de onların başı oldum. (Süleyman kasideleri 17. Kaside) Kendimi tanımaya geldim; Her yerden kendimi topladım. Hükümdar için çocuk ekmedim, onun köklerini kazıdım, dağınık üyelerini topladım. Ruhun çocuk doğurduğu anlaşılırsa, kendi çocuğunu alıp kendine dönene kadar aşağıda zaptedilir. (Aziz Epiphanius, Philip'e Göre İncil'den alıntı yapıyor) Geride kalandan, yani ruhtaki ruhtan payıma düşen için inen ilk kişi benim. . . . Ve ben en başından beri benim olanların yanına indim, onlara ulaştım ve onları köleleştiren ilk ipleri kırdım. Sonra içimdeki herkes parladı ve içimde tarif edilemez bir şekilde var olan o ışıklar için bir desen yaptım. (Adem'in Vahiy) İsa aracılığıyla kayıp ruhlarımızı kurtarabileceğimize, ölümlerimizi diriltebileceğimize, mahkumlarımızı serbest bırakabileceğimize ve tutsaklarımızı serbest bırakabileceğimize, böylece Tanrı'nın çocukları olarak hakkımız olan mirasımızı geri alabileceğimize inanıyorlardı: İncil'in Diğer Yarısı

--- SAYFA 183 ---

Babanın sahip olduğu şey oğula aittir ve küçük olduğu sürece kendisine ait olan oğula emanet edilmez. Fakat erkek olunca babası ona sahip olduğu her şeyi verir. (Filipus İncili 60:2-6) Gnostikler, tüm kayıp parçalarımızı yeniden birleştirdiğimizde ölümün üzerimizde artık hiçbir etkisinin olmayacağına inanıyorlardı. Ancak insan ruhu ile ruh arasındaki İlksel Ayrımın tamamen aşılması gerekiyordu. Ancak iki yarımımız yeniden birleştikten ve bilinçdışı ruhun içerikleri bilinçli ruh tarafından özümseledikten sonra gerçek ölümsüzlüğü bilebilecektik: Havva hâlâ Adem'le birlikteyken ölüm yoktu. Ondan ayrıldığında ölüm ortaya çıktı. Tekrar içeri girip eski haline kavuşursa artık ölüm olmayacaktır. (Filipus İncili 68:22-26) Ölü benliklerimiz, şimdiki ruhlarımız aracılığıyla dirilerek şimdiki benliğimizde yeniden uyanmak zorundaydı: Efendim, ruh nasıl gençleşip ana rahmine veya insana geri dönebilir, dedim. [Dedi] bu ruh, içinde yaşayan ruhun ikamet ettiği başka bir ruhu takip edecek ve o, onun aracılığıyla kurtulacak. (Yuhanna'nın Gizli Kitabı) Sonra o [ruh] yeniden gençleştiğinde, kendisini kurtardığı babasını ve erkek kardeşini [ruhu] överek yükselecek. Böylece ruh, yeniden doğmakla (reenkarnasyonla) kurtulacaktır. (Ruh Üzerine Tefsir) Gnostiklere göre bu içsel çalışma yalnızca gerçek diriliş değildi, aynı zamanda her gerçek Hristiyanın göreviydi: Yükselmek isteyenleri kaldırmak ve uyuyanları uyandırmak. (Hakikat İncili 33:6) İçinizdeki ışığı aydınlatın. Söndürmeyin! . . . Ölen ölümlerinizi diriltin, çünkü onlar sizin için yaşadılar ve öldüler. Onlara hayat ver. Yeniden yaşayacaklar! . . . Kapıyı çalar gibi kendinize vurun ve düz bir yolda yürür gibi kendi üzerinize yürüyün. (Silvanus'un Öğretileri) Artık ruhun kendini yenilemesi ve Orijinal Hristiyanlık haline gelmesi uygundur.

--- SAYFA 184 ---

yine eskisi gibi. . . böylece başlangıçta bulunduğu yere geri dönebilecekti. Bu, ölümden dirilmedir. Bu esaretten kurtulmanın fidesidir. Bu, cennete yükselişin yukarıya doğru yolculuğudur. (The Exegesis on the Soul) Hristiyan kurtuluşunun uzun süredir sansürlenene bu anlayışı, kişinin geçmiş yaşamlarının ve geçmiş benliklerinin tüm uzun tarihi de dahil olmak üzere, kişinin psikolojik ve ruhsal varlığının tamamını kucakladı ve onardı. Ancak bir sorun vardı: Gerçek kurtuluşa ulaşmak için kişinin restorasyonunun kesinlikle mükemmel olması gerekiyordu. Bir kişinin psikolojik varlığının hiçbir parçası hala eksik olamaz: O gün şükran gününde şöyle dedi: "Kusursuz ışığı Kutsal Ruh'la birleştiren sizler, melekleri ve görüntüleri de bizimle birleştirin." . . . Hiç kimse çıplaksa [geçmiş yaşam ruhlarının tamamını giymemişse] kralın yanına giremeyecektir. (Filipus İncili 58:11-17) Doğrusu size derim ki, ben istersem hiç kimse Cennetin Krallığına giremez; bunun nedeni sizlerin tok olmanızdır. . . . Bu nedenle size şunu söylüyorum: Doyun ve içinizde hiçbir yeri boş bırakmayın. . . . Ancak küçülenler kurtarılmayacaktır. Çünkü dolgunluk iyidir, azalma ise kötüdür. (Yakup'un Gizli Kitabı) Biz ne isek, kurtulduk. Baştan sona kurtuluşa kavuştuk. Bir de şöyle düşünelim! Bu şekilde anlayalım! (Diriliş Üzerine İnceleme) Kişisel bütünlüğe yapılan bu vurgu, modern Hristiyanlara yabancı bir öğreti gibi görünse de öyle olmamalıdır, çünkü Kutsal Kitap ayrıca İsa'nın kusursuz bütünlüğü kurtuluşun önkoşulu olarak gördüğünü kaydeder: "Öyleyse, gökteki Babanız mükemmel olduğu gibi, siz de mükemmel olun" (Mat. 5:48). Bu pasajda kullanılan Yunanca kelime thamîm, genellikle "mükemmel" olarak çevrilir, ancak aslında "tamamen bütün ve tamamlanmış" anlamına gelir: "Göklerdeki Babanız mükemmel bir şekilde bütün ve tamamlanmış olduğu gibi, siz de mükemmel bir şekilde bütün ve tamamlanmış olun" (Mat. 5:48). Geçmiş yaşamlarımızın tüm anılarını kurtararak, yalnızca geçmişimizi öğrenmekle kalmayacak, aynı zamanda şu anda yaşamlarımızda etkin olan karmik güçlerin yanı sıra geleceğimizde bizi bekleyen karmik güçler hakkında da daha iyi bir anlayış kazanacağız: "Bu şekilde bilgiye sahip olacak olan, nereden geldiğini ve nereye gittiğini bilir" (Gerçeğin İncili 22:14-16). İncil'in Diğer Yarı 173

--- SAYFA 185 ---

Her ruh bölünmesinden sonra reenkarne olduğumuzda, otomatik olarak tüm ölü ruhları geçmiş yaşamlarımızdan miras alırız ve farkında olmadan onların devam eden rüyalarını, arzularını, korkularını ve kabuslarını bilinçdışı zihinlerimizde barındırırız. Zihinlerimizdeki bilinç ve bilinçdışı arasındaki psikolojik bariyer sızma eğiliminde olduğundan, bu kayıp ruhların gizli hastalığı, kendine ihaneti ve kendinden nefret etmesi, sonunda mevcut zihinlerimizi de etkileyip yozlaştırarak, bizim de onların aynı lanetli kendi kendini yok etme yolunu takip etmemize neden olur. Bu içsel psikolojik süreç aracılığıyla, geçmiş nesillerimizin günahları gelecek nesillere tekrar tekrar yansıtılır,³ bizi farkında olmadan yaşam boyu kendine zarar veren davranışların döngüsel tekrarına hapseder: Bu onları kör eder. . . ruhlarını yakar ve onlar için, kalplerine saplanmış, asla yerinden çıkaramayacakları bir kazık gibi olur. Ve ağızdaki bir lokma gibi onları kendi arzusuna göre yönlendirir. . . . Babalarının arzularını yerine getirirler. (Thomas Kitabı 140:25-31, 141:33) Ancak Gnostikler, bu geçmiş yaşam ruhlarını içimizdeki bilince geri getirerek, ruhlarımızdaki bu eski dengesizlikleri düzeltebileceğimize inanıyorlardı. Böyle bir restorasyon, geçmişteki ölümlerimizi aynı anda diriltecek ve iyileştirecek, aynı zamanda bizi bu şimdiki yaşamımızda tekrar ikinci ölümün acısını çekmeye karşı bağışıklayacaktır: Ölülerin mirasçıları olanların kendileri ölüdür ve ölüleri miras alırlar. Diri olana mirasçı olanlar diridirler ve onlar hem diriye hem de ölüye mirasçılardır. Ölüler hiçbir şeyin mirasçısı değildir. Çünkü ölen kişi nasıl miras alabilir? Ölüler dirilere mirasçı olursa, diriler ölmez, ölümler dirilir. (Filipus İncili 52:7-15) Ölümünden sağ kurtulmanın ancak psişiklerimiz içindeki bu “bağlantısızlığı” yeniden tesis ederek, varlığımızın iki yarısı arasındaki iletişimi yeniden kurarak mümkün olduğu düşünülüyordu: “Bunlar ölmez ve yok olmaz, çünkü eşlerini tanırırlar” (Kurtarıcının Diyaloğu 125:14-15). Bu da ancak “ikiyi bir yapmakla”, iki yarımızı ortak bir amaç ve etkiyle birlikte çalışacak kadar mükemmel bir şekilde bütünleştirmekle mümkündür: Sağdaki ve soldaki tarikatların her ikisi de Orijinal Hristiyanlık ise 174

--- SAYFA 186 ---

Aralarında kurulmuş olan ve birbirleriyle organizasyonlarını sağlayan düşünce tarafından bir araya getirilenler, öyle olur ki, her ikisi de aynı emellerle hareket ederler; sağınkiler solunkilere, solunkiler de sağınkilere benzer. (The Tripartite Tractate 108:14-21) Nihai hedef, zihinlerimizin İlkel Bölünmeden önce sahip olduğu orijinal bütünlüğü ve birliği yeniden sağlamaktır: “Sonunda, başlangıç gibi üniter bir varoluşa kavuşuruz... Eskiden var olanın yeniden kurulması bir birliktir” (The Tripartite Tractate 132:21-25). Bu restorasyon, İsa'nın tüm insanlığı ölümün pençesinden kurtarmak için kullandığı fedakarlığıyla mümkün oldu: [İsa] yeraltı dünyasına indi. Ölümün çocuklarını serbest bıraktı. . . Ve bütün güçler onu görünce, seni, zavallıyı, uçurumdan çıkarsın ve günahına karşılık fidye olarak senin için ölsün diye kaçtılar. (Silvanus Öğretisi 104:11-14) O, . . . babasını bilmeyenlerin fidesini ödediler. . . . Ölümünün birçokları için hayat anlamına geleceğini biliyordu. (Hakikat Müjdesi 16:38; 20:14) Üzerinize ağır gelen uykudan kurtulun. İçini karanlıkla dolduran unutkanlıktan uzaklaş. Eğer hiçbir şey yapamıyor olsaydın sana bunları söylemezdim. Ama Mesih size bu hediye vermek için geldi. (Silvanus Öğretisi 88:24-27) İsa'nın, Adem ile Havva efsanesinde sembolize edilen orijinal bölünmeyi tersine çevirdiği, böylece ilk bölünmeden bu yana ayrılan tüm ruhları ve ruhları yeniden birleştirdiği düşünülüyordu: Eğer kadın erkekten ayrılmamışsa, erkeklerle birlikte ölmeliydi. Onun ayrılığı ölümün başlangıcı oldu. Bu nedenle Mesih, başlangıçtan beri olan ayrılığı onarmak ve ikisini yeniden birleştirmek, ayrılık sonucu ölenlere hayat verip onları birleştirmek için geldi. Ancak kadın kocasıyla gerdek odasında birleşir. Nitekim gelin odasında birleşenler artık ayrılmayacaklardır. Böylece Havva, Adem'le gelin odasında asla birleşmediği için ayrıldı. (Filipus İncili 70:10-22) Kutsal Kitabın Diğer Yarısı 175

--- SAYFA 187 ---

Bu içsel süreç İsa'ya dayanıyordu ve O'ndan bağımsız olarak gerçekleştirilemezdi. Görünüşe göre Gnostikler, İsa'nın Dirilişinde, O'nun ruhunun tüm evreni yuttuğunu, insanlığın tüm ruhlarını Kendi bünyesinde topladığını düşünmüşlerdi: O, hata yaptıklarında onlardan önce ayrılacakları kendi yerlerine gitti. (Hakikat İncili) İnen, bütün evreni doldurmak için bütün göklerden daha yükseğe çıkandır. (Ef. 4:10) Kurtarıcı ölümü yuttu. . . Kendini yok olmayan bir ebedi diyara dönüştürdü ve görüneni görünmeyi yutarak kendini ayağa kaldırdı ve bize ölümsüzlüğümüzün yolunu verdi. (Diriliş İncelemesi) Bu, insanlığın tüm ölümlerinin ruhlarını orijinal hallerinde etkili bir şekilde korudu: Onların mükemmelliğini kendisinde tuttu ve bunu, Kendisine dönmenin bir yolu ve mükemmellikte eşsiz bir bilgi olarak onlara verdi. (Hakikat İncili) O zaman tüm insanlığın ruhları İsa'nın ruhuyla ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıydı: O onları kendinde keşfetti, onlar da onu kendilerinde keşfettiler. (Hakikat İncili) O gün anlayacaksınız ki, ben Babam'dayım, siz bendesiniz, ben de sizdeyim. (Yuhanna İncili 14:20) Gnostikler, bu birliğin, zamanın başlangıcından bu yana O'nun ruhu ile tüm insanlığın ruhlarının kimliğinin deneyimsel bir birleşimini veya karışımını ürettiğine inanıyordu. Yaşamlarımızı kendi gözlerimizden deneyimledi ve her birimiz olmanın nasıl bir his olduğunu tam olarak öğrendi: "Mesih sizin sayenizde ne kadar çok benzerliğe büründü!" (Silvanus'un Öğretileri). "Sadece ortaya çıktığında gönüllü olarak hayatını feda etmekle kalmadı, aynı zamanda dünyanın var olduğu günden itibaren gönüllü olarak hayatını da verdi" (Filipus İncili 53:6-10). Böylece O, Orijinal Hristiyanlığımızın tüm içeriğini bilecek, deneyimleyecek ve içinde barındıracaktı.

--- SAYFA 188 ---

geçmiş yaşam ruhlarımızın yanı sıra şimdiki yaşam ruhlarımızdaki tüm bastırılmış suçluluk ve keder de dahil olmak üzere, hiçbirinin hissetmesine izin vermediğimiz ruhlar: O, sizin olan şeyleri bilir, böylece siz de onların içinde dinlenebilirsiniz. (Hakikat İncili) Dar yoldan Mesih'i kabul edin. Çünkü o baskı görüyor ve senin günahın yüzünden acı çekiyor. (Silvanus'un Öğretileri) Bu, onu alacak ve öldürülecek kişiye ayrılmış olduğundan, kimsenin almayı mümkün görmediği kitaptır. O kitap çıkmadığı sürece kurtuluşa inananlardan hiç kimse tecelli edemezdi. Bu nedenle şefkatli ve sadık İsa, ölümünün birçokları için yaşam anlamına geldiğini bildiği için bu kitabı alana kadar çektiği acılara sabretti. . . . Bu nedenle İsa ortaya çıktı. O kitabı kendisine aitmiş gibi aldı. (Gerçeğin İncili) Resmi kilisenin Gnostiklere karşı öne sürdüğü başlıca şikayetlerden biri, inancın odağını Tanrı odaklı bir dinden, öz odaklı bir dine kaydırmalarıydı. Ancak bu Nag Hammadi kutsal yazıları, bu eleştirilerin asılsız olduğunu ortaya koyuyor. Bu ilk Hristiyanlar, tıpkı resmi kilisenin yaptığı gibi hâlâ İsa'nın şahsında Tanrı'yı arıyorlardı ve bu arayış konusunda bir o kadar da tutkuluydular. Ancak Gnostikler pragmatisttiler ve bu arayışı mümkün olan en verimli şekilde sürdürdüler. İsa'nın ruhunun "tüm evreni doldurduğunu" anlayarak, eğer kişi Tanrı'yı aramak istiyorsa kendi iç benliğinden başka bir yere bakmasına gerek olmadığını, çünkü Tanrı'nın herhangi bir yerde olduğu kadar orada da olduğunu düşündüler. Böylece katıksız pragmatizm odak noktalarını dışsal bir yönelimden içsel bir yönelime kaydırды. İsa zaten ölümden dirildiğine ve tüm insanlığın ruhlarının zaten İsa'nın dirilen ruhunda yer aldığına inanıldığına göre, Gnostikler her birimizin teknik olarak zaten dirildiğine inanıyordu. O halde Gnostiklerin görüşüne göre, yeniden diriliş olgusu aslında ölümlerinin ruhlarının dirilişi değildir, sadece daha önce dirilmiş olanların sergilenmesi, sunumu veya farkına varılmasıdır: "Öyleyse diriliş nedir? Bu her zaman dirilmiş olanların ifşa edilmesidir" (The Treatise on the Resurrection). Gnostikler, insanlığın eksik olduğu ve ihtiyaç duyduğu her şeyi İsa'nın zaten Kendi içinde barındırdığını ve bizim için özgürce elde edilebilir hale getirdiğini düşünüyordu. Böylece onlar İncil'in Diğer Yarı 177

--- SAYFA 189 ---

kurtuluşumuzun tamamen İsa'ya bağlı olduğunu düşündük. Kaybettiğimiz bütünlüğü yeniden kazanabilmemizin tek yolu O'nun aracılığıyla: Her Şey'in mükemmelliği Baba'da olduğuna göre, Bütün'ün ona yükselmesi gerekir. Dolayısıyla kişi ilim sahibi ise kendisine ait olanı alır ve kendine çeker. Çünkü cahil olan kişi eksiktir ve bu büyük bir eksiklik, çünkü kendisini mükemmel kılacak şeylerden yoksundur. Bütün'ün mükemmelliği Baba'da olduğuna göre, Bütün'ün ona yükselmesi ve herkesin kendisine ait olan şeyleri alması gerekir. (Gerçeğin İncili) Bu orijinal Hristiyanlar, bütünlüğümüze giden yolun doğrudan İsa'dan geçtiğine inanıyorlardı. O'nun aracılığıyla kişinin kendi kayıp geçmiş yaşam benliklerini yeniden keşfedebileceğini ve yeniden bütünleştirebileceğini, kendi ölümlerini arayıp onları tam bilince diriltebileceğini düşündüler: Doğrusu size söylüyorum, benim çarmıhıma inanmadıkça hiç kimse kurtarılmayacak. Ama benim haçıma inananlarınki, Tanrı'nın Krallığıdır. Bu nedenle, ölümlerin yaşamı aradıkları gibi, aradıkları şey kendilerine vahyedildiği için siz de ölümü arayanlar olun. (Yakup'un Gizli Kitabı) Her şeye sahip olan herkesin kendini bilmesi gerekmez mi? Gerçekten bazıları, eğer kendilerini bilmezlerse, sahip olduklarından zevk alamazlar. Ama kendini tanıyanlar, sahip olduklarının tadını çıkaracaklar. (Filipus İncili 76:16-22) Seni bir kez daha azarlıyorum. Siz varsınız, olmayanlarla birlikte olabilmek için kendinizi olmayanlar gibi yapın. (James'in Gizli Kitabı) Gelin Odasının Gizemi Evliliğin gizemi büyüktür! Çünkü o olmasaydı dünya olmazdı. (Filipus İncili 64:33) Bu Nag Hammadi kutsal yazılarının bir kısmında "gelin odası" adı verilen gizemli bir törenden söz edilir. Philip İncili, ruhun diğer yarısıyla birleşik bir ruhsal androjenlik halinde birleşiyormuş gibi görünen bir "imgesel gelin odası"nda birleşmesini anlatır. Ünlü Orijinal Hristiyanlık 178

--- SAYFA 190 ---

Gnostik öğretmen Ptolemy ayrıca kişinin ruhunun bir "gelin odası gizemi" içinde birleşeceği ikinci bir benliği veya "melek"i tanımladı. Burası, insanın uzun zamandır yabancılaşmış ruhsal yarımlarının evliliğinin gerçekleştiği yer gibi görünüyor: Birbirleriyle birleştiklerinde tek bir hayat haline gelirler. Bu nedenle peygamber ilk erkek ve ilk kadın hakkında şöyle dedi: "Onlar tek beden olacaklar." Çünkü onlar, kadın, erkek kardeşi olan erkeği yoldan çıkarmadan önce, babanın yanındayken birbirlerine bağlıydılar. Bu evlilik onları yeniden bir araya getirmiş ve ruh onun gerçek aşkıyla, gerçek efendisiyle birleşmiştir. (Ruh Üzerine Tefsir) Gnostik Kilisenin beş kutsal töreninden en önemlisi olan gelin odasındaki evliliğin, kişi hâlâ hayattayken cennetin krallığına doğrudan girişi sağladığı düşünülüyordu: Mesih vaftizden üstündür, çünkü bize "Hristiyanlar" denmesinin nedeni kesinlikle "vaftiz" sözcüğü değildir. Ve "Mesih" in ismine sahip olmasının nedeni de budur. Çünkü Baba Oğul'u meshetti, Oğul da havarileri meshetti ve havariler de bizi meshetti. Meshedilen kişi her şeye sahiptir. Diriliş, ışık, çarmıh ve Kutsal Ruh O'nun elindedir. Babası bunu ona gelin odasında verdi; o sadece (hediye) kabul etti. Baba Oğul'un içindeydi ve Oğul da Baba'nın içindeydi. Bu Cennetin Krallığıdır. (Filipus İncili 74:12-24) Gelin Odasının gizemi, kişinin kimliği ve gerçek doğası hakkında neredeyse ikinci bir doğum olarak nitelendirilecek kadar dramatik açıklamalar sağlamış gibi görünüyor: Ey can, inatçı kişi, ayık ol ve cehaletin işi olan sarhoşluktan kurtul. . . . Bedensel bir doğuma girdiğinizde, doğuruldunuz. Gelin Odasının içinde var olun! Zihniniz aydınlansın! (Silvanus'un Öğretileri) İncil'in Diğer Yarısı 179

--- SAYFA 191 ---

Kişinin geçmiş yaşam ruhlarının dirilişinin ön koşulu olan bu kutsal törenin, kişi hâlâ hayattayken alınması gerekiyordu. Ölümünden sonra artık çok geçti. Gelin odasının gizemi bir kez alındığında, geçmiş yaşamdaki tüm ruhların kurtuluşu garantilenmiş olur: Bu açığa çıktığında, mükemmel ışık herkesin üzerine akacaktır. Ve onun içinde olanların hepsi Noel'i alacak. Daha sonra köleler serbest bırakılacak ve esirler fidye karşılığında serbest bırakılacak. . . . Ayrışanlar birleşip dolacak. Gelin odasına giren herkes ışığı yakacaktır. . . . Bir kimse gelin odasının oğlu olursa nur alacaktır. Bir kimse burada iken onu alamaz ise, başka yerde de alamaz. . . . Ve yine dünyayı terk ettiğinde zaten görüntülerdeki gerçeği almış oluyor. Dünya Aeon (ebedi alem) haline geldi, çünkü Aeon onun için doluluktur. (Filipus İncili 85:25; 86:15) Bu kutsal törene özellikle "imgelenmiş" gelin odası adı verildi; bu bize birçok BSD kültürünün ikili ruhlardan birinden kişinin ruhsal ikizi, ikizi veya imgesi olarak bahsettiğini hatırlatır. Bu terim aynı zamanda bu gelin odasında meydana gelen evliliğin öncelikle zihinsel imgelerin birleşmesini veya bütünleşmesini içeren psikolojik bir olay olduğunu da öne sürmektedir. Bu kutsal tören, muhtemelen ölüme yakın deneyimlerde (ÖYD'ler) sıklıkla tanımlanan anlık "panoramik yaşam incelemesine" benzer şekilde, kişinin tüm geçmiş ruhlarının ve anılarının kapsamlı bir zihinsel incelemesini beraberinde getirmiş olabilir, ancak yalnızca bir tane yerine düzinelerce, hatta yüzlerce geçmiş enkarnasyonu araştırıyor olabilir. ÖYD'lerde bu yaşam gözden geçirmesinin tek bir anda gerçekleştiği söylenir; eğer tüm bir yaşamın tüm anıları bir anda taranabiliyorsa, birden fazla yaşamı gözden geçirmek kayda değer ölçüde daha uzun sürmemelidir. Ve öyle görünüyor ki, sadece bu kayıp anılara bir göz atarak kişi otomatik olarak daha kapsamlı bir iyileşme sürecine başlayacak ve bu önceki benlikleri ve kimlikleri bilinçli olarak kendi ruhuna dahil edecektir: Herhangi bir kişinin, onlar gibi olmadığı sürece gerçekte var olan şeylerden herhangi birini görmesi mümkün değildir. Dünyada insan böyle değildir: Güneşi güneş olmadan görür; ve o, göğü, yeri ve diğer her şeyi görür ama o, bunlar değildir. Bu gerçeğe oldukça uyumludur. Ama bazı şeyler gördün: Orijinal Hristiyanlık 180

--- SAYFA 192 ---

o yerin bir şeyi ve siz o şeyler oldunuz. Ruh gördün, ruh oldun. Mesih'i gördün, Mesih oldun. Babayı gördün, Baba olacaksın. Yani burada her şeyi görüyorsun ama kendini görmüyorsun, ama orada [gelin odasında] kendini görüyorsun ve ne görüyorsan o olacaksın. (Filipus İncili 61:21-36) Böyle bir panoramik yaşam incelemesi muhtemelen bu geçmiş yaşam benliklerinin her birini tamamen bütünleştirip yeniden diriltmeyecektir, ancak en azından kişinin geçmiş benlikleriyle ilk tanışmasını sağlayacaktır ve aslında bu, ilk Hristiyan Gnostiklerin kendilerinden "gnosis" veya kendini tanıyanlar olarak adlandırdıkları şeydir. Kişinin geçmiş benliklerine ait bu görüntüler ve anılar, şimdiki yaşam ruhunda yeniden yüzeye çıkmalıydı. Bu şekilde, kişinin varlığının iki yarısı birbirine sıkı sıkıya bağlı olabilir ve kişi bu mükemmel bütünlük durumuna ulaştığında, o zaman Mesih'e eşit olur. Kişi sadece kaybettiği mal varlığının tamamını almakla kalmayacak, aynı zamanda Mesih'i de alacaktır: İmge aracılığıyla yeniden doğmak kesinlikle gereklidir. Diriliş nedir? İmajın [geçmişteki ruh], imajın [şimdiki ruhun] aracılığıyla yeniden yükselmesi gerekir. Gelin odası ve görüntü, görüntü aracılığıyla hakikate girmelidir: restorasyon budur. . . . Ancak kişi . . . haç gücü. Bu güç, elçilerin "sağ ve sol" olarak adlandırdığı güçtür. Çünkü bu kişi artık Hristiyan değil, Mesih'tir. (Filipus İncili 67:14-26) Eğer Baba'nın iradesini yerine getirirsen, derim ki, O seni sevecek ve seni benimle eşit kılacaktır. . . (Yakup'un Gizli Kitabı) Cennetin krallığının öğrencisi olan her Kutsal Yazılar öğrencisi, deposundan eski hazinelerin yanı sıra yeni hazineler de çıkaran bir ev sahibi gibidir. (Matta İncili 13:52) Vaftiz Olarak Tövbe Ve böylece Yahya çöl bölgesinde vaftiz ederek geldi ve günahların bağışlanması için tövbe vaftizini vaaz etti. (Markos İncili 1:4) İncil'in Diğer Yarısı 181

--- SAYFA 193 ---

Bu iç evlilik Gnostik Kilisenin nihai hedefi olsa da, önceden hazırlık yapılmasını gerektiriyordu. Kişinin mevcut yaşam ruhunun, psişenin daha derin düzeylerinde depolanan diğer ruh malzemelerini özümseyebilmesi için önce hastalıklarından ve bölünmelerinden iyileşmesi gerekiyordu: Kıskaçlıktan kurtulduğunuzda, o zaman kendinize ışık giydirecek ve gelin odasına gireceksiniz. (Kurtarıcının Diyaloğu) Ruhun temizlenmesi, eski tabiatının yeniliğine kavuşması ve tekrar geriye dönmesidir. Bu onun vaftizidir. (Ruh Üzerine Tefsir) Kişinin geçmiş yaşamdaki ruhunu diriltmeden önce, kişinin mevcut yaşam ruhunu bastırılmış psikolojik materyalden arındırarak optimum işlevselliğe kavuşturması gerekiyordu. Böyle bir arınma ancak kişinin tüm bastırılmış malzemesinin ayıklanıp bilinçli hale getirilmesiyle yapılabilir; ancak o zaman psişe sisteminden atılabilir. Bastırmaya eğilimli olduğumuz malzemenin çoğu hoş olmayan şeyler olduğundan, bu psikolojik süreç acı vericidir: Bu geri getirme işlemine tövbe denir. (Hakikat İncili) Tövbe, sıkıntı ve keder içinde gerçekleşir. (Ruh Üzerine Tefsir) Gnostikler, tüm bu bastırılmış kederi ve umutsuzluğu temizleyerek ruhlarımızı daha büyük bir sağlığa ve bütünlüğe kavuşturabileceğimizi düşündüler. Bunu, tam kurtuluşa ulaşmaya yönelik çok daha büyük bir sürecin önemli bir ilk adımı olarak gören ilk Hristiyanlar, bunu, başlangıçta, en azından niyet açısından, modern psikanalize benzer psikolojik bir süreç gibi görünen, "vaftiz" adı verilen kutsal ayin olarak resmileştirdiler. Ancak çok büyük bir fark vardı. Her ne kadar bu süreç büyük miktarda özel ruhsal araştırmayı içerse de, aynı zamanda Mesih'in kişinin ruhunda zaten mevcut olduğu ve uygulayıcıya bütünlük, dürüstlük ve bütünlüğe yönelik bu içsel arayış konusunda aktif olarak rehberlik edeceği yönündeki örtülü varsayıma dayanıyordu: Kapıyı kendinize açın, böylece Var Olanı tanıyabilirsiniz. Kendinize vurun ki, Söz size açılsın. . . . Eğer İsa'ya sahipsen, tüm bu dünyayı fethedeceksin. Orijinal Hristiyanlığınız 182

--- SAYFA 194 ---

kendin için aç, açacaksın. Kendiniz için çaldığınız şeyi, kendi çıkarınız için çalacaksınız. (Silvanus'un Öğretileri) Öğretilecek olanlar. . . Babadan talimat alarak kendi başlarına öğrenirler. (Hakikat İncili) Babaya yalvarın. Tanrı'ya sık sık yalvarın, o size verecektir. . . . Benden kınamayı al ve kendini kurtar. (Yakup'un Gizli Kitabı) İlahi olandan ve içinizdeki öğretilerden kaçmayın, çünkü size öğreten kişi sizi çok seviyor. (Silvanus Öğretileri 87:21-25) Gnostiklerin kurtuluş teolojisi kendi içinde tutarlı ve sağlam psikolojik ilkelere dayalı görünüyor. İsa'nın ruhu insanlığın ruhlarıyla birleştiğinde, yüzleşmemize ve işlememize izin vermediğimiz tüm bastırılmış duygular ve duygular da dahil olmak üzere, ruhlarımızın tüm içeriğini deneyimlemiş olacaktı. Kurtuluşumuzun bir sonraki adımına geçmeden önce bu bastırılmış materyali arayıp bırakmamız gerektiğini bilerek bizi bunu yapmaya teşvik etti. İnsanların kendi acılarına erişmelerini engelleyen aynı iç psikolojik duvarlar, onları O'nun Krallığının dışında tutuyordu. Görünüşe göre Gnostikler "İsa'yla bir olmak" için, bir bireyin öncelikle kendi ruhundaki diğer her şeyle "bir" olması gerektiği sonucuna varmışlardır, buna kendi içsel kederi ve yası da dahil: Gözyaşlarını, yasını ve kederini hatırlıyorum. Bizden uzaktalar. Babanın mirasının dışında olan sizler, zamanı geldiğinde ağlayın, yas tutun ve iyi olanı vaaz edin. (Yakup'un Gizli Kitabı) Her şeye sahip olmayan, Mesih'i tanıyamaz. (Silvanus Öğretileri) Kişinin tüm geçmiş yaşam ruhlarının geri dönüşünü başlatan gelin odası kutsallığı, kurtuluşun son mührüydü, ancak öncelikle kişinin ruhunun bu şimdiki yaşamda mükemmel ve eksiksiz olmasını gerektiriyordu. Yalnızca şimdiki yaşamdaki ruhları bölünmelerden ve kusurlardan arınmış olanlar gelin odasının kurtuluşuna kavuşabilirdi: İncil'in Diğer Yarı 183

--- SAYFA 195 ---

Onlar . . . onların arasında Mesih hakkında konuşun ki, geri dönüş alsınlar ve o da onları merhemle yağlasın. Merhem, onlara merhamet edecek olan Babanın merhametidir. Fakat O'nun meshettiği kişiler mükemmel olanlardır. Çünkü dolu kaplar, geleneksel olarak meshedilmek için kullanılan kaplardır. (Gerçeğin İncili) Gnostik "mükemmellik" kavramı kişinin günahsız ya da suçsuz olmasını gerektirmiyordu. Bu sadece kişinin tüm kişisel başarısızlıklarını tamamen tanımasını ve ruhunun bunlara karşı tepkilerini tamamen kabul etmesini ve işlemlerini gerektiriyordu. Resmi kilise inanç kazanmaya odaklanırken, Gnostik kilisenin daha çok psikolojik sağlık ve bütünlük kazanmaya odaklandığı görülüyor. Vaaz ettikleri şey kusursuz günahsızlık değil, kusursuz öz dürüstlüktü. Büyük Seth'in İkinci İncelemesi gibi birçok Gnostik eser, özellikle bu "kusursuz ve bozulmaz olanlardan" oluşan bir okuyucu kitlesine hitap ediyordu. Diriliş Tartışmaları Önce ölecek sonra dirilecek diyenler yanılıyorlar. Eğer yaşarken ilk kez dirilmeyi almazlarsa, öldüklerinde hiçbir şey alamazlar. (Filipus İncili 73:1-5) İkinci yüzyılın ortalarına gelindiğinde Roma İmparatorluğu, uygun Hristiyan doktrini üzerine teolojik tartışmalarla alev alev yanıyordu. En ihtilafli ve hararetle tartışılan konulardan biri, Hristiyanlığın vaat edilen dirilişinin doğru anlaşılmasıyla ilgiliydi. Kilisenin Gnostik ve Ortodoks dallarının bu konuya bakış açıları çok farklıydı. Gnostikler bu çelişkiyi, İsa'nın en yakın havarilerinin bile onun kendilerine aktarmaya çalıştığı her şeyi tam olarak anlamadıklarını ileri sürerek açıkladılar: "Seninle ilk önce benzetmelerle konuştum ve sen anlamadın. Şimdi ise ben seninle açıkça konuşuyorum ve sen anlamıyorsun" (Yakup'un Gizli Kitabı). Resmi kilise, tarihin son dramatik sonunda dirilişin herkesin başına aynı anda gelecek bir şey olduğuna inanırken, Gnostikler dirilişin herhangi bir zamanda bireysel olarak gerçekleşebileceğini hissettiler ve bu olasılığın kanıtı olarak Lazarus'a işaret ettiler. Pek çok din bilgini, belirgin bir Orijinal Hristiyanlığa dikkat çekmiştir¹⁸⁴

--- SAYFA 196 ---

Lazarus ile adı aslında "Ausar" olarak telaffuz edilen efsanevi Mısır tanrısı Osiris arasındaki bağlantı. Mısır dilinde "Osiris" (L'Ausar) ifadesi "Lazarus" kelimesine oldukça benzemektedir. Hem Osiris'in hem de Lazarus'un ölümden diriltildiği bildirildiğinden, bunun bir tesadüften fazlası olup olmadığı merak edilebilir, ancak açıklama günlük dilde kullanılan bir ifadeden başka bir şey olmayabilir. Eğer İsa, hizmeti sırasında birini ölümden diriltmiş olsaydı, bu kişi kesinlikle önümüzdeki yıllarda toplumda bir konuşma konusu olurdu ve İsrail ile Mısır'ın kapı komşusu olması nedeniyle, genel halk ondan gayri resmi olarak başka bir "Osiris" olarak söz edebilirdi. Eğer öyleyse, o zaman "Lazarus" onun adı değil, lakabıydı. Lazarus hikayesiyle ilgili gerçekten merak uyandıran şey, hem ortodoks hem de Gnostik olsun, hemen hemen her erken Hristiyan kaynağına göre, yeniden dirilişin başlangıçta kurtuluşun "her şeyin sonu" olarak görülmesidir. Birisi ölümden diriltildikten sonra sonsuz yaşama sahip olacaktı. İsa'nın zamanında insanlar Kıyamet Gününe kadar dirilişlerinin gerçekleşeceğini beklemiyorlardı. Ancak Yuhanna'nın on birinci bölümünde, İsa'nın Lazarus'u ölümden dirilttiği hikayenin ortasında, O bu önyargıya karşı çıkıyor ve bunun yerine sonsuz yaşamın bir bireye herhangi bir zamanda verilebileceğini öne sürüyor. Meryem, Lazarus'un ölümüne üzülp onun kıyamet gününe kadar diriltilmesini beklemediğini itiraf ettiğinde, İsa, dilediği zaman bir kişiye hayat verebileceğini söyleyerek onu düzeltir. Her halükarda, eğer Lazarus zaten diriliş almış olsaydı, ilk Hristiyan doktrini bundan sonra ölüm zincirlerinin onu artık tutamayacağını öne sürerdi. Ölümüne karşı başışıklığı olacaktı. İsa Yuhanna 11:26'da vaat ettiği gibi asla ölmeyecekti. Thomas İncili'nin vaat ettiği gibi ölümü asla tatmayacaktı. İlginç bir şekilde, Yuhanna İncili'nin sonu, yeni oluşan Hristiyan toplumundan birinin böyle bir başışıklığa sahip olduğu söylentisinin olduğunu bildirir: "İsa'nın sevdiği kişi" olan hvari Yuhanna'nın kendisi: Petrus döndü ve İsa'nın sevdiği öğrencinin onları takip ettiğini gördü. . . . Petrus onu görünce, "Ya Rab, ona ne olacak?" diye sordu. İsa şöyle cevap verdi: "Ben dönene kadar onun hayatta kalmasını istersem, bu sana ne? Benim ardımdan gelmelisin." Bu nedenle kardeşler arasında bu müridin ölmeyeceğine dair söylenti yayıldı. . . . Bu şeylere tanıklık eden ve bunları yazan öğrenci budur. (Yuhanna İncili 21:19-24) Kutsal Kitabın Diğer Yarı 185

--- SAYFA 197 ---

Daha önce Yuhanna'nın müjdesinde İsa'nın Lazarus'u çok sevdiği üç kez tekrar vurgulanmıştı: Şimdi Lazarus adında bir adam hastaydı. Meryem ve kız kardeşi Marta'nın köyü olan Beytanya'dandı. . . . Kız kardeşler İsa'ya, "Ya Rab, sevdiğin adam hasta" diye haber gönderdiler. . . . İsa Marta'yı, kız kardeşini ve Lazar'ı seviyordu. . . . İsa ağladı. Bunun üzerine Yahudiler, "Bakin, onu ne kadar sevdi!" dediler. . . . İsa bir kez daha derinden etkilenecek mezara geldi. (Yuhanna İncili 1-38) İsa'nın çok sevdiği Lazar diriltildi ve bundan sonra muhtemelen ölüme karşı bağımsız olacaktı. Bu, İsa'nın da çok sevdiği ve aslında ölüme karşı bağımsız olduğu söylenen elçi Yuhanna olarak tanıdığımız kişiyle aynı kişi mi? Yuhanna İncili'nin yazarı olan bu yeni "Osiris" bugün hala gezegenimizde dolaşıyor mu? Resmi kilise dirilişin onlar öldükten sonra gerçekleşmesini beklerken, Gnostikler bunun yerine bunun tercihen ölümden önce alınan bir kutsal tören olduğunu düşünüyordu. Gnostikler, İsa'nın ölmeden önce bu kutsal töreni alması gerektiğine bile inanıyorlardı. Bu kutsal töreni almak sonsuz yaşamın anahtarıydı; Dirilişle karşılaşan kişi ikinci ölümü yaşamayacaktır: Önce Rab'bin öldüğünü ve sonra dirildiğini söyleyenler yanılgı içindedirler; çünkü o önce dirildi ve sonra öldü. Eğer kişi ilk önce dirilmeye ulaşamazsa ölmez mi? (Filipus İncili 56:16-19) Bu kutsal tören, kişinin ruhuyla ruhunun nihai ve kalıcı birliğini sağladı: Rab her şeyi bir gizemle, bir vaftizle, bir krisle, bir komünyon, bir kurtuluş ve bir gelin odasıyla yaptı. . . . "Aşağıdakileri yukarıdakilere, dışarıdakileri de içeridekilere benzetmeye geldim. Onları yerde birleştirmeye geldim." (Filipus İncili 67:27-34) Kişi hâlâ hayattayken meydana gelen bu "diriliş", Eski Ahit'te yer alan Orijinal Hıristiyanlığın 186 kehanetinin farklı bir yorumu değildi.

--- SAYFA 198 ---

Kıyamet Gününde gerçekleşecek olan Evrensel Diriliş, ancak bu daha sonraki oluşumu bireysel olarak önleyebilecek tamamen farklı bir olay olduğu düşünülüyor. Bunun oldukça tercih edilebilir olduğunu savundular. Evrensel Diriliş, tüm insanlığın bütünleşmemiş ruhlarının tarihin doruk noktasında yeniden uyanmasına neden olurken, Gnostikler kişinin önceden tercih edebileceği başka bir diriliş olduğuna inanıyordu; bu da daha sonraki olayı, onu seçen kişi için gereksiz kılacaktı. Gnostikler aynı zamanda ruhun bir dirilişinin de olduğuna inanıyorlardı, bu da ruhun Kıyamet Günü'ndeki dirilişini gereksiz kılacaktı: "Bu, bedeninin dirilişiyle birlikte ruhun dirilişini de yutan ruhun dirilişidir" (The Treatise on Resurrection 45:39-42). Ölümden önce dirilişle karşılaşacak kadar şanslı olanlar ikinci ölümden kaçınacak, bütün ve mükemmel kalacaklardı. Bunu yapmamış olanlar yine de ikinci ölümün acısını çecekler ve bundan sonra ayrı olan bilinçsiz ruhları, Kıyamet Günü gelene kadar kendi hayal güçlerinin yarattığı rüya gibi bir cehennem dünyası deneyiminde sıkışıp kalacaktı. Ve insanın hayal gücünün tam anlamıyla bir sınırı olmadığına göre, o rüya gibi alemde yaşanabilecek dehşetler, insanoğlunun ölüm kapısının bu tarafında karşılaştığı en kötü zulmün çok ötesine geçebilir: Ve o, ya bu dünyada, ya dirilişte ya da orta yerde ikamet eder. Tanrı beni orada bulmayı yasakladı! Bu dünyada iyilik ve kötülük vardır. Onun iyi şeyleri iyi değildir ve kötü şeyleri de kötü değildir. Ama bu dünyadan sonra gerçekten kötü olan bir kötülük vardır; buna "orta" denir. Bu ölümdür. Bu dünyada iken, dirilmeyi kazanmamız bize yakışır ki, bedenimizi soyduğumuzda rahat bulunalım ve ortada yürümeyelim. (Filipus İncili 66:7-21) İlk kilisede Evrensel Diriliş'in bedenlen mi yoksa bedenden mi gerçekleşeceği konusunda şiddetli bir anlaşmazlık vardı: Bazıları çıplak olarak ayağa kalkmaktan korkuyor. Bu nedenle beden olarak yükselmek istiyorlar ve çıplak olanların eti giyenler olduğunu bilmiyorlar. Olanlar. . . çıplak olmayanların kendilerini soyması. "Tanrı'nın krallığı et ve kanla miras alınmayacak." Bu miras almayacak olan nedir? Bu İncil'in Diğer Yarısında yer alan 187

--- SAYFA 199 ---

biz. . . Yükselmeyeceğini söyleyenlerde hata buluyorum. O halde her ikisi de hatalıdır. Etin kabarmayacağını söylüyorsun. Ama bana neyin yükseleceğini söyle ki, seni onurlandıralım. Bedendeki ruh diyorsunuz ve o aynı zamanda bedendeki ışıktır. (Fakat) bu da bedenin içinde olan bir mesele, çünkü ne söylersen söyle, bedenin dışında hiçbir şey söylemiyorsun. Her şey onun içinde var olduğundan, bu bedende yükselmek gerekir. (Filipus İncili 56:27-57:22) Bu pasajda Filipus, hem dirilişin bedende gerçekleşeceğini söyleyenleri, hem de onun beden dışında gerçekleşeceğini hissedenleri kınamaktadır. BSD perspektifinden bakıldığında, Evrensel Diriliş'in gerçekten de ölümlerin ruhlarının fiziksel bedenlerde yeniden uyanışına tanık olmasına rağmen, bu ruhların daha önceki enkarnasyonlarında sahip oldukları orijinal bedensel formlar değil, bunun yerine ruhlarının mevcut enkarnasyonlarının bedeni olacağına işaret ediyor gibi görünüyor. Dolayısıyla Gnostikler, Evrensel Diriliş'in bedensel bir diriliş olacağı yönündeki ortodoks geleneği teknik olarak doğru, ancak ortodokslar tarafından doğru bir şekilde anlaşılmamış olarak görüyorlardı. Aslında Gnostikler, resmi kilisenin yeniden diriliş anlayışını iki kat yanlış olarak kınadılar. Ortodoksların, hatalı bir şekilde şu andaki fiziksel bedenlerinin Kıyamet Günü'nde kurtuluşlarını sağlayacağını beklediklerini, bunu yapamayacaklarını söylediler ve aynı zamanda, gerçekte olacakken başka bir şeyin orada olmayacağını da yanlışlığına uğrattılar: Yazıklar olsun size, umudu olmayan, olmayacak şeylere güvenen tanrısızlar! Vay halinize, bedende ve zindanda yok olmayı umut edenler! Ne kadar süre kayıtsız kalacaksınız? Peki ölümsüzlerin de ne zamana kadar yok olacağını düşünüyorsunuz? Umudunuz dünyaya bağlı ve tanrınız bu hayattır! Ruhlarınızı yok ediyorsunuz! . . . "Siz üzerinize giyilen elbiseyi, ne kadar kirli de olsa seviyorsunuz ve yersiz bir ümit içindesiniz. Bilmediğiniz şeye inandınız." (The Book of Thomas 143:8-40) Bunların hepsi, Evrensel Diriliş'te her ölü ruhu tamamen yeni bir bedenle yeniden donatmak yerine, ölümlerin mevcut enkarnasyonlarının zaten var olan bedenlerinde yeniden uyanacağını öne süren BSD ile uyumludur. Gnostikler, Ortodoksların beklediği bedenlerin umdukları şekilde teslim edilmeyeceğini ima ederken, onlar da bunu ima ettiler.

--- SAYFA 200 ---

o zaman bunun yerine başka bir şey alacaklar, beklemedikleri ve muhtemelen artık var olmadığını varsaydıkları bir şey: kendi geçmiş zihinsel içeriklerinin tümü. Gnostikler, tüm bu kayıp malzemenin aslında yok edilemez olduğu ve Kıyamet Günü'nde Ortodoksları şaşırtmaya hazır olduğu konusunda ısrar ediyordu. Tam da bekledikleri kurtuluş anında içlerinde ortaya çıkacak, zahmetsiz ve acısız bir kurtuluşa dair saf umutlarını boşa çıkaracaktı. Bölünmüş Bir Kilise Kendi içinde bölünen her krallık yıkılacak." (Matta İncili 12:25) İmanın ilk yıllarında eğitimsiz bir göz için, bu 17 kutsal kitabı yazan Gnostikler, Hristiyanlarla aynı şeylere inanıyorlardı. Her iki grup da insanlığın atalarımızdan miras kalan günahlardan mustarip olduğuna ve bu günahlar yüzünden öldükten sonra ruhumuzun cehenneme gideceğine inanıyordu. Her ikisi de İsa'nın isteyerek çarmıha gerildiğine, bizi kurtarmak ve ruhlarımızı bu kaderden kurtarmak için canını verdiğine inanıyordu. Her ikisi de İsa'nın, öğretilerini izleyen herkesin ruhlarını da diriltme vaadiyle ölümden dirildiğine inanıyordu. Her ikisi de İsa'nın geri kalanımızın kaybettiği bir mükemmelliğe sahip olduğuna ve O'nun bu mükemmelliği paylaşmamızı mümkün kıldığına ve bunu yaparsak kurtulacağımıza ve dirilişimizin garanti altına alınacağına inanıyordu. Bu ortak çerçevenin ötesinde, iki grup oldukça farklı şeylere inanıyordu, ancak bu farklılıklar tek bir temel ayrımdan kaynaklanıyor gibi görünüyor: Bir grup reenkarnasyona inanıyordu, diğeri ise inanmıyordu. Hristiyan mesajına reenkarnasyonun eklenmesi, Gnostik Kilise'de bulunan tam bir yeniden yorumlamayı gerektiriyordu. Veya belki de Hristiyan mesajından reenkarnasyonu çıkarmanın, resmi kilisede bulunan köklü yeniden yorumlamayı gerektirdiğini söylemek daha doğru olacaktır. Her iki durumda da, daha sonraki tüm farklılıklar, bu tek orijinal ayrımdan kaynaklanıyor gibi görünüyor. Bu iki grup arasındaki tartışma, yeni oluşan Hristiyan topluluğunda, onlar ayrılmadan önce uzun bir süre hoşgörülle karşılanmış görünüyor. Ancak bu ikisi birbirinden ayrıldıktan sonra aralarındaki farklar daha da belirginleşti ve bundan sonra her şey kötüye gitti. Resmi kilise sonunda devasa kitabını geliştirmeye daha fazla odaklanmaya başladı. İncil'in Diğer Yarı 189

--- SAYFA 201 ---

Bireysel üyelerinin manevi gelişimini beslemekten ziyade politik bir organizasyon. Toplumsal inancı yukarıdan aşağıya otokratik bir şekilde empoze etmeye çalıştı. Bu arada Gnostik Kilise ise tam tersini yaptı ve grubun toplumdaki nesnel konumu pahasına bireyin öznel deneyimine odaklandı. Resmi ve Gnostik Hristiyanlık arasındaki bölünmenin resmi kiliseyi bin yıllık cinayet ve terör çılgınlığına sürüklemesi gibi, bu bölünme de Gnostik kiliseyi Gnostik yaratılış mitolojisi olarak bilinen kapsamlı varsayımsal fantezilerine sürükledi. Gnostik Kilise'nin sonraki yıllarında üyeleri, Tanrı'nın evreni yaratmak için kullandığı süreçler hakkında giderek daha karmaşık ve ayrıntılı varsayımlarda bulunmaya başladılar. Sonuçta, görünüşte anlamsız ama kafa karıştırıcı derecede ayrıntılı olan bu yaratılış mitleri, Gnostisizmin sağlam olmayan teolojisinin kanıtı olarak kullanılarak Gnostisizmin siyasi çöküşüne katkıda bulundu. Aslına bakılırsa, Nag Hammadi kutsal yazıları ortaya çıkarılana kadar birçok modern tarihçi, tüm Gnostik hareketin tanımlayıcı imzası olarak, bu 17 kutsal kitapta çok belirgin bir şekilde öne çıkan psikolojik içsel vahiy sürecinden ziyade, bu labirent benzeri yaratılış mitlerini görmüştü. Bu çarpık bakış açısı, resmi kilisenin sansür kampanyası tarafından üretilmiş gibi görünüyor. In the end, it seems that both these fragments of Christ's original church failed to pass on the gift that had been handed down to them. İsa'nın kilisesinin iki yarısı birbirinden ayrıldığında, her biri diğerinin yokluğu nedeniyle kendisini ölümcül bir şekilde sakatlanmış halde buldu ve onların eşit derecede trajik geçmişleri de bu hayal kırıklığı yaratan gerçeği yansıtır. Orijinal Hristiyanlık 190

--- SAYFA 202 ---

7 Tek Standart ve İki Gelenek: Kaybolan Mirasımızın Yankıları Annesine şöyle der: "Ağlama. Babama ve sonsuz hayata dönüyorum. İşte oğlun! Yerimi bu adam alacak." Sonra müridine, "İşte annen!" Sonra başını eğerek ruhunu teslim etti. — Codex evangelii Johannei Templariorum'daki Yuhanna 19:26-30'un bir varyasyonu Resmi kilise, Gnostik Kilise'nin kamusal faaliyetlerini bastırmayı başarsa da, onu hiçbir zaman tamamen kapatamadı veya insanlığın ikili ruhu hakkındaki öğretilerini tamamen ortadan kaldıramadı. BSD, Batı kültürünün karanlık sınırlarına çekilerek dünyanın Hristiyanlığa geçişinde hayatta kalmayı başardı. Tıpkı Mezopotamyalıların İsa'dan iki bin yıl önce iki ruha (napistu ve zaqiqu) inandıkları ve Kenanlıların İsa'dan bin yıl önce iki ruha (nps ve th) inandıkları gibi, Yahudiler, Maniheizmler, Mandenler, Müslümanlar, Katharlar ve Tapınakçılar da İsa'dan sonra da aynısını yapmaya devam ettiler. İsa'nın sahneye çıkmasından çok önce, ikili ruh doktrini Yahudilikte derin bir şekilde kökleşmişti ve bu kadim bağlantının işaretleri Yahudi halkının tarihini ve kültürünü doldurmuştu.¹ Tanrı'nın dünyayı bölme yoluyla yaratmasından², Adem'in başlangıçta iki ruha sahip olduğunu söyleyen Yahudi efsanesine kadar.

--- SAYFA 203 ---

yüzler,3 ikiz olan ilk insan çocuklarına (Kabil ve Habil), Ahit Sandığı'nın her iki yanında duran iki yüzlü ikiz meleklerle, Süleyman Tapınağı'nın girişinin her iki yanında duran ikiz sütunlara, hayvanların ortadan dilimlenip yarılarının birbirine karşı dizilmesiyle tamamlanan İbrahim Ahit'ine,4 bir bıçakla ikiye bölünerek ölen İshaya efsanesine. Yom Kippur kefarete kurbanındaki iki keçiyle ilgili olarak, İsa sahneye çıkmadan çok önce Yahudilikte ikilik ve bölünmenin temel temalar olduğu açıktır. Bu durum Hristiyanlığın gelişiyile sona ermedi. Aslında kanıtlar, BSD'nin İsa'nın zamanındaki genel Yahudi nüfusu arasında iyi bilindiğini gösteriyor. Örneğin, o dönemde popüler olan bir kitap, Musevi öğretisine göre tarihteki sadece iki kişiden biri olan ve ikinci ölümü hiç yaşamamış olan Enoch'a atfedilir: "İnsanı görünen ve görünmeyen doğadan yarattım. Onun ölümü, hayatı ve imajı her ikisinden de gelir" (Enoch'un Sırları Kitabı6). Yüzyıllar sonra, Yahudiliğin mistik Kabala okulu açıkça ikili ruh doktrini öğretiyordu ve kişinin kurtuluşa ulaşabilmesi için hem ruhunun hem de ruhunun mükemmelleştirilmesi gerektiğini ilan ediyordu: Ruh (nefes) bedenle yakın bir ilişki içindedir, onu besler ve destekler; aşağıdadır, ilk kıpırdanmadır. Gerekli değeri elde ettiğinde, üzerinde oturulacak ruhun tahtı (ruah) haline gelir, yazıldığı gibi, "ruh üzerimize yukarıdan dökülene kadar." Ve bu ikisi, yani can ve ruh, kendilerini gerektiği gibi hazırladıklarında, "süper ruh"u (neshamah) almaya layık olurlar. (Yahudi Kabala'sından Zohar) Önceki bölümde gördüğümüz gibi, Hanok'un görünen ve görünmeyen unsurların karışımı teması Thomas Kitabı'nda da incelenmiştir. Eşit karşıtların birleşmesi, erken Hristiyanlığın o kadar temel bir unsuru gibi görünüyordu ki, aslında bu kavram, Hristiyanlığın her iki birincil logosuna da dahil edilmişti: Haç elbette ama aynı zamanda balık veya Ichthys sembolü. Binlerce yıldır insanlık şunu merak etti: "Hristiyanlığın balıkla ne alakası var?" Ancak Gnostik Hristiyanlara göre bu logo, İsa'nın "ikiyi bir yap" emrinin zarif ve incelikli bir hatırlatıcısı olarak hizmet edebilirdi. Ichthys sembolünün iki yayı devam ettirilirse, birbiriyle örtüşen iki mükemmel daire oluştururlar; bütünleşmiş bir dualitenin mükemmel bir temsili. Orijinal Hristiyanlık 192

--- SAYFA 204 ---

Doğu'da BSD, Roma'nın Hristiyanlığı kabul etmesinden sonra kurulan dini hareketlerin tutarlı bir özelliği olmaya devam etti. Mandaean dini (Irak ve İran'daki bazı kabileler tarafından hala takip edilmektedir) İsa'nın zamanında Yahudiye'de ortaya çıktığını iddia etmektedir ve bugüne kadar ölümde bölünen iki ruh öğretisini öğretmektedir. Her Mandaean kendisinin hem bir ruha (nishimta) hem de bir ruha (ruha) sahip olduğuna inanır. Ölüm anında kişinin ruhu terazide tartılır. Layık görüldüğü takdirde, ahirette ruhuyla kalıcı olarak birleşerek nurlu bir dünyaya girer. Eğer değersiz bulunursa, sonsuza dek ruhundan ayrılır ve ölümler diyarında hapsedilir.7 Açıkçası, aynı düşünce dizisi iki yüz yıl sonra Maniheizm sahneye çıktığında ve aynı zamanda ikili ruh öğretisini öğrettiğinde hâlâ dolaşımdaydı. Efsanevi kurucusu Mani'ye her zaman kendi Syzygus'unun, yani "İlahi İkizinin" eşlik ettiği söylenir.8 İslam bundan dört yüz yıl sonra sahneye çıktığında, o da başlangıçta ikili ruh doktrini benimsemiş gibi görünüyordu. Altıncı yüzyılın sonlarında ya da yedinci yüzyılın başlarında yazılan Kur'an, insanların iki manevi unsura, nefis ve ruha sahip olduğunu ve her ikisinin de ölüm anında bedeni terk ettiğini bildirir. Nefis Allah tarafından alınıp öldüğü söylenirken, kişinin diğer yarısının ölmediği söylenerek başka işler yapmak üzere uğurlanır. Demek ki, erken dönem İslam'ında insanın bir kısmının "ölmeye mahkum olduğu" düşünülürken, diğer kısmının yaşamaya devam ettiğine inanılıyordu: Allah, ruhları (enfüs, nefsin çoğulu) öldüklerinde, ölmemiş olanı ise uykusunda yanına alır. Ölümüne hükmettiği şeyi saklar, diğerini ise belirlenen süreye gönderir. Bunda düşünen kimse için ibretler vardır. (Sure 39:42) Ancak Batı'daki Gizemli Tapınakçılar BSD'nin hayatta kalması çok daha zordu. Resmi kilise tarafından yasaklandığı için öğretilerinin nesilden nesile aktarılmaya devam etmesi için gizliliğe güvenmek zorundaydı. Şövalyelerin Tek Standartları ve İkiz Geleneklerinden oluşan efsanevi Hristiyan tarikatının bazı kendine özgü özellikleri 193

--- SAYFA 205 ---

Tapınakçılar (MS 1118-1314), bu görevle yakından ilgilendiklerini öne sürüyor. Örneğin Tapınakçıların mührü, tek bir ata binen iki şövalyeyi tasvir ediyordu. Gizemli Tapınakçılar gibi, bu tuhaf sembol de yüzlerce yıldır bir sır olarak kalmış ve anlamı hakkında onlarca farklı teori ileri sürülmüştür. Ortodoks açıklama bunun Tapınakçıların yoksulluğunu simgelediği yönündeydi ancak onların tarikatı Avrupa'nın en zengin ve en etkili kurumlarından biriydi. İkili ruh doktrini daha makul bir açıklama öneriyor gibi görünüyor. Tapınakçılar elbette Hristiyanı ve tüm sembol ve logolarını tasarlarlarken ilham almak için dinlerinin zengin mirasına bakarlardı. Eşsiz mühürleri, güçlü bir şekilde Hristiyanlığın en eski İncillerinden birindeki önemli bir pasajı anımsatıyor: "İsa dedi ki, 'Bir adamın iki ata binmesi veya iki yay germesi imkansızdır. Ve bir hizmetçinin iki efendiye hizmet etmesi imkansızdır'" (Thomas İncili 47). Tapınakçıların mührü neredeyse Thomas İncili'ndeki bu pasaja özel bir yanıt olarak tasarlanmış gibi görünüyor. BSD'nin sorunu bir adamın iki ata binmemesiyle sembolize edilebiliyorsa, çözümü de iki adamın bir ata binme yeteneğiyle sembolize edilebilir. Tapınakçı mührü, ruhun ve ruhun insanda birleştiğinin bir başka zarif sembolüdür. İnsan varlığının iki yarısı birbiriyle çatıştığında, iki ayrı at gibi farklı yönlerle doğru çabaladığında, onlara binmeye çalışan kişi bir yere varamaz. Ama eğer kişinin varlığının her iki yarısı birleşirse, kişi inanılmaz derecede güçlü ve başarılı olur, artık kendi kendisiyle savaşıp enerjisini boşa harcamaz. Tapınakçılar tam da bununla tanınıyordu; çok kısa bir süre içinde olağanüstü derecede güçlü ve başarılı hale geldiler. Peki Thomas'ın İncili'ni biliyorlar mıydı? Tarih kesinlikle Tapınakçıların Kudüs'teki Haçlı Seferleri sırasında olağanüstü bir şey keşfettiklerini gösteriyor; bu, onları alışılmışın dışında dini uygulamalar ve öğretileri benimsemeye yönlendiren ve sonunda sapkınlıkla suçlanan bir şey. Tapınakçıların antik Yahudiye'yi 70 yıl boyunca işgal etmeleri sırasında Thomas İncili'nin bir kopyasına rastlamaları ihtimal dışı olmazdı. Romalı yetkililer dördüncü yüzyılda Thomas İncili'ni yasakladılar ve Kutsal Orijinal Hristiyanlığı kontrol altına aldılar.

--- SAYFA 206 ---

Toprak, ancak iki yüzyıl sonra İslam'ın yükselişiyle bu kontrol ortadan kalktı. Haçlılar Kudüs'ü geri aldığı anda, bu sansür politikaları Filistin'de uzun süredir uygulanmadan kalmıştı ve Thomas'ın yasaklanmış müjdesinin kaçak kopyaları pekâlâ mevcut olabilirdi. Tapınakçıların Beauséant olarak bilinen gizemli savaş bayrağı da ikili ruh doktrini ile ilişkili görünüyor. Biri beyaz, diğeri siyah olmak üzere iki eşit fakat zıt dikey bloktan oluşan bu bayrak, Tapınakçıların gizli öğretilerinin iki eşit fakat zıt unsurun entegrasyonu veya birleştirilmesi etrafında döndüğünü öne sürüyor. Ancak bir Hristiyan tarikatının beyazın üzerinde siyahı yükselten bir bayrağı benimsemesi tuhaf görünüyor. Siyah genellikle kötülükle, beyaz ise iyilikle eş tutulur ve üst konum tercihi veya üstünlüğü temsil ederken alt konum aşağılık ve itaati temsil eder. Bu yeterince garip değilse, bu siyah ve beyaz alanlar eşit şekil ve hacimdedir; bu da bayrak tasarımcısının bunları eşit zıtlıklar olarak gördüğünü akla getirir. Bütün bunlar, iyinin kötünden üstün olduğunu savunan resmi Hristiyanlığın görüşleriyle tutarsız görünüyor. Ancak bu siyah ve beyaz alanlar insan ruhunun iki yarısını temsil ediyorsa, Tapınakçıların bayrağı son derece mantıklıdır. İkili ruh doktrinine göre, varlığımızın iki yarısı eşit karşıtlıklara sahipken, ruhsal kurtuluşumuzun başlaması için her birimizin içindeki bilinçsiz veya "siyah" yarının "yükseltilmesi" gerekir. Tapınakçılar aynı zamanda Meryem Ana'ya olan hürmetleriyle de ünlüydüler, ancak merakla onu daha geleneksel beyaz yerine siyah resimlerle tasvir ediyorlardı. Tapınakçılar döneminden kalma bu Kara Madonna'lardan yüzlercesi Avrupa'da, çoğunlukla da Fransa'da hâlâ varlığını sürdürüyor. Çoğunluğu kiliselerde ve mabetlerde bulunsa da, birkaç Kara Bakire müzelere taşınmıştır. Çoğu ahşaptan yontulmuştu; birkaçı resim, birkaçı da fresk. Bu siyah görüntüler, BSD öğrencilerine Mısır ka'sının benzer dini görüntülerini hatırlatmadan edemiyor; bunlar da genellikle siyahla resmedilmiş, neredeyse negatifler veya ters görüntülermiş gibi. Tapınakçılar neden daha önce sürekli olarak beyaz renkte tasvir edilen dini tasvirleri siyah olarak yeniden tasarlasınlar ki? Muhtemelen aynı sebepten dolayı savaş bayraklarında siyahı beyazın üzerine yükselttiler. Tek Standartların ve İkiz Geleneklerin iki ana sembolü 195

--- SAYFA 207 ---

bilinçsiz ruh kadınlıktır ve rengi siyahtır. Birlikte ele alındığında, mühürlerinin sembolizmi, bayrakları ve Kara Madonnalara olan tutkuları BSD ile güçlü bir bağlantı olduğunu gösteriyor. Gnostikler gibi Tapınakçılar da Hristiyan kurtuluşuna ulaşmanın kadınsı bilinçdışının karanlık veya "görünmez" içeriğine tapınmayı (yani tanımayı ve kucaklamayı) gerektirdiğini anlamış görünüyorlar. Her iki yarımımızın da birlik ve dengede olması gerekirken, bunu başarmanın yolu da siyahı beyazın üstüne yerleştirmekten geçiyor. İnsanlığın tüm ruhsal sorunu her zaman bilinçdışını bastırmak, inkar etmek ve reddetmek olduğundan, denge ancak mevcut dengesizliğimizi telafi ederek yeniden kurulabilir. Tıpkı eski Mısırlıların Osiris'in, ne kadar büyük kabul edilirse edilsin, yalnızca kadın mevkidaşı İsis tarafından kurtarılabileceğine inanması gibi, bu Tapınakçılar da görünüşe göre varlığımızın kadın tarafının dengemizi ve bütünlüğümüzü yeniden tesis edecek, içsel bölünmelerimizi iyileştirecek ve "ikiyi bir kılacak" güce sahip olduğuna inanıyorlardı. Bunu doğrulamak istercesine, Tapınakçıların bayrakları için seçtikleri isim olan Fransızca Beauséant terimi doğrudan İngilizceye "güzel popo" veya "güzel kalça" olarak tercüme edilir. Bu çeviri, tercüman adaylarının çoğunu alternatif çeviriler aramakla meşgul edecek kadar tuhaf olsa da, manevi başarıya giden yolun derin bir ruh araştırması, kişinin kendi arka tarafını keşfetmesi, kendi ruhlarımızın en karanlık, en alt düzeylerini aramasıyla başladığı konusunda ısrar eden ikili ruh doktrini öğrencisi için son derece mantıklıdır. Ve tıpkı antik Gnostikler gibi Tapınakçılar da o karanlık yarımkürede bizi bekleyen şeyin olağanüstü güzelliğe sahip olduğuna inanıyor gibi görünüyorlar. Tapınakçıların soyundan geldiği söylenen bir diğer gizemli grup olan Masonlar, pusulayı ve kareyi kendi logoları için kullanıyorlar. Pusula daire çizdiği, bir kadın sembolü ve bir kare kareler, yani bir erkek sembolü çizdiği için, bu amblem seçimi yine eşit fakat karşıt eril ve dişil güçlerin sembolik birliğini yansıtıyor gibi görünüyor, bu da onun da antik dünyanın ikili ruh doktrininden geldiğini düşündürüyor. Masonik sembolizm aynı zamanda bir zamanlar Kudüs'teki tapınağın girişinin her iki yanında duran iki büyük dökme bronz sütuna da benzer şekilde ikici bir vurgu yapar ve belirsiz bir şekilde bu iki sütun birleştiğinde arzu edilen bir istikrar ve dayanıklılık durumu yaratacaklarını öğretir. Gizemli bir şekilde bunların, bir araya geldiklerinde onu destekleyen ve ayakta tutan evrenin iki sütunu olduğu söylenir. Geleneğe göre Orijinal Hristiyanlık 196'da

--- SAYFA 208 ---

Süleyman'ın orijinal tapınağındaki bu sütunlardan biri siyah, diğeri beyazdı; ve birlikte bir şekilde evrenin tüm gizemlerini açıkladılar. Her bakımdan aynı olsalar da, yalnızca farklı renklerle değil, aslında ayrı ayrı isimlerle de anılıyorlardı; tabii ki onları birbirinden ayırmak ve "ayrı ama eşit" konumlarını vurgulamak için. Kutsal Evlilik Ne yazık ki Batı'da ikili ruh doktrinini gizlice aktarma misyonu kendi sorunlarını yarattı. Dini bir geleneği gizlilik yoluyla sürdürmeye yönelik herhangi bir kültürel girişim, yinelenen bir kültürel ikilemle karşılaşacaktır; insanlar bir şekilde gizli doktrinin küçük parçalarına rastlamış ve bu gelenek hakkında yanlış sonuçlara varmıştı. Ya onun hayali hatalarına karşı sövüp sayacaklar ya da çok daha yıkıcı bir şekilde, gizli inanca ilişkin hatalı değerlendirmelerini benimseyecekler ve bu hatayı başkalarına heyecan verici yeni bir dini gerçek olarak öğretmeye başlayacaklardı. Örneğin, ikili ruh doktrininin pek çok farklı kültürel ifadesi, insanlığın nihai manevi hedefini aynı metaforla sembolize etmeyi seçmiştir: "erkek" ve "kadın"ın, yani iki eşit fakat karşıt eril ve dişil unsurun birliği. Ne yazık ki, çoğu kişi yanlışlıkla bu tür sembolik bakışlardan kurtuluşlarının fiziksel seks yoluyla elde edilebileceği sonucuna varmıştı, halbuki gerçek Kutsal Evlilik her zaman kişinin içsel dişil ve eril unsurları arasında meydana gelen içsel bir psikolojik başarı olmuştur. Elçi Pavlus'un öğrettiği şey bu noktada BSD ile tutarlı görünüyor: Bir kişinin mümkünse bekar kalması en iyisi olacaktır, çünkü kişisel bütünlüğe giden en doğrudan yol, yalnız bir içsel yol gibi görünmektedir ve fiziksel seks dürtüsü, içsel can ve ruhun yeniden birleşmesi yoluyla kişisel bütünlüğe yönelik çok daha temel bir psikolojik dürtünün sadece bir yansımasıdır. Bu Kutsal Evlilik veya hieros gamos, Valentinianus Hristiyan Gnostisizmi okulunun temel ilkesiydi. İkinci yüzyılda neredeyse papa olacak olan Gnostik Valentinus, kurtuluşun kişinin ruhsal varlığının her iki yarısının da kalıcı olarak birleşmesini gerektirdiğini öğretmişti. Maalesef Tek Standartlar ve İkiz Gelenekler 197

--- SAYFA 209 ---

birçoğu, içsel eril ve dişil bileşenlerin birliğine ilişkin sembolik öğretiyi, rastgele cinsel ilişkiye girmek için dini bir bahane olarak yorumladı. Bu tür "kutsal seks" geleneklerinin Tapınakçılar tarafından uygulandığı bildiriliyor.⁹ Bu tür yanlış yorumlamalar, ikili ruh geleneklerine diğer faktörlerden daha fazla zarar vermiş olabilir. Valentinus'un ruh ve ruh arasındaki Kutsal Evlilik hakkındaki güçlü öğretileri, günümüzün romantik aşkın koruyucu azizi Aziz Valentine efsanesine dönüştü. Neyse ki bazen hatayla bile yararlı gerçekler bulunabilir. Evlilikler ve diğer kararlı ilişkiler, kişinin Kutsal Evlilik adı verilen içsel ruhsal dönüşüme hazırlanmasında çok yararlı araçlar olabilir. Başarılı bir evliliğe ulaşmak için kişinin eşiyle ilişki kurmayı öğrenmesi gerekir ve bu da her zaman kişinin öncelikle içindeki "diğer yarısı" ile "temas kurmasını" gerektirir. Bir erkeğin genellikle karısıyla ilişki kurmak için "içsel kadını" yeniden keşfetmesi gerekir ve bir kadının da kocasını anlamak için aynısını yapması gerekir. İkili ruh doktrininin bilgi verdiği kadim Kutsal Evlilik geleneğinin bir başka yönü de son 20 yılda oldukça popüler bir ilgi gören bir husustur: İsa'nın Kendisinin evlendiği ve sonunda Avrupa'nın kraliyet ailelerini doğuracak bir soyun babası olduğu efsanesi. En çok satan kitaplar olan Holy Blood, Holy Grail ve The Da Vinci Code bu hipotezi ileri sürdü ve BSD bu argümanların birçok karmaşık detayını ele almasa da, aynı genel sonuçları destekleme eğiliminde olabilecek yeni bir faktör öne sürüyor. Bu "kutsal kan" teorileri, büyük ölçüde İsa'nın çarmıhta ölmediğini, bunun yerine uzun bir yaşam sürdüğünü ve bir aile babası olduğunu ileri sürdükleri için geleneksel Hristiyanlık tarafından kınanmıştır.¹⁰ İkili ruh doktrini, tuhaf bir şekilde, her iki senaryonun da aynı anda gerçekleşmiş olabileceğini öne sürüyor gibi görünüyor. İsa hem kurban edilen Yom Kippur kefareti keçisi hem de kaçmasına izin verilen Yom Kippur keçisi olabilir. Yom Kippur'un Sembolizmi: İki Keçinin Hikayesi İdeallerimize ve bütünlüğümüze ihanet ettiğimizde ve iki yarımımız ölümle ayrıldığında, BSD'ye göre her iki yarım da bu ihanetin suçluluğunu üstlenir, ancak her biri farklı şekilde acı çeker. Onların bölünmesi ceza değil, cezanın aracıdır. Suçluluk duygumuz yüzünden bir yarımız feda edilir ve kaybolur, diğer yarısı ise farkında olmadan kendi suçluluğunun devam eden lekesini taşıyarak masum bir şekilde uzaklaşır. Orijinal Hristiyanlık 198

--- SAYFA 210 ---

Bilinçli ruh ölür, ölümlerin sefil diyarında hapsedilir, bilinçli ruh yalnızca hafızasını kaybeder, bu da onun amaçsızca tuhaf yeni deneyimlere ve yeni enkarnasyonlara doğru gezinmesine neden olur ve sonunda günahlarının yarattığı karmayla yüzleşir. Bu bilinçli ruh, daha sonraki enkarnasyonlarında önceki eylemlerinin sonuçlarını, bu kaçınılmaz sonuçlara yol açan orijinal nedenlere ilişkin tüm hafızasını kaybettiği için, bu kader dönüşlerinin neden gerçekleştiğini asla anlayamadan deneyimlemeye zorlanır. Bu arada benliğin diğer yarısı, yani bilinçsiz ruh da, kabus benzeri bir cehennem dünyasında statik, değişmeyen bir varoluşa hapsedilerek suçluluk duygusunun cezasını çeker. Bütün bu senaryo, bir zamanlar Yahudi takviminin en önemli günü olan eski Yahudi bayramı Yom Kippur'da, yani Kefaret Günü'nde düzenlenen yıllık ritüele ürkütücü bir şekilde yansıyor gibi görünüyor. İnsanların günahlarını ortadan kaldırmak için Musa Kanunu, tüm insanların suçunu bir çift vekile, onların yerine cezalandırılacak iki basit canavara devretmek için bir tören başlatmıştı. Bu Yahudi kefareti ritüelinin doğasının, ikili ruh doktriniyle ve daha sonra ortaya çıktığı gibi, İsa'nın insanlığın günahları için kefareti anlatan İncil'deki anlatımla pek çok ortak noktası vardır. Kefaret Günü'ndeki kurban, birbirinin ayna görüntüsü olan iki mükemmel erkek keçiye gerektiriyordu. Bu keçilerin her ikisi de İsrail halkının suçunu yüklenmeye zorlandı ama çok farklı şekillerde. Baş Rahip iki keçi için kura çekecek ve kuraların nasıl düştüğüne göre keçilerden biri "Rab'bin Keçisi", diğeri ise "günah keçisi" olacaktı. İnsanların günahları sembolik olarak her iki keçiye de aktarıldıktan sonra, günah keçisinin kaçmasına izin verilirken Rabbin Keçisi öldürüldü. Halkın günahlarını temsil eden iki parça kırmızı kumaş alan Baş Rahip, bir parçayı Rab'bin Keçisi'nin boynuna, diğer parçayı da günah keçisinin boynuzlarına bağladı, böylece her ikisine de aynı kan kırmızısı suçu aktardı. Başrahip kura çekip kaderlerini belirledikten sonra Rab'bin Keçisini keser, kanını hemen tapınağa serper ve sözlü olarak halkın günahlarını itiraf ederdi. Bu tüyler ürpertici işin ardından günah keçisinin yanına çıkacak ve sembolik olarak kanlı ellerini ikinci canavarın başına koyarak halkın günahlarını yeniden itiraf edecekti. Suçluluk lekesini bu şekilde aldıktan sonra, günah keçisinin vahşi doğada dolaşmasına izin verildi, sembolik olarak insanların günahlarını da beraberinde götürerek, bilmeden kardeşinin kanının lekesini başında taşıyarak uzaklaştı. Tek Standartlar ve İkiz Gelenekler 199

--- SAYFA 211 ---

O halde Musa Kanununa göre ilk keçinin kurban edilmesi, insanları günahlarından kurtarma hedefine ulaşmak için tek başına yeterli değildi; Bazı nedenlerden dolayı bir zamanlar bu ikinci keçiye de ihtiyaç duyulduğu düşünülüyordu. İnsanların günahlarının tamamen affedildiği kabul edilmeden önce denklemin her iki yarısının da görev duygusuyla yerine getirilmesi gerekiyordu. Geleneksel Yahudi-Hristiyan teolojisi, bu ritüelde ikinci keçinin tuhaf varlığını açıklayamaz, ancak ikili ruh doktrini öğrencisi için son derece mantıklıdır. Açıkçası, bu ritüel başlangıçta suçlu bir kişinin ruhunun iki yarısının ölümünden sonraki kaderini simgeliyordu; bir yarısı ölecek ve diğer yarısı enkarnasyondan enkarnasyona amaçsızca dolaşmakta özgür kalacaktı. Ancak her iki taraf da hâlâ aynı suçu taşıyordu ve her ikisi de bundan eşit derecede acı çekiyordu. Bilinçsiz yarısı ölüp ölümler diyarına giderken, bilinçli ortağı (reenkarnasyon yoluyla) sürekli hayatta kalacak, ancak yine de sonraki yaşamlarda kendi suçlu karmasıyla karşılaşarak günahının sonuçlarına katlanacak ve bu onun geçmiş günahlarının lekesini taşıdığını kanıtlayacaktı. Böylece, nasıl ruhun her iki yarısı da günahımızın sonuçlarına çok farklı şekillerde katlanıyorsa, aynı şekilde her iki keçi de Kefaret Günü'nde insanların suçunun acısını çekiyordu; biri bunu yaşarken, diğeri ölümler taşıyordu. İki İsa'nın Hikayesi O sırada "İsa Bar Abbas" olarak bilinen seçkin bir adam tutuluyordu, bu yüzden insanlar bir araya toplandığında Pilatus onlara şunu sordu: Hangi mahkumu serbest bırakmamı istiyorsunuz? Bu İsa Bar Abbas'ı mı istiyorsunuz, yoksa Mesih denilen İsa'yı mı istiyorsunuz? (Mat. 27:15-17) Hristiyanlık uzun zamandır İsa'nın ölümünü Yahudilerin Yom Kippur kefareti töreniyle ilişkilendirmiş ve O'nun insanlığın günahının tüm yükünü bizim yerimize taşıdığını ilan etmişti. Elçi Pavlus bile bu bağlantıyı kurdu. Ancak Eski Ahit teolojisine göre bulmacanın çok önemli bir parçası eksikti: Eğer İsa kurbanlık kefareti sunusuysa, o zaman aynı suçluluk yükünü taşımak zorunda olan ama yine de kurban töreninden canlı olarak uzaklaşmasına izin verilen günah keçisi neredeydi? Bu dramda başka bir figür daha vardı. Pontius Pilatus'un huzuruna iki adam getirildi ve ikisi de aynı isme, aynı unvana, aynı geçmişe ve aynı statüye sahipti. Göreceğimiz gibi biyolojik bile olabilirler. Orijinal Hristiyanlık 200

--- SAYFA 212 ---

ikizler. Ve Yom Kippur töreninde olduğu gibi, her ikisi de benzer bir suçluluk yüküne sahip olmasına rağmen, içlerinden biri yaşamayı için rastgele seçildi, diğeri ise ölmeye zorlandı. Bugün, 2000 yıllık edebi şartlandırmaların ardından, bu iki adamı neşeyle birbirinden ayırıyoruz; birine İsa, diğerine Barabbas adını veriyoruz. Ancak Mukaddes Kitabın ilk elyazmalarından bazılarında göre, Matta İncili başlangıçta her ikisini de "İsa" adı verilen kutsal adamlar olarak tanımlıyordu. Her ne kadar Hristiyanların çoğu hayatları boyunca adını hiç duymadan yaşasa da, Barabbas olarak tanıdığımız bu adam, aslında Matta'da "İsa Bar Abbas" olarak tanımlanmıştı. Bugün bu İbranice ifade "Babanın Oğlu İsa" olarak çevriliyor, ancak İsa'nın zamanındaki Yahudiler için bu ifade "Tanrı'nın Oğlu İsa" olarak anlaşılırdı.¹¹ Bugün bilim adamları, Yeni Ahit'in orijinal bütünlüğünü açıkça ihlal ederek, kilise yetkililerinin İsa adını İsa Barabbas'tan çıkardığına inanıyorlar. Ancak Pilatus'un iki kurban sunusu arasındaki paralellikler basit bir ismin çok ötesine geçiyor. Pek çok insan için, tüm İncil'deki en şaşırtıcı açıklama, tıpkı Yahudiliğin Yom Kippur törenindeki iki özdeş keçi gibi, Pontius Pilatus'un huzuruna getirilen iki adamın da pek çok açıdan aynı olduğu gerçeği olabilir. Pilatus, birini "Tanrı'nın Oğlu İsa", diğerini ise "Mesih olduğu söylenen İsa" olarak tanımladı; her ikisi de siyasi ayaklanmayı kışkırtmaktan dolayı gözaltında bulunan dini şahsiyetlerdi. Aynı isimde ve aynı iddiada bulunan iki kişi aynı suçtan aynı anda, aynı yerde gözaltındaydı! Bu kesinlikle bir tesadüf olamaz. Kutsal Kitap Barabbas'ı Kudüs'te siyasi bir ayaklanmayı kışkırtmakla suçlarken, aynı zamanda İsa da Yahudilerin yeni Kralı olarak zaferle Kudüs'e doğru atını sürerken, destekçilerinden oluşan geniş kalabalığa konuşmalar yaparken ve tapınakta bir isyanı kışkırtırken aynı şeyi yapmıştı. Her iki adamın da siyasi figürlerin yanı sıra dini liderler olduğu da açıktı; İncil'in kendisi Barabbas'tan "Tanrı'nın Oğlu" olarak söz eder ve İsa da kendisi için hemen hemen aynı iddiayı dile getirmiştir. Gerçekten de İsa, halka açık konuşmalarında Tanrı'dan Kendi Babası olarak o kadar çok bahsetmişti ki, popüler dedikodular O'ndan tam da bu terimlerle - Jesus Bar Abbas - "kendisini Babanın oğlu olarak adlandıran İsa" ile bahsetmeye başlayabilirdi. Ve her ikisi de aynı zamanda Kudüs'te tanınmış kişilerdi. Matta, Barabbas'ı, "dikkate değer" ve hatta "seçkin" anlamına gelen Yunanca episemos sözcüğüyle tanımlar.¹² Elbette İsa da aynı derecede ünlüydü, Tek Standartları ve İkiz Gelenekleri vardı.

--- SAYFA 213 ---

Tutuklanmasından sadece birkaç gün önce Yeruslaim'de tapınan insan kalabalıkları akın ediyordu. Ve böylece, yıllık Kefaret Günü töreninin, o dönemdeki hiçbir Yahudi'nin muhtemelen tanımaktan kaçınmayacağı bir şekilde kopyalanmasıyla, Pilatus, hemen hemen birbirinin aynı olan iki erkeği ölüm için işaretlemişti ve rastgele birini serbest bırakıp diğerini öldürmeyi teklif etmişti. Ve kurbandan sonra Pilatus ritüel olarak ellerini yıkadı ve kendisini suçsuz ilan etti; bu aynı zamanda Baş Rahibin Yom Kippur'un kefareti ritüeli sırasında geleneksel olarak yaptığı son şeydi. Modern Amerikalıların kırmızı elbiseli şişman bir adamın hediye dağıtmasının anlamını nasıl yanlış anladıkları gibi, İsa'nın döneminin Yahudileri de tüm bu Kefaret Günü tatil sembolizmini yanlış anlamayacaklardı. 70 yıl sonraki Hristiyanlar kesinlikle bunu yapmadılar: Onun emrettiği şeye dikkat edin: "Birbirine benzeyen iki güzel keçi alın ve onları sunun. Kâhin bunlardan birini günahlar için yakmalık sunu olarak alsın." Diğerleriyle ne yapmalılar? "Diğeri" dedi, "lanetli." İsa'nın türünün nasıl açıklandığına dikkat edin: "Hepiniz onun üzerine tükürün ve onu delin, sonra da başına kırmızı yün bağlayın ve onu çöle gönderin." . . . Bu ne anlama gelir? Dikkat edin: "İlk keçi sunak içindir, diğeri ise lanetlidir." Dikkat edin, o lanetli taç giymiştir, çünkü o gün onu ayaklarına kadar uzanan kırmızı bir elbiseyle görecekler ve şöyle diyecekler: "Bu, bizim reddettiğimiz, delip geçtiğimiz ve üzerine tükürdüğümüz adam değil mi? Gerçekten bu, o zamanlar Allah'ın Oğlu olduğunu iddia edenle aynı adamdır. O, ne kadar da benzer!" Bu nedenle keçilerin birbirine benzeyen güzel keçiler olması gerekiyordu ki, onun geldiğini gördüklerinde keçinin benzerliği karşısında hayrete düşsünler. Bunda acı çekecek olan İsa'nın türünü tanıyın. (Barnabas Mektubu 7:6-11) Geleneksel olarak Aziz Pavlus'un arkadaşına atfedilen Barnabas Mektubu, MS 70 ile MS 135 yılları arasında yazılmıştır. İlk kilise, Barnabas'ın, Eski Ahit'teki tüm emirlerin, ritüellerin ve uygulamaların alegorik olarak yorumlanması gerektiği yönündeki iddialarına büyük saygı duyuyordu. Hatta bu eser bazı çevrelerde kanonik sayıldı ve Jerome, İskenderiyeli Clement ve Origen tarafından ilahi ilhamla yazılmış bir metin olarak kabul edildi. Hatta Codex Sinaiticus ve Codex Hierosolymitanus'ta Yeni Ahit'in kitapları arasına bile dahil edilmiştir. Orijinal Hristiyanlık 202

--- SAYFA 214 ---

Burada alıntılanan pasajda, bu erken Hristiyan eseri, İsa'yı doğrudan Yom Kippur törenindeki iki keçiyle ilişkilendiriyor ve ardından gerçekten çok ilginç bir şey öne sürüyor. Yom Kippur törenindeki iki keçiden birinin serbest bırakılmadan önce geleneksel olarak işkenceye tabi tutulduğunu (üzerlerine tükürüldüğünü ve "dörtüldüğünü" veya "sazlıkla delindiğini"), diğer keçinin ise işkenceye maruz kalmayıp "bütün" olarak öldürüldüğünü belirtiyor. Bu eski Yahudi ritüelinin Mesih'in çarmıha gerilişini ve ölümünü yansıttığını ilan etmek, pek çok eski sapkınlığın ısrar ettiği gibi, bir İsa'nın dövüldüğünü ve işkence gördüğünü, ancak başka bir İsa'nın çarmıha gerildiğini güçlü bir şekilde ima ediyor. İkinci yüzyıldaki bir Hristiyan mezhebi olan Basilidians, İsa'nın suretinin O'nun yerine çarmıha gerilen bir başkasına aktarıldığına inanıyordu. Görünüşe göre bu fikir dört yüzyıl sonra hala geçerliliğini koruyordu, çünkü Muhammed'in öğretilerine de dahil edilmişti. İslam kültürü bugün hâlâ İsa'nın çarmıhtaki yerini aynı fiziki görünüme sahip başka bir adamın aldığını savunur: "O'nu öldürmediler, çarmıha germediler, onlara sadece bunun bir benzeri gösterildi" (Kuran 4:157). Günah Keçisi Kimdi? Pilatus'un yanında sahnede gerçekten iki İsa varsa ve her ikisi de aynı suçu yüklense ve biri öldürülürken diğeri serbest bırakılsa, kaçan birine ne oldu? Bunun kim olabileceğini anlamamızın bir yolu var mı? Muhtemelen insanlığın günahlarını da üstlenen, ancak bunları ölüm yerine hayatta taşımak zorunda olan günah keçisi kimdi? Antik Yom Kippur ritüelinde günah keçisinin vahşi doğada kaybolmasına izin veriliyordu. Bazıları aynı şekilde Barabbas'ın da tarih sayfalarından kaybolduğunu söyleyebilir. Ama gerçekten yaptı mı? Eğer Barabbas, üzerindeki ezici suçluluk yükünü hâlâ taşıırken serbest bırakılan bir günah keçisi olsaydı, gerçekçi bir şekilde tarihin belirsizliğine kaçabilir miydi? Matta onu, İsa'nın çarmıha gerilmesinden önce bile tanınmış bir halk figürü olarak tanımlamıştı; Hristiyan kilisesinin kuruluş olayında bu kadar önemli bir rol oynadıktan sonra kamusal yaşamdan kaybolmuş olabilir mi? Yom Kippur'daki tüm paralellikler tamamen tesadüf değilse, görünüşe göre çarmıhtaki İsa'nın yerine geçebilecek olan bu gizemli İsa Barabbas hakkında ne biliyoruz? Muhtemelen onun gerçek adını bile bilmiyoruz, çünkü "İsa" ("Tanrı Kurtarıcı" anlamına gelir) adı Tek Standartlar ve İkiz Gelenekler 203

--- SAYFA 215 ---

birinci yüzyılda sözde Yahudi mesihler tarafından sıklıkla benimsendi. Bununla birlikte Barabbas'ın, en azından Yom Kippur günah keçisi rolünü üstlenmeye uygun görüldüğü için İsa'ya mükemmel bir ikiz olarak sunulduğunu biliyoruz. Geleneksel Yom Kippur töreniyle olan bu paralellikler çok ilginç bir soruyu gündeme getiriyor: İsa seçilecek kişinin kendisi olduğunu önceden biliyor muydu? Pilatus'un önündeki sahne gerçekten de Yom Kippur töreninin bir kopyası olarak tasarlanmış olsaydı, kurbanın kimliğine tören gününe kadar karar verilmezdi. İsa'nın çarmıhta kalıp kalmayacağını bilmemesi mümkün mü? İsa'nın Tanrı'ya, "Baba, mümkünse bu kâse benden alınsın" (Mat. 26:39) diye yalvardığı yürek parçalayıcı sahnede buna işaret edilebilir. Ertesi sabah İsa Barabbas'ın yanında sahnede durmayı bekliyorsa, ancak çarmıh için ikisinden hangisinin seçileceğini bilmiyorsa, bu rica yeni ve dokunaklı bir anlam kazanır. Eğer Yom Kippur'daki bu paralellikler doğruyu işaret ediyorsa, o zaman Pilatus'un yanında sahnede duran her iki adam da gönüllü olarak orada olmayı seçmiş olabilir; her ikisi de çarmıha gerilme onurunu kabul etmeye eşit derecede hazırdı, ancak sonuçta hangisinin olacağını bilmiyordu. Ve eğer Yom Kippur'daki bu benzerlikler doğruysa, bir zamanlar Jesus Barabbas olarak bilinen adam olay yerinden ayrıldığında omuzlarında büyük bir sembolik suçluluk yükü taşıyor olurdu. İsa'nın İkiz Kardeşi mi Vardı? İlk kilisenin herhangi bir figürü bu suçlu tanımı karşılıyor mu? Evet—Yahuda, İsa'ya efsanevi ihanet eden, İsa'nın tutkusu olayları tamamladıktan sonra başlangıçta herhangi bir suçluluk duygusuna sahip olarak tasvir edilen, İsa dışında tek kişi. Her ne kadar İsa teorik olarak çarmıha gerilerek insanlığın tüm günahlarını omuzlarına yüklemiş olsa da, kilisenin ilk günlerinden beri mahkum edilmiş olarak tasvir edilen Yahuda bu kuralın göze çarpan bir istisnası gibi görünüyor.¹³ Hristiyan tarihinde İsa'nın üstlendiği suçtan daha büyük bir suçu omuzlayan biri varsa o da Yahuda'ydı. Yom Kippur'un günah keçisi gibi, o olaydan, başlamadan çok daha fazla suçluluk duygusu taşıyarak uzaklaştı. Peki Yahuda, İsa'nın özdeş ikizi miydi? Eğer o, Thomas İncili'nin ve Thomas Kitabı'nın yazarıyla aynı Yahuda olsaydı, öyle olabilirdi. Daha önce de belirtildiği gibi, adı Orijinal Hristiyanlık 204 olan bu eserlerin yazarı

--- SAYFA 216 ---

aslında Yahuda'ydı, özellikle "Didymos Judas Thomas" veya başka bir deyişle "İkiz Judas İkiz" olarak tanımlanıyordu. Tomas Kitabı'nda, o yalnızca İsa'nın "kardeşi"¹⁴ olarak değil, aslında O'nun "ikizi ve gerçek arkadaşı"¹⁵ olarak da tanımlanıyordu. Ve Tomas'ın Elçilerinin İşleri'nde, Yahuda Tomas, yalnızca İsa'nın ikiz kardeşi olarak değil, aynı zamanda O'nun tek yumurta ikizi olarak tasvir edilir; O'na o kadar benzer ki ikisi kolayca birbirleriyle karıştırılabilir: Ve Rab İsa'yı, kısa bir süre önce onları kutsayan ve onlardan ayrılan, onlarla konuşan elçi Yahuda Tomas'ın benzerliğinde gördü. gelin ve ona, "Hepsinden önce çıkmadın mı? Şimdi nasıl burada olabilirsin?" Ama Rab ona şöyle dedi: "Ben aynı zamanda Tomas olan Yahuda değilim, onun kardeşiyim." (Thomas'ın İşleri) Eğer bu, İncil'deki Yahuda Kitabı'nı yazan Yahuda'ysa, pekala İsa'nın biyolojik kardeşi olabilir, çünkü Yahuda 1, Yahuda'yı Adil Yakup'un kardeşi olarak tanımlar ve Yakup da İsa'nın erkek kardeşidir.¹⁶ Aslında, hem Matta hem de Markos İncilleri açıkça İsa'nın dört erkek kardeşi olduğunu beyan eder: Yusuf, Simon, Yakup ve Yahuda. Yom Kippur töreninin günah keçisi geleneksel olarak tören alanından çok uzakta dolaşırdı ve aynı şekilde Yahuda Thomas da İsa'nın çarmıha gerilmesinden sonra Kudüs'ten çok uzaklara gider ve sonunda efsaneye göre Hindistan'da sona ererdi. İlginç bir şekilde, Doğu Suriye'deki ilk Hristiyan efsaneleri bu figürü İsa'nın ikiz kardeşi olarak tanımlıyor ve onu On İki Havari'nin en önde gelenlerinden biri olarak kutluyor. Eğer Yahuda Tomas gerçekten hem kötü şöhretli Barabbas hem de daha da kötü şöhretli hain Yahuda ise, bu onun neden İsa'nın çarmıha gerilmesinden sonra doğduğu topraklardan kaçmak zorunda hissettiğini açıklayabilir. Ama en önemlisi, aynı zamanda Thomas İncili'nin neden başka hiçbir Hristiyan kutsal kitabında bulunmayan bu kadar benzersiz anlayışlar içerdiğini de açıklayacaktır. İsa'nın mükemmel ikizi ve ikinci kişiliği olarak, Çarmıha Gerilmiş Kurtarıcı unvanını kolayca üstlenebilecek olan Yahuda Thomas, Hristiyanlığın gizemlerine dair başka hiçbir havarinin eşi benzeri olmayan içgörülere sahip olacaktı. Eğer Mesih'in takipçilerinden herhangi biri O'nun öğretilerini tam olarak kavrayacak olsaydı, hiç kimse O'nun kendi ikiz kardeşi kadar aday olamazdı. Eğer İsa ve Tomas mükemmel eşitlerse, her ne kadar İsa yaşarken hiçbir yazılı öğreti bırakmamış olsa da, Tomas İncili aynı bakış açısını, içgörüyü ve anlayış derinliğini içerecek şekilde aynı öğretileri sanki O'nun bırakmış gibi sunacaktı. Tek Standartlar ve İkiz Gelenekler 205

--- SAYFA 217 ---

görüldüğü gibi, tüm Hıristiyan kutsal metinleri arasında gerçekten benzersiz olacaktır. Bu, Pilatus'un önünde duran İsa'nın kendisi tarafından orijinal olarak yazılmış bir kutsal yazı olacaktır. Neyse, onlardan biri. Eğer Yahuda, İsa'nın ikiz kardeşi olsaydı ve ikili olarak insanlığın suçunun yükünü üstlenmeyi kabul etselerdi, bu aynı zamanda Yahuda'nın Gethsemane Bahçesi'nde İsa'ya açıkça ihanet etmesini de açıklayabilirdi. İkiz olsalardı tek sonuca varılabilirdi: Ortak olmalıydı ve tüm tutuklama sahnesi önceden ortaklaşa planlanmıştı. Sonuçta, sayısız Kutsal Kitap araştırmacısının binlerce yıl boyunca belirttiği gibi, İsa'nın planladığı kurban çarmıha gerilmesinin planlandığı gibi gerçekleşebilmesi için Kendisine ihanet edecek birine ihtiyacı vardı. Yahuda'nın gönüllü gizli anlaşması olmasaydı, İsa'nın insan ırkını kurtarmaya yönelik tüm planı, sadece tehlikeli bir şekilde değil, aynı zamanda oldukça tatsız bir şekilde tek bir adamın günahkarlığına bağlı olurdu. Paradoksal olarak, eğer o bilgisiz Yahuda çok iyi olsaydı, İsa asla kimseyi kurtaramazdı. Böyle bir plan elbette İsa'yı başkalarının talihsizliğinden yararlanmaya istekli biri olarak gösteriyor. Eğer O, Yahuda'nın kusurlarından kasıtlı olarak yararlandıysa, bu yalnızca O'nun bu şekilde sağlayabileceği herhangi bir kurtuluşun ihtişamını azaltmakla kalmayacak, aynı zamanda kendisi de bunu geçersiz kılabilir, çünkü bu, İsa'nın ruhu için bir günah (insanların en kötüsü sayılır) olur ve böylece O'nu saf bir kurban olmaktan diskalifiye eder. Öte yandan, eğer Yahuda bu planın gönüllü bir katılımcısı olsaydı ve İsa'nın insanlığı kurtarmasına yardım etmek için gönüllü olarak tarihteki en nefret edilen adam olmayı kabul ederse, onun daha büyük bir iyilik için kendini feda etmeye istekli olması, İsa'nın başarısını çok daha görkemli hale getirecekti. İsa ve Yahuda gizlice insanlığı kurtarmak için birlikte mi çalışıyorlardı? Gethsemane'de İsa, Yahuda'yı hetairo'su olarak adlandırdı.¹⁷ Genellikle "arkadaş" olarak tercüme edilen bu kelime aynı zamanda bir ortaklık veya yoldaşlık durumunu da gösterebilir. Ve İsa'nın bu görevde kendisine yardım edecek gerçekten çok özel bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Son Akşam Yemeği'nde İsa Yahuda'yla gizli anlaşma yapıyormuş gibi görünür; Her ikisinin de yapmak üzere olduğunu bildiği eylemden Yahuda'yı caydırmaya çalışmamakla kalmıyor, aynı zamanda İsa onu bu işi yapmaya teşvik ediyor.¹⁸ Her ne kadar Matta ve Yuhanna İncilleri İsa'nın, Son Akşam Yemeği'nde diğer tüm öğrencilerinin önünde Yahuda'yı kendisine ihanet eden kişi olarak açıkça tanımladığında ısrar etse de, orada hiç kimse onu durdurmak için parmağını bile kıpırdatmadı.¹⁹ Bunun yerine, Yahuda Efendisini yetkililere teslim etmek için ayrılırken, İsa takipçilerinin geri kalanına şunu ima ediyor: Yahuda, "İnsanoğlu yüceltilsin ve Tanrı da onda yüceltilsin" diye özel, gerekli ve hatta Tanrısal bir hizmeti yerine getirmek üzereydi. Eğer gecenin karanlığında İsa'yı teşhis edecek bir Yahuda olmasaydı, Orijinal Hıristiyanlık 206

--- SAYFA 218 ---

yetkililer O'nu halkın önünde tutuklamak zorunda kalacaktı ve bu da pekala kitlesel ayaklanmalara yol açabilirdi. Tarihin binlerce yıl boyunca hatırlayacağı kayda değer tek bir fedakarlık yerine, çocuklarımız o gün meydana gelen kitlesel kayıpları okuyarak büyüyeceklerdi. Ya da daha doğrusu, bu ayaklanmalarda ölme olasılığı en yüksek olanlar İsa'nın takipçileri olacağından, tarih Hristiyanlığın doğuşunu hiçbir zaman kaydetmemiş olacaktı. Bu nedenle, bin yıl boyunca Yahuda'ya karşı yapılan tüm suiistimallere rağmen, basit gerçek şu ki, aynı zamanda inanılmaz derecede ağır bir alay ve suçluluk yükünü üstlenmeye istekli cesur bir ortağa sahip olmasaydı, İsa yapması gerekeni asla başaramazdı. Yahuda gerçekten de insanlığın günah keçisiydi. Yahuda olarak tanıdığımız figür, 2000 yıldır insanlığın benzersiz bir kınama nesnesi olmuştur. Böyle ağır bir yükü bilerek kabul etmek için, onun suçu üstlenme isteği, İsa'nın bunu yapma isteğine eşit olmalıydı. Tıpkı Kefaret Günü kurbanındaki iki mahkum keçi gibi, planlarının başarıya ulaşması için her ikisinin de hayal edilemeyecek bir suçluluk yükünü kabul etmeye eşit derecede istekli olması gerekiyordu. Yahuda Rahibi Musevi geleneği, Mesih'in biri kâhin, diğeri kral olmak üzere iki ayrı fakat eşit yönü olacağı hipotezini uzun süredir kabul etmektedir. Ancak binlerce yıldır Yahudiler, bu iki yönün aynı insanda var olup olmayacağı ya da aslında biri kâhin, diğeri kral olmak üzere iki ayrı Mesih'in olup olmayacağı konusunda anlaşmazlığa düştüler. Ölü Deniz Parşömenleri, Yahudi toplumunun en az bir önemli unsurunun böyle iki Mesih'in yan yana ortaya çıkmasını tamamen beklediğini kanıtlıyor. İsa ve Yahuda'nın çağdaşları, Esseneler olarak bilinen dindar Yahudilerden oluşan topluluk, bu iki Mesih'in gelişinin çok yakın olduğuna, neredeyse kapılarının eşiğinde olduğuna ikna olmuşlardı. Hristiyanlığın bu kadim hipotez üzerindeki yorumu elbette şuydu: Mesih Dünya'da ilk kez ortaya çıktığında, rahip bir Mesih olarak ortaya çıktı ve O, İkinci Gelişinde geri döndüğünde, kral bir Mesih olarak ortaya çıkacak. Belki de Ölü Deniz Parşömenlerini yazan mistik Esseneler haklıydı ve her iki Mesih de birinci yüzyılda Filistin'e zamanında ulaştı. Eğer Yahuda ve İsa gizli bir ortaklık içinde birlikte hareket ediyorlardıysa, belki de bu Mesih rollerini aralarında bölüşmüşlerdi. Yahuda'nın bir rahip olduğu anlaşılıyor, çünkü rahiplerin önünde İsa'nın masumiyetini tartışmak için tapınağa gittiğinde, Kutsal Kitap onun onlarla konuşmak için tapınağın mabedinin Kutsal Yeri olan "naos"a girdiğine tanıklık eder.²⁰ Yalnızca Tek Standartlar ve İkiz Gelenekler 207

--- SAYFA 219 ---

rahiplerin tapınağın iç kısmına girmelerine izin verildi. Yahuda'nın iç tapınağa girmesine izin verildiyse, o bir rahip olmalıydı. Ama o kâhin Mesih miydi? Yoksa sadece bir günahkar mı? Barabbas gibi Yahuda'nın İsa'nın çarmıha gerilmesindeki rolü de İncil'de oldukça olumsuz bir şekilde tasvir edilmiştir. Onun, muhtemelen birkaç yüz ABD dolarından fazla olmayan 30 parça gümüş gibi cüzi bir ödeme karşılığında İsa'ya ihanet ettiği söyleniyor. Açıkçası bu kadar küçük bir ödeme onun eylemlerinin nedeni değildi. Ve yetkililerin Yahuda'ya neden ihtiyaç duyduğunun belirtilen nedeni de pek geçerli değil. Yahudi dini liderlerinin, İsa'yı gündüzleri her yerde takip eden büyük kalabalıklardan uzakta, geceleri tutuklamaları gerektiğini düşündükleri söyleniyor. Bütün bu takipçilerin, İsa'nın tutuklandığını gördüklerinde isyan edeceklerinden korkuluyordu, bu yüzden O'nu gece yakalamak zorundaydılar ve kendilerini O'na götürecek birine ihtiyaç duyuyorlardı. Fakat eğer İsa'nın gerçekten sadık takipçilerinden oluşan bu kadar kalabalığı varsa, o zaman Pilatus kalabalıklardan İsa ile Barabbas arasında karar vermelerini istediğinde onlar neredeydi? Bu iki hikaye birbiriyle örtüşmüyor; İsa'nın bu kalabalıklar ya arka cebindeydi ya da yoktu. Ya Yahuda hikayesi sahtedir ya da Barabbas hikayesi sahtedir. Belki ikisi de öyledir. Resmi kilisenin Barabbas hikayesinin orijinal metnini değiştirdiğini zaten biliyoruz. Soru şu: Yahuda'nın bu dramadaki rolünün orijinal raporu da yeniden yazıldı mı? Eğer kilise yetkilileri, Jesus Bar Abbas hakkında aldıkları orijinal raporu tahrif etmeyi uygun gördülerse, başka ne yapmış olabileceklerini ve Kutsal İncil'e yönelik hain düzeltmelerinin sonuçta nerede sona erdiğini söylemek mümkün değil. Açıkçası, Barabbas'ın adı gibi ilgi çekici ve gizemli bir unsuru kasıtlı olarak silmek için, bu Kutsal Kitap editörleri, kendi gündemlerinin, korumaları ve saklamaları için kendilerine emanet edilen vahyedilmiş kutsal yazıların bütünlüğünden daha önemli olduğunu hissetmiş olmalılar.²¹ Aslında, Yahuda ile ilgili Kutsal Kitap'taki raporların, tıpkı Barabbas'ın hikayesi gibi, olaydan sonra değiştirildiğine dair ikna edici kanıtlar vardır, çünkü Kutsal Kitap, mevcut haliyle, birbirini dışlayan iki versiyonu anlatır. Yahuda'nın ölümü. Matta 27:5'te Yahuda'nın "gittiğini ve kendini astığını" okuruz, ancak Elçilerin İşleri 1:18'de bunun yerine şunu okuruz: "Yahuda bir tarla satın aldı; orada baş aşağı düştü, bedeni patladı ve tüm bağırsakları dışarı döküldü."²² Matta'da, rahipler Yahuda'nın ölümünden sonra "Kan Tarlası"nı satın alırlar, ancak Elçilerin İşleri'nde Yahuda onu ölmeden önce kendisi satın alır ve bir şekilde ikisi de onu aynı kan parasıyla satın alırlar. Yahuda'nın İsa'ya ihanet etmekten aldığı bildirildi. Bunun gibi bariz editoryal tutarsızlıklar, bin yıl boyunca İncil'in yanılmazlığı iddialarına hesaplanamaz zararlar verdi. Sadece Orijinal Hristiyanlık 208

--- SAYFA 220 ---

Barabbas hakkındaki orijinal raporu yeniden yazarken, görünüşe göre Yahuda hakkındaki orijinal verileri de değiştirdiler. Neden? Yahuda'nın ölümüyle ilgili uydurma raporlara neden başvursunlar ki? Soru kendi kendine cevap veriyor; çünkü yeni oluşan kilisenin varlığının çok erken bir döneminde, tüm orijinal havariler hala hayattayken, yetkili biri halkın Yahuda'nın öldüğüne inanmasını istiyordu. Neden öyle? Belki de bu günah keçisinin çekip gitmeyi umabileceği tek yol bu olduğundandı. Yahuda, Tomas ve Barabbas tek ve aynı kişi olabilir mi? Böyle bir tanımlama, ilk kilisenin yaygın takma ad kullanımıyla gizlenmiş olabilir. Sonuçta hem Thomas hem de Barabbas gerçek isimler değil, takma adlardı. Aslında, Petrus, Yakup, Yuhanna, Tomas, Lazarus, Barabbas ve Yahuda da dahil olmak üzere ilk kilisedeki tüm önemli şahsiyetlerin takma adları vardı. Simon'a "Peter" adı verildi, bu günümüzün yerel dilinde ona "Rocky" demek gibi olurdu. Yakub ve Yuhanna "gök gürültüsünün oğulları"ydı. Yahuda "ikiz"di. İsa Barabbas "babanın oğlu"ydu. Lazarus "Osiris"ti, "ölümden dirilen"di. Ve son olarak, adı İncil'de Yahuda, Yahuda, Thaddaeus ve hatta Lebbaeus olarak çeşitli şekillerde geçen gizemli, az bahsedilen on ikinci havari var.²³ Kanonun bu öğrencinin adı üzerinde bile anlaşılamaması, onun gerçek kimliği hakkında rahatsız edici soruları gündeme getiriyor. Yine de Kutsal Kitap, Elçilerin İşleri bölümünde Yahuda'yı Barabbas olarak tanımlamaya çok yaklaşır. Doktrinsel bir kriz ortaya çıktığında ve ilk havariler, kilise öğretilerini açıklamak için Kudüs'ten Antakya'ya bir heyet göndermek zorunda kaldıklarında, "Yahuda Barsabbas" adında tanınmış bir kilise lideri seçildi: Daha sonra havariler ve ihtiyarlar, tüm kiliseyle birlikte kendi adamlarından bazılarını seçip Antakya'ya göndermeye karar verdiler. . . . Kardeşler arasında lider olan Yahuda (Barsabbas olarak anılır) ve Silas'ı seçtiler. (Elçilerin İşleri 15:22) Bu tuhaf takma ad olan Bar Sabbas'ın Aramice'de hiçbir anlamı yok gibi görünüyor. "Bar", "oğlu" anlamına gelir, ancak "Sabbas" bilinen bir Aramice kişisel adı veya soyadı değildir. Ancak Barsabbas, Barabbas'a o kadar yakındır ki, en basit bir kalem darbesi birini diğerine dönüştürebilirdi. Eğer öyleyse, bu pasajın orijinalinde "Barabbas olduğu söylenen Yahuda'yı seçtiler" yazıyor olabilir. Bu görev için İsa'nın kardeşini seçmek mantıklı olurdu. Orijinal kilisedeki ilk doktrin anlaşmazlığı yeni ortaya çıkmıştı ve kararlı bir şekilde ele alınması gerekiyordu. Orijinal havariler Tek Standartlar ve İkiz Geleneklerdi 209

--- SAYFA 221 ---

O zamanlar hâlâ Kudüs'te yaşıyorlardı ve Antakya'ya gönderecekleri delegasyonları öyle tartışmasız konum ve otoriteye sahip kişilerle görevlendirmek isterlerdi ki, Antakyalılar onların öğretilerine meydan okuyacak hiçbir zemin bulamazlardı. Onlar sadece ilk Onikilerden birini değil, aynı zamanda ellerindeki en önde gelen havariyi de göndermek isterlerdi. Eğer İsa'nın, Pilatus'la birlikte o sahnede O'nun yanında duran bir ikiz kardeşi olsaydı, ilk kilisede başka hiçbir şahsiyetin bu kadar nüfuz sahibi olması mümkün olamazdı. Elbette, eğer orijinal kilise Yahuda'yı bir hain olarak görseydi, o onurlandırılmazdı. Ancak ikinci yüzyılın en az bir mezhebi olan Cainites, Yahuda'nın hiç de kötü olmadığını, kınanmak yerine onurlandırılmayı hak eden büyük bir kahraman olduğunu öğretmişti. Jude Thaddaeus'un figürü İncillerde yalnızca beş kez geçmektedir. Ancak, Elçilerin İşleri'ndeki hikayenin de belirttiği gibi, ilk kilise Yahuda'ya bu kadar büyük saygı duyuyorsa, o zaman neden İncil'in geri kalanında bu kadar küçük bir role sahip? Elçilerin İşleri'ne ek olarak, Hristiyan geleneği de Yahuda'ya benzersiz bir statü verir; dirilişten sonra, çoğu kişinin Torino Kefeni olduğuna inandığı Mesih'in cenaze örtüsünü alan kişinin o olduğunu söyler. Elbette Yahuda İsa'nın ikizi olsaydı, kardeşinin kefenine sahip olduğunu iddia etmesi mantıklı olurdu. İki Yarım Bir Yapılmış Binlerce yıl önce, dünyanın dört bir yanındaki kültürler bir zamanlar aynı dini öğretiyi öğretmişlerdi: tüm evren orijinal bir ilkel ikiliği, mükemmel bir uyum içinde birlikte dans eden iki eşit fakat karşıt unsurdan oluşan ilahi bir bütünü yansıtıyordu. Böyle bir ilahi İkili, Eski Ahit'te "Tanrı" için en sık kullanılan isimlerden birinde de yansıtılmaktadır: Elohim, tanrının dişil çoğulu (Eloh) ile tanrının eril çoğul halinin (Im) birleşimidir. BSD kültürleri bir zamanlar evrenimizdeki her şeyin, içinden çıktıkları Birleşik İkiliyi yansıttığına inanıyordu; her şey, İkili'nin ilahi yarılarının niteliklerini yansıtan iki eşit fakat zıt unsurdan oluşuyordu. Elbette insan zihni de aynı kuralı izler; bir yarısı baskın ve açıkta, diğer yarısı resesif ve gizlidir. Eğer antik dünyanın böyle bir ilahi ikilik doktrini doğruysa, Mesih'in doğasının da aynı ikili modeli izlemesi gerekirdi. Tıpkı insan aklının iki yarısı olduğu gibi, biz bunlardan yalnızca birinin farkında olma eğiliminde olsak da, aynı şekilde iki Mesih, hatta Orijinal Hristiyanlık bile olurdu.

--- SAYFA 222 ---

gerçi o zamanlar bunlardan yalnızca birinin farkındaydık. Ve tıpkı bilinçdışı zihinlerimizin içeriğini reddetme, inkar etme, görmezden gelme ve hatta sıklıkla şeytanlaştırma eğiliminde olduğumuz gibi, muhtemelen aynı şeyi, tıpkı bilinçdışı zihinlerimiz gibi saklanan ve şeytanlaştırılan diğer Mesih'e de yapardık: Yahuda Thomas, diğer İsa. Tanrı'nın Oğlu'nun diğer yarısı. Gerçekten iki İsa olabilir miydi? Şaşırtıcı bir şekilde, bu, inancın ilk yıllarında pek çok insanın kafasında gerçekten açık bir soru gibi görünüyor ve hatta bu fikir Eski Ahit'teki bazı pasajlar tarafından destekleniyor gibi görünüyor. Örneğin İbrani Peygamber Zekeriya, iki Mesih'in gelişini özel olarak kehanet etmişti: Bir bakıyorum ve görüyorum ki, tamamı altından bir kandillik, üstünde bir tas, üzerinde yedi kandil var ve üstündeki kandillerin her birinin üzerinde yedi dudak var. Yanında da kâsenin sağında ve solunda iki zeytin ağacı var. (Zek. 4:2-3) Zekeriya, görüşünde şamdanın her iki yanında zeytin dalları bulunan Yahudi menorasını gördü. İki zeytin dalının ne anlama geldiğini sorduğunda kendisine şu cevap verildi: "Bunlar, tüm dünyanın Rabbinin yanında duran iki Mesih'tir" (Zekeriya 4:14). O halde bu iki zeytin dalı iki Mesih'i temsil ediyordu. Zekeriya'nın iki Mesih'inin bu tasviri İsrail'in devlet mühründe bile bulunmaktadır! Pek çok Gnostik'in başlangıçta iki Mesih'in var olduğuna inandığı iyi bilinmektedir; bunlardan biri saf ruha sahipken, diğeri normal bir et bedenine sahipti. Elbette çarmıha gerilmeden sonra, eğer içlerinden biri çarmıha gerilmiş ve diğeri kaçmasına izin verilmiş olsaydı durum gerçekten de böyle olurdu. Biri ruh halindeyken diğeri hâlâ hayatta olurdu. Ve resmi kilisenin Gnostisizmi yok etmeye yönelik kampanyasına rağmen, iki Mesih hakkındaki bu fikir zamanla hızla kaybolmamış gibi görünüyor; bunun yerine şiddetli Tek Standartlar ve İkiz Gelenekler karşısında bile zayıf bir şekilde varlığını sürdürdü.

--- SAYFA 223 ---

muhalefet. Aslında, İsa'nın çarmıha gerilmesinden neredeyse 500 yıl sonra, Konstantinopolis Patriği Makedon II, İmparator Anastasius'a iki Oğul veya iki Mesih'in olduğu öğretisini reddettiğini bildirme ihtiyacı duydu. Ancak bu bile tartışmayı tam olarak çözmedi çünkü kilise, birkaç yıl sonra İkinci Konstantinopolis Konsili'nde aynı fikri tekrar çürütmeyi gerekli buldu. Böyle bir çürütmeyi tetikleyen ne olabilir? BSD öğrencisi için bunun tek bir anlamı olabilir: Güçlü kültürel sesler, o kadar geç bir tarihte bile, başlangıçta birden fazla Mesih'in olup olmadığını hâlâ sorguluyordu. Her ne kadar Gnostiklerin sesleri yeraltına çekilmiş olsa da görünüşe göre hala duyuluyorlardı. Benzer şekilde, ilk dönem sapkınlıklarının çoğu, İsa'nın gerçekten çarmıhta ölmediği, onun yerine bir vekilinin öldüğü konusunda ısrar ediyordu. İslam bile bu inancı benimsiyor. Ancak gerçekte iki özdeş Mesih olsaydı ve biri yaşarken diğeri ölmüş olsaydı, bu tür inançlar anında açıklanırdı. En azından bir ilk Hristiyan mezhebi, yalnızca iki Mesih'in olduğuna değil, aynı zamanda Yahuda Tomas'ın kendisinin de ikinci Mesih olduğuna inanıyordu: Başka bir uydurma eserden bir parçada, İsa, Simon Petrus ve Yahuda Tomas'a yaklaşıırken onlara "İbrani dilinde" hitap ediyor. Orijinal Kıpti metnin tercümesinde belki de kasıtlı olarak bazı karışıklıklar var gibi görünüyor, ancak İsa'nın söylediği şey şu: "Selamlar, saygıdeğer koruyucum Petrus. Selamlar, Tomas [İkiz], ikinci Mesih'im."24 Eğer Yahuda Tomas gerçekten de ikinci bir Mesih, "kaçan" bir günah keçisiyse, bundan sonra ne oldu? Thomas, Orijinal Hristiyanlığın kayıp tarihini daha da detaylandırabilecek başka bir miras bıraktı mı? Eğer Thomas, İsa'nın ikiz kardeşi Yahuda idiye, bu, İsa'nın arkasında doğrudan bir torun bıraktığına dair tarihin ısrarlı söylentilerini açıklayabilirdi. Dördüncü yüzyıl kilise tarihçisi Eusebius'a göre, elçi Yahuda, Desposyni adı verilen bir soyun babasıydı.25 Eğer Yahuda ve İsa tek yumurta ikizi kardeşler ve eşit Mesihler olsaydı, Yahuda'nın torunları, İsa'nın kendi soyu olarak kabul edilebilirdi. Ancak Judas Thomas yalnızca bir aile doğurmadı; aslında kendine ait bir kilise yarattı. Eğer Roma Kilisesi Konstantin tarafından kurulduysa, Hint Kilisesi de Thomas tarafından kuruldu. Kilise kayıtları Thomas'ın Orijinal Hristiyanlığının 212 olduğunu ima ediyor

--- SAYFA 224 ---

Thomas'ın Filistin'den Hindistan'a tekneyle göç ettiği ve MS 52'de Kızıldeniz'den geçerek Basra Körfezi üzerinden Hindistan'ın güneybatı kıyısındaki Cranganore limanına varan bir ticaret gemisine bindiği konusunda ısrar eden Hint gelenekleriyle şekilleniyor. Bugün, yaklaşık altı milyon Hintli kendilerini Mar Thoma (Aziz Thomas) Hristiyanları olarak adlandırıyor ve gururla onlar tarafından vaftiz edilen din değiştirenlerin doğrudan soyundan geldiklerini iddia ediyor. havori. Hint Aziz Thomas Kilisesi'nin, Hristiyanlığın geri kalanından neredeyse tamamen yalıtılmış bir şekilde gelişmeye bırakılan eşsiz bir sosyolojik deney olduğu ortaya çıktı. Yerel efsaneler doğruysa, Thomas'ın Hindistan'ın zengin ruhani iklimine ektiği tohum 1.500 yıldan fazla bir süre bozulmadan kaldı ve bu da onun resmi kiliseden çıkarılmış birçok gelenek, inanç ve geleneği korumasına olanak tanımış gibi görünüyor. Yüzyıllar boyunca, Aziz Thomas Hristiyanlarının kadın papazları vardı, Yahudi Şabatı'nı tutuyorlardı ve sabit oruç ve perhiz günlerini içeren bir ayin izliyorlardı. Aslında, MS 70'teki yıkılmasından önce Kudüs'teki orijinal kiliseye kadar uzanan, var olan en eski Hristiyan ayinlerinden ikisini hâlâ kullanıyorlardı: Addai ve Mari Ayini ve Aziz James Ayini. Hatta Hristiyanlığın orijinal dili olan Aramice'de şarkı bile söylediler. Ancak Mar Thoma Hristiyanları yalnızca Hristiyanlığın daha ilkel bir biçimini takip etmiyorlardı; Roma kilisesinden tamamen farklı bir dizi öğretiyi benimsemişlerdi. Aziz Thomas Hristiyanları reenkarnasyona tüm kalpleriyle inanıyorlardı ve aynı zamanda Aziz Thomas'ın başlı başına bir Mesih ya da İsa olduğuna da inanıyorlardı: Bu kült bir tür Aziz Thomas dinine tekabül ediyordu ve bu, 1330'da Papa XXII. John tarafından Suriyelileri Roma inancına dönüştürmek için Quilon'a gönderilen Fransız Dominik rahibi Piskopos Jordan tarafından doğrulanmıştır. Keşiş Jordan çok geçmeden Kızılderili sürüsünü iflah olmaz diye terk etmek zorunda kaldı ve Harikalar Tarifi'nde şöyle yazıyor: "Bu Hindistan'da dağınık bir halk var, biri burada, diğeri orada, kendilerine Hristiyan diyen ama öyle değiller, vaftiz de etmiyorlar, inanç hakkında da hiçbir şey bilmiyorlar: hayır, Büyük Aziz Thomas'ın Mesih olduğuna inanıyorlar."26 Bütün bunlar on yedinci yüzyılda, Menezes adındaki Portekizli bir başpiskoposun Aziz Thomas Hristiyanları terk etmeye zorlamasıyla değişti. Tek Standartlar ve İkiz Gelenekler 213

--- SAYFA 225 ---

onların eski geleneklerini benimsiyorlar ve bunun yerine Katolikliğin öğretilerini ve uygulamalarını benimsiyorlar. Bütün kutsal metin ve yazılarına el konularak yok edildi ve Meryem'in Tanrı'nın annesi olması, resim ve ikonların kullanılması gibi yabancı inanç ve uygulamaları benimsemeye zorlandılar. Hatta "Katolik" kıyafetleri giymeye zorlandılar ve hizmetlerinde Hindu müzisyenleri kullanmaları yasaklandı. Yerel geleneğe göre, orijinal inançlarından taviz vermeyi reddeden binlerce kişi "Yahudileştirici" olarak etiketlendi ve kazığa bağlanarak yakıldı; diğerleri ise canlarını kurtarmak için Hindistan'ın diğer bölgelerine kaçtı. Ancak bu dış müdahaleden önce, Aziz Thomas Hristiyanları o kadar dikkat çekici derecede istikrarlı bir kiliseydi ve kökenleriyle o kadar gurur duyuyordu ki, kurucusunun orijinal şarkılarını, ayinlerini ve dilini hâlâ koruyordu. Ancak resmi kilise devreye girdiğinde, Hindistan kilisesi de dünyanın geri kalan tüm kiliselerini etkileyen aynı hastalığa yakalandı ve hemen giderek daha küçük mezheplere bölünmeye başladı. 1.500 yılı aşkın bir süre başarılı bir şekilde tek ve birleşik bir kilise olarak kalan kilise, Latin Katolik Kilisesi, Suriye-Malabar Katolik Kilisesi, Jacobite Suriye Kilisesi, Nasturi Kilisesi, Anglikan Kilisesi, Marthoma Suriye Kilisesi ve Suriye-Malankara Katolik Kilisesi olarak parçalandı. Neyse ki, Aziz Thomas Hristiyanlarının tarihi kayıtları ateşe verilmiş olsa da, kültürel efsaneleri hayatta kaldı ve Hindistan'daki altı milyon Hristiyanın anılarında korundu. Aziz Thomas'la ilgili yüzlerce geleneksel şarkı ve Hristiyanlığın ilk yıllarından kalma olduğu anlaşılan iki eski tam uzunlukta balad bugün Hindistan'da hâlâ söylenmektedir.27 Bütün bu bağlılık kafa karıştırıcı bir soruyu gündeme getiriyor: Eğer Aziz Thomas Hristiyanları, havori Thomas'tan aldıkları mirası korumak konusunda bu kadar vicdanlı idilerse, o zaman neden reenkarnasyona inanıyorlardı ki, Katolikler 1599'da ortaya çıktığında da durum böyleydi? İnanç başından beri orada mıydı? Thomas Kızılderililere hem reenkarnasyonu hem de dirilişi kapsayan bir Hristiyanlık öğretti mi? Başka bir deyişle ikili ruh doktrini mi öğretti? Kesinlikle öyle görünüyor. Aziz Thomas Hristiyanları, Roma nihayet onlara yettiğinde, inançlarının orijinal içeriğini koruma konusunda neredeyse fanatik bir takıntıya sahiptiler, ancak buna rağmen, hâlâ reenkarnasyonu içeren bir Hristiyanlığa inanıyorlardı. Bu inanç ya Thomas'tan kaynaklandı ya da özgünlüğe olan görünür bağlılıklarına rağmen, bir şekilde daha sonra içeri sızmayı başardı. Orijinal Hristiyanlık 214

--- SAYFA 226 ---

Elbette resmi kilise, Thomas'ın Kızılderililere reenkarnasyoncu bir Hristiyanlık öğretmediğini, bunun yerine kendi ülkelerindeki yaygın reenkarnasyon inancının eninde sonunda sızmasına ve Thomas'ın orijinal öğretilerini bozmasına izin verdiklerini savunuyor. Ancak bu argüman geçerli değil. Eğer Aziz Thomas Hristiyanlığı başlangıçta reenkarnasyonu içermeseydi, Hindistan'ın güçlü reenkarnasyon yanlısı kültüründe herhangi bir kabul görmesi neredeyse imkansız olurdu. Özellikle Hristiyanlığın orijinal mesajı ölümden kurtulmanın bir yolunu sağlama kavramı etrafında döndüğü için, reenkarnasyonla ilgili kültürel bir tartışma hemen ortaya çıkacaktı. Bu tartışma, bu tuhaf yeni din hakkındaki kamuoyunu ve ilgiyi tamamıyla ele geçirecekti. Hindistan'ın başlıca inançları (Hinduizm, Budizm ve Jainizm) güçlü bir şekilde reenkarnasyon yanlısı olduğundan, Hristiyanlık benzersiz olurdu ve ilk baştan itibaren "reenkarnasyoncu olmayan din" olarak etiketlendi. Hristiyanlık ağırlı bir başparmak gibi göze çarpardı. Eğer resmi kilisenin iddia ettiği gibi daha sonraki bir noktada bu konuda geri adım atmayı seçseydi, din aksi takdirde insanların gözünde kazanacağı saygıyı kaybedecekti. Kendi ülkelerinde başlangıçta bilinen bir konunun tersine dönmesinden asla kurtulamazdı. Ancak resmi kilise on yedinci yüzyılda Hint kilisesinin yönetimini devraldığında, Aziz Thomas Hristiyanlarının yalnızca sadık reenkarnasyoncular değil, aynı zamanda Hint toplumunda oldukça saygı duyulan kişiler olduğunu gördü. Bunun tek açıklaması Thomas'ın en başından beri reenkarnasyonu vaaz etmesi olabilir. Eğer Thomas, Hristiyanlığın reenkarnasyonu içeren bir versiyonunu öğretmiş olsaydı, bu neredeyse kesinlikle ikili ruh doktrini olurdu, çünkü başka hiçbir teoloji reenkarnasyon ile diriliş arasındaki çoklu çatışmaları uzlaştıramaz. Görünen o ki, Yahuda Kitabı'ndaki bazı unsurlar bu hipotezi destekliyor gibi görünüyor. Örneğin Yahuda 10'da, ilk kilisedeki pek çok kişinin anlamadıkları öğretileri cahilce kınadıklarından şikayet ediyor; Gnostiklerin o ilk günlerde ortodokslara karşı ileri sürdükleri argümanın ta kendisi budur. Yahuda 6'da, evlerinden kaçan ve sorumluluklarına ihanet eden meleklerden gizemli bir şekilde bahseder; bu, her yaşamın sonunda bilinçsiz ruhlarını terk eden bilinçli ruhlar için uygun bir metaforudur. Jude, bu meleklerin Kıyamet Günü'ne kadar karanlıkta bağlı kalmaya mahkum edildiğini bildiriyor; bu da yine BSD'nin bilinçli ruhun bu ihanet eyleminin cezasının Kıyamet Günü'ne kadar hafıza kaybının karanlığında bağlı kalması olduğu yönündeki öğretisiyle mecazi olarak tutarlıdır. Ve Yahuda 4, 8, 11 ve 12'de Tek Standartlar ve İkiz Gelenekler 215

--- SAYFA 227 ---

aynı kişileri teolojinin temel ilkelerini yanlış yorumlayan uygulamaları nedeniyle defalarca eleştirmektedir. Metne bakılırsa büyük olasılıkla Gnostik Kutsal Evlilik geleneğini ahlaksız seks için bir bahane olarak kullanıyorlardı. Jude onları Gnostik teolojiye bağlı kaldıkları için değil, yalnızca onu kendi ahlak dışı amaçlarına uyarladıkları için eleştirdi. Jude'un metinde bu sadakatsiz Hristiyanları "iki kez ölü" olarak kınaması özellikle ilginçtir; bu, ikili ruh doktrininde çok belirgin bir şekilde yer alan ikinci ölüme açık bir gönderme gibi görünmektedir. Bunların hem verimsiz hem de kökünden sökülmiş olduğunu beyan eden terminolojisi, BSD öğrencilerine günahkarların köklerinin olmadığını (kendi geçmişlerinin hatıraları) ve kendi meyvelerini görmeyi umut edemeyeceklerini (sonraki enkarnasyonlar) hatırlatır. Ne yazık ki, Roma, Hint kilisesinin eski kutsal yazılarını ateşli bir soykırıma mahkum ettiğinden beri, eski Hint kilisesinde BSD'nin varlığını gösterebilecek tüm fiziksel kanıtlar kayboldu. Ancak Thomas'ın kendisi bu kanıt olabilir. BSD ile İsrail'in geleneksel Kefaret Günü ritüeli arasındaki bağlantıyı fark ederek, İsa Mesih ve İsa Barabbas'ın kurban keçilerinin yerini alarak aynı ritüeli kasıtlı olarak yeniden yarattıklarını fark ettik. O zaman, bu ritüelde uygun bir günah keçisi olabilmesi için İsa'nın mükemmel ikizi olması gereken Barabbas ile gerçekten de İsa'nın ikiz kardeşi olduğu söylenen Yahuda Tomas arasındaki mantıksal bağlantıyı fark ettiğimizde, havari Tomas'ın ikinci bir Mesih, hatta belki de Eski Ahit tarafından tahmin edilen ve Esseneler tarafından beklenen ikinci kurtarıcı olup olmadığını sormak zorunda kaldık. Thomas gerçekten de Kefaret Günü'nün kaçan günah keçisi, ikinci bir Mesih, Tanrı'nın ikinci Oğlu muydu? Eğer öyleyse, bunu nasıl bilebiliriz? Eski Ahit, günah keçisinin nihai kaderi konusunda sessiz kalıyor ve yalnızca Thomas'ın yaptığı gibi onun uzaklara gitmesine her zaman izin verildiğini bildiriyor. Yine de, eğer o sahnede Pilatus'un yanında duran iki Mesih, çarmıhı almaya eşit derecede hazır ve istekli iki İsa olsaydı, o zaman her ikisi de ölümden dirilme gücüne sahip olur muydu diye merak etmeden duramayız. Yine bir başka eski Hristiyan kutsal kitabı olan Thomas'ın İşleri, bu şüpheyi besliyor gibi görünüyor; çok merak uyandırıcı ve merak uyandırıcı bir notla, yine bir başka boş mezarla bitiyor. Tıpkı ünlü ikiz kardeşi gibi Thomas da ölümüyle yan tarafında bir mızrakla karşılaştı. Ve Yahuda Tomas nihayet Hindistan'daki kendi mezarına gömüldüğünde, daha sonra bu mezarın da boş olduğu keşfedildi.²⁸ Thomas'ın Elçilerinin İşleri metni Orijinal Hristiyanlık 216

--- SAYFA 228 ---

Boş mezarı, cesedin muhtemelen onu büyüsel amaçlarla kullanmak isteyenler tarafından soyulduğunu öne sürerek açıklamaya devam ediyor, ancak bu açıklamayı, kırk yıl önce İsa'nın dirilişine karşı çıkanların da aynı teoriyi kullandığını hatırlamadan okumak mümkün değil: Uzun bir süre sonra, kral Misdaeus'un çocuklarından biri bir şeytan tarafından vurulmuştu ve hiç kimse onu iyileştiremezdi, çünkü şeytan çok şiddetliydi. Ve kral Misdaeus düşündü ve şöyle dedi: Gidip mezarı açacağım ve Tanrı'nın elçisinin kemiğini alıp oğlumun üzerine asacağım ve o iyileşecek. . . . Ve gidip mezarı açtı ama elçiyi orada bulamadı. (Yahuda Thomas'ın İşleri) Ve belki de burada nihayet, İsa'nın mezardan dirildiğine dair fiziksel kanıt üzerinde ısrar eden ve İsa'nın yaralarına kendi parmaklarıyla dokunmayı talep eden "Şüpheli Thomas" hakkındaki eski raporun kökenini buluyoruz. Bu tek olay, Tomas'ı sonsuza kadar "az imanlı havari" olarak etiketlenmeye mahkûm etti; her ne kadar o, paradoksal bir şekilde Lazarus olayında tüm havariler arasında en büyük imanı sergilemiş olsa da, o hemen ölmeye hazırды: [İsa] onlara açıkça şöyle dedi: "Lazarus öldü ve sizin iyiliğiniz için orada olmadığımı sevindim, böylece inanabilirsiniz. Ama gelin ona gidelim." Sonra Tomas (adı Didymus) diğer öğrencilere şöyle dedi: "Biz de gidelim, onunla birlikte ölelim." (Yuhanna İncili 11:14-16) Lazarus olayı sırasında Tomas, Lazarus'un çürümüş bedeninin ölümden dirilişine şahsen tanık olmadan önce bile dirilmenin gücüne tam bir güven duyuyormuş gibi görünüyor. Ancak daha sonra İsa ölüp ölümden dirildiğinde, Tomas, İsa'nın Diriliş bedenine diğer havarilerin herhangi birinin gösterdiğinden çok daha fazla kişisel ilgi gösterdi. Bunun nedeni, yeniden dirilişe olan eski inancını birdenbire ve açıklanamaz bir şekilde kaybetmiş olması mıydı, yoksa bu ilgi, ikiz kardeşinin az önce yaşadığı mucizevi olgunun aynısını kendisinin de eninde sonunda deneyimleyeceği günün geleceğini bildiği için çok daha özel bir mesele miydi? BSD defalarca bu ikili İsa kavramının yanında ortaya çıkıyor. Tek Standartlar ve İkiz Gelenekler 217

--- SAYFA 229 ---

Birinci yüzyılda İskenderiye'de takipçileri olan Hristiyan bir Gnostik olan Basilides, hem reenkarnasyona hem de diriliş inancını içeren ikili bir Hristiyanlık biçimini öğretiyordu ve çarmıhtaki İsa'nın yerine başka birinin geçmesi konusunda ısrar ediyordu. Hem Mandenler (Vaftizci Yahya'nın orijinal takipçileri olduklarını iddia ediyorlar) hem de Maniheistler ölümde bölünen ikili ruhlara inanıyorlardı ve ayrıca Golgota'da birisinin İsa'nın yerini aldığını ileri sürüyorlardı. Pek çok çağdaş Müslüman gibi, modern Mandaeanlar da özellikle Thomas'ı bu vekil olarak tanımlıyorlar: Tüm Mandaeanlar, sadece Yahuda Thomas İsa'nın ikizi olduğuna değil, aynı zamanda İsa'nın yerine çarmıha gerilenin de bu Yahuda olduğuna inanıyor. İsa'nın daha sonra kardeşinin kimliğini alarak kendisine Thomas adını verdiğine ve Thomas'ın İncili'nin ve sözde Yuhanna İncili'nin gerçek yazarı olduğuna inanıyorlar.²⁹ İkinci bir İsa'ya dair bu alışılmışın dışındaki öneri, Leonardo da Vinci'nin Son Akşam Yemeği'nde de yer alıyor; burada soldan ikinci figür, masanın ortasında oturan, hatta aynı kıyafetleri giyen İsa'nın mükemmel bir ikizi gibi görünüyor. Ve birçok kişinin Kutsal Kan, Kutsal Kase ve Da Vinci Şifresi gibi kitaplar aracılığıyla farkına vardığı gibi, Rennes-le-Château, Fransa'daki (bir zamanlar BSD'ye inanan Catharların kalbi olan) gizemli Mary Magdalene Kilisesi de ikiz Mesihleri tasvir etmektedir. On dokuzuncu yüzyılın sonlarında kilisede yapılan gizemli yenilemeler, sunağın her iki yanına Meryem ve Yusuf'un heykellerini yerleştirdi; her birinde birbirinin aynısı İsa çocuğu vardı.³⁰ Zekeriya'nın ikiz Mesihlerin gelişiyile ilgili "zeytin ağacı" kehanetinden, bu iki Mesih'in gelişinin yakın olduğunu hisseden Essenelere, iki Mesih'in gerçekten geldiğini iddia eden ilk Hristiyan gruplarına, Maniheist, Mandaean ve İslami öğretilere kadar. Çarmıhtaki İsa'nın yerine benzer bir şeyin konması, Mar Thoma Hristiyanlarının Yahuda Thomas'ın başlı başına bir Mesih olduğu geleneğine, Leonardo da Vinci'nin Engizisyon dönemi eserinde iki Mesih tasvirine, on dokuzuncu yüzyılda Fransa'daki bir Katolik kilisesinde ikiz bebek İsa'nın sergilenmesine kadar, bu hipotez sessizce ölmeyi reddetti. Zekeriya'nın iki zeytin ağacı İncil'de, Vahiy Kitabında yalnızca bir kez daha karşımıza çıkıyor ve orada da yine Tanrı'nın iki özel hizmetkarını simgeledikleri söyleniyor. Zekeriya'da iki zeytin ağacı açıkça Orijinal Hristiyanlıktır 218

--- SAYFA 230 ---

ilahi olarak meshedilmiş Mesihler olarak tanımlandılar. Vahiy kitabında da benzer şekilde Tanrı'nın özel olarak yetkilendirilmiş peygamberleri olarak tanımlanırlar. Vahiy, Zekeriya'da tam olarak aynı ifadeyi kullanıyor: "Yeryüzünün Rabbinin önünde duran iki zeytin ağacı", bunların Zekeriya'nın yüzyıllar önce peygamberlik ettiği kişilerin aynıları olduğunu açıkça ortaya koyuyor: Ve iki tanığıma güç vereceğim ve onlar da peygamberlik edecekler. . . . Bunlar, yeryüzünün Rabbinin önünde duran iki zeytin ağacı ve iki kandilliktir. . . . Artık tanıklıklarını bitirdikleri zaman canavar onları öldürecek. . . . Üç buçuk gün sonra Allah'tan onlara bir hayat nefesi geldi ve ayağa kalktılar. . . . Sonra gökten onlara, "Buraya gelin" diyen yüksek bir ses duyular. Ve bir bulutun içinde göğe çıktılar. (Vahiy 11:3-12) Vahiy'de bu hizmetkarların her ikisinin de bir süreliğine Tanrı'nın sözünü vaaz ettiğini, sonra öldürüldüklerini ve sonra her ikisinin de ölümden dirilip göğe yükseldiğini tasvir etmesi ilginçtir. Bu pasajların ortalarında fiillerin zamanlarının değiştiğini görmek daha da ilginçtir. Bu pasaj kelimenin tam anlamıyla bu iki Mesih'in çoktan öldüğünü, ölümden dirildiğini ve çoktan göğe yükseldiğini beyan ediyor. Vahiy kitabının yazarı gelecekteki bir olayı mı anlatıyordu, yoksa Hristiyanlığın geçmişine dair yasak bilgiyi gelecekteki bir olay kılığında kutsal yazılara yerleştirerek gizlice korumaya mı çalışıyordu? Vahiy, İsa ve Tomas'ın ikili Mesihliğini, ikili cinayetlerini ve ikili dirilişlerini kaydediyor mu? Resmi Hristiyanlık, Yahudiliği, uzun zamandır beklenen Mesih'in nihayet ortaya çıktığında onu tanımadığı için uzun süredir eleştirdi, ancak meselenin gerçeği bundan daha karmaşık olabilir. Yahudiler aralarından bir Mesih'i kaçırabildiyse, muhtemelen ikisini de kaçırabilirdi. Ve yüzyıllardır Mesih'lerinin yakında gelişini nefessizce bekleyen bir halk, O ortaya çıktığında O'nu özleyebildiyse, Hristiyanların çoğunluğu da muhtemelen bunu gözden kaçırabilirdi. Thomas'ın gerçekten ikinci bir Mesih olup olmadığından veya Thomas İncili'nin gerçekten İsrail'in uzun zamandır beklenen Mesihlerinden biri tarafından yazılıp yazılmadığını asla bilemeyebiliriz. Ancak, insanlığın bölünmüş kalplerini iyileştirmek ve sonunda varlığımızın her iki yarısının yeniden bir bütün olarak mükemmel bir şekilde birlikte çalışmasına izin vermek için tasarlanan Hristiyan kurtuluşunun, tek kendileri olarak mükemmel bir şekilde birlikte çalışan iki Mesih tarafından yönetildiğini keşfetmek son derece uygun bir şey olacaktır. Tek Standartlar ve İkiz Gelenekler 219

--- SAYFA 231 ---

Sonuç Bir Hristiyan Manifestosu Işık karanlıkta parlıyor ama karanlık onu anlamadı. —Yuhanna İncili 1:5 Beşinci yüzyıla gelindiğinde, resmi Hristiyanlığı eleştiren herhangi bir literatüre sahip olmak ölümcül bir suç haline gelmişti. Romalılar yine Hristiyanları öldürüyorlardı, ancak ilk zulümlerin aksine, inananların artık Sezar'a sözde bağlılık göstererek kılıktan kaçma seçeneği yoktu. Bu kez sevilen biri sırf kaçak edebiyat gibi görünen bir şeye sahip olduğu için öldürülebilirdi. İnsanların, şüpheli olabilecek her şeyin evlerinden uzaklaştırılıp yok edilmesini sağlamaktan başka seçeneği yoktu. Ölüm cezası güçlü bir caydırıcıdır, bu nedenle insanlığın Hristiyan kökenlerine ilişkin anlayışı artık bu kadar tek taraflıdır. Bugün, resmi kilisenin savunucuları, ikinci ve üçüncü yüzyıllara ait metinleri ve listeleri güvenle yayınlıyorlar ve bu metinler, Gnostik kutsal metinlerin inananların çoğunluğu tarafından en başından itibaren reddedildiği yönündeki iddialarını gerçekten destekliyor gibi görünüyor. Ancak aksini gösterebilecek tüm metinlerin yok edilmiş olacağı kesin olduğundan, bu tür iddialar ancak uzlaşmaya varılmış kanıtlardan başka hiçbir şeye dayanmaz. O yüzyılların yaygın paranoyası sayesinde kilise, ilk tarihçilerinden herhangi birinin eserini koruma konusunda isteksiz buldu; Papias'ın, Julius Africanus'un, Hegesippus'un ve diğer pek çok yazarın yazıları, Roma sansürü dalgasıyla silinip gitti. 220 olduğu söylenen Papias

--- SAYFA 232 ---

Elçi Yuhanna ile şahsen tanıştım, onun tarihlerini boşuna yazdılar, çünkü hepsi ortadan kayboldu. Evrensel bir kronoloji üreten ilk Hristiyan tarihçi olan Julius Africanus, İskenderiye'nin Gnostik yuvasında kapsamlı bir şekilde çalışmıştır; belki de onun eserinin de kayıp olmasının nedeni budur. Ve hem İbrani İncili'ni hem de Süryanice İncili'ni (muhtemelen Tomas İncili'ni) kullandığı söylenen Hegesippus, tüm eserlerinin yok olmasına izin verilmiş olmasına rağmen dokunaklı bir şekilde kilise tarihinin babası olarak adlandırılıyor. Hristiyanlığın ilk tarihçilerinin eserlerinin tasfiyesi tamamlandıktan sonra kilisede, artık genel olarak "ilk" büyük Hristiyan tarihçi olarak kabul edilen, dördüncü yüzyıldan kalma ortodoks bir yazar olan Caesarea'lı Eusebius'un tarihlerinden daha eskiye ait neredeyse hiçbir şey kalmadı. Bu savunulamaz. Yüzlerce yıl boyunca kilise dünyadaki en güçlü kurumdu. Eğer Hristiyanlığın ilk gelişim aşamalarına ilişkin bu görgü tanıklarının raporlarının korunmasını isteseydi, bunlar internette sadece bir tık uzakta olurdu. Bunun yerine, bunlar sadece kendi hayal gücümüzün içeriğiyle dolu hayaletler, boş formlardır. Hukukun uygulanmasında, uzlaşmış deliller iyi sebeplerden dolayı kabul edilemez olarak kabul edilir. Adalet aramak için bir mahkeme salonuna girdiğinizde rakibinizin, sizin konumunuzu destekleyebilecek tüm delilleri önleyici olarak yok etmesine izin verildiğini keşfederseniz, kalan delillerin hangi yöne eğileceğini hemen hemen tahmin edebilirsiniz. Resmi kilise, kendi itirafıyla, Gnostik kutsal yazıları destekleyebilecek tüm kanıtları yok etti. Bunu bilerek, Ortodoks savunucuların ikinci yüzyıldan kalma onaylanmış kutsal metin listelerini kendi örgütlerinin komplosu dışında herhangi bir şeyin kanıtı olarak göstermeleri entelektüel açıdan sahtekarlıktır. Bu tür listeler, düzenleme ve sansürden sonra geriye kalan tek şey olduğundan, düzenleme ve sansürün ötesinde hiçbir şeyi yansıtmazlar. Kilise, istenmeyen metinleri basitçe sansürlemekle yetinmedi; aynı zamanda saklamayı seçtiği metinleri de değiştirme ihtiyacı hissetti. Bart Ehrman'ın 1993 tarihli usta işi The Ortodoks Corruption of Scripture'da, ilk kilisenin geniş çapta yozlaştırıcı metinsel değişiklik uygulamalarıyla meşgul olduğunu titizlikle ortaya koyuyor.¹ Kısmi ve bütün Yeni Ahit elyazmalarının incelenmesinde uzman olan Ehrman, ortodoks yazıcıların kendi teolojik gündemlerini vurgulamak için kanonik metinlere özgürce ekleme ve çıkarma yaptıklarına dair ikna edici kanıtlar sunuyor. Bütün bunlar bizi devrim niteliğindeki bir soruya götürüyor: İsa'nın orijinal öğretileri gerçekten kaybolmuş olabilir mi? Böyle şeyler olur; büyük bir dünya kurmak Bir Hristiyan Manifestosu 221

--- SAYFA 233 ---

din, kişinin öğretilerinin hayatta kalacağına garanti değildir. MS 216'da doğan İranlı peygamber Mani, bir zamanlar oldukça popüler olan dini kurdu. Maniheizm Avrupa'ya, Orta Doğu'ya, Hindistan'a ve Çin'e yayıldı ve on dördüncü yüzyıla kadar varlığını sürdürdü. Mani şahsen yedi kutsal metin yazdı, ancak yaygın siyasi sansür sonunda tüm bu metinleri yeryüzünden sildi. Bin yıldan fazla sürecek bir dünya dini kurmasına rağmen Mani'nin yazılı eserlerinin hiçbirisi bozulmadan günümüze ulaşamamıştır. Görünüşe göre aynı şey Orijinal Hristiyanlığın başına da gelmiş ve eğer Nag Hammadi'de gömülü metinleri keşfetmemiş olsaydık, dünya bu "yem ve değiştirme"nin gerçekleştiğini asla bilemeyecekti. Yıllar önce BSD Orijinal Hristiyanlıktan çıkarıldığında inanç iki ana ilkesini kaybetti: reenkarnasyon doktrini ve bütünlüğün önemi. Tekrar Merhaba, Eski Dostlar Kadim kilise, reenkarnasyon inancına karşı, tamamı ikili ruh doktrini tarafından tamamen karşılanan beş şikayet sıraladı: 1. İnsanların önceki yaşamlara dair hiçbir anıları yok gibi görünüyor. 2. Reenkarnasyon, yeniden dirilişle çelişiyor gibi görünüyor. 3. Reenkarnasyon Hristiyan kurtuluşunu en aza indiriyor gibi görünüyor. 4. Reenkarnasyon, beden ve ruh arasında bir ayırım yapılmasını gerektirir. 5. Reenkarnasyona Kutsal Yazıların desteği öznel ve spekülasyon görünmektedir. Elbette BSD'nin ölümden sonra ruh bölünmesi kavramı, yaşamlar arasında hafıza kaybının neden meydana geldiğini hemen açıklıyor ve her biri için ayrı bir unsur sağlayarak reenkarnasyon ile diriliş uzlaştırıyor: Ruh reenkarnasyona uğrarken, ruh yalnızca diriliş yoluyla onarılır. Ve Hristiyan kurtuluşunu küçültmek yerine BSD, bunun resmi kilisenin şimdiye kadar hayal ettiğinden çok daha görkemli olduğunu gösteriyor; her birimize yalnızca kurtarılan tek bir hayat değil, aynı zamanda hepimizin kurtarılıp yeniden birleşeceği geçmiş yaşam benliklerinin geniş bir kişisel mirasını sağlıyor. Son iki şikayet bir doktrinin eleştirisi değil, bizzat İncil'in yanlış okunmasıdır; çünkü kanon birçok pasajda beden, ruh ve ruh arasında açıkça ayırım yapar ve ayrıca İlyas'ın Vaftizci Yahya olarak geri döndüğünü ve daha önce İlyas olarak enkarne olan aynı ruha sahip olduğunu açıkça beyan eder. Böylece BSD, kilisenin reenkarnasyona yönelik tüm eski meydan okumalarını karşılıyor. Reenkarnasyonu Orijinal Hristiyanlıktan çıkarırken, büyük bir Orijinal Hristiyanlık vardı.

--- SAYFA 234 ---

kayıp, inancın bütünlüğün, saflığın ve bütünlüğün önemine dair başlangıçtaki takdirini kaybetmek çok daha yıkıcı bir fedakarlıktı. Yeni oluşan kilise kendisini Yahudilikten ayırmaya başlar başlamaz, yüzyıllar boyunca inananlara eziyet etmeye devam eden temel bir sorun ortaya çıktı: Kurtuluş için hangisi daha önemliydi, bir kişinin saflığı ve bütünlüğü mü, yoksa bir kişinin inancı mı? Bu sorun kilisenin ilk yıllarında ortaya çıktı; O'nun hizmeti sırasında İsa'yla birlikte yürüyen öğrencilerin hepsi bir kişinin saflığının mutlak bir öneme sahip olduğunu savunurken, Pavlus saflığı düzenleyen tüm eski kuralların artık konu dışı olduğunda ve Mesih'in Dirilişinden sonra önemli olan tek şeyin kişinin inancı olduğunda ısrar ediyordu. Merkezi Kudüs'te bulunan ve başlangıçta "Yol" olarak adlandırılan Yahudi Hristiyan hareketi, İsa'nın diğer birçok takipçisinin yanı sıra On İki Havariyi de içeriyordu. Bu grup başlangıçta üyelerinden Yahudi beslenme yasalarına uymaya devam etmelerini, tapınakta ritüel hayvan kurbanları düzenlemelerini ve erkek çocuklarını sünnet ettirmelerini talep etti. Ancak Pavlus, İsa'nın tüm saflık meselesini ilgisiz hale getirdiğini ileri sürerek bu öğretilere karşı çıktı; Kişinin cennete gitmek için saflığına güvenmek yerine artık yalnızca İsa'nın kurtuluş vaadine olan inancına güvenmesi gerekiyordu.2 (Fakat Pavlus'un bile bu konu hakkında başlangıçta biraz kafası karışmış gibi görünüyordu, çünkü onun din değiştirmesinden sonra en az iki ayrı olayda saflık yükümlülüklerini yerine getirdiği kayıtlara geçmişti.3) Bu mesele MS 251'de, sadık cemaatin kendisini tekrar inananlar arasında bölünmüş bulduğunda intikamla yeniden ortaya çıktı. saflığın inançtan daha önemli olduğunu ve inancın saflıktan daha önemli olduğunu düşünenler. O dönemde Novatian ve Cornelius adında iki farklı papa ortaya çıktı ve her biri bu iki konumdan birini savundu. Novatiancılar ile resmi kilise arasındaki ayrılık gibi, bu mesele de önümüzdeki yüzyıllar boyunca kilisede hassas bir nokta olarak kaldı. Nag Hammadi'de bulunan kutsal yazılar, ilk kilisedeki en iyi bilinen çatışmanın aynı konu etrafında döndüğünü açıkça ortaya koyuyor. Ancak BSD, Gnostik ve resmi kiliseler arasındaki eski anlaşmazlığın bir yanlış anlaşılma dayandığını öne sürüyor. Bir taraf İsa'nın asıl mesajının imanla ilgili olduğunu düşünürken, diğer taraf bunun saflıkla ilgili olduğunu düşünüyordu ama ikisi de yanlış anladı. Sorun ya/ya da değil, her ikisi/hiçbiri meselesi değildi. Mesih ne saflığı ne de inancı tek başına öğretti, fakat saflığı ve imanı öğretti. Kilisenin iki kolu birini veya diğerini seçmeye başladığında gerçek inanç çoktan kaybolmuştu. Sonunda resmi kilise, Hristiyan Manifestosu'na karşı verilen siyasi savaşı kazandı.

--- SAYFA 235 ---

Gnostik Kilise, ancak bu zafer saflık ve dürüstlük pahasına geldi.4 Bir kan banyosunda doğan resmi kilise, insanın insana karşı insanlık dışı tavrının nihai sembolü haline geldi. Engizisyonun işkence odalarından Haçlı Seferleri'nin akılsız barbarlıklarına, Fransa'daki Cathar'lara ve Huguenot'lara yönelik soykırım girişiminden İspanya'daki Yahudilere ve Moors'a kadar kilise, tarif edilemez yolsuzluğun somut örneği haline geldi. Baba Gibi, Oğul Gibi Sen baban olan şeytana aitsin ve babanın arzusunu yerine getirmek istiyorsun. O, başından beri hakikate bağlı kalmayan bir katildi çünkü onda hakikat yoktur. Yalan söylediğinde ana dilini konuşur çünkü o bir yalancıdır ve yalanın babasıdır. (Yuhanna 8:44) Kilisenin öğrencileri kilisenin öğrettiği dersleri aldılar. Batı medeniyeti resmi kilisenin yozlaşmasının temeli üzerine inşa edilmiştir ve bir oğulun babasını yansıtmaması gibi onu yansıtır. Bugün dünyanın büyük bir kısmı ABD'yi hırsızlar ve katillerin yuvası olarak görüyor ve ABD'nin Irak'ı işgalinin bariz bir toprak gaspından başka bir şey olmadığına inanıyor. Pek çok Amerikalı bu bakış açısına agresif bir şekilde karşı çıkarken, diğerleri kendimizi kandırıp kandırmadığımızı merak edebilir. Haberlere sıradan bir bakış bile, besin zincirinin en tepesindeki dürüst olmayan yöneticilerden, müzik ve sinema endüstrilerinden internette bulabilecekleri her şeyi çalmanın kendilerine tanrı tarafından verilmiş bir hak olduğunu ısrarla savunan en alttaki dürüst olmayan insanlara kadar, uygarlığımızın tepeden tırnağa hırsızlıkla istila edildiğini gösteriyor. Enron, Martha Stewart Living Omnimedia, Edward Jones, ImClone Systems, WorldCom, Tyco, Rite Aid, Qwest, Arthur Anderson, Halliburton, Merrill Lynch, Citigroup, Adelphia Communications ve Xerox gibi dev şirketlerin yöneticilerinin son yıllarda hile yaparken yakalanmasıyla, Amerika'nın mevcut iş sloganı şu gibi görünüyor: "Suç sadece kazanç sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda yakalanmanın olası maliyetlerini de karşılayacak kadar büyük ödeme yapıyor." Bu arada, Amerikalıların önceden çalamadıklarını biz genellikle olay bittikten sonra çalarız; iflas yoluyla borçlarımızı ödeyememek o kadar yaygınlaştı ki neredeyse yeni ulusal eğlencemiz haline geldi. Ve bunlar yazılırken Bush yönetimi de aynı rotayı izliyor ve yıllık 500 milyar dolarlık ticaret açığı sorunundan kurtulmanın bir yolu olarak zayıf doları benimsiyor. Amerikan kültüründe hâlâ dürüstlüğü saygı duyan var mı? Hala teşvik ediyor musun? Hala bir insanın hayatta yürüebileceği en avantajlı yolun bu olduğunu mu düşünüyorsunuz? Popüler kültüre kısa bir bakış bile, Orijinal Hristiyanlığın büyük bir kısmının aynı olduğu izlenimini vermektedir.

--- SAYFA 236 ---

Amerika, kişisel bütünlüğün bir sorumluluktan başka bir şey olmadığını düşünüyor. Ve bu değişene kadar ABD giderek daha fazla yozlaşmaya ve kendi yarattığı daha fazla çatışmanın tuzağına düşmeye devam edecek. Kadim BSD, ortalama bir insanın hiçbir bütünlüğe sahip olmadığı, zihinsel varlığımızın iki yarısının birbiriyle başarılı bir şekilde iletişim kurmadığı konusunda ısrar ediyordu. Ancak bunun için çok daha tanıdık bir kelime var: yalan söylemek. Varlığımızın bir yarısı, varlığımızın diğer yarısı hakkında kendine yalan söylüyor ve bunu o kadar uzun süredir yapıyoruz ki, artık bunu neredeyse tamamen bilinçsizce, farkında bile olmadan yapıyoruz. Eğer yabancı bir tür bize türümüz hakkında gerçekten tarafsız bir fikir vermeye istekli olarak ortaya çıkarsa, kesinlikle en iyi yaptığımız şeyin "kendimize yalan söylemek" olduğunu söyleyecektir. Bilinçli zihin, bilinçdışı tarafından üretilen girdiyi kabul etmeyi reddediyor. Bu arada bilinçdışı giderek daha fazla girdi üretmeye devam etti ve bu girdi oluştu, oluştu ve oluştu. Kendimiz hakkında kendimize yalan söylediklerimiz her seferde, içimizdeki bölünmeyi biraz daha güçlendiririz, aktif olarak mücadele ettiğimiz, aktif olarak bastırdığımız büyüyen yığına daha fazla psikik enkaz ekleriz. Kişisel Dürüstlük Vaftizi Neden dilim size açık değil? Çünkü söylediklerimi duyamıyorsun. (Yuhanna 8:43) Bütün sorunumuz bilinçdışındaki bastırılmış malzemedan oluşan bu duvardır. Bu materyal var olduğu sürece bireyler, topluluklar, uluslar veya dinler olarak bütünlüğümüze asla sahip olamayacağız. Bu sorunu nasıl çözebiliriz? Kesin olan bir şey var ki, bunu sadece dürüstmüşüz gibi davranarak düzeltemeyiz. Bütünlük, yüzeysel duruş veya davranış değişikliği yoluyla yeniden kazanılmaz. Gerçek bütünlüğü kazanmanın yolu iletişim aksaklığını düzeltmektir ve bu da bilinçli ve bilinçdışımız arasındaki iletişimi engelleyen blokajın ortadan kaldırılmasını gerektirir. Ve bunu yapmanın tek yolu, tüm bastırılmış psikolojik malzemenin hedefine, yani bilinçli zihinlerimize ulaşmasına izin vermektir. Ancak bunu kendi başımıza yapamayız çünkü tüm sistemimiz tehlikeye girmiştir ve artık o kadar bozulmuş ve arızalıdır ki artık kendimizi düzeltemeyiz. Bozuk bir sistem kendini onarmaz veya düzenleyemez. Kendimizi aldattığımız birçok yaşamdan sonra, her türlü yanıltıcı bilinçdışı psikolojik saçmalıklarla o kadar doluyuz ki artık bilemiyoruz.

--- SAYFA 237 ---

Kendimize karşı gerçekten dürüst olup olmadığımız veya uyarılara karşı başka bir otomatik, bilinçsiz ani tepki tarafından farkında olmadan manipüle edilip edilmediğimiz her an. İsa gelene kadar döngüsel bir ikilemde sıkışıp kalmıştık: İhmal edilmiş zihinsel dolaplarımızı temizleyene kadar bütünlüğümüz olmazdı, ancak dürüstlük eksikliğimizden dolayı zihinsel dolaplarımızı temizleyemezdik. Bu çıkmazı kırmak için, kendimizde yarattığımız ikilemden bizi kurtarabilecek, eksik olduğumuz saflığa ve bütünlüğe hâlâ sahip olan bir dış unsur bulmamız gerekiyordu. Orijinal Hristiyanlık, elbette, Mesih'in Kendisinin bu rehber olduğunu ileri sürdü, ancak aynı zamanda O'nun önerdiği çözümün koşullu olduğunda da ısrar etti. Şunlara ihtiyacımız vardı: (A) O'nun gerçekten var olduğuna ve onunla iletişime geçilebileceğine inanmamız, (B) O'nunla kalplerimizde ve zihinlerimizde bir iletişim hattı açmamız ve (C) O'ndan geçmişte ideallerimize ihanet ettiğimiz tüm yolları göstererek sağlıklı davranış döngümüzden bizi kurtarmasını istememiz gerekiyordu. 12 Adımlı programlarda bu sürece "ahlaki envanter çıkarma" denir. Çağdaş kültürde buna "ruh arayışı" denir. Toltek düşüncesinde buna "özetleme" deniyordu. Aynı temel adım, Orijinal Hristiyanlığın tüm inanlıları için de gerekliydi: "günahların bağışlanması için tövbe vaftizi." Başlangıçta vaftizin bugün haline gelen ritüelistik inanç itirafıyla hiçbir ilgisi yoktu; bunun yerine dayanılmaz bir duygusal arınmaydı. Orijinal Hristiyanlık, arayanları günahkar anılarına daldırarak, onları en yüksek ideallerine ihanet ettikleri için kabullenilmemiş kendinden tiksintileri ve kalp kırıklıklarıyla vaftiz ederek buna "dalma" adını verdi. Bu, artan öz-bilincin ve öz-dürüstlüğün son derece dönüştürücü bir deneyimiydi. Dürüstlük yolu, herhangi bir kültürel kurumdan veya örgütlü dinden nihai olarak bağımsız olan içsel bir yoldur. Bu, tüm gerçek dinlerin takipçilerini sonsuz hayata yönlendirdiği yoldur ve bu olmadan kimse bunu başaramaz. Böyle bir arınma pek çok farklı manevi disiplinin ilk adımıydı, ancak Yeni Çağ yaklaşımlarının çoğu tarafından unutulmuş, resmi Hristiyanlık ise bunu yeni doğan bebekler üzerinde yapılan boş bir ritüele indirgemişti. Bununla birlikte, vaftizin orijinal biçimi hâlâ mevcuttur ve bugün hâlâ saflığımızı, bütünlüğümüzü ve bütünlüğümüzü yeniden sağlama konusunda aynı güce sahiptir. Orijinal Hristiyanlık, İsa'nın, sürecimize dahil olduğunu fark etsek de etmesek de, bizi kendi zihinlerimizde yönlendirdiği yolun bu olduğuna inanıyordu. O umursamıyor. Onun gerçek adını (bilmiyoruz) ya da gerçek geçmişini (bilmiyoruz) bilmemiz umurunda değil. Kendimizi bile tanımıyoruz, öyleyse İsa'yı tanıyormuş gibi davranmaya nasıl cesaret edebiliriz? Neyse ki, bunu yapıp yapmamamız, O'nun adını bilip bilmememiz, kendimize Orijinal Hristiyan adını vermemiz önemli değil.

--- SAYFA 238 ---

Hristiyan ya da değil. O'nun umursadığı tek şey bütünlüğümüzü yeniden kazanmamızdır. Biz o yöne gitmeye çalıştığımız sürece, O oradadır ve yol boyunca bize yardım eder ve sonunda hedefimize güvenli bir şekilde ulaşacağımızı garanti eder. Küfür: Tanrı Adına Nefret ikili ruh doktrininin pek çok kültürel versiyonu, dualitenin bizzat evrenin imzası olduğunu ve var olan her şeyin, sonsuz bir dansa katılan iki eşit fakat karşıt unsurun hazır olarak geldiğini ileri sürmüştür. Şeylerin karşıtlarıyla tanımlandığı fikrinin bir sonucu olarak, bilge adamlar bir keresinde öğrencilerini "düşmanlarınızı seçerken çok dikkatli olun, çünkü siz de onlar gibi olacaksınız" diye uyarılmışlardı. 11 Eylül'de, düşmanların bize dini amaçlarla saldırdığı algılandığında, dini bir tepkiden kaçınmak neredeyse imkansız hale geldi. Başkan Bush, Amerikan kiliselerinin kürsülerinde neredeyse anında belirterek bunu erkenden doğruladı. O zamandan bu yana, Amerika'nın üst düzey generallerinden biri kilise dinleyicilerine terörizme karşı savaşın Şeytan'a karşı bir savaş olduğunu söylerken, Malezya Başbakanı Mahathir Muhammed Müslüman liderler zirvesinde Yahudilerin dünyayı adil olmayan bir şekilde yönettiğini söyledi ve dünyadaki 1,3 milyar Müslümanı, dünyadaki Yahudilere karşı "nihai zafer" elde etmek için bir araya gelmeye çağırdı. Haberlerde bu tür hikayeler varken din savaşı çağının sona erdiğini düşünen var mı? Neyse ki, ikili ruh doktrininin yeniden keşfi, dünyaya dini inançlarını nesnel olarak yeniden değerlendirmek için nadir bir fırsat; İslam, Yahudilik ve Hristiyanlığın temelini oluşturan ortak temeli benimseme ve böylece aralarındaki eski bölünmeleri iyileştirme şansı sağlıyor. Her üç geleneğin de ahiret inancının kökeninin insan ruhunun aynı mekaniğinden kaynaklandığının ortaya çıkmasıyla birlikte, bu dinler köklerine dönme, onları bugün miras aldığımız dehşetlere dönüştüren yolsuzluklardan, yanlış anlaşılmalardan ve yanlış yönlendirmelerden kurtulma şansına sahip oldu. Ancak Batı, Hristiyanlığın orijinal kişisel bütünlük ibadetini yeniden benimseyene ve gerçek ruhu araştıran vaftizin şifa uygulamasını yeniden uygulamaya koyana kadar, kültürümüz, düşmanlarını savaşı gerçekten sona erdirmeye şansına sahip olacak kadar net göremeyecek kadar yozlaşmış ve zihinsel olarak dengesiz kalacaktır. Bu düşmanlar yaygın olarak nefret dolu dini fanatikler olarak tasvir ediliyor ama bizim hakkımızda da aynı şeyi söylüyorlar. Her ne kadar hem Hristiyanlık hem de İslam nefretten çok sevgiyi öğütlesse de, her iki kamptaki insanlar da coşkuyla karşıtlarından nefret ediyor, onları kınıyor ve Tanrı adına öldürüyorlar. Bir Hristiyan Manifestosu 227'yi benimseyebilmemizin nedeni

--- SAYFA 239 ---

bu çelişkilerin nedeni zihinlerimizin hâlâ hasta olmasıdır. İçimizdeki manevi yozlaşmanın köleleri olarak, çoğu zaman kendimizde en çok nefret ettiğimiz unsurları bilinçli olarak tanımakta başarısız oluyoruz. Bu çekici olmayan özelliklere sahip olduğumuzu kabul etmek yerine, onların içimizdeki varlığını görmezden geliyor ve inkar ediyoruz. Ne yazık ki, kendini kandırmak hikayenin sonu değil. Nasıl olduğumuz ve ne yaptığımız hakkındaki gerçeği kendimize itiraf etmeyi reddetmek, sırf onu görmezden gelmeyi seçtiğimiz için ortadan kaybolmaz. Bilinçdışı düzeyde hâlâ kendimiz hakkındaki gerçeği biliyoruz. Bilinçaltımız hâlâ bu iğrenç niteliğe sahip olduğumuzu biliyor ve ona saldırmaya devam ederek bu istenmeyen özelliği temizlemeye çalışıyor. Bu bilinçsiz öz itme, bu özelliği reddetmek ve kınamak için son derece zorlayıcı bir dürtü hissetmemize neden olur, ancak bu özelliğe sahip olduğumuzu kendimize itiraf etmediğimiz için bunu yapamayız. Ancak biz hatamızı kabul edip tövbe edene kadar bilinçdışımız bizi bu konuda rahatsız etmekten vazgeçmeyecektir. Bu bizi zor durumda bırakıyor. Arızayı onaramayız ya da onu onarmak için devam eden içsel dürtümüzden kaçamayız. Bu yüzden onun bulunabileceği başka yerler ararız, böylece onu orada kınayabiliriz. Nefret ettiğimiz ama sahip olduğumuzu kabul edemediğimiz özelliklerimizi başkalarına yansıtırız. Bu özellikleri kınamak için o kadar güçlü bir içsel ihtiyaç hissederiz ki, onları bilinçsizce başkalarında ararız ve bu nefret edilen özellikleri başkalarında bulduğumuza kendimizi ikna ettiğimizde, onları bu bağlamda kınamakta çok rahat hissederiz. Ne kadar çok başkasına zulmetmeye ve kınamaya sürüklensek de, arama ışığımızı tekrar kendimize çevirene, sonunda kendi içsel hatalarımızın kökünü kazıyana ve dışarı atana kadar içsel dürtümüz asla gerçek anlamda tatmin olmaz. Ancak o zaman aradığımız huzuru bulabiliriz. Kendi iç hatalarımızın kökünü kazıdığımızda, görünüşte mucizevi bir şekilde, artık baktığımız her yerde bu nefret edilen hataları göremediğimizi fark ederiz. Sonuç olarak, düşmanlarımızda nefret edilen bir özelliğe ne kadar çok kızarsak, o özelliği bilinçsizce o kadar çok özdeşleştiririz ve başkalarında açıkça kınadığımız şey yüzünden kendimizi bilinçsizce o kadar çok kınarız. Kutsal Bir Savaş Nasıl Kazanılır İsa şöyle dedi: "Kardeşinizin gözündeki çöpü görürsünüz, ama kendi gözünüzdeki tahtayı göremezsiniz. Kendi gözünüzdeki tahtayı çıkardığınızda, kardeşinizin gözündeki çöpü çıkaracak kadar iyi görürsünüz." (Tomas İncili 26) Orijinal Hristiyanlık 228

--- SAYFA 240 ---

Evet, bir din savaşının içindeyiz ama sonuçta bunun İslam ve Hristiyanlık arasındaki kavgayla hiçbir ilgisi yok. Bugün önümüzdeki çatışma çok daha temeldir ve insanlığın kendi kutsal ideallerine ihanetiyle ilgilidir. İnsanlar komşularını sevmek yerine onları kontrol edip manipüle edebileceklerine karar verdiği anda savaş kaçınılmaz hale geldi. Amerika'nın bu savaştaki siyasi rakibinin hiçbir önemi yok çünkü bu rakip, Tanrı'nın lütufla kendimize ihanetlerimizin bilincine varmamıza yardım etmek için sağladığı bir aynadan başka bir şey değil. Bu çatışmadaki düşmanın İslamcı militanlar olmadığı ortaya çıksaydı, aynı derecede zorlu başka bir grup olurdu; Öyle ya da böyle, eşit zıtlarımızın aynaya benzeyen rolü doldurulacak ve drama oynanacaktı. Kutsal Kitap'a göre yeryüzündeki tüm halklar ve uluslar yaşar, nefes alır ve varlıkları Tanrı'nın içindedir (Elçilerin İşleri 17:28). O halde, hayatımızdaki her şeyin ancak bu bağlamda gerçekten anlaşılabilceği sonucu çıkar. Eğer öyleyse, o zaman gerçekten var olan ve var olacak olan tek bir ilişki vardır: Tanrı ile olan ilişkimiz, parçanın Bütün ile olan ilişkisi. Bu dünyada sahip olduğumuz diğer tüm ilişkiler, bu birincil ilişkinin yalnızca bir yansıması ve temsildir. Eğer birbirimizle bir sorunumuz varmış gibi görünüyorsak, bunun nedeni aslında Tanrı ile ilişkimizde bir sorun yaşıyor olmamızdır. Ve eğer bu birincil ilişkiyi düzeltirsek, o zaman tüm dünyevi ilişkilerimiz, Tanrı ile olan ilişkimizin sahip olduğu sağlığın aynısını yansıtacaktır. Eğer insanlarla barış istiyorsak, önce Tanrı'yla barışmalıyız. Bu bir haber değil. İnsanlık bunu her zaman biliyordu. Bununla birlikte, Amerika Birleşik Devletleri'nin içinde bulunduğu savaş, savaş amacına ulaşana kadar, bizi kendi kendimizi kandırmalarımızla ve kendimize ihanetlerimizle tam olarak yüzleşmeye zorlayana kadar sona ermeyecek. İslam bu savaşta bizim düşmanımız değil, en yakın dostumuzdur, çünkü Hristiyan Batı'yı günahlarıyla yüzleşmeye zorlamak, bizi orijinal ideallerimize geri döndürmek gibi nankör bir görevi üstleniyor, böylece sonunda Hristiyanlığın yüce potansiyelini gerçekleştirebiliriz. Bu yükümlülüğün dışına çıkmamanın hiçbir yolu yok çünkü bunu hem kendimize hem de Yaratıcımıza borçluyuz. Öyle ya da böyle, kültürümüz acı verici bir kendi kendine yüzleşme sürecinden geçmeye mahkumdur ve biz bitene kadar bu savaş gerçekten bitmeyecek. Dış savaş değişebilir, farklı şekillere, tasarımlara ve görünümlere bürünebilir, ancak varlığının içsel nedeni tatmin edilene kadar yolumuzdan kaybolmayacaktır. Bu dış savaşı kazanmanın tek yolu, öncelikle her birimizin yüreğinde alevlenen gizli çatışmayı ele almaktır. Bu savaş ABD'yi gerçek bir tövbe vaftizine çağırıyor. Gerçek vaftiz her zaman acı verici olsa da, bir Hristiyan Manifestosu 229

--- SAYFA 241 ---

buna değer, çünkü bir kez iyileştüğümüzde, sonunda tüm dünyevi ilişkilerimiz de iyileşebilir. Hasta kaldığımız sürece tüm ilişkilerimiz de hasta olacaktır, çünkü içsel ruhsal hastalığımız yaptığımız her şeyi yozlaştıracaktır. Hem bireysel hem de halk olarak bu dünyadaki günahlarımızla yüzleşmeli, kabul etmeli, kınamalı ve tövbe etmeliyiz. Bu tövbe varlığımızın hem bireysel hem de kolektif düzeylerinde gerçekleşmelidir. Batı'daki bizler, FBI, CIA, NSA ve benzeri örgütlerimizin birçok aldatıcı, ahlak dışı ve yasa dışı uygulamasını açıkça itiraf etmeli ve tüm kalbimizle kınamalıyız. Ülkemiz, yabancı ulusların ve demokrasilerin iç işlerini gizlice manipüle etmeye çalıştığını kabul etmeli ve elimizden geldiğince düzeltmeler yapmalıdır. İsrailileri ve Filistinlileri aynı ahlaki ölçütü ölçmeye başlamalı ve geçmişte bunu yapmadığımızı kabul etmeliyiz. Açık ve şeffaf seçimler sağlamalı, güçlülerimizin zayıflarımızı gizlice manipüle etmesine izin vermemeliyiz. Zenginlerimizin gizlice piyasalarımızı manipüle etmesini, iyi bağlantılarımız olanların adaletten gizlice kaçmasını ve gardiyanlarımızın mahkumlarımıza gizlice işkence yapmasını engellemeliyiz. En yüksek devlet kurumundan her insan kalbinin en derin köşelerine kadar her düzeyde, karanlığa tapınma uygulamasını tamamen reddetmeliyiz; yani yalanların ve gizliliğin gücüne inancımızı bağlamayı bırakmalıyız. Kötülük yalnızca karanlıkta gelişebilir, bu nedenle ışığın her karanlık köşeye yansıtılması gerekir. Medeniyetimizi tehdit eden ahlaki krizin tek çaresi budur. Artık inkar içinde yaşamaya tahammül edemeyiz; ne kendimizi kandırmanın inkarına, ne de hükümetin aldatmacasının inkarına. Yalanlarımızla yüzleşecek ve ifşa edecek inancı, cesareti ve dürüstlüğü bulana kadar kapılarımızı çalmaya, bizi gafil avlamaya ve hayatlarımızı raydan çıkarmaya devam edecekler. Hiçbir yedek veya geçici önlem, çocuklarımızı bu yüzleşmenin acısından geçici olarak bile kurtaramaz. Ancak Amerika Birleşik Devletleri gerçek onurlu ve tavizsiz dürüstlük sahibi bir halk olarak, korku ve kaygılarından ziyade hakikat, adalet ve kardeşlik sevgisi idealleriyle hareket eden bir ülke olarak bir kez daha ayağa kalktığında, dünya toplumunun yeniden saygı duyacağı ve örnek almak isteyeceği bir ulus olacağız. İsa, başkalarınınkini düzeltmeye çalışmadan önce her zaman kendi iç sorunlarımızı temizlememiz gerektiği konusunda ısrar etti, ancak bir kez kurşunu ısırıp günahlarımıza yönelip gözlerimizi temizlediğimizde, kardeş uluslarımızın da açıkça görmesine yardımcı olacak kadar net göreceğiz. Hep birlikte net bir şekilde görmeye başladığımızda, aramızdaki sorunları ele alabilecek ve barışçıl bir şekilde çözebileceğiz. Orijinal Hristiyanlık 230

--- SAYFA 242 ---

Tek başına bu varsayıma dayanarak ilerlemek elbette saf bir inanç eylemi, bilinmeyene doğru cesur bir adım olacaktır. Önümüzdeki soru şudur: Günahlarımızdan arınmanın acısını çektikten sonra, gerçekten sorunlarımızın yeni çözümlerinin mucizevi bir şekilde gözümüzün önünde belirdiğini göreceğiz miyiz, görmeyecek miyiz? Gözlerimizi temizlemeden bu çözümleri görmeyi ümit edemeyiz ve bunu yaptığımızda bu çözümlerin bizim için açık hale geleceğine olan inancımızı ancak kabul edebiliriz. Bu, saf ve basit bir inanç sıçramasıdır. Devam etmemiz gereken tek şey, bizden önce bu yolda yürüyenlerin sözleridir. İsa, kendi kendimize açtığımız yaralarımızı iyileştirip yeniden bütünleştüğümüzde, Amerika'nın atalarının hayal ettiği dünyaya giden saf ışık olabileceğimizi vaat etti: [İsa dedi ki,] "Işıktan bir insanın içinde ışık vardır ve o tüm dünyayı aydınlatır. [Fakat] eğer parlamıyorsa, karanlıktır." (Thomas İncili 24) Bir Hristiyan Manifestosu 231

--- SAYFA 243 [Görsel / Boş] ---**--- SAYFA 244 ---**

Ek A İkinci Konstantinopolis Konsili MS 553'teki İkinci Konstantinopolis Konsili'ne kadar, birçok farklı mezhebin, reenkarnasyonu da içeren Hristiyanlık biçimlerini öğrettiği iyi bilinmesine rağmen, kilise içinde reenkarnasyon doktrinine yönelik herhangi bir özel kınama meydana gelmemişti. Her ne kadar İznik Konseyi 200 yıl önce tüm onaylanmamış öğretileri zımnen yasaklamış olsa da, reenkarnasyonu özel olarak ele almamıştı. Görünüşe göre, altıncı yüzyılda çok sayıda Hristiyan hâlâ bu inanca katılıyordu, çünkü kilise o dönemde reenkarnasyonu ayrı tutmanın ve onu açıkça kınamanın gerekli olduğunu düşünüyordu. Konstantinopolis'in İkinci Konsili'nde, reenkarnasyon inancı diğer fikirlerle birlikte "ruhun önceden var olması" gibi genel bir ifade altında toplanmış ve ölümle cezalandırılabilir bir suç olarak mahkûm edilmiştir. İznik'te olduğu gibi burada da pek çok siyaset işi içine karışıyordu. Bu konsey, Hristiyan kilisesinin resmi başkanı Papa Vigilius tarafından değil, İmparator Justinianus tarafından toplandı. Aslına bakılırsa papa, Justinianus'un kiliseyle siyaset oynadığını ve önceden belirlenmiş bir sonuca varmak için konseyi haksız yere manipüle ettiğini hissettiği için konseye katılmayı reddetti. Papa ilk başta konseyin kararlarını desteklemeyi reddetti, ancak sonunda fikrini değiştirmeye zorlandı.² Konseyin kararlarını da kabul etmeyi reddeden Batı kilisesi, daha sonra Papa Vigilius'u bu kararı geri çevirdiği için aforoz etti ve Roma kilisesinden ayrıldı. Bölünme yüz yıldan fazla sürdü. Sanki bu yeterince rahatsız edici değilmiş gibi, İkinci Konstantinopolis Konseyi'nin öyküsünün bir başka yönü, reenkarnasyonu kınamasının geçerliliğini daha da büyük şüpheyi düşürüyor. 233. soru var gibi görünüyor

--- SAYFA 245 ---

Origen'in gerçekten konseyde tartışılıp tartışılmadığı veya imparatorun, Origen'in kınanmasını olaydan sonra aldatıcı bir şekilde resmi yazılı kayıtlara ekleyip eklemediği. Konsey, dini uygunluğun dayatılması konusunda Konstantin'den daha ısrarcı olan İmparator Justinianus'un tam kontrolü altındaydı. Hristiyan olmayan okulları kapattı, inanmayanları zorla vaftiz etti ve şiddetli zulümlerle bazı Hristiyan "sapkın" grupları neredeyse yok etti. İmparatorun Origen'i de içeren endişeli bir gündemi vardı; Konsey resmi olarak açılmadan önce Justinianus, orada toplanan piskoposlara, Origen'in öğretileri konusundaki anlaşmazlığı çözmelerini emretti. Ancak sonraki belgelerdeki tutarsızlıklar tarihçileri Origen'in konseyde resmi olarak kınanıp kınanmayacağı konusunda kararsız bırakıyor. Bazı bilgili yazarlar onun öyle olduğuna inanırken, bir o kadarı da bunu reddediyor. Her halükarda, görünen o ki, Papa Vigilius'un geri dönüşü, özellikle Origen'in kınanmasını içermiyor; daha sonraki papalar Pelagius I (556-561), Pelagius II (570-590) veya Büyük Gregory (590-604), Origen'in bu konseyde kınandığını biliyor gibi görünmüyor. Bununla birlikte, bu kilise konseyi daha sonraki tarihçiler tarafından geniş çapta geçersiz görülse de, onun kayıtlı kararları hukuk kitaplarına girdi ve imparatorluk sınırları içinde reenkarnasyonla ilgili tüm tartışmaları fiilen yasakladı. Halk eğitimi açısından bakıldığında, yeniden doğuş doktrini MS 553'ten sonra Avrupa düşüncesinden tamamen silindi. kavramı Batı dininden silmek aslında 1000 yıl daha kan dökülmesini gerektirdi. Orijinal Hristiyanlık 234

--- SAYFA 246 ---

Ek B Amerika'nın Ruhu ve Ruhu Arasındaki Savaş Kendi içinde bölünen her krallık yıkılacak. . . —İsa Mesih İkili ruh doktrinini benimseyen çok sayıda kültür, tüm evrenin insan ruhunda gözlemlediğimiz ikiliği yansıttığına inanıyordu. Dünyanın dört bir yanındaki birçok ulus çocuklarına aynı yaratılış mitinin çeşitlemelerini öğretti: Tanrı evreni Kendisini ikiye bölerek ve sonra sonsuz Benliğinin bir yarısını diğer yarısıyla eşleştirerek yarattı. İçinde yaşadığımız bu evrenin, o ilahi evliliğin büyüğü ürünü olduğuna ve insan ruhu da dahil olmak üzere evrenin her yönünün hâlâ o orijinal ikiliği yansıttığına inanıyorlardı. Bu nedenle kendimizi her şeyin iki parçalı, bölünmüş veya ikili bir forma sahip olduğu bir gerçeklikte bulduğumuzu açıkladılar. Ağaçların altındaki kök yapısının üstlerindeki dal yapısına benzemesinin ve hemen hemen tüm canlıların şeklinin simetrik olmasının, sağ ve sol taraflarının eşit fakat zıt olmasının nedeninin bu olduğuna inanıyorlardı. İki eşit ama zıt cinsiyete sahip olmamızın, elektrik ve manyetizmanın neden pozitif ve negatif kutuplara sahip olmasının ve neden her etkinin eşit ama zıt bir tepki ürettiğinin nedeninin bu olduğunu düşünüyorlardı. Son dönemde dünya aynı dinamiğe Amerikan siyasetinde de tanık oldu. Bir süredir Amerika Birleşik Devletleri'nin nüfusu 235'tir.

--- SAYFA 247 ---

eşit ama karşıt iki siyasi partiye bölünmüştü ve bunların insan ruhunun iki yarısını mükemmel bir şekilde yansıttığı ortaya çıktı. Demokrat Parti: İnsan Ruhunun Sesi Beynin sağ yarım küresinin vücudun sol tarafını kontrol etmesi gibi, Demokrat Parti de popüler olarak Amerika'nın siyasi yapısının "Sol" tarafı olarak anılır. Ve nasıl ki kadınlarda beynin sağ yarısı daha baskınsa, kadınların çoğunluğu da Demokratlara oy verme eğiliminde. Sağ beyin bilinçdışı gibi Demokratlar da "her şeyin birbirine bağlantısı" ve "insanın kardeşliği" gibi bütünsel kavramları benimsiyor ve bu değerleri bağımsız bireycilik ve kişisel sorumluluk gibi sol beyin ideallerinin üzerinde önceliklendiriyor. Ne yazık ki, bireyin haklarından ziyade grubun ihtiyaçlarına yapılan bu vurgu çoğu zaman daha yüksek vergilere dönüşmektedir. Bilinçdışı ruh gibi, Sol da nesnel dış ilişkilerden (dış ilişkiler) ziyade öznel iç meselelerle (yani iç meselelerle) uğraşırken daha kendinden emin hissediyor ve yine bastırılmış bilinçdışı gibi Demokratlar da toplumun daha zayıf ve daha ezilmiş unsurlarıyla özdeşleşme eğiliminde. Besleyici bilinçdışı gibi Sol da toplumdaki kadınsı bakıcı rolünü üstlendi. Beynin sağ yarısı gibi Demokrat Parti de dikkatini insanların ortak noktalarına odaklıyor ve bağlantılara ve ilişkilere olan bu odaklanma, diplomasiyi onun temel güçlü yönlerinden biri haline getiriyor. Ancak bağlantılara olan bu odaklanma, Demokratlara dışlayıcı ve hoşgörüsüz olmaktan ziyade daha kapsayıcı ve hoşgörülü olma eğilimi de veriyor ve bu da çoğunlukla daha büyük hükümet anlamına geliyor. Bilinçdışı ruh gibi Demokratlar da esnekliğe, nüansa ve belirsizliğe izin veren geniş kapsayıcı kalıplarla düşünme eğilimindedirler ve bilinçli sol beyin için çok önemli olan katı siyah-beyaz ayrımlarından rahatsız görünürler. Aslında mistik bilinçdışı gibi Demokrat Parti de belirsizlikten son derece rahat görünüyor. Cumhuriyetçi Parti'nin daha dindar olduğu iddiasına rağmen Demokratlar belirsizlik karşısında genellikle daha büyük bir inanç sergiliyor gibi görünüyor. Örneğin son başkanlık seçimlerinde gelecekte terör saldırılarına maruz kalma olasılığı en yüksek olan eyaletler "Teröre Karşı Savaş" platformunda yarışan adaya karşı oy verirken, terör saldırısına uğrama olasılığı en düşük olan eyaletler adaya oy verdi. Açıkçası, Doğu ve Batı kıyılarındaki Demokrat halk Orijinal Hristiyanlık değildir.

--- SAYFA 248 ---

güvenlik ve kesinlik konusunda neredeyse kırsal eyaletlerdeki Cumhuriyetçi halk kadar endişeli. Cumhuriyetçi Parti: İnsan Ruhunun Sesi Cumhuriyetçi Parti, kişisel özgürlük ve bireycilik, güç ve özgüven, adalet ve düzen gibi sol beyin ideallerini vurgularken, duygu, nüans ve ezilenlere yönelik empati gibi öznel sağ beyin değerlerine güvenmeme eğilimindedir. Tıpkı sol beyin zihninin vücudun sağ tarafını kontrol etmesi gibi, Amerikan siyasetinin Cumhuriyetçi yarısına genellikle basitçe "Sağ" denir ve rasyonel bilinçli zihnin erkeklerde daha baskın olması gibi, erkeklerin çoğunluğu da Cumhuriyetçilere oy verir. Bilinçli zihin, daha zayıf olan bilinçdışı üzerinde hakimiyet kurar ve aynı şekilde Cumhuriyetçi Parti de toplumun daha az şanslı unsurları karşısında zengin ve güçlü olanların çıkarlarını destekler. Objektif sol beyin bilinçli zihni gibi, Cumhuriyetçi Parti de dış meselelerde (yani dış ilişkilerde) daha usta olma eğilimindedir, ancak iç kültürün karmaşık özneliğiyle baş etme konusunda daha az beceriklidir. Tıpkı tarafsız bilinçli zihnin bilinçdışının öznel duygularına güvenmemesi gibi, Cumhuriyetçiler de çoğu zaman empati duygularını değersiz olarak görmezden gelir ve onlara "kanayan kalp liberalizmi" adını verir. Sol beyindeki bilinçli zihin, kalıplardan ve bağlantılardan çok ayrıntıları ve farklılıkları fark etme eğilimindedir. Bu bize, kendisini daha büyük bir bütünün parçası olarak değil, öncelikle kendi başına bir bütün olarak gördüğünü anlatır. Kendisiyle her şey arasındaki farkları her zaman fark ederek, kendisini çevresindeki dünyadan ayrı ve bağımsız hisseder. Cumhuriyetçi Parti, hayata aynı mesafeli, objektif bakış açısıyla bakan, bireyin hak ve ayrıcalıklarını grubun ihtiyaçlarından üstün tutan bir grup insandır. Beynin sol yarısı gibi Cumhuriyetçiler de kapsayıcı olmaktan çok dışlayıcı olma eğilimindedirler; insanlar arasındaki bağlantı ve ilişkilerden çok, ayrımlara ve farklılıklara odaklanırlar. Bilinçli ruh gibi Sağ da açıkça tanımlanmış ayrımları tercih eder; esneklikten, incelikten ve belirsizlikten rahatsız olur. Cumhuriyetçi Parti'nin güvenlik anlayışı, kontrolü dışındaki bilinmeyen konulara inanç göstermek yerine, baskın bilinçli zihin gibi, daha çok kendi gücüne, kontrolüne ve hakimiyetine dayanıyor gibi görünüyor. Amerika'nın Ruh ve Ruh Arasındaki Savaş 237

--- SAYFA 249 ---

Cumhuriyetçiler genellikle sol beyindeki kesin güç ve otorite gösterilerini sağ beyindeki kardeşlik, empati, diplomasi veya inanç gibi daha nazik ifadelerle tercih ederler. Zaten Derinlemesine Entegre mi? Her iki parti de Amerikan halkının en yüksek ideallerinin eşit derecede geçerli yansımalarıdır. Başımıza dert açan bu idealler değil, aralarındaki çalışma ilişkisidir. Dünyanın dört bir yanındaki BSD kültürleri, insanlığın sorunlarına tek çözümün, varlığımızın iki yarısını mükemmel bir uyum içinde çalışacak şekilde bütünleştirmek olduğunu öğretti. Aynı şekilde, giderek daha fazla Amerikalı, ülkemizin parçalanmasını önlemenin tek yolunun aynı şeyi iki siyasi partimiz için de yapmak olduğu konusunda netleşiyor. 2004 başkanlık seçimlerinde gördüğümüz haritadaki kırmızı ve mavi eyaletler, ülkemizin coğrafi olarak Cumhuriyetçi ve Demokrat olmak üzere iki bölgeye ayrıldığını gösteriyordu ancak harita aldatıcıydı. Bu eyaletlerde, ayrı ilçeler gelişigüzel bir şekilde Demokrat ve Cumhuriyetçi dama tahtası modellerine göre karıştırıldı ve her ilçede Demokrat ve Cumhuriyetçi oylar arasındaki fark şu ya da bu şekilde genellikle yüzde birkaçtan fazla değildi. Ülkemiz, eyaletlerimiz ve ilçelerimiz söylendiği kadar bölünmüş değil. İçimizdeki Partizanlar Aslında hiçbirimiz sandığımız kadar saf partizan değiliz. Her birimizin hem bilinci hem de bilinçdışı olduğu gibi, içimizde de hem Cumhuriyetçi hem de Demokrat'ın yaşadığını söylemek yanlış olmaz. Ve seçim gününde öyle ya da böyle eğilebilirken, günlük yaşamımızda varlığımızın bu iki yarısı, her birimizin içindeki sahneyi paylaşıyor. Harvard Üniversitesi psikiyatri profesörü Dr. Fredric Schiffer'in araştırması sayesinde artık kendimizi bu iki iç partizanla tanıştırmak mümkün. Basitçe gözlerden birini veya diğerini kapatarak, herhangi bir anda beynin hangi tarafının baskın olduğunu manuel olarak kontrol edebiliriz.1 Sağ gözümüzü kapatıp yalnızca sol taraftan bakarsak, bu, beynin sağ tarafına ekstra uyarım sağlayarak içimizdeki Demokrat'ı uyandırır. Orijinal Hristiyanlık 238

--- SAYFA 250 ---

Benzer şekilde sol gözü kapatmak da içimizdeki Cumhuriyetçiyi harekete geçirir. Yaklaşık bir saatimizi ayırıp kendimize aynı siyasi soruları dürüstçe iki kez sorarsak, önce sol göz kapalıyken, sonra aynı soruyu sağ göz kapalıyken tekrarlırsak, o sırada beynin hangi tarafının uyarıldığına bağlı olarak sıklıkla çarpıcı derecede farklı yanıtlar buluruz. Dr. Schiffer, biri sol göz merceği bantlı, diğeri sağ mercekli olmak üzere iki basit güvenlik gözlüğü kullanarak, her birimizin içimizde bu iki farklı bakış açısına her zaman sahip olduğumuzu ve bunlara birbirinden bağımsız olarak erişebildiğimizi keşfetti: Bantlı güvenlik gözlüklerini taktıktan birkaç saniye sonra hayata ve dünyaya bakış açılarında oldukça çarpıcı değişiklikler yaşayan hastalarla oturmak inanılmaz bir deneyim. Hastanın tüm tavrının değiştiğini görmek. . . Bu partizanların her ikisinin de içimizde yaşadığını ve nefes aldığını anladığımızda, bir siyasi partiye tapıp diğerini şeytan gibi göstermenin artık bir anlamı kalmıyor çünkü herhangi birini kınamak, kendi varlığımızın bir kısmını reddetmek, inkar etmek ve görmezden gelmek demektir. Ne yazık ki, Amerikalıların çoğunluğu bu sosyal denklemin bir yarısını benimseyip diğer yarısını yok etmeye çalıştığı sürece, bir zamanlar bildiğimiz barışı, istikrarı ve refahı yeniden tesis etme şansımız neredeyse imkansız görünüyor. Tıpkı insan ruhunun her bir yarısı gibi, bu sosyal denklemin her bir tarafı da kendi başına Amerika'nın sorunlarına ancak sakat ve eksik bir çözüm sunabilir. Amerikan tarihi bize, her iki tarafın da hem başkanlık hem de Kongre'nin kontrolünü ele geçirmesi halinde sonucun aşırı harcama ve dengesiz bir bütçe olduğunu öğretiyor. Ancak başkanlık ve Kongre her iki tarafa da dağıtıldığında, sağlıklı bir dengeye ulaşma eğiliminde olurlar, harcamaların kontrol altında kalmasına ve ülkenin istikrarlı kalmasına yardımcı olurlar. Toplumumuzdaki Cumhuriyetçi ve Demokrat güçler arasındaki herhangi bir aşırı dengesizlik, tıpkı bilinçli ruh ile bilinçsiz ruh arasındaki dengesizlik gibi, muhtemelen acı, hastalık ve ölüm getirecektir. Toplumumuzun geleceği bu uçurumun kapatılmasına, Amerika'nın varlığının iki yarısının yeniden bütünleştirilmesine bağlı. Tıpkı eski Hristiyanların çok uzun zaman önce öğrettiği gibi, gerçekten de "ikiyi bir yapmalıyız." Ancak bu değişim yukarıdan aşağıya yasalaştırılmaz; toplumu aşağıdan yukarıya dönüştürmesi gerekir. Demokrat ve Cumhuriyetçi Partiler arasındaki mevcut ayrım, Amerika'nın Ruhu ve Ruhu Arasındaki Savaş 239'a kadar uzlaştırılmaz.

--- SAYFA 251 ---

Öncelikle her birimizin yüreğinde alevlenen manevi savaşı çözeriz. Politika aslında manevi bir konudur ve basitçe halkın temelindeki manevi gerçekleri yansıtır. Siyasi manzara nüfusun altında yatan manevi durumun bir yansıması olduğundan, bu yansımayı kaynağı yerine değiştirmeye yönelik herhangi bir girişim başarısızlığa mahkumdur. Eğer Amerika bölünmüşse, bu bölünmenin köküne kadar ele alınması gerekir: Her insanın kalbinde şiddetlenen içsel ruhsal çatışma. Kendimize karşı dürüst olmaya başladığımızda ve iç varlığımızın bu hayati yönlerini kucakladığımızda, Demokrat ve Cumhuriyetçi partiler arasındaki yabancılaşma azalmaya başlayacak ve aralarında üretken ve verimli bir kültürel alışveriş yeniden başlayabilir. Demokratlar ve Cumhuriyetçiler Amerikan siyasetinin ruhu ve ruhudur. Her ikisine de ihtiyacımız var ve onların uyumlu bir uyum içinde birlikte çalışmalarına ihtiyacımız var. Sistem bu seslerden herhangi birini kaybederse ülke parçalanır. Artık kolektifin ihtiyaçlarını temsil eden ve savunan kimse olmasaydı ulus çökerdi ama aynı şey bireysel haklar için de geçerlidir. Denklemin her iki tarafı da eşit derecede önemlidir. Hem gece hem gündüz, hem yaz hem de kış, erkeklere ve kadınlara ihtiyacımız olduğu kadar onlara da ihtiyacımız var. Ama onları ancak kendi nefislerimizi ve ruhlarımızı uzlaştırdıktan sonra birbirimizle uzlaştırabiliriz. Bir milletin bütün olabilmesi için halkının da bütün olması gerekir. Orijinal Hristiyanlık 240

--- SAYFA 252 ---

Son Notlar Bölüm 1 1. Arthur Ponsonby, Falsehood in Wartime, Newport Beach, Kaliforniya: LSF Publishing, 1928, 1991. 2. 30 Ağustos 2004'te yayınlanan Today Show röportajında Başkan Bush, ABD'nin terörizme karşı savaşı asla kazanamayacağını söyledi. 3. Matta 10:38-39, Matta 16:24-25, Luka 14:26-27, Yuhanna 12:26. Elbette Hristiyanlığın ilk üç asrındaki şehitler bunu anlamışlardı. 4. Associated Press, Washington, 16 Ekim 2003. 5. Jonathan Petre, "Williams'ın dinsel retoriğinden endişe duyan Williams", Telegraph News Limited, 22 Şubat 2003. 6. Romalılar tarafından yüzyıllarca avlandıktan, zulüm gördükten ve öldürüldükten sonra, resmi kilisenin yetkilileri, bunu yapma gücüne sahip olur olmaz kendi düşmanlarına karşı aynı stratejileri benimsedi. Hristiyanlık imparatorluğun resmi dini haline geldikten kısa bir süre sonra Maniheizt ya da Gnostik olmak ölüm cezasını getirdi. 7. Thomas'ın İncili ve Gerçeğin İncili gibi bu eski eserlerden birkaçı, 1.500 yıldan fazla bir süre boyunca tarihte kaybolmuş olan Nag Hammadi'de nihayet ortaya çıkarıldı. 8. Thomas'ın bilginleri arasında, Thomas'ın İsa'nın en eski sözlerini koruduğu görüşü neredeyse evrensel olarak kabul edilmektedir. Ancak diğer Yeni Ahit bilginleri bu sonucu kabul etmekte daha yavaş davrandılar; çünkü Thomas bilginleri arasında onlarca yıldır devam eden tartışmalar, Kutsal Kitap biliminin parçalanmış ve dar görüşlü dünyasının geri kalanına ancak şimdilerde filtrelenmeye başlıyor. 9. "Petrus'un orijinal sahnesi, müjde geleneğindeki en eski tutku hikayesi olabilir." Bkz. Robert J. Miller (ed.), The Complete Gospels, San Francisco: HarperSanFrancisco, 1994, s. 400. 10. Tarihçiler Konstantin'in gerçekten Hristiyanlığa geçip geçmediği konusunda anlaşamıyorlar. Hristiyan olduğunu iddia ederken aynı zamanda Roma güneş tanrısına tapıyordu. "Dönüşümden" sonra, Roma'da üzerinde güneş tanrısının yer aldığı bir zafer takı ve Konstantinopolis için güneş tanrısının bir heykelini inşa etti. Bütün madeni paralarında güneş vardı. Pazar gününü (güneş tanrısının günü) çalışmanın yasak olduğu bir dinlenme günü haline getirdi. Hristiyanlık, Konstantin'in hükümdarlığı sırasında Roma güneş tanrısına tapınmayı ayinlerine dahil etti; yükselen güneşe doğru dua etti, Pazar günü ibadet etti ve İsa'nın doğumunu 25 Aralık'ta (güneş tanrısının doğum günü) kutladı. Konstantin'in karakteri, sözde din değiştirmesinden sonra bile İsa'nın öğretilerini hiçbir zaman yansıtmadı. Kendini beğenmiş, batıl inançlı ve şiddet yanlısı olarak kaldı ve insan hayatına çok az saygı gösterdi. 241'i katletmekten keyif aldı

--- SAYFA 253 ---

Askeri kampanyalar sırasında düşman, mahkumları vahşi hayvanlarla savaşmaya zorladı ve hatta bazı aile üyelerini idam ettirdi. Konstantin'in vaftiz edilmek istemeden önce ölmeden hemen öncesine kadar beklediği söyleniyor ve aslında tarihçiler onun o sırada gerçekten vaftiz edilip edilmediği konusunda hemfikir değiller. 11. Yahudi tarihçi Josephus, reenkarnasyonun birinci yüzyılda Yahudiye'de yaygın olarak öğretildiğini, hatta Ferisiler tarafından bile öğretildiğini bildirdi. Bkz. Yahudi Savaşı 3.8.5 ve Yahudilerin Eski Eserleri 18.1.3. Bu tarihi rapora, Yahudiliğin ikinci yüzyılda yazıldığı iddia edilen bir Yahudi mistisizm klasiği olan Zohar'da reenkarnasyon doktrinini "gilgul" olarak resmen dahil etmesi gerçeğiyle daha da fazla güven duyulmaktadır. 12. Amonemhat I'in ka-adı "Doğumları tekrarlayan" idi, Senusert I'in ka-adı "Doğumları yaşayan" anlamına geliyordu ve Setekhy I'in ka-adı "Doğumları tekrarlayan"dı. Firavunlar bazen birden fazla ka'ya (ruh) sahip olduklarını iddia ederek, aslında birden fazla benliğe, kimliğe, kişiliğe vb. sahip olduklarını iddia ediyorlardı; bu durum, bu kadim Firavunların, tıpkı bugün Doğu'nun "kutsal adamları" gibi, geçmiş yaşamlarını ve kimliklerini hatırladıklarını iddia ettiklerini akla getiriyor. 13. İncil'deki pek çok pasajın reenkarnasyondan söz ettiği görülmektedir. Daha fazlası için Bilinç Bölümü ve Ölümün Kayıp Sırrı kitaplarıma bakın. 14. Bakınız: Morton Smith, Clement of Alexandria and a Secret Gospel of Mark, Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1973. 15. Clement'e on yedinci yüzyıla kadar bir aziz olarak saygı duyuldu. 16. Clement'in Hypotyposeis'i artık mevcut değil, ancak bir avuç Yunan eserinde çok sayıda parça korunmuş durumda. Photius, Bibliotheca adlı eserinde Clement'in Hypotyposeis'te reenkarnasyonu öğrettiğini savundu. Reenkarnasyonu yumuşak bir şekilde satarken, Clement öğretmenlerinden miras aldığı ezoterik geleneğin diğer unsurları konusunda daha açık olabilirdi. Clement'in zamanında ortodoks ve Gnostik arasındaki ayrım daha sonra olacağı kadar net değildi. Clement, kendi zamanında kilisenin önemli bir lideri olmasına rağmen, en gelişmiş ve en saf Hristiyanlardan "Gnostikler" olarak söz ediyordu. Clement, sıradan bir Hristiyanın inancı ile kusursuz bir Hristiyanın bilgisi arasında büyük bir fark olduğunu ısrarla vurguladı. Kusursuz Hristiyan'ın, sıradan Hristiyanların yalnızca imanla kabul etmesi gereken dinin gizemlerine ilişkin derin içgörüler elde ettiğini ileri sürdü. Dini bilginin ahlaki değerini vurgulayan Clement, mükemmel Hristiyan'dan "gerçek Gnostik" olarak söz ederek Hristiyan mükemmelliğini övdü. Ancak tüm bunlara rağmen Clement'in, genç Origen üzerindeki etkisi dışında Hristiyan teolojisinin sonraki tarihi üzerinde kayda değer veya kalıcı bir etkisi olmadı. İlk İlkeler Üzerine, Kehanet Üzerine, Melekler Üzerine, Şeytan Üzerine, Evrenin Kökeni Üzerine, Kilisenin Birliği ve Mükemmelliği Üzerine, Ruh Üzerine, Diriliş Üzerine, Evlilik Üzerine ve diğerleri dahil olmak üzere eserlerinin çoğu tarihte kaybolmuştur. Clement'in bu çalışmalarda bizimle başka hangi erken Hristiyan görüşlerini paylaşmaya çalışabileceğini hayal edebiliyoruz. 17. Bkz. Origen'in Yuhanna 6:7 Yorumu ve Matta 10:20 Yorumu. 18. De Principiis'inden. 19. Öyle olsa bile, Hristiyanlıktaki reenkarnasyon düşüncesi o kadar güçlüydü ki, sonunda kilise, birkaç yüz yıl sonra, İkinci Konstantinopolis Konsili'nde, reenkarnasyonu daha açık bir şekilde kınamak zorunda kaldı. Ek A'ya bakın.

20. Engizisyon sırasında kaç kişinin idam edildiğini kimse gerçekten bilmiyor çünkü elbette kayıt tutma şansına sahip olan tek kurum Roma Katolik Kilisesi'ydi. Tahminler 7.000 kurbandan en yüksek 67 milyona kadar değişiyor. 21. David Barrett ve diğerleri. (ed.), Dünya Hristiyan Ansiklopedisi: Orijinal Hristiyanlığın Karşılaştırmalı Bir Araştırması 242

--- SAYFA 254 ---

Modern Dünyada Kiliseler ve Dinler, New York: Oxford University Press, 2001. Daha muhafazakar araştırmalar hâlâ 660'tan fazla farklı Hristiyan mezhebini listeliyor. 2. Bölüm 1. Thomas'ın İncili 39 ve 102. 2. Hezekiel 37:11-14, İşaya 26:19-21 ve Daniel 12:1-3. 3. Kültürel kapı komşusu İsrail ve Mısır da aynı terimi kullanıyordu. "İkinci ölüm", ruh ile ruhun birbirinden ayrılması olduğuna göre, "birinci ölüm", ruh ile ruhun fiziki bedenden ayrılması gibi görünmektedir. 4. Bu konuda daha fazla bilgi için, bir zamanlar ikili ruh doktrini kabul eden birçok eski dini kataloglayan ve böyle bir bölünmenin olası psikolojik sonuçlarını araştıran daha önceki kitaplarım *The Division of Consciousness* ve *The Lost Secret of Death*'e bakın. Bunlar ikili ruh doktrini üzerine 18 yıllık çalışmamın ilk meyveleridir. 5. İkili ruh doktrininin Mısır versiyonunun daha kapsamlı bir tartışması için *Ölümün Kayıp Sırrı* kitabımın 1. bölümüne bakın. 6. İlginç bir şekilde bu tür kültürler hangisinin daha önemli olduğu konusunda anlaşamıyorlardı. İsrail kendisini daha çok ruhla, Hindistan ise daha çok ruhla özdeşleştirdi. 7. *Librum de vera din*, bölüm 10. 8. Bu farklı ulusların ortak inançları, *The Division of Consciousness* kitabımın 8. bölümünde ve *The Lost Secret of Death*'in 1. ve 13. bölümlerinde uzun uzadıya inceleniyor. 9. İlk Hristiyanlar, Selanikliler 5:23, İbraniler 4:12, Meryem İncili 5:10, Filipus İncili 67:4, Yuhanna'nın Elçilerinin İşleri 82, Pavlus'un İşleri 3:24, Elçi Pavlus'un Duası 2, Yakup'un Gizli Kitabı 4:20, Petrus'un Kıyameti 219, Kutsal Kitap'ın Mektubu'nda görülebileceği gibi, ruh ile ruh arasında düzenli olarak ayırım yaptılar. Havariler 22-25, Baruch Kitabı (Justin) *Contra Celsus* Bölüm XVIII (Origen), *Heresies'e Karşı* 5:4:1 (Irenaeus) ve *Bardaisan'a Karşı İlahi* (Ephraim). 10. Kutsal Kitap can ve ruh arasındaki bu ayrılığı doğrudan hem "ikinci ölümle" hem de "ölüm ve öbür dünyanın anahtarlarıyla" ilişkilendirir. İncil'de "ikinci ölüm" ibaresinin geçtiği tek yer olan Vahiy Kitabı'nda da "iki ucu keskin kılıç" ibaresi yer alıyor. Bu ifade Yeni Ahit'te yalnızca iki yerde görülür: canın ve ruhun bölünmesiyle ilişkilendirilen İbraniler 4:12'de ve ölüm ve ölümden sonraki yaşamın anahtarlarıyla ilişkilendirildiği Vahiy 1:16-18'de. 11. Harvard Üniversitesi'nde psikiyatri profesörü Fredric Schiffer'in 1998'deki ufuk açıcı çalışmasına bakın: *Of Two Minds: The Revolutionary Science of Dual-Brain Psychology* (New York: Free Press). Schiffer, kitabında, kendi alanındaki pek çok kişinin artık sol beyin bilincini klasik Freudcu bilinçli zihinle, sağ beyin bilincini ise Freudcu bilinçdışıyla ilişkilendirdiğini bildiriyor. 12. *Ölümün Kayıp Sırrı*'nda bu ölüm sonrası psikolojik süreçleri derinlemesine araştırıyorum. 13. Bu bağlantıların tartışılması bu kitabın kapsamı dışında olsa da, bunları *Ölümün Kayıp Sırrı*'nda uzun uzadıya inceleyeceğim. 14. Henry R. Percival (ed.), *Bölünmemiş Kilisenin Yedi Ekümenik Konseyi*, Cilt. Philip Schaff ve Henry Wace tarafından düzenlenen serinin XIV'i, Nicene ve Post Nicene Fathers, Grand Rapids, Michigan: Wm. B. Eerdmans, 1988. 15. On Birinci Kanun, Dördüncü Ekümenik Konsey. 16. İbraniler 11:5, Hanok'un ölümü deneyimlemediğini, ancak Tanrı tarafından alındığını bildirir. Son notlar 243

--- SAYFA 255 ---

17. İznik Konsili'nden çok önce, kilisedeki ilk büyük bölünmelerden biri tam da bu konu yüzünden meydana geldi. Hristiyanlığın bir yarısı kilisenin saflığından, mükemmelliğinden ve günahsızlığından taviz verilmemesi gerektiğini düşünürken, diğer yarısı imanın günahsızlıktan daha önemli olduğu konusunda ısrar etti. MS 251'de iki farklı adam, Novatian ve Cornelius, bağımsız olarak papa olarak takdis edildiler ve her biri bu iki görüşten birini temsil ediyordu. Kendilerini katharoi veya Püriten olarak adlandıran Novatian'ın destekçileri, kilisenin her şeyden önce saflığa adanması gerektiğine inanıyordu ve bu vurgu kilisenin genelinden büyük destek buldu. Her ne kadar Novatianizm sonunda imparatorluk zulmüne maruz kalsa da, Novatian Kilisesi yedinci yüzyıla kadar tanımlanabilir bir varlıktı ve onun idealleri ve adı, onuncu ila on ikinci yüzyıllarda Avrupa'nın Katharları tarafından yeniden benimsendi. Daha sonraki Cathar'larla savaşmak için elbette Roma kilisesi, on dokuzuncu yüzyıla kadar devam eden kötü şöhretli Engizisyon'u kurdu. Böylece Roma Kilisesi'nin inancın ilk yıllarında saflık yolundan vazgeçmesinin sonraki 1.600 yıl boyunca da yansımalarını sürdürdüğünü görüyoruz. 18. Yuhanna 1:25. 19. Ölümün Kayıp Sırrı'nda detaylı olarak araştırırken. 20. Arthur Janov, *The New Primal Scream*, Wilmington, Del.: Enterprise Publishing, [nd], s. 6. 21. Ve öyle de oluyor; fiziksel varlığımızın emniyeti ve emniyeti değil, öz imajımız ve öz saygımız. 3. Bölüm 1. Bunların yalnızca eş zamanlı olarak ortaya çıkmakla kalmayıp, aslında her ikisinin de aynı nedenin etkisi olduğundan şüpheleniyorum; bu neden, Julian Jaynes (*The Origin of Consciousness in the Breakdown of the Bicameral Mind* kitabının yazarı, Boston: Houghton Mifflin, 1976) gibi, insan zihninin işleyiş biçimini temelden değiştirdi, bizi okuma ve yazmada daha becerikli, ancak anılarımızı bir yaşamdan diğerine saklama konusunda daha az becerikli hale getirdi. 2. Mısır, Çin ve Orta Amerika gibi. Ölümün Kayıp Sırrı kitabının 13. bölümüne bakın. 3. Gilgamiş Destanı, tablet 1. 4. Age, tablet 2. 5. Eski Ahit'in Yahudi kehanetleri, Kıyamet Günü'nün Evrensel Dirilişi sırasında meydana gelen manevi yamyamlığa ilişkin benzer iddialarda bulunur, ancak metinlerin ifadeleri onları yoruma biraz daha açık bırakır. Bu konuda daha fazla bilgi için 4. Bölüm'ün yanı sıra Bilinç Bölümü'nün 9. bölümü ve Ölümün Kayıp Sırrı'nın 15. bölümüne bakın. 6. Ölümün Kayıp Sırrı kitabının 3. bölümündeki "karanlık tünel" deneyiminin analizine bakın. 7. Yoksa hikaye başlangıçta Utnapiştim'i bütünleşmiş bir bilincin sembolü olabilecek "tek gözlü" olarak mı tanımlıyordu? 8. Ölümün Kayıp Sırrı kitabının 11. bölümüne bakın. 9. Bakınız: Giorgio De Santillana ve Hertha Von Dechend, *Hamlet's Mill*, Jaffrey, N.H.: David R. Godine, 1977. 10. Bunun daha geniş bir tartışması için *The Division of Consciousness*'in 4. bölümüne bakın. 11. Willis Barnstone ve Marvin Meyer (ed.), *The Gnostic Bible*, Boston: Shambhala, 2003, s. 119. 12. Bu İlksel Bölünme hakkında daha fazla bilgi için ayrıca Bilinç Bölünmesi kitabının 4. bölümüne bakın. Orijinal Hristiyanlık 244

--- SAYFA 256 ---

4. Bölüm 1. Tüm geçmiş yaşam anılarımızın, düşüncelerimizin ve duygularımızın hatırlanması ve yeniden edinilmesi bazı düzenleyici ilkelere göre ilerlemeseydi, verilerin bütünlüğü tehlikeye girerdi. Bu, bir kütüphanedeki tüm kitapları almak, sayfalarını yırtmak, tüm bu sayfaları rastgele bir yığın halinde yere atmak ve sonra hepsinden bir anlam çıkarmaya çalışmak gibi bir şey olurdu. Bu, bize Eski Ahit'te deliliğin gerçekten de Tanrı'ya sadakatsizliğin sonuçlarından biri olarak listelendiğini hatırlatan bir deliliğin tarifi olacaktır (Tesniye 28:15-28, Yeremya 25:16, Zek. 12:14). 5. Bölüm 1. Lance S. Owens'tan, "The Gospel of Thomas and the Hermeneutics of Vision," www.gnosis.org/naghamm/gth_hermen.htm, 2004. 2. Hippolytus ve Origen'in her ikisi de Thomas'ın İncili'ne atıfta bulunurken, Paul ve Clement de ondan alıntı yapmış gibi görünüyor. 3. Bununla birlikte, bunların belirsizliğinin kanonda bir paralelliği vardır. Peygamberlerin, özellikle İşaya, Yeremya ve Daniel'in Eski Ahit kitaplarındaki pek çok pasaj, daha da yüksek düzeyde olmasa da eşit düzeyde belirsizlik içerir. Bilincin Bölünmesi, ikili ruh doktrininin, bu Eski Ahit pasajlarının en kafa karıştırıcılarının çoğunun kilidini nasıl açtığını gösteriyor. 4. John Dominic Crossan, Hristiyanlığın Doğuşu, San Francisco: HarperSanFrancisco, 1998, s. 410. 5. Siglum Q, Almanca "Kaynak" anlamına gelen Quelle kelimesinden gelir. 6. Helmut Koester, Eski Hristiyan İncilleri, Philadelphia: Trinity Press International, 1990, s. 86. 7. Erken Hristiyanlığa ait bir başka kayıp metin olan Didache veya On İki Havarinin Öğretisi, Konstantinopolis'teki bir manastırda keşfedildi ve P. Bryennios tarafından 1883'te yayımlandı ve MS 50-70 kadar erken bir tarihe ait olabilir. 8. Crossan, s. 408. 9. Matta 5:48, 19:21. 10. Matta 9:2-6, 12:31, 26:28. 11. 1 Korintliler 2:6-7, 1 Korintliler 3:1-3. 12. Bakınız: Matta 13:11, Markos 4:11, Luka 8:10, 1 Korintliler 2:7 ve 1 Korintliler 4:1. 13. Bu ya bir tesadüftür ya da ikili ruh doktrininin ayrı ve farklı ancak eşit element çiftlerini tanıma alışkanlığının kasıtlı (ve dolayısıyla anlamlı) bir paralelliğidir. 14. Doğu Suriye'de Fırat vadisinin üst kesimlerinde Aziz Tomas'ın İsa'nın biyolojik ikiz kardeşi olduğuna inanılıyordu. Bu Suriye geleneği daha sonra Hindistan'daki Aziz Thomas Hristiyanları tarafından da benimsendi. Bkz. Bart D. Ehrman'ın The New Testament: A Historical Introduction to the Early Christian Writings, New York: Oxford University Press, 1997, s. 178. 15. Tomas Kitabı'nda onun adı Yahuda Tomas'tır ve özellikle İsa'nın ikiz kardeşi olduğu belirtilmektedir. 16. Ya da daha sonraki bir editör bunu Yuhanna İncili'nden çıkardı. 17. Matta 13:55, Luka 6:16, Elçilerin İşleri 1:13, Yahuda 1:1. 18. Thomas'ın ikizliğine yapılan bu vurgunun, tesadüfen bahsedilen alakasız bir ayrıntı olması pek mümkün görünmüyor. İncillerde diğer havarilerin hiçbirisiyle ilgili ilgisiz ayrıntılara yer verilmemektedir. Örneğin bunlardan birinin çarpık ayaklı, kısa, uzun veya kel olduğundan ya da yara izi ya da peltek olduğundan bahsetmiyor. Hristiyanlığın kökenlerinin öyküsüyle anlamlı bir ilgisi olmalı. Son notlar 245

--- SAYFA 257 ---

19. Eski Sami yazıcılar sıklıkla tekrara dayalı bir edebi üslup kullanıyorlardı. Tanrı, Yaratılış 1:27-29'da insanoğlunu en az üç kez yaratır ve Yaratılış 6'dan 8'e kadar olan bölümlerde geminin kiracılarının kimlerin altı ayrı kez olduğu konusunda bilgilendiriliriz. Amos Kitabı'nın 1 ve 2. bölümlerinde "Üç ve dört günah için ..." ifadesi yer alır. en az sekiz kez tekrarlanır. Amos'un 4. bölümünde, "henüz Bana dönmedin" ifadesi beş kez geçiyor ve her seferinde "Tanrıyla buluşmaya hazırlan" ifadesiyle bitiyor. Levililer, Sayılar, Tesniye ve Vaiz kitaplarının düzyazıları da benzer şekilde tekrarlanır. Mısır'dan Çıkış ve Tesniye'nin her biri On Emir'in bir kopyasını içerir ve İşaya kitabının 38. bölümünün büyük bir kısmı 37. bölümün tekrarıdır. 20. Ölümün Kayıp Sırrı kitabının 12. bölümüne bakın. 21. Yahya'nın vaftiziyle ilgili daha fazla bilgi için bkz. Ölümün Kayıp Sırrı. 22. Modern bilim, gözlemcilerin bilinçlerinin kuantum fiziğindeki bazı deneylerin sonuçlarını nasıl etkilediğini keşfetmesiyle bu gerçeğin sınırlarını ancak şimdi aydınlatmaya başlıyor. Ancak Thomas bağlantının çok daha derinlere indiğini öne sürüyor. 23. Görünüşte modern olan bu psikolojik anlayış, ilk kilisede uzun yıllar canlı tutuldu. Philip İncili'nde bulunan aynı temayla ilgili şu açıklamayı düşünün: "Kendimize gelince, her birimiz içimizdeki kötülüğün kökünü kazıp, onu kalbimizden söküp çıkaralım. Eğer tanırsak koparılır. Ama eğer bu konuda bilgisizsek içimizde kök salar ve meyvesini kalbimizde verir. O bizi efendisi yapar. Biz onun kölesiyiz. Bizi esir alır, yapmadığımız şeyleri yaptırır." İstedığımız şeyi yapmıyoruz. Çünkü onu fark etmedik. Cehalet tüm kötülüklerin anasıdır, çünkü cehaletten gelenler ne olmuştur, ne de olacaktır. 24. Bu dinamiği Bilinç Bölünmesi'nde daha ayrıntılı olarak araştırıyorum. 25. Thomas İncili'nin Yunanca versiyonunun ortaya çıkarıldığı Mısır şehrinin orijinal adı, kutsal bir balığın adı olan günümüz binnisinden gelen Oxyrhynchus'tur. Adını bir balıktan alan bu şehir, İncil dönemlerinde büyük bir Hristiyan merkezi olarak biliniyordu. 26. Bu pasajda yine "çift çift" ifadesinin geçtiğine dikkat edin. Artık bir mahsul yerine iki tane buluyoruz, ikincisi birincinin iki katı büyüklüğünde. 27. Luka 12:49. 28. Bu söz aynı zamanda okuyucuya Thomas İncili'nin 82. Değişini de hatırlatır: "Bana yakın olan ateşe yakındır ve benden uzak olan krallıktan uzaktır." 29. Değişler 58, 70, 82 ve diğerlerinde. 30. Matta 8:22. 31. Ölümün Kayıp Sırrı, ilk Hristiyanların geçmiş yaşam ruhlarını yeniden keşfetmek ve yeniden özümsemek için çabaladıklarına dair çok sayıda kutsal metin kanıtını araştırıyor. 32. Bakınız: Robert Eisenman, James, the Brother of Jesus, New York: Penguin, 1997. 33. Matta 16:23, Filipililer 3:10-13. 34. Bize 6. Sözü Hatırlatma. 35. Eusebius, İsa'nın kardeşi ve MS 33'ten MS 62'ye kadar kilisenin lideri olan Adil Yakup'un vejetaryen olduğunu bildirdi (Kilise Tarihi 2.23.5-6) ve Oniki Havari'nin de katı vejetaryenler olduğunu öne sürdü (İncil Kanıtı 3.3). 1 Korintliler 8:13'te, elçi Pavlus ömür boyu vejetaryen olacağına yemin etmişti ve aralarında Nasıralıların, Ebionitlerin ve Katharilerin de bulunduğu birçok ilk Hristiyan grubunun da vejetaryen olduğu söylenmişti.

36. "Büyük Düşüş" olarak da bilinen, ruh ve ruhun ilkel bölünmesine ilişkin Yaratılış'ın hikayesi, Bilinç Bölümü'nde inceleniyor. Orijinal Hristiyanlık 246

--- SAYFA 258 ---

37. Kanonik İncil, tüm insanların mevcut yaşamlarından önce var olduklarını açıkça beyan etmiyor gibi görünüyor, ancak İsa'dan başka en az bir adamın da var olduğunu bildiriyor: Eyüp. Eyüp 38:4-12'ye bakın ve daha fazlası için Bilinç Bölünmesi'ne bakın. 38. Elçilerin İşleri 3:21. 39. Seek to See Him (New York: E. J. Brill, 1996) kitabında April de Conick, Philo'nun Noah's Work as a Planter adlı eserinde bahçede beş tür ağaca isim verildiğine dikkat çekti: yaşam ağaçları, ölümsüzlük ağaçları, Bilgi, anlayış ve iyi ve kötünün bilgisi. 40. Aslında Thomas'taki bu pasaj, bu işgalcilere direnmenin ve yönetimi ele geçirmelerini engellemenin imkansız olacağını ima ediyor; Bu pasajın alternatif bir tercümesi şu şekildedir: "Onlar, bunu kendilerine geri vermek için onların huzurunda çıplaktırlar." Bu onların sadece önlerinde çıplak değil, aynı zamanda onların önünde tamamen güçsüz olduklarını da belirtir. 41. Ayrıca 61 ve 108. pasajlara bakın. 42. Efesliler 2:14. 43. Fiziksel evrenle, kişinin tüm ihtiyaçlarını otomatik olarak karşılayacak ve tüm isteklerine yanıt verecek şekilde tam bir uyum içinde olan bir yere ulaşmanın mümkün olduğu fikri, Thomas İncili'nde önemli bir temadır ve Sözler 13, 14, 19, 106 ve 113'te yer alır. 44. Bu, daha sonra Gnostik eserlerin de aktardığı mesajın aynısıdır. Tekrar 11. Söz 45'teki tartışmada sıralanan pasajlara bakın. Aynı ifade Matta 12:41'de Evrensel Diriliş'e atıfta bulunmak için kullanılmıştır. 46. Bu konu hakkında daha fazla bilgi için ayrıca bkz. 47. Söz, "yeni bir giysiye eski bir yama dikilmez". 47. Luka 12:31. 48. Bu boşluk teması, Söz 97'de tekrar yankılanmakta ve Philip İncili ve Hakikat İncili gibi daha sonraki Gnostik eserlerde daha da ileri taşınmaktadır. 49. Luka 11:17. 50. On dokuzuncu yüzyılın sonlarında Oxyrhynchys Papyri'de Thomas İncili'nin Yunanca versiyonunun birkaç parçası bulundu. Bu parçalar önsöz ve 1-6, 26-28, 30-32, 36-38 ve 39. Deyişlerin yanı sıra 32. 51'i takip eden Kipti versiyonunda bulunmayan bir deyişten oluşur. İşler o kadar kontrolden çıktığında, geçmiş yaşam benliklerinden oluşan bu ordular zaten istila etmeye başladığında, onların buraya gelip yönetimi ele geçirmelerini ve direnmelerini engellemek için hiçbir şey yapılamaz. bu aşamada onların hiçbir faydası olmayacak. Eğer biri bu istilaya karşı savaşmak istiyorsa, Kıyamet Günü başlamadan önce bunları manuel olarak entegre etmesi gerekecekti. Ancak İsa sayesinde onların istilası kısa sürecek. Kıyamet Günü senaryosundaki bu dramatik bölümü Bilinç Bölünmesi'nde ayrıntılı olarak inceliyorum. 52. Bu konuda daha fazla bilgi için Ölümün Kayıp Sırrı'na bakınız. 53. Bu pasaj aynı zamanda "Ölürken var olun" şeklinde de tercüme edilebilir; bu ilk bakışta Thomas İncili'nin "ölümden nasıl kurtuluruz" temasına ve "Yoldan geçen olun" temasına uyuyor gibi görünmektedir. Bununla birlikte, "Ölürken var olun" ifadesi, kişinin ihtiyaç duyduğu ruhsal dönüşümün ölüm anında veya ölüm anından hemen sonra gerçekleştiğini öne sürerken, Thomas İncili kişinin cennetin krallığına ölüm anında gireceğini değil, ölmeden önce cennetin krallığına girmesi gerektiğini defalarca vurgular. 54. İlkel Bölünme hakkında daha fazla bilgi için bkz. Bilinç Bölünmesi. 55. Yahudiler bölünmüş bir denize girdiler; bu da onların bölünme alanına girdiklerini gösteren başka bir metafordur. Aslında Eski Ahit'teki en anlamlı iki olay, Yaratılış'ın yaratılışı ve Mısır'dan Çıkış'ın kaçışı aynı tema etrafında dönüyordu: bölünmüş suların ortasında hayat bulmak. Bkz. Yaratılış 1:6 ve Çıkış 14:17-21. Son notlar 247

--- SAYFA 259 ---

56. On dokuzuncu yüzyılın son yıllarında keşfedildi ve ilk kez Edgar Hennecke New Testament Apocrypha'nın 1964 tarihli eserinde tercüme edildi (Philadelphia: Westminster Press), s. 156, bu mektup Pavlus'un öğrencisi Titus'a atfedilir. 57. Yazarlar bu tür diyalogların yararlılığı konusunda kararsız görünüyorlar. Bazı kutsal yazılarda Gnostikler, öbür dünyada karşılaşmayı umdukları çeşitli "otoritelere" hitap etmek için hazırlanmış diyalogların kullanılmasını tavsiye eder. Ancak diğer kutsal kitaplarda, ahirette bu otoritelerin kölesi olmaktan kurtulmanın tek yolunun tam aydınlanma ve kurtuluşa ulaşmak olduğu, bu durumda bu tür hazırlıklı diyalogların gereksiz olacağı belirtilmektedir. O halde bu tür diyaloglar, tıpkı Mısır'ın mumyalama süreçleri gibi görüldüğü gibi, kaçınılmaz olandan kaçınmak için yapılan son çare çabalarından başka bir şey olmayabilir. 58. Eli Siegel, Benlik ve Dünya: Estetik Gerçekçiliğin Açıklaması, New York: Definition Press, 1981. 59. Joel 2:32. 60. John Dominic Crossan, Hristiyanlığın Doğuşu, San Francisco: HarperSan-Francisco, 1998, s. 578-579. 61. Matta 21:42, Markos 12:10, Luka 20:17, Elçilerin İşleri 4:11 ve 1 Petrus 2:7. 62. Adem tarafından sembolize edilmiştir. 63. Havva tarafından sembolize edilmiştir. 64. Yahudi geleneğine göre, İncil'in ilk harfi, ilk kelimesi, ilk cümlesi, ilk bölümü vb. hepsinin ortak bir yanı vardır ve bu ortak unsur, her ne olursa olsun, Tanrı'nın insanlığa vahyedilen mesajını tam olarak anlamak için kesinlikle gereklidir. İncil'deki ilk satır genellikle şöyle çevrilir: "Başlangıçta Tanrı gökleri ve yeri yarattı." Ancak Yaratılış kitabının yazarının "yaratmak" için kullanmayı seçtiği İbranice sözcük, aslında "bölmek", ayırmak, kesmek veya parçalamak anlamına gelen bara idi. Böylece, tıpkı Yahudi geleneğinin sürdürdüğü gibi, İncil'in ilk harfinin ve ilk kelimesinin aslında tek bir kavram etrafında döndüğünü görüyoruz: iki parçaya bölünme. Daha fazlası için Ölümün Kayıp Sırrı'na bakın. 65. Pasajlar 21, 40, 57, 65 ve 73. 66. İsa ona şöyle dedi: "Diriliş ve yaşam benim. Bana inanan ölse bile yaşayacak ve yaşayan ve bana iman eden asla ölmeyecektir" (Yuhanna 11:25-26). 67. Bu konuda daha fazla bilgi için bkz. Bilinç Bölünmesi ve Ölümün Kayıp Sırrı. 68. "Benden başka tanrın olmayacak. Kendine yukarıda gökte, aşağıda yerde ya da aşağıda sulara yaşayan herhangi bir şeyin biçiminde bir put yapmayacaksın. Onlara eğilmeyeceksin ve onlara tapmayacaksın; çünkü ben, Tanrın RAB, kıskanç bir Tanrıyım" (Çıkış 20:3-5). 69. Bu konuda daha fazla bilgi için Ölümün Kayıp Sırrı kitabının 1. bölümüne bakın. 70. Adem ile Havva ancak Cennet Bahçesi'nde Tanrı'ya itaatsizlik ettikten sonra çocuk sahibi oldular; İbrahim, Sara ve Yakup ile Rahel ancak iki koca başka kadınlarla yattıktan sonra hamile kaldılar. Ve İshak ile Rebekah, İshak nihayet bozulup Tanrı'ya dua edene kadar kısır kaldılar, muhtemelen açıklanmayan bir günahtan tövbe etmek için (muhtemelen çocukken Tanrı tarafından kurban edilmek üzere işaretlenmiş olmanın acısını bir ömür boyu tövbe ederek mi?). Bu konuda daha fazla bilgi için Ölümün Kayıp Sırrı kitabının 11. bölümüne bakın. 71. W. Schneemelcher ve K. Schaferdiek, "İkinci ve Üçüncü Yüzyıl Havarilerin İşleri," Wilhelm Schneemelcher (ed.), New Testament Apocrypha, Philadelphia: Westminster Press, 1965, s. 172. 72. Bu konuda daha fazla bilgi için bkz. Bilinç Bölümü ve Ölümün Kayıp Sırrı. 73. "Ne mutlu Tanrı'nın düzelttiği adama; o yüzden Her Şeye Gücü Yeten'in disiplinini küçümseme" (Eyüp 5:17).

74. Ayrıca bkz. Diriliş Üzerine İnceleme başlıklı Nag Hammadi metninde: "Orijinal Hristiyanlık 248

--- SAYFA 260 ---

Kurtarılanların düşüncesi yok olmayacak. . . . Senin olan seninle birlikte mevcut değil mi? Peki, bu dünyadayken sende eksik olan şey nedir? Öğrenmek için her türlü çabayı gösterdiğiniz şey budur. . . . O halde hiçbir şey bizi bu dünyadan kurtaramaz. Ama ne olursak olalım, kurtulduk. Baştan sona kurtuluşa kavuştuk. Bir de şöyle düşünelim! Bu şekilde anlayalım!" 75. Bu konuda daha fazla bilgi için bkz. Bilinç Bölümü. 76. Luka 15:3-7 ve Matta 18:12-14'ün bir varyasyonu. 77. Bu konuda daha fazla bilgi için bkz. Bilinç Bölümü. 78. Bu sürecin tartışması için bkz. Bilinç Bölümü. 79. Ruh Üzerine Tefsir 133:4-9. 6. Bölüm 1. Manu Yasası'ndaki şu Hindu pasajını karşılaştırın: "İnsan basit değil, karmaşık bir varlıktır: bilge adamlar, bedene hareket gücü veren bu maddeye 'alanı bilen' veya yaşam ruhu adını verirler. . . . Başka bir iç ruh seslendi. . . yüce ruh, bedenlenmiş tüm yaratıkların doğuşuna katılır ve dolayısıyla tüm ölümlü formlarda, hoş giden ya da acı veren bir algı aktarılır [ruh, iyi/kötü değer yargılarında bulunur]. Bu ikisi, yani yaşamsal ruh ve makul ruh, sıkı bir şekilde birleşmiştir. . ." 2. Yuri Stoyanov, Öteki Tanrı, New Haven, Conn.: Yale University Press, 2000, s. 87. 3. Çıkış 20:5. Bölüm 7 1. Antik Yahudilikte bu BSD'nin daha kapsamlı bir açıklaması için bkz. Ölümün Kayıp Sırrı. 2. Normalde "Tanrı gökleri ve yeri yarattı" olarak tercüme edilen pasajda normalde "yaratıldı" olarak çevrilen İbranice kelime baradır; bu fiil aslında bölmek, ayırmak, kesmek veya parçalamak anlamına gelir. 3. Misraş'tan bir Yahudi efsanesi olan Haggadah'dan. 4. Yaratılış 15:1-18. 5. İbraniler 11:37, İşıya'nın Şehitliği 5:2. 6. Willis Barnstone'dan alıntılı olduğu gibi, The Other Bible, San Francisco: Harper & Row, 1984, s. 6. 7. Willis Barnstone, Gnostik İncil, Boston: Shambhala, 2003, s. 533. 8. Diğer Tanrı, s. 104. Mani'nin babası, katharioi adı verilen püriten bir Yahudi-Hristiyan hareketine mensuptu; bu hareketin MS 251'de Novatian'ı destekleyen katharoi'lerle ve aynı zamanda bin yıl sonra Fransa'daki Katharlarla akraba olması muhtemeldir. 9. Lynn Picknett ve Clive Prince, The Templar Revelation, New York: Bantam, 1997. 10. Bugün pek çok kişinin spekülasyon yaptığı gibi İsa bir çocuk babası olsa bile, o soyun hayatta kalmasının anlamı, Avrupa'nın kraliyet soyunun doğasının çok ötesinde anlamlara sahip olabilir. Eğer İsa MS 50 yılında bir erkek çocuk sahibi olsaydı ve bu oğlunun soyundan gelenlerin her birinin en az iki çocuğu olsaydı, onların da iki çocuğu olsaydı, bugün gezegende yaşayan her insanın O'nun doğrudan soyundan gelmesi matematiksel olarak mümkün olurdu. Eğer öyleyse, insanlığın İsa'nın kanıyla kurtarılması fikri yepyeni bir dizi olasılığı gündeme getiriyor. 11. Matta'nın, Sezaryen metin grubundaki el yazmaları, Sina Palimpsest'i, Filistin Süryanice ders kitapları ve üçüncü yüzyılda Origen tarafından kullanılan bazı el yazmaları da dahil olmak üzere, ilk birkaç el yazması, Barabbas'ın adının aslen Jesus Barabbas olduğu gerçeğini desteklemektedir ve The New English Bible, The Scholar's Version, The message ve The Contemporary Endnotes gibi bazı modern Yeni Ahit çevirileri bunu yansıtmaktadır.

--- SAYFA 261 ---

İngilizce Versiyon. Origen'in bir notuna göre, uzun zamandır kayıp olan İbrani İncili, bu "Barabbas" kelimesini "Efendilerinin Oğlu" (öğretmen) olarak tercüme etmiş veya yorumlamıştır. 12. Her ne kadar modern çeviriler sıklıkla "kötü şöhretli" gibi olumsuz kelimeler kullansa da, Yunanca episemos sözcüğünün doğası gereği olumsuz çağrışımları yoktur ve hatta İncil geleneğinde saygı duyulan bir kelimeyle ilişkilidir: mektup. 13. Ölmeden önce tövbe ettiği halde. 14. Thomas'ın Kitabı 138:19. 15. Age, 138:7. 16. Mesih'in On İki Havarisi listesinde neden Simon, Yakup ve Yahuda adlarının her biri iki kez yer aldı? İsa'nın zamanında Filistin'de ilk isim sıkıntısı var mıydı? Yoksa bu kayıtlar bir şeyleri örtbas etmek için beceriksizce mi düzenlendi? 17. Matta 26:50. 18. Yuhanna 13:18-35. 19. Matta 25:26, Yuhanna 13:21-28. 20. Matta 27:3-5. 21. Celsus'un ikinci yüzyıl yazıları, Romalıların ilk Hristiyanlara yönelik tutumlarının eşsiz bir portresini sunar. Kiliseyi açıkça Kutsal İncillerin orijinal bütünlüğünden ödün vermekle, tartışmalar sırasında metni anında düzenlemekle suçladı. Kendisi bu suçlamaları tamamen açık bir şekilde yapıyor gibi görünmüyor çünkü eski Yeni Ahit elyazmalarında birçok metin çeşidi bulunmuştur. Örneğin, Luka İncili'nin farklı el yazmalarında Rab'bin Duası'nın 70'ten fazla varyasyonu vardır. 22. Eusebius'un "her şeyi bilen ve kutsal yazıları iyi bilen bir adam" olarak adlandırdığı ikinci yüzyılın başlarındaki tarihçi Papias, Yahuda'nın ölümünün başka bir versiyonunu vererek onun fil hastalığına benzer bir hastalığa yenik düştüğünü anlatıyor. Bu bize ikinci yüzyılın başlarında Yahuda'nın ölümünün en az üç farklı versiyonunun ortalıkta dolaştığını gösteriyor. 23. Matta 10:2-4 ve Markos 3:16-19'da, elçiler listesinde Yahuda adı değil, Thaddaeus adı yer alır. "Judas", İngilizce "Jude" kelimesinin Yunanca şeklidir. 24. Michael Baigent ve diğerleri, The Messianic Legacy, New York: Holt, 1986, s. 96-97, Bartholomew İncili'nin bir bölümünden tercüme edilmiş bir pasajdan alıntı. 25. Eusebius, Tarih, 3:19. 26. Ishwar Sharan, The Myth of Saint Thomas and the Mylapore Shiva Temple, Yeni Delhi: Voice of India, 1991. 27. Yaşayan bu sözlü geleneğe ek olarak, Thomas'ın Hindistan'a seyahat ettiği teorisi üçüncü yüzyılda Thomas'ın İşleri'nde de destek bulur. Ve hem Thomas'ın İncili hem de Thomas'ın Kitabı gibi, bu yazı da Thomas'ın İsa'nın ikizi olduğu ve gerçek adının Yahuda olduğu konusunda ısrar ediyor. 28. Hint geleneğine göre Aziz Thomas MS 72'de öldü. 29. Paul William Roberts, In Search of the Birth of Jesus, New York: Riverhead, 1995, s. 118. 30. Eşit ama zıt ikilik şeklindeki klasik BSD teması bu binanın iç mekanını doyuruyor. Zemini siyah beyaz karelerden oluşan kilisedeki heykeller, karşılıklı veya yan yana ikili gruplar halinde dizilmiş. Bu heykel çiftleri, görsel olarak, mecazi olarak veya her iki şekilde de birbirinin zıttı gibi görünüyor. Heykellerin çoğu haçın iki durağı arasına yerleştirilir ve heykeller birbirine bakacak şekilde haçın çoğu durağı da öyle. Yusuf ve Meryem'in iki heykeli birbirlerinin neredeyse mükemmel ayna görüntüleridir ve kollarındaki iki bebek İsa da tam olarak zıttır. Bu ikilik teması daha da dizginlenmiştir.

--- SAYFA 262 ---

22 sayısının kilisede defalarca tekrarlanmasıyla zorlandı. Kiliseye giren herkesi selamlayan 22 harfli "Terribilis Est Locus Iste" ("Burası berbat") yazısı ve aynı numara tüm binada defalarca görülüyor. İki katına çıkan "iki" rakamı, Didymus Thomas veya "ikiz ikiz" adını anımsatıyor. Efsaneye göre, kilisenin gizemli yenileyicisi, 1885'ten 1917'deki ölümüne kadar Rennes-le-Château'da rahip olan Bérenger Saunière, kilisenin içinde veya yakınında onu hem inanılmaz derecede zengin hem de Roma Katolik hiyerarşik üstlerine karşı küçümseyen bir şey keşfetti ve ona, kiliseyi onarıırken gizemli bir dini sırı kodlaması için ilham verdi. Sonuç 1. Bart D. Ehrman, The Orthodox Corruption of Scripture, New York: Oxford University Press, 1993. 2. Galatyalılar 2:11-14. 3. Elçilerin İşleri 16:1-5; 21:17-26. 4. Resmi kilise kazandı çünkü kendisini bilinçli ruhla uyumlu hale getirdi ve böylece sol beyin zihninin doğrusal, hiyerarşik organizasyon gibi güçlü yanlarından yararlanabildi. Sübjektif bilinçdışıyla uyumlu olan Gnostik Kilise, nesnel bir güç mücadelesine girişmeye çok daha az uygundu. Ek A 1. Bugün Kolomb'un Yeni Dünya'ya yaptığı yolculuktan ne kadar uzaksak, o zamanlar da Mesih'in hizmetinden o kadar uzaktık. 2. Başlangıçta konseyin kararlarını desteklemeyi reddetmesi, papayı muhtemelen baskı altında sonunda fikrini değiştirene kadar saklanmaya zorladı. İlginç bir şekilde, papa (sözde) konseyin kararını kabul ettikten sonra, ancak eve dönüş yolculuğunu tamamlayamadan öldü. Bu tesadüfi zamanlama, birçok kişinin kötü bir oyundan şüphelenmesine neden oldu; bu durumun tersine döndüğüne dair raporların ölümünden sonra uydurma olup olmadığını ve gerçekten de ölümünün tesadüfi olup olmadığını sorguladı. Ek B 1. Fredric Schiffer, Of Two Minds: The Revolutionary Science of Dual-Beyin Psychology, New York: Free Press, 1998, s. 47. 2. Age, s. 50. Son notlar 251

--- SAYFA 263 [Görsel / Boş] ---**--- SAYFA 264 ---**

Kaynakça Baigent, Michael, Richard Leigh ve Henry Lincoln. 1982. Kutsal Kan, Kutsal Kase. New York: Delacorte. ———. 1986. Mesih Mirası. New York: Holt. Barnstone, Willis (ed). 1984. Diğer İncil. San Francisco: Harper & Row. Barnstone, Willis ve Marvin Meyer (ed.). 2003. Gnostik İncil. Boston: Shambhala. Bhattacharyya, Sibajiban. 1987. "Hint Felsefeleri." Mircea Eliade (ed.), Din Ansiklopedisi'nde. New York: MacMillan. İncil. İngilizce. Yeni Uluslararası Sürüm. 1978. New York: New York Uluslararası İncil Topluluğu. Boldman, Robert. 1999. Kutsal Yaşam, Kutsal Ölüm: Uçurumu Aşmanın Yedi Aşaması. Santa Fe, N.M.: Heartfire Kitapları. Branden, Nathaniel. 1997. Bilinçli Yaşama Sanatı: Farkındalığın Günlük Yaşamı Dönüştürme Gücü. New York: Simon ve Schuster. Brandon, S.G.F. 1969. Ölülerin Yargısı. New York: Yazar. Bremmer, Ocak 1987. "Ruh: Yunan ve Helenistik Kavramlar." Mircea Eliade (ed.), Din Ansiklopedisi'nde. New York: MacMillan. Brown, Dan. 2003. Da Vinci Şifresi. New York: Çift gün. Buckley, Jorunn Jacobsen. 1987. "Mandaean Dini." Mircea Eliade (ed.), Din Ansiklopedisi'nde. New York: MacMillan. Budge, E. Wallis. 1967. Mısır Ölüler Kitabı: British Museum'daki Ani Papirüsü. New York: Dover. ———. 1973. Osiris ve Mısır'ın Dirilişi, Cilt. II. New York: Dover. Burkett, Elinor ve Frank Bruni. 1993. Bir Utanç İncili. New York: Viking Penguin. Chopra, Deepak. 2000. Tanrıyı Nasıl Tanırsınız: Ruhun Gizemlerin Gizemine Yolculuğu. New York: Taç. 253

--- SAYFA 265 ---

Crehan, Joseph. 1976. "Yakın Doğu Toplulukları." A. Toynbee, A. Koestler, vd. (ed.), Ölümünden Sonra Yaşam. New York: McGraw-Hill. Crossan, John Dominic. 1998. Hristiyanlığın Doğuşu. San Francisco: HarperSan-Francisco. Davies, Steven. 1987. "Ruh: Eski Yakın Doğu Kavramları." Mircea Eliade (ed.), Din Ansiklopedisi'nde. New York: MacMillan. De Conick, Nisan D. 1996. Onu Görmeye Çalışın: Thomas İncili'nde Yükseliş ve Vizyon Mistisizmi. New York: E. J. Brill. De Santillana, Giorgio ve Hertha Von Dechend. 1977. Hamlet'in Değirmeni. Jaffrey, N.H.: David R. Godine. Ehrman, Bart D. 1993. Kutsal Yazıların Ortodoks Yolsuzluğu. New York: Oxford Üniversitesi Yayınları. ———. 1997. Yeni Ahit: Erken Hristiyan Yazılarına Tarihsel Bir Giriş. New York: Oxford Üniversitesi Yayınları. Eisenmann, Robert. 1997. James, İsa'nın Kardeşi. New York: Penguin. El Mahdy, Christine. 1989. Mumyalar, Efsane ve Büyü. New York: Thames ve Hudson. Freud, Sigmund. 1965. Psikanalize Yeni Giriş Dersleri. New York: Norton. Fromm, Erich. 1950. Psikanaliz ve Din. New Haven, Connecticut: Yale Üniversitesi Yayınları. Gallup, George Jr. ve William Proctor. 1982. Ölümsüzlükteki Maceralar. New York: McGraw-Hill. Gnoli, Gherardo. 1987. "İran Dinleri." Mircea Eliade (ed.), Din Ansiklopedisi'nde. New York: MacMillan. Goleman, Daniel. 1997. Duygusal Zeka: Neden IQ'dan Daha Önemli? New York: Bantam. Grant, Michael. 1993. Büyük Konstantin. New York: Yazar. Janov, Arthur. [nd]. Yeni İlkel Çılgılık. Wilmington, Del.: Kurumsal Yayıncılık. Jaynes, Julian. 1976. İki Meclisli Zihnin Çöküşünde Bilincin Kökeni. Boston: Houghton Mifflin. Jung, C. G. 1969. C. G. Jung'un Toplu Eserleri, Cilt. 7 ve 8. Princeton, NJ: Princeton University Press. Knight, Christopher ve Robert Lomas. 1996. Hiram Anahtarı. New York: Barnes ve Noble. Koester, Helmut. 1990. Eski Hristiyan İncilleri. Philadelphia: Trinity Press Uluslararası. Orijinal Hristiyanlık 254

--- SAYFA 266 ---

Laing, R. D. 1960. Bölünmüş Benlik. New York: Panteon. Layton, Bentley. 1987. Gnostik Kutsal Yazılar. Garden City, NY: Doubleday. Uzun, J. Bruce. 1987. "Yeraltı Dünyası." Mircea Eliade (ed.), Din Ansiklopedisi'nde. New York: MacMillan. Uzun, Maksimum Özgürlük. 1965. Dinlerde Huna Kanunu. Marina del Rey, Kaliforniya: DeVorss. Mayıs, Gerald G. 2004. Ruhun Karanlık Gecesi. San Francisco: HarperSanFrancisco. Milavec, Aaron. 2004. Didache: Metin, Çeviri, Analiz ve Yorum. Collegeville, Minnesota: Liturgical Press. Miller, Robert J. (ed). 1994. Tam İnciller. San Francisco: HarperSanFrancisco. Novak, Peter. 1997. Bilinç Bölümü. Charlottesville, Virginia: Hampton Roads. ———. 2003. Ölümün Kayıp Sırrı. Charlottesville, Virginia: Hampton Roads. Ornstein, Robert. 1997. Doğru Zihin: Yarımküreleri Anlamlandırmak. New York: Harcourt Brace. Owens, Lance. 2004. "Thomas'ın İncili ve Vizyonun Hermeneutiği." Gnostik Topluluğu: www.gnosis.org/naghamm/gth_hermen.htm. Percival, Henry R. (ed.). 1988. Bölünmemiş Kilisenin Yedi Ekümenik Konseyi. Grand Rapids, Michigan: Wm. B.Eerdmans. Picknett, Lynn ve Clive Prince. 1997. Tapınakçıların Vahiyi. New York: Bantam. Ponsonby, Arthur. 1928, 1991. Savaş Zamanında Yalan. Newport Beach, Kaliforniya: LSF Yayıncılık. Ries, Julian. 1987. "Ölümsüzlük." Mircea Eliade (ed.), Din Ansiklopedisi'nde. New York: MacMillan. Rig Veda. 1994. Barend A. van Nooten ve Gary B. Holland tarafından düzenlenmiştir. Cambridge, Massachusetts: Harvard Üniversitesi Yayınları. Rinpoche, Sogyal. 1993. Tibet Yaşama ve Ölme Kitabı. San Francisco: Harper-SanFrancisco. Riviere, Claude. 1987. "Ruh: İlkel Dinlerdeki Kavramlar." Mircea Eliade (ed.), Din Ansiklopedisi'nde. New York: MacMillan. Roberts, Paul William. 1995. İsa'nın Doğuşunu Arayışta. New York: Nehirbaşı. Robinson, James M. (ed.). 1977. İngilizce Nag Hammadi Kütüphanesi. San Francisco: Harper & Row. Ruskan, John. 2000. Duygusal Temizleme: Olumsuz Duyguları Saldırmak ve Koşulsuz Mutluluğu Uyandırmak için Çığır Açan Doğu/Batı Kılavuzu. New York: Broadway. Sanchez, Victor. 2001. Özetlemenin Toltek Yolu. Rochester, Virginia: Bear & Co. Schiffer, Fredric. 1998. İki Aklın: Çift Beyin Psikolojisinin Devrimci Bilimi. New York: Özgür Basın. Kaynakça 255

--- SAYFA 267 ---

Schneemelcher, Wilhelm (ed.). 1965. Yeni Ahit Apokrifi. Philadelphia: Westminster Press. Segal, Alan F. 2004. Ölümünden Sonra Yaşam: Batı Dinlerinde Ölümünden Sonra Yaşamın Tarihi. New York: Çift gün. Seidel, Anna. 1987. "Ölümünden Sonra: Çin Kavramları." Mircea Eliade (ed.), Din Ansiklopedisi'nde. New York: MacMillan. Sharan, Ishwar. 1991. Aziz Thomas Efsanesi ve Mylapore Shiva Tapınağı. Yeni Delhi: Hindistan'ın Sesi. Siegel, Eli. 1981. Benlik ve Dünya: Estetik Gerçekçiliğin Açıklaması. New York: Tanım Basını. Smith, Morton. 1973. İskenderiyeli Clement ve Markos'un Gizli İncili. Cambridge, Massachusetts: Harvard Üniversitesi Yayınları. Springer, Sally P. ve Georg Deutsch. 1985. Sol Beyin, Sağ Beyin. New York: W. H. Freeman. Cesur, Martha. 2001. Akıl Sağlığı Efsanesi. New York: Viking. Stoyanov, Yuri. 2000. Diğer Tanrı. New Haven, Connecticut: Yale Üniversitesi Yayınları. Güçlü, James. 1984. "İbranice İncil Sözlüğü." Yeni Güçlü'nün İncil'le Kapsamlı Uyumu. Nashville, Tenn.: T. Nelson. Tober, Linda M. ve F. Stanley Lusby. 1987. "Yahudilerin Ölümünden Sonra Yaşamı." Mircea Eliade (ed.), Din Ansiklopedisi'nde. New York: MacMillan. Upanişadlar, Sonsuzluğun Nefesi. 1948. Swami Prabhavananda ve Frederick Manchester tarafından çevrilmiştir. Hollywood, Kaliforniya: Vedanta Press. Van Baaren, Th. S. 1987. "Ölümünden Sonra Yaşam: Ölümün Coğrafyası." Mircea Eliade (ed.), Din Ansiklopedisi'nde. New York: MacMillan. Watterson, Barbara. 1984. Eski Mısır Tanrıları. New York: Dosyadaki Gerçekler. Yaşam Tarzı: Tao Te Ching'in Yeni Bir Çevirisi. 1983. R. B. Blakney tarafından çevrilmiştir. New York: Yeni Amerikan Kütüphanesi. Wheeler, Ramona Louise. 1999. Mısırlı Gibi Yürüyün. Mount Shasta, Kaliforniya: Allison Press. Zandee, Ocak 1977. Eski Mısır Kavramlarına Göre Düşman Olarak Ölüm. New York: Arno Press. Orijinal Hristiyanlık 256

--- SAYFA 268 ---

Dizin 257 eylemler ve niyetler, 75 Thomas'ın İşleri, 216-17 Adem ve Havva, 43, 76, 147, 172, 175. Ayrıca bkz. Eden Gnostikler, 162 ilkel bölünme, 162, 175 ölüm nedeni, 137 iki yüz, 191-92 ölümden sonraki yaşam, 27-28, 69. Ayrıca bkz. Bilinç Bölümü; belirli konular ölümden sonraki yaşam inançları, viii, 9. Ayrıca bkz. reenkarnasyon, inanç; Nag Hammadi'de ölümden sonraki yaşam anlayışları, 165-70 akh, 30 İskenderiye ilmihi, 11-13 Adem ve Havva'nın yabancılaşma ilkel bölünmesi ve, 162 kendinden, 62, 65, 78, 88-89, 122, 143. Ayrıca bkz. ruh, Ammit'ten yabancılaşma, 115 amnezi, primordial, 162-64. Ayrıca bkz. geçmiş yaşam anıları, Amonemhat'ın ayrışması/kaybı, 242n12 havari, 223 İsa'nın öğretilerini anlamadaki başarısızlık, 184 kefareti. Bkz. Yom Kippur eki, 96 Augustine, Saint, 24 ba, 20-22, 30 vaftiz şifası ve 229-30 tövbe, 61, 181-84, 226, 229-30. Ayrıca bkz. tövbe, sır/mistik vaftiz, 91 dürüstlüğü, 61, 225-27 Barabbas, 200, 201, 203-4, 208, 209, 216 kısırlık ve kutsallık, 132 Baruch, Book of, 43, 44 Basilidians, 203 İncil. Ayrıca bkz. Yeni Ahit; Eski Ahit kilisesinin insanların sahip olmasını yasaklaması, 15 ikili ruh doktrini (BSD), 19-20, 83. Ayrıca bkz. ruh ve ruh; ruh bölünmesi; ruhlar, iki; belirli konular reenkarnasyon inancına karşı şikayetler ve, 222 Doğu'da, 193. Ayrıca bkz. Budizm; Hinduizmin özü, 115 Nag Hammadi metinleri ve, 158, 160 tek dünya dini olarak, 24-26 Orijinal Hristiyanlığa abone olarak, 25, 29 bizim iki yarımımız ve, 26-27 Thomas Kitabı'nın özeti, 167 Thomas İncili'nin teması olarak, 58 eskiden yaygın olarak inanılırdı, 19-20, 24-25 Hristiyanlık döneminde kültürel zihniyet. başladı, 23, 30 bizi bıraktığı yerde, 34-35 ikili ruh doktrini (BSD) kültürleri, 22-25, 30, 235. Ayrıca bkz. Mısır teolojisi Kara Madonnalar, 195-96 küfür, 99-101 beden, fiziksel, 133, 134, 138 beden, ruh ve ruh, 20, 222. Ayrıca bkz. ruh ve ruh Gnostikler açık, 161 İsa açık, 25, 88, 155 Yahuda Kitabı, 215-16 Thomas Kitabı, 166 beyin, sağ-sol-sol-, 32, 37-38, 72, 236-38 Demokratlara karşı Cumhuriyetçi partiler, 32, 236-38

--- SAYFA 269 ---

Gnostik ve Ortodoks Kilisesi ile karşılaştırıldığında, 16 Yeni ve Eski Ahit ile karşılaştırıldığında, 147 gelin odası, gizemi, 178-81, 183 Budizm Gnostik Hristiyanlar ve, 170 Orijinal Hristiyanlık ve, 67, 96, 111 Bush, George W., 3 Cainites, 210 "şehvetli" insanlar, 25-26 İlmihal Okulu, 11 Catharism, 29 Celcus, 250n21 sansür, 4-7, 15, 157. Ayrıca bkz. metinsel değişiklik uygulamalarının motivasyonları, 8 hakikat, 7-9 Roma nedeniyle kaybedilen yazılar, 220-22 hayırseverlik, 75 Keops, Büyük Piramit, 20-23 çocuk doğurma, 131-32 Hristiyan kilisesi, resmi. Ayrıca bkz. Tanrı ve insanlık arasında bir köprü olarak Orijinal Hristiyanlık, 14 otorite ve dini hiyerarşi iddiası, 107 kurucusu olarak Konstantin, 13 iki ayrı öğretiye sahip olması, 141 insanlar üzerinde güç sahibi olması, 14 Hristiyan mezhepleri ve mezhepleri, 17, 29. Ayrıca bkz. Hristiyanlık erken dönemde bölünmüş gelenek, 53-54'ün kalbi, 59 eksik anahtarı, x orijinal ve sonraki sahtekar, 1-4. Ayrıca bkz. Orijinal Hristiyanlığın karşılaştığı sorunlar, viii-x, 2 Mesih(ler), 68 olma, 104, 151 iki yarının birleşmesi, 210-19 kilise, resmi. Bkz. Hristiyan kilisesi, resmi Mecdelli Meryem Kilisesi, 218 sünnet, 107-8 arınma, 226. Ayrıca bkz. vaftiz, kendine dürüstlüğü; duygular, olumsuz, arındırıcı İskenderiyeli Clement, Aziz, 11-12, 242nn15-16 giyim metaforu, 92-93, 130 İsa ile birlik, 89. Ayrıca bkz. İsa Mesih, kınama ruhu, 87, 228 vicdan, 34, 122 muhafazakarlık. Demokrat ve Cumhuriyetçi partilerin bilinçli zihnine bakın. Bilinçdışı ve bilinçli zihin Konstantin, İmparator, 212, 241-42n10 Hristiyanlığın politik kılıcı olarak Hristiyanlık, 9, 14 Hristiyanlığa geçiş, 8, 241-42n10 Hristiyanlığın değiştirilmesi, 13-15 Konstantinopolis, İkinci Reenkarnasyon Konseyi ve 233-34 Cornelius, Pope, 223, 244n17 yolsuzluk, 122, 151, 225-26 kilise, 113 Batı medeniyetindeki yozlaşmanın nedeni olarak, 224 manevi, 224, 228 yaratılış mitleri, 43-45, 76, 147, 161-62, 190, 235. Ayrıca bkz. Adem ve Havva yaratıcılığı, 108 suçlu, 122 mahsul metaforu, 112-13, 120-21, 126, 127. Ayrıca bkz. tohum metaforu Crossan, John Dominic, 54 çarmıha gerilme, 212, 216, 218 karanlık, 84-85, 231 tapınma, 230 "ölü", 70-71 Ölü Deniz Parşömenleri, 207 ölüm, 31, 40, 69. Ayrıca bkz. ölümsüzlük; Ölümün Kayıp Sırrı; belirli konulardan kaçınma, 58, 136-37, 185-86. Ayrıca bkz. ikinci ölüm, Orijinal Hristiyanlıktan kaçınma veya üstesinden gelme 258

--- SAYFA 270 ---

kültürel takıntı, 37 inkar, vii-viii Gılgamış Destanı ve, 40-41 Gnostikler, 161-62, 166-68, 172 insan deneyimine giriş, 162, 172 delilik ve, 31, 161-65 ölüme geçiş, 70-72, 79, 167, 247n53. Ayrıca bkz. ölüme yakın deneyimler tanrı yogası, 67 Demokrat ve Cumhuriyetçi partilerin dengesi ve yeniden entegrasyonu, 238-40 kadınsı ve erkeksi olarak, 236, 237 ortaklıklara/bağlantılara karşı farklılıklara odaklanma, 236, 237 bütünlüğe/birliğe ve ayrılığa odaklanma, 236, 237 ve içimizdeki partizanlar, 238-40 arasındaki ilişki, 238 inancı temsil ediyor güç/kontrol/hakimiyet ihtiyacı, 236-38 sağ-sol beyin idealleri, 32, 236-38 ruh-ruh, 236-38 bilinçdışı ve bilinçli, 236, 237 Didache, 53, 55-56, 83 Didymos Judas Thomas, 209. Ayrıca bkz. Thomas İncili'nin yazarı olarak Judas Iscariot, 56, 57 İsa'nın yalnızca paylaştığı özel öğretiler, 74-75 İsa hakkında, 74 İsa'nın ilişkisi, 74 İsa'nın ikiz kardeşi olarak, 57-58, 74, 204-5 İsa'yı tanıyor olabilir, 52-53 Mesih/Masih olarak, 211-14, 216-18 isimler, 57, 68, 204-5, 217 aralarındaki statü müritler, adının geçtiği 74 eser, 57 bölüm, 102, 116, 125-26. Ayrıca bkz. dualite(ler); düşman olarak belirli konular, 126 ceza aracı olarak, 198 teması, 115, 126 Bilincin Bölünmesi: İnsan Ruhunun Gizli Öbür Hayatı (Novak), x, 48, 81, 100, 148, 243n4, 246n36 "çift çift"/"çift katlanmış", 58, 68 Double Judas Double. Bkz. Didymos Judas Thomas "Doubting Thomas", 57, 217. Ayrıca bkz. Didymos Judas Thomas Duality, Gospel of, 58 dualite(ler), 102, 105-7, 135. Ayrıca bkz. bölüm; İlksel Bölünme; Tanrı içindeki belirli ikilikler, 146-47 birliğe karşı, 69, 76, 83-84 yeme ve içme metaforları, 70, 114-15, 127-28 Adem, 43-45 Aden, Bahçe, 122. Ayrıca bkz. Adem ve Havva Mısır, Yahudi köleliği, 98 Mısır teolojisi, 10-11, 20-23, 30 Ehrman, Bart, 221 Elijah, 30, 31, 136-37 Vaftizci Yahya olarak reenkarne oldu, 222 Elohim, 43-45 duygusal ve entelektüel ruhlar. Bkz. ruhlar, iki duygusal şifa, 69, 89, 153, 182, 184. Ayrıca bkz. vaftiz, şifa ve; duygular, olumsuz, arınma; geçmiş yaşam ruhları/benlikleri duygusal baskı, 35, 60-61, 66, 68-69, 92. Ayrıca bkz. duygular, olumsuz, arınma; bağlanmanın özü olarak kendini kandırma, 96 bozma, 144 duygular, olumsuz, 102, 113-14 arındırma, 144, 182, 183. Ayrıca bkz. bizim, 228 Dizin 259

--- SAYFA 271 ---

Enkidu, 38-41 Enoch, 30, 31, 136-37, 192 Gılgamış Destanı, 37 ikili ruh öğretisi ve 37, 42, 43, 45 Mükemmel eşleşme olarak Enkidu ve Gılgamış, 38-39 Güçlü Gılgamış, 37-38 ölümsüzlük arayışı, 40-43 yalancıların uykusu, 41-43 üç lanet, 39-40 Barnabas Mektubu, 75-76, 83, 119, 202 eskatolojik sözler/referanslar, 63, 65, 77, 88, 92 Essenes, 207, 216, 218 sonsuz yaşam, 30, 31, 79, 114. Ayrıca bkz. ölümsüzlük; Cennetin Krallığı/Hristiyanlığın kalbi olarak Tanrı'nın krallığı, 59 "ebedi isim", 30 Caesarea'lı Eusebius, 221 kötülük, 230 Mısır'dan Çıkış, 98-99 inanç, 231. Ayrıca bkz. saflık Demokrat parti ve, 236-38 kurtuluş için önemi, 30, 223 İsa Mesih'te, 151 aile ilişkileri ve bağları, geleneksel, 109-11, 145. Ayrıca bkz. oruç tutan ebeveynler, 75, 87, 149, 150, 153 kader, 115 Yaratıcı Tanrı'nın dişil karşılığı, 146, 147, 210 dişilik, 196 erkeklik ve, 83. Ayrıca bkz. beyin, sağ-sol-; erkek ve dişi (bedenler); Demokrat ve Cumhuriyetçi partilerde Kutsal Evlilik, 236, 237 ruh ve ruh, 44, 45, 77, 156 bilinçdışı ve bilinçli zihin, 83, 156, 196 ateş metaforu, 68, 69 balık sembolü, 66, 67 bağışlama, 54 özgür irade, 108, 114 Masonlar, 196 Freud, Sigmund, 26, 31, 60, 139 gelecek bilgisi, 79 cinsiyet tahmini, 88, 89. Kadınlığı görün; erkek ve dişi (bedenler) Gılgamış, 37-43, 45 gnosis, 181 Gnostik kutsal yazılar, 44, 157, 220, 221 ikili ruh doktrini ve, 160 bütünlük ve mükemmellik, 30-31, 173 Gnostikler/Gnostik Kilise, 16, 158-60'ın eleştirileri, 158, 177 ölüm üzerine, 161-62, 166-68, 172 krallığın miras alınması hakkında, 127, 159 Ortodoks Kilisesi ve 68, 127, 128, 158-59 ortak inançlar, 189 aralarındaki anlaşmazlık ve bölünme, 17, 189-90, 233-34 her biri bir bütünün tamamlanmamış yarımları olarak, 16'sı savaşın yetimleri olarak, 16-17 pragmatizm, 177 diriliş üzerine, 48, 49. Ayrıca Nag Hammadi kutsal yazılarına bakınız; yeniden diriliş, acil kurtuluşun kurtuluş teolojisi yolunu tartışır, 55 kurtuluş tamamen İsa'ya bağlıdır, 177-78 benlik ve Tanrı odaklı din olarak 177, Yom Kippur töreninin keçileri, 199-200, 203 Tanrı'nın yaşamda ve ölümden çağırılması, 114 İsa ile karşılaşma, 145-46 karşılaşma, 135-36 özü, tüm O'nun özünde mevcut olduğu gibi Yaratılış, 89 kadın/dişil karşılığı, 146, 147, 210 eşit karşıtların bütünlüşmüş çifti olarak, 146-47 Orijinal Hristiyanlık 260

--- SAYFA 272 ---

İsa'nın 14 elçiyle ilişkisi, 121 Tanrı ile ilişkisi, 229, 100, 147 İncil(ler). Ayrıca bkz. Thomas, İkili Ruh Doktrini İncili, Dualite 58, Gnostik 58. Bkz. İbranilerin Gnostik yazıtları, 118, 221. Yuhanna "Didymos Thomas", 57 vaat, Luka ve Matta'nın 59'u, ortak kaynak, 53 Markos'un Gizli İncili, 11 Süryanice, İkizlerin 221'i, İkizlerin 58'i, 58 müjde, kayıp, 4-7, 11 yazarı, 7 listesi, 5-6 Büyük Piramit Cheops, 20-23 keder, 60, 61, 65, 102 suçluluk. Yom Kippur töreni guru-öğrenci ilişkileri, 91 HaNasi, Yahuda, 120 aile üyelerinden nefret, 109-10 Tanrı adına, 227-28 şifa. Ayrıca bkz. duygusal iyileştirici vaftiz ve, 229-30 cennet, 69-70 İbraniler, İncil'in, 118, 221 Hegesippus, 220, 221 cehennem, 169 sapkınlık, 74-75. Ayrıca bkz. küfür kafirleri, 15, 19, 157. Ayrıca bkz. zulüm hermeneutiği ve hermenötik teknikleri, 51, 56, 58 gizlilik, tema, 89-90 Hinduizm, 169-70, 213, 249n1 "kutsal kan" teorileri, 198, 249n10 Kutsal Ruh, 99-101 kutsal savaş. Ayrıca bkz. dini savaşlar nasıl kazanılır, 228-31 ev metaforu, 125-26 insanlığın birincil ruhsal sorunu, 59-60 ruhsal ikiye bölünme, 97 üç sınıf, 25-26, 161 kendine karşı savaş, 77-78 Humbaba, 40 Hylics, 161. Ayrıca bkz. sarkikoî ikiye bölünme, 65, 97, 148. Ayrıca bkz. kendine ihanet Hypotyposeis (Clement), 12, 242n16 resim, 135, 136 daldırma, 226. Ayrıca bkz. vaftiz, öz-dürüstlük içine "ölümsüz fetüs", 30 ölümsüzlük. Ayrıca bkz. sonsuz yaşam; Cennetin Krallığı/Tanrı'nın krallığı; kutsallık ve bütünlük yoluyla elde edilebilir kurtuluş, 27, 35, 46-47, 54 bilincimize varmak, 79 aklımız, 34 arayışımız, 40-43 Hint Saint Thomas kilisesi, 213-16 bütünleşme, tema, 66, 128 bütünlük, 151, 223-27. Ayrıca bkz. baba gibi saflık, 224-25 77, 95, 226 entelektüel ve duygusal ruhun yolu. Ruhları görün, iki sezgi. Bkz. ruh, İhtar'dan mesajlar, 40 İslam, 203, 212, 229 erken dönemde ikili ruh doktrini, 193 İslami şiddet, 1-3 İsrail, 99, 120 Adil James, 73, 89, 138, 205, 209 Jerome, Aziz, 12 Jesus Barabbas/Jesus Bar Abbas. Barabbas İsa Mesih'i görün. Ayrıca bkz. İsalat; belirli konular kardeşler, 110. Ayrıca bkz. James the Just ikiz kardeşi, 204-7. Ayrıca bkz. Barabbas'ın zamanındaki kültürel inançları, 23 Kendisi ve Tanrı arasındaki ayrım, 145-46 Dizin 261

--- SAYFA 273 ---

tanrısallık, 14 ölüm ve Diriliş'e vurgu, 53-54 yaratılışı Kendi içinde sarmalayıcı olarak, 130 görgü tanığının anlatımı, 52-53 inanç, 151 evlilik ve soy (varsayımsal), 198, 249n10 "efendi" olarak 74 takipçileriyle birleşme, 116 misyon, 69, 126 Yeni Ahit vs. Thomas'ın İncili, 149 orijinal ve sonraki sahtekar temsilleri, 1-2, 4 kehanetler, 88, 89 vaatler, 136-37 sonsuz yaşam, 59 kurtarıcı kurban, 53 "gizli sözler"/"gizli öğretiler", 19, 56, 57, 74-75 yakın öğrenciler ve kitleler için ayrı öğretiler, 19, 116-17, 141 insanlığın sorununa çözüm olarak, 149 "insanoğlu" olarak, 77 ruh bölünmesi, 167 ruhumuza girme ruhu, 121-22, 153 kişinin ruhunu bütünleştirmesi, 104, 143, 150, 152 tüm insanların ruhunun içindedir, 78, 89, 91, 140-41, 176 geçmiş yaşam, 66 balık olarak sembolize edilmiştir, 66, 67 bölünmemiş olarak, 115-16 O'nun temsil ettiği şey, 73-74 İsa, iki. Ayrıca bkz. Mesihler, iki hikaye, 200-203. Ayrıca bkz. Barabbas iki yarım bir yaptı, 210-19 Yahudi Hristiyan hareketi, 223 Yahudi halkı, 118 İsa'nın eleştirileri, 97-99 kendi imajı, 98-99 Yahudi dini uygulamaları, 75-76, 109. Ayrıca bkz. Yahudilik Jivamala, 67 Yuhanna, İncil. Bkz. Yuhanna İncili/İncilleri, Aziz, 185, 209 Vaftizci Yahya, 61, 102 İlyas'ın reenkarnasyonu, 222 Yusuf, 250n30 Josephus, 242n11 Yahudilik, 19, 211, 219. Ayrıca bkz. Yahudi dini uygulamaları ikili ruh doktrini, 191, cennetin krallığının sırlarını içerir, 148 sonsuz yaşam, 31 İsa'nın öğretileri ve, 94, 146-47 Mesih'in iki yüzü vardır, 207 Sözlü Kanun ve sözlü gelenek, 120 reenkarnasyon, 11, 242n11 Hristiyanlık ile ayrılık, 89 Yahuda Barsabbas, 209 Yahuda (İsa'nın kardeşi), 57. Ayrıca bkz. Didymos Judas Thomas; Yahuda İskariyot Yahuda İskariyot, 204-10. Ayrıca bkz. Didymos Judas Thomas gizlice İsa'yla çalışıyor, 206 Jude, Book of, 215-16 Jude Thaddaeus, 209, 210, 212 Yargı, Tanrı yerine kendi kendine, 168-69 Kıyamet Günü, 62, 68, 69, 145, 189. Ayrıca bkz. Kıyamet Günü amacının Evrensel Dirilişi, 79 sembolizm ve metaforlar, 95, 126 Kıyamet Günü istilas, 81-82, 92, 148 Julius Africanus, 220, 221 Jung, Carl Gustav, 26, 85 Justin, 43, 44 Justinianus, İmparator, 233, 234 ka, 20-22, 30 Kabala, 192 karma ve karmik güçler, 173-74, 199 Cennetin Krallığı/Tanrı'nın krallığı, 54, 67, 87, 129, 144 içeride, 62-64, 76, 95-96, 130 Orijinal Hristiyanlık 262

--- SAYFA 274 ---

ve olmadan, 76, 85, 104 hemen elde edilebilir/zaten gerçekleştirilmiş olarak, 54, 95-96, 106, 109, 155-56, 159, 179 anahtarı, 107 giden yol, 64, 153-54 ilişkiler, 144-45 hala hayattayken onu aramak, 99, 127, 179 gerçek amaç olarak, 111 Kral Odası, 20-23 Kloppenborg, John, 54 Tapınak Şövalyeleri, 193-94. Ayrıca bkz. Tapınakçıların bilgisi, 164 Koester, Helmut, 54 Kur'an, 193. Ayrıca bkz. İslam Son Akşam Yemeği, 206 Son Akşam Yemeği (Leonardo da Vinci), 206 Lazarus, 184-86, 209 Lebbaeus, 209 Leonardo da Vinci, 218 liberalizm. Demokrat ve Cumhuriyetçi partilerin ölümden sonraki yaşamlarını görün. Ahireti görün; belirli konular “yaşam tarzı”, 55 yaşam incelemesi, panoramik, 180-81. Ayrıca bkz. hafıza incelemeleri yaşam süreleri, devasa, 36-37 hafif, 70-72, 84-85, 135, 154, 231 Rab'bin Keçisi, 199-200, 203 kayıp kutsal yazılar/metinler, 220-21 Ölümün Kayıp Sırrı: Bölünmüş Ruhlarımız ve Ölümünden Sonra Yaşam (Novak), x, 60, 80, 148, 154, 243n4 komşularını sevmek, 85-86, 118, 124-25, 229 Luka, İncil, 53 yalan, 41-42, 225 II. Makedon, Konstantinopolis Patriği, 212 makrokozmos, 147 erkek ve dişi (bedenler), 131, 161-62. Ayrıca bakınız sünnet; kadınlık sembolizmi, 76-77, 102, 108, 156 Manda dini, 29, 193 Mani, 193, 222 Maniheizm, 29 Mar Thoma (Aziz Thomas) Hristiyanlar, 213-15 Markos, Aziz, 11 Markos, Gizli İncil, 11 evlilik. Ayrıca bkz. Kutsal Evlilik yaratılış mitleri ve, 43, 44 Martha, 59, 186 Meryem, 147, 185, 186, 195, 250n30 Mecdelli Meryem, Kilise, 218 erkeklik. Bakınız kadınlık materyalizmi ve materyalistler, 88-89, 118-19, 142 Matta, İncil, 53 hafıza kaybı, 143-44, 162-64. Ayrıca bkz. geçmiş yaşam anıları, kayıp anıları kurtaran, 79, 173, 180 anı-incelemeler, 93. Ayrıca bkz. yaşam incelemesi Menezes, 213-14 menora, Yahudi, 211 akıl hastalığı, 31. Ayrıca bkz. ölüm, delilik ve; nevrozlu tüccarlar, 118, 129 Mesih. Ayrıca bkz. Mesih(ler); İsa'nın iki yarısı bir yaptı, 210-19 mikrokozmos, 147 Mişna, 119, 120 Muhammed, Mahathir, 227 Muhammed, 1, 2, 203 para, 118-20, 142 sarraflar, 118 ahlaki envanter, alma a, 61, 226. Ayrıca bkz. vaftiz, öz dürüstlük ahlaki yargılarına, 34 ahlak, ruh ve ruh, 39 Anne, ilahi, 146, 147 nefis, 193 Nag Hammadi kutsal yazıları, x, 4, 158 öbür dünya anlayışı, 165-70 cenaze töreni, 15 gizemli Hristiyanlık, 48 yeniden keşif, 18-19 diriliş ve kurtuluş, 158, 170-78 Dizin 263

--- SAYFA 275 ---

ruh ikiliği, 160-61 günahın ücreti, 161-65 isim ve takma ad, 209 “doğal” insan, 25 ölüme yakın deneyim (ÖYD), 41, 93, 106, 154, 180 nevroz, 33-34. Ayrıca bkz. akıl hastalığı Yeni Ahit, 6. Ayrıca bkz. İncil'in Thomas İncili ile karşılaştırılması, 53 Thomas İncili'ndeki İsa ile İsa arasındaki yanıltıcı ayırım, 149 sağ beyin olarak, 147 takma ad, 209 11/9 terör saldırıları, 3 dini yanıt, 227 bağlanmama, 96 Novatian, Papa, 223, 244n17 Eski Ahit, 125, 136, 202. Ayrıca bkz. İncil; Çıkış ikili ruh doktrini, 148 sol beyin olarak, 147 ruh, 28 zeytin ağacı kehaneti, Zekeriya'nınki, 211, 218-19 Sözlü Kanun ve sözlü gelenek, 120 Origen, 12-13, 234 Orijinal Hristiyanlık, 3, 4. Ayrıca bkz. Hristiyanlık, orijinal ve sonraki sahtekâr; spesifik konular Osiris, 131, 185, 186, 209 Owens, Lance S., 51 Oxyrhynchys Papyri, 90, 247n50 pain. Ayrıca bkz. duygular, negatif ruh, 60-61, 65, 66 Pantaenus, 11, 12 Papias, 220-21, 250n22 benzetmeler, 19 paranoya, 220 ebeveyn, 150. Ayrıca bkz. aile ilişkileri ve bağları iki grup, 146 geçmiş yaşam anıları, 27, 36-37, 48, 50, 106, 173. Ayrıca bkz. hafıza kaybı ayrışması/kaybı, 48, 88, 143 geçmiş yaşam gerilemesi, 72, 125 geçmiş yaşam ruhları/benlikleri şimdiki yaşamdaki benlikle iletişim kuruyor, 86 psişede devam eden varoluş, 136 İsa'nın, 66 içimizde yeniden uyanış, 63, 66, 77, 135, 139, 143, 172 Kıyamet Günü, 40, 48-50, 81-82, 84 hazırlık, 182 (yeniden) bütünleşme, 49, 50, 63, 67, 71, 77-78, 82-86, 135. Ayrıca bkz. projeksiyon ve onlarla ilişkiler kurma, 145 daha yüksek bilinç seviyeleri ve, 90 İsa komuta, 83-85, 102-3, 178 geçmiş yaşamlar, metaforlar, 121 Pavlus, Aziz, 25-26, 53, 55, 145, 197, 223 yazıları, 6 mektup, 6, 78 Thomas'tan alıntı, 78 barış, Mesih ve Hristiyanlık, 1-2 mükemmellik talebi, 46, 54, 55, 173, 183, 192 Gnostik kavram, 184 zulüm, 8, 14-16, 123-24, 220, 234, 244n17. Ayrıca bkz. günah keçisi ve günah keçisi ilan etme; şiddet Petrus, Aziz, 74 Ferisiler, 148, 242n11. Ayrıca bkz. Yahudi halkı Philo, 11 Photius, 12 Pilatus, Pontius, 200-204, 210, 216 ürün dikme metaforu. Bakınız mahsul metaforu; tohum metaforu Pnömatik, 161 pnömatikoi, 25 kutupluluk, 83, 105. Ayrıca bkz. dualite(ler); belirli kutuplaşmalar siyasi güç, Hristiyanlık ve 9-10 yoksul insan, 108-9 Orijinal Hristiyanlık 264

--- SAYFA 276 ---

dua, 75, 149, 150 terimler ve anlamları, 149 önceden varoluş, öğretisi, 78-79 İlkel Bölünme, 45, 162, 175, 210 yansıtma (psikolojik süreç), 87, 228. Ayrıca bkz. Vaat Edilen Topraklar, 98, 99 psişik fenomenler, 28 Medyumlar, 161 psychikoi, 25 psikanalitik psikoloji, 158, 182. Ayrıca bkz. duygusal iyileşme; duygusal baskı; Freud Batlamyus, 179 ceza, ebedi, 9 saflık, 76 inanç ve, 223 İsa'nın üzerinde, 223 göreceli önemi, 30-31, 155, 223, 244n17 Keops Piramidi, Büyük, 20-23 Q (varsayımsal belge), 53, 55. Ayrıca bkz. Thomas, Kraliçe Odasının İncili, 20-23 rasyonel ruh. Bkz. ruhlar, iki özet, 61, 226 kurtuluş, 53. Ayrıca bkz. Nag Hammadi kutsal metinleri kurtarıcı dini uygulamalar, 149, 150 bir hayvan olarak reenkarnasyon, 169 karşı argümanlar, 27, 222 inanç, 233 kınanması, 233-34 ilk kilisede, 10-11 Batı dininden elenme, 233-34 İncil, 222 iki ruhun tek bir bedende enkarnasyonu, 48 İsa, 92, 94, 143 kişinin kardeşini sevmesi ve 85 kaçınma motivasyonu, 169-70 ruha karşı ruh, 12-13, 70 Orijinal Hristiyanlıkta, 136 reenkarnasyoncu okulun, İskenderiye'nin Yahudi-Hristiyanlığının alışılmışın dışında versiyonu, 11, 12 ilişkiler, 144-45 din kurtarıcı merkezli, 67 benlik ve Tanrı odaklı, 177 dini inançlardaki değişiklikler, viii-ix dini uygulamalar kişinin en derin yüreğinden ilerlemelidir, 75 sorunlara çözüm olarak, 149 dini saflık. Bkz. saflık dini savaşları, 1-3, 227-29. Ayrıca bkz. kutsal savaş tövbesi, 169 vaftizi, 226 baskı. Cumhuriyetçi Parti'nin duygusal baskısını görün. Bkz. Demokrat ve Cumhuriyetçi partiler Diriliş, 53-54, 69, 100, 152, 153 diriliş, 127. Ayrıca bkz. Nag Hammadi kutsal yazıları, diriliş ve kurtuluş; Orijinal Hristiyanlıkta bulunmayan Evrensel Diriliş, 19 Hristiyanlıktan önce yoktu, 30 tehlikesi, 49-50 ölümden önce, 48, 186-87 inancın etkisi, 30 doğası, 48-49, 63, 185 şimdi ve sonra, 48-49 reenkarnasyon ve, 18, 47, 48, 222 türleri, 47-48 bütünlüğe şu anda, 151 Diriliş Günü, sonsuz yaşamı miras almak için gerekli değil, 31 diriliş tartışmaları, 184-89 Vahiy, Kitap, 218-19, 243n10 "kilisenin kozmik gizeminin ayinleri" 56 Roma İmparatorluğu, 9 İsa ve, 23 Roma, 9, 113 ruh, 193 kutsal törenler, 80, 178-80, 186 Dizin 265

--- SAYFA 277 ---

Kutsal Evlilik, 197-98, 216 kurbanlık keçi. Bkz. günah keçileri ve günah keçisi ilan edilen Aziz Thomas Hristiyanlığı, 213-15 Salome, 115, 116, 152 kurtuluş, 140. Ayrıca bkz. Gnostikler/Gnostik Kilise, kurtuluş teolojisi; bütünlük ve bütünlük yoluyla elde edilebilecek ölümsüzlük, 27, 54, 55, 128, 155, 156, 173 İsa'dan önce, 27 temel mesele, 160 gelin odası aracılığıyla garanti altına alınmıştır, 180, 183 giden yol(lar), 75 "hayat yolu" ve "ölüm yolu", 55 reenkarnasyon ve, 222 saflık ve imanın göreceli önemi, 30-31, 155, 223, 244n17 restorasyon olarak, 170-71 iki ayrı bildiri, 54 ilgili iki gelenek, 56 sarkikoi, 25-26. Ayrıca bkz. Hylics sözler geleneği (kurtuluş), 54 günah keçisi ve günah keçisi bulma, 199, 200, 203-5, 216, 228. Ayrıca bkz. Judas Iscariot; zulümler Schiffer, Fredric, 238-39 ikinci ölüm, 20-23, 28, 70, 168 kaçınma veya üstesinden gelme, 23-24, 30, 31, 68, 72, 187. Ayrıca bkz. ruh bölünmesi, "gizli doktrin"den kaçınma 11. Ayrıca bkz. İnciller, kayıp; İsa Mesih, "gizli sözler"/"gizli öğretiler" Markos'un Gizli İncili, 11 tohum metaforu, 80, 112-13 benliğin çözülmesi/parçalanması, 166 bölünmez iç, 80 birleşmesi, 83, 84 kendini tanıma, 181 kendine yabancılaşma. Kendine yabancılaşmayı gör; ruh, kendine ihanetten yabancılaşma, 65, 66, 68, 98, 110-12 bedeli, 33-35, 88, 132, 143, 174 kendini kınama, 102, 124 kendini kandırma, 65, 66, 86, 165, 228, 229 kendinden nefret etme, 124 öz dürüstlük, 65 vaftiz, 61, 225-27 kendini bilmek, 62, 86 kendi imajı. Ruhun kendi kendini itmesini, 86 benliği görün. Bkz. geçmiş yaşamdaki ruhların/benliklerin cinsiyeti, 132-33, 138-39. Ayrıca bkz. Kutsal Evlilik'e bağlı, 138 günahkar/tabu olarak, 132, 133, 138 cinsiyetler, ikilik, 76-77 cinsel sembolizm. Bkz. erkek ve dişi (bedenler), utanç sembolizmi, 93 Torino Kefeni, 210 Simon, 209 günah. Ayrıca Nag Hammadi kutsal yazıları altında, 162 özü, 100 günahsızlık, talep, 54 günahın sonuçlarına bakın. Ayrıca bkz. Yom Kippur'un affedilmesi, 226 kölelik, Yahudi, 98-99 sosyopatlar, 122 Sophia, 147 ruhun yabancılaşması, 62, 65, 98, 99. Ayrıca bkz., 121-22, 135 ve ruhtan yabancılaşma mesajları, 28-29, 41, 123. Ayrıca bkz. ikili ruh doktrini; ikinci ölüm; ruh bölünmesi; ruhlar, iki denge ve yeniden bütünleşme, 79, 106, 108, 115, 116, 172, 186, 239-40 kişiyi Mesih'e dönüştürmek olarak, 104 arasındaki iletişim, 142 Demokrat ve Cumhuriyetçi partilerle karşılaştırıldığında, 236-38 Orijinal Hristiyanlık 266

--- SAYFA 278 ---

bilinçdışı ve bilinçli zihinle karşılaştırıldığında, 26-28, 31, 32, 39, 40, 45, 90-91, 119, 142 arasındaki bölünme/ayrım, 25, 26, 28, 119, 144, 147, 243n10 dişil ve eril olarak, 44, 45, 77, 156 ahlak ve 39 her ikisini de mükemmelleştirme ihtiyacı, 192. Ayrıca bkz. mükemmelliğin reenkarnasyonu, 12-13. Ayrıca bkz. reenkarnasyon ilişkisi ve aralarındaki çatışma, 45, 59-60, 160-61, 170, sağ ve sol beyin olarak, 26, 28, 32, 38, 166 üçüncü, 80 ruh bölümü, 4, 20-25, 34, 72. Ayrıca bkz. ikinci ölüm; ruh ve ruh, alegoriler arasındaki bölünme/ayrım, 43-45 kaçınma, 27, 30. Ayrıca bkz. ikinci ölüm, Thomas Kitabı'nda kaçınma veya üstesinden gelme, 166-67 ortaya çıkan imza, 27-28 Gnostikler, İsa'nın 166-69'u, 167-68 bizi bıraktığı yerde, 34-35 ruh ikiliği. Bkz. ikili ruh doktrini, ruh arayışı, 61, 226, 227. Ayrıca bkz. vaftiz, öz-dürüstlük ruhlarının hepsi birbirine bağlıdır, 85 iki, 20. Ayrıca bkz. ikili ruh doktrini; ruh ve ölümden ruh bölünmesi, 20-23, 34'ün iki yarısı olarak 20, 25, 191, 193'ün isimleri, 26-27 ruh, 88, 108. Ayrıca bkz. ruh ve ruh ruhsal istila. Bkz. Kıyamet Günü istilası "manevi" insanlar, 25 manevi ve dünyevi yükümlülükler, 118 Steiner, Rudolf, 115 acı. Duyguları görün, olumsuz; pain Sümer, 36. Ayrıca bkz. Gılgamış Destanı, İsveçborg, Emanuel, 115 Süryani Kilisesi, 57 Süryani İncili, 221 Syzygus, 193 Tapınakçılar, 193-97 terörizm. Ayrıca bkz. 11 Eylül terör saldırıları, Şeytan'la savaş olarak savaş, 227 On İki Patrik'in Ahit'i, 83-84 metin değişikliği uygulamaları. Ayrıca bkz. sansürü bozucu, 221 politik motivasyonlar için, 13, 14 Thaddaeus, 209, 210 Theodosius, Emperor, 15 Theudas, 10 "üçüncü ruh", 80 Thomas, Book of, 166 Thomas, Didymos Judas. Bkz. Didymos Judas Thomas Thomas, İncil'in içindekiler, 53 mevcut en eski müjde olarak, 73, 241n8 eskatolojik sözler/referanslar, 63, 65, 77, 88, 92 ilk "Hristiyan" mesajı, 66 keşfinin önemi ve etkisi, 51-52 yorumlanması, 51, 56, 58 her pasajın vurgulanacak tek bir noktası vardır, 124 İsa'nın ölümü ve Dirilişi ve, 56 onun keşfinden önceki bilgisi, 53 Orijinal Hristiyanlığın en özgün tanığı olarak, 73 başlangıçta amaçlanan başlık, 58 öncül, 160 vaatler, 59, 63-64, 70, 136-37 diğer müjdelere atıf, 56 erken Hristiyanlığın ikinci geleneğini temsil ediyor, 53 kurtarıcı merkezli din, 67 Sözler, 56-156 İlk Söyleme, 58 Dizin 267

--- SAYFA 279 ---

cinsiyetçi unsur, 156 ek müjde olarak, 56 tema, 58, 69, 126, 128. Ayrıca bkz. ikili ruh doktrini versiyonları, 90 Kıpti versiyonu, 52, 90, 141 Yunanca versiyonu, 52 yazıldığı zaman, 52, 57-58, 73, 78 yazılı kurallar ve geleneksel yönergeler hakkında, 107-8 Thomas, Saint. Bkz. Didymos Judas Thomas'ın mezarı, boş, 216-17 cennet ağacı, 79-80 Twin, İncili, 58 Twin Judas Twin. Bkz. Didymos Judas Thomas Two, İncili, 58 bilinçsiz. Ayrıca bkz. kolektif hafıza kaybı, 85 bilinçdışı ve bilinçli zihin, 38-39, 236, 237 arasındaki iletişim ve ilişki, 59-60, 98, 101-2, 142, 225 iç dans, 31-33 ve kendine ihanetin bedeli, 33-35 sağlıksız, 33, 88 duygusal ve entelektüel ruhlarla karşılaştırıldığında, 25 eril ruhlarla karşılaştırıldığında ve dişil, 83, 156, 196 ruh ve ruhla karşılaştırıldığında, 26-28, 31, 32, 39, 40, 45, 90-91, 119, 142 ölüm ve, 72 Gnostik Kilise ve Ortodoks Kilisesi, 16-17 ruh bölünmesi ve 166-67 bilinçsiz ruhla karşılaştırıldığında, 195-96 birleşmenin sembolleri, 83, 84 iki ayrı benliğin birliği, 147 Amerika Birleşik Devletleri, ruh ve ruh arasındaki savaş, 235-40 Birlik, 71, 85-86, 147 Evrensel Diriliş, Sümer kehaneti, 40 Kıyamet Günü'nün Evrensel Dirilişi, 18, 47-50, 70. Ayrıca bkz. Kıyamet Günü Gnostikleri ve, 185-89 Thomas İncili ve, 77, 82, 84, 85, 92, 126-27, 133-34, 136 Peygamberlik yapan Yahudi kutsal yazıları, 19 bedeninin içinde ve dışında meydana gelir, 187-88 Utnapiştım, 41-42 Valentine, 198 Valentinus, 10, 198 vejetaryenlik, 76, 246n35 Vigilius, Pope, 233, 234 şiddet Mesih, Hristiyanlık ve, 1-3, 224. Ayrıca bkz. zulümler İslam ve, 1-3 savaşlar (ve savaşlar), 227 İslam, Hristiyanlık, Mesih ve, 1-3 bütünlük, 102, 223. Ayrıca bkz. yalnızca İsa aracılığıyla elde edilebilen kurtuluş altında, 178 kurtuluş için gerekli olan "boyunduruk", 140 Yom Kippur töreni, 201-5, 216 sembolizmi, 198-200 Zekeriya, 211, 218-19 Zohar, 242n11 Orijinal Hristiyanlık 268

--- SAYFA 280 ---

Yazar Hakkında Peter Novak iki kitabın beğenilen yazarıdır. Eski bir kütüphaneci olan Novak, son 18 yılını kültürel efsanelerimizi ve bunların modern psikolojik bulgularla bağlantısını araştırarak geçirdi. La Porte, Indiana'da yaşıyor. 269

--- SAYFA 281 ---

Hampton Roads Yayıncılık Şirketi. . . gelişen insan ruhu için HAMPTON ROADS PUBLISHING COMPANY metafizik, maneviyat, sağlık, vizyoner kurgu ve diğer ilgili konular da dahil olmak üzere çeşitli konularda kitaplar yayınlamaktadır. En son ticari kataloğumuzun bir kopyası için ücretsiz 800-766-8009 numaralı telefonu arayın veya adınızı ve adresinizi şu adrese gönderin: HAMPTON ROADS PUBLISHING COMPANY, INC. 1125 STONEY RIDGE ROAD • CHARLOTTESVILLE, VA 22902 e-posta: hrpc@hrpub.com • www.hrpub.com

--- SAYFA 282 ---

Elaine Pagels ve Marvin Meyer gibi bilim adamlarının çalışmaları, Thomas'ın İncili'ni ve İsa'nın diğer kayıp öğretilerini ortaya koyarak halkın hayal gücünü yakaladı. Şimdi, Orijinal Hristiyanlık'ta Peter Novak, bu kutsal metinlerin tam olarak anlaşılması için gerekli olan kritik bir unsuru ortaya koyuyor. Novak, bu ilk metinlerin yazarlarının, hem reenkarnasyona hem de ebedi ölümden sonraki yaşama izin veren eski bir inanç sistemi olan İkili Ruh Doktrini'ne abone olduklarını savunuyor. Novak'ın disiplinler arası yaklaşımı, ilk kilise kurucularının inançları ve politikaları hakkında yeni bilgiler sunuyor. Reenkarnasyonun, "resmi" Hristiyanlık dışı bırakılana ve kayıtlar silinene kadar yaygın olarak kabul edilen bir Hristiyan inancı olduğuna dikkat çekiyor. Bu yeni keşfedilen anahtar, Lazarus, Barabbas, Yahuda ve özellikle de sadece İsa'nın tek yumurta ikizi değil aynı zamanda genetik olarak aynı soyu üretmek için yaşayan, başlı başına ikinci bir Mesih olan Havari Tomas gibi İncil'deki birçok gizemli figürün gerçek kimliklerini ortaya koyuyor. Daha da önemlisi, Orijinal Hristiyanlığın kayıp teolojisinin yeniden keşfi, Mesih'in kişisel bütünlüğe ilişkin temel mesajının yeniden ön plana çıkabileceği anlamına geliyor.